

NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

HANNAH WHITTEN

KURT
ADINA

YABANCI

-NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

HANNAH WHITTEN

Düzenleme
Ny.özlem

Ninova

*Parlayan bir karaca sürüsü gibi koşarsın
ve karanlık benim,
orman benim.*

—Rainer Maria Rilke

Kralların iradesinden kaçmak için Yabanorman'ın en uzak köşelerine sığındılar. Ormanın onlara barınak sunması durumunda, soyları devam ettiği sürece sahip oldukları her şeyi vereceklerine, bu anlaşmanın kemiklerinin içinde büyümesine müsaade edeceklerine ve onun yardımına koşacaklarına dair yemin ettiler. Bunu kanla, gönüllü olarak sundukları kurbanla ve bağlanmayla taahhüt ettiler. Yabanorman anlaşmalarını kabul etti ve onlar da ormanı korumak ve altında yatan şeyleri sınıksız tutmak için sınırları içinde kaldılar. Ve her doğan İkinci Kız ve peşinden gelen her Kurt anlaşmaya, çağrıya ve Mühür'e bağlı kalacaktı. Yeminlerini ettikleri ağacın üzerinde şu sözler belirdi ve ben üzerinde yazılı olduğu ağaç kabuğunu sakladım:

İlk Kız Çocuğu taht adına doğar.

İkinci Kız Çocuğu, Kurt adına.

Ve Kurtlar da Yabanorman adına.

—Tiernan Niryea Andraline, Andraline Hanesi'nden,
Valleyda'nın İlk Kız Çocuğu, Anlaşmanın İlk Senesi

I

Red, Kurt'a gönderilmesine iki gün kala kan renginde bir elbise giymişti.

Neve, ikizinin arkasında elbisenin kuyruğunu düzleştirirken yüzüne kırmızı gölgeler düşüyordu. Kız kardeşinin yüzündeki gülümseme tereddütlü ve cılız. "Çok hoş görünüyorsun, Red."

Red'in dudakları ısırılmaktan hassaslaşmıştı ve kız kardeşinin gülümsemesine karşılık vermeye çalıştığında teni gerildi. Dilinde bakırın keskin tadını hissetti.

Neve, Red'in dudaklarının kanadığını fark etmemişti. O beyaz giyiyordu, bu gece diğer herkesin giyeceği gibi. Siyah saçlarını tutan gümüş kurdele İlk Kız Çocuğu olduğunu belli ediyordu. Red'in elbisesinin kıvrımlarıyla uğraşırken solgun yüzünde farklı duygular gelip geçiyordu: endişe, öfke, iliklerine kadar işleyen hüznün. Red her birini okuyabiliyordu. Neve'i hep okuyabilmişti. Paylaştıkları anne karnından beri çözülmesi kolay biri olmuştu.

En sonunda Neve, hiçbir şeyi ele vermemek üzere tasarlanmış boş bir hoşnutluk ifadesinde karar kıldı. Yerdeki yarı dolu şarap şişesini eline alıp Red'e uzattı. "Bari bitir şunu."

Red doğrudan şişeden içti. Ağzını sildiğinde kıpkırmızı dudak boyası elinin arkasına bulaştı.

"Güzel mi?" Neve şişeyi geri aldı, şişeyi avuçlarında gergince yuvarlarken bile sesi neşeliydi. "Meducia şarabı. Raffe'in babası

Tapınak'a bağışladı, denizde yelkenlerini dolduracak rüzgâr için verdiği dua vergisine ilaveten. Raffe yürütmüş, normal vergi hoş deniz havası için yeter de artar diye düşünmüş." Gönülsüz bir kahkaha attı, kırılgan ve yavandı. "Dedi ki, bu geceyi atlatmanı sağlayacak bir şey varsa o da buymuş."

Pencerenin yanındaki sandalyelerden birine çöküp başını yumruğuna dayadığında Red'in eteği buruştu. "Bunun için dünyada yeterince şarap yok."

Neve'in sahte neşe maskesi parçalara ayrılıp düştü. Sessizce oturdular.

Neve dudaklarını neredeyse hiç hareket ettirmeden, "Hâlâ kaçabilirsin," diye fısıldadı, gözleri boş şişenin üzerindeydi. "Biz seni idare ederiz, Raffe ve ben. Bu gece, herkes--"

"Yapamam." Red elini sandalyenin kolçağına vururken hızlı ve kesin konuşmuştu. Sonsuz tekrarlamalar sesinin bütün parıltısını alıp götürmüştü.

"Tabii ki yapabilirsin." Neve'in şişenin üzerindeki parmakları sıkılaştı. "Daha Mühür belirmedi bile, doğum günün de yarından sonraki gün."

Red'in eli beyaz, kusursuz cildini saklayan kırmızı elbisenin kol yenine doğru yöneldi. On dokuz yaşma girdiğinden beri her gün kollarını Mühür için kontrol etmişti. Kaldenore'un ki doğum gününden hemen sonra gelmişti, Sayetha'nın ki on dokuz yaşının ortasında, Merra'nın ki ise yirmi yaşma girmesine günler kala. Red'in ki henüz belirmemişti ama o bir İkinci Kız Çocuğu'ydu: Yabanorman'a ait, Kurt'a ait, kadim bir anlaşmaya aitti. Mühür olsun ya da olmasın, iki gün içinde buradan gidecekti.

"Konu canavar hikâyeleri mi? Hadi ama Red, Mezhep ne derse desin onlar çocukları korkutmak için anlatılan masallar sadece." Neve'in sesinde şimdi bir sertlik duyuluyordu, tatlı sözler yerini daha keskin bir şeye bırakmıştı. "Saçmalık onlar. Neredeyse iki yüz senedir onları gören olmadı. Sayetha'dan önce yoktu, Merra'dan önce yoktu."

“Ama Kaldenore’dan önce vardı.” Red’in sesinde ne hararet vardı ne de bir soğukluk. Tarafsız ve ifadesizdi. Bu tartışmadan çok yorulmuştu.

“Evet, kahrolası iki asır önce, bir canavar fırtınası Yabanorman’dan çıktı ve on yıl boyunca kuzey bölgelerinde dehşet saçıp Kaldenore’a girdiğinde yok oldu. Elimizde hiçbir yazılı belge olmayan, hikâyeyi anlatan kişi nasıl istiyorsa o şekle bürünen canavarlar.” Red’in sesi durgun sonbaharsa, Neve’inki yıkıcı kara kıştı, tamamen soğuk ve pürüzlü. “Anlatılanlar gerçek olsa bile o zamandan beri *hiçbir şey* olmadı, Red. Ne diğer İkinci Kız Çocukları ne de senin için ormandan gelecek herhangi bir şeye dair bir belirti görüldü.” Bir duraksama oldu, ikisinin de dokunmadığı derin bir yerden sözcükler toplandı. “Ormanda canavarlar olsaydı gittiğimizde onları görürdük.”

“Neve.” Red hareketsiz duruyordu, gözleri parmak eklemlerinde bir yara gibi görünen dudak boyasındaydı ama sesi odayı bir bıçak gibi yarıyordu.

Sessizlik talebi göz ardı edildi. “Bir defa ona gittin mi her şey biter. Geri gelmene izin vermeyecektir. Ormandan bir daha çıkmazsın, son... son seferki gibi olmaz.”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum.” Sesindeki kayıtsızlık şimdi sarsılmış, boğuk ve çaresiz bir şeye dönüşmüştü. “Lütfen Neve.”

Red, bir an için Neve’in onu yine göz ardı edeceğini, konuşmayı koyduğu sınırların dışına çıkmaya zorlayacağını düşündü. Bunun yerine Neve iç geçirdi, gözleri saçındaki gümüş kadar parlak ışıldıyordu. “En azından rol yapabilirsin,” diye mırıldandı pencereye dönerek. “En azından umursuyormuş gibi davranabilirsin.”

“Umursuyorum.” Red’in parmakları dizlerinin üzerinde gerildi. “Ama bu bir fark yaratmıyor işte.”

Bağırmayı, yakınmayı ve isyan etmeyi çoktan bitirmişti. Bunların hepsini, Neve’in şu an ondan beklediği her şeyi on altı yaşına girmeden önce zaten yapmıştı. Dört sene önce her şey değiştiğinde, Yabanorman’ın onun için tek yer olduğunu öğrendiğinde.

O his yine içinde yükseliyordu. Filizlenen, kemiklerinden yukarı tırmanan bir şey. İçinde *yeşeren* bir şey.

Pencere pervazında, havanın ayazıyla zatlak oluşturan yemyeşil bir eğreltiotu vardı. Yapraklar titredi, filizler bir esinti sebebiyle olamayacak kadar ustaca ve kasıtlı bir şekilde Red'in omzuna doğru nazikçe uzandı. Bitki, elbise kolunun altından Red'in bileğindeki damar ağına hafifçe dokunarak onları kolunun solgun derisi üzerinde bir ağacın dalları gibi belirginleştirdi. Ağzında kırmızı toprak tadı vardı. *****

Hayır. Eklemleri bembeyaz kesilene kadar Red yumruklarını sıkı. Bu *yeşerme* hissi kayboldu ve yerine gizlenen bir sarmaşık gibi yavaşça kıvrılarak geri çekildi. Artık toprak tadı gelmemesine rağmen şarap şişesini tekrar alıp son damlalarını kafasına dikti. "Konu yalnızca canavarlar değil," dedi şarap bittiğinde. "Kurt'u, Kralları serbest bırakmaya ikna etmek için yeterli olup olamayacağım konusu da var."

Alkol onu cesaretlendirmişti, sesindeki alaycılığı gizlemeye çalışmayacak kadar cesurdu. Kurt'u yatıştırıp Beş Kral'ı asırlar boyu nerede sakladıysa oradan serbest bırakmasını sağlamaya layık bir kurban bulunabilecekse bile, kendisi olamazdı bu.

Hiçbirine inandığı yoktu tabii.

Neve ortak düşüncelerini dillendirerek, "Krallar geri gelmeyecek," dedi. "Mezhep, Kurt'a üç tane İkinci Kız Çocuğu gönderdi ve Kurt hiçbirinde onları serbest bırakmadı. Şimdi de bırakmayacak." Kollarını beyaz elbisesinin üzerinde sıkıca birleştirdi ve gözlerini camı delip geçecekmişlercesine pencereye dikti. "Kralların geri gelebileceklerini sanmıyorum."

Red de sanmıyordu. Tanrıların muhtemelen öldüklerini düşünüyordu. Ormana yapacağı yolculuğa dair kararlılığının Krallarla, canavarlarla veya bunlara dair herhangi bir şeyle hiçbir ilgisi yoktu. *****

"Fark etmez." Bunu mükemmelleştirecek kadar çok tekrar etmişlerdi. Red, damarlarının rengi şimdi mavi olan parmakları-

nı bir ileri bir geri bükerek bu sonsuz ve döngüsel konuşmanın ritmini tutuyordu. “Yabanorman’a gidiyorum, Neve. Bu kadar. Sadece... izin ver öyle olsun.”

Neve, ağzı kararlı bir çizgi hâlinde, ipek kumaşın mermer üzerinde çıkardığı hışırtı eşliğinde bir adım öne atarak aralarındaki mesafeyi aştı. Red başını kaldırmadı ve yüzünü bir tutam bal rengi saçla saklayacak şekilde boynunu bükte.

“Red,” diye fısıldadı Neve. Sesinin tonu Red’i ürkütmüştü; korkmuş bir hayvanla konuşurken kullanacağı tonla aynıydı. “Yabanorman’a gittiğimiz o gün seninle gitmeyi *ben* istedim. Senin suçun değildi—”

Kapı gıcırdayarak açıldı. Red, uzun zamandır ilk defa annesini gördüğüne sevindi.

Beyaz ve gümüş renkleri Neve’e yakışırken, Kraliçe Isla’yı donuk ve pencere camındaki don kadar soğuk gösteriyordu. Koyu renk gözlerinin üzerindeki koyu kaşları, iki kızıyla paylaştığı tek ortak noktalarıydı. Odaya adım atıp ağır ahşap kapıyı kapatırken arkasından gelen bir hizmetçi olmadı. “Neverah.” O koyu, okunması zor gözlerini Red’e çevirmeden önce Neve’i başıyla selamladı. “Redarys.”

İkisi de selamlamaya karşılık vermedi. Saatler gibi gelen bir an boyunca üçü sessizliğe gömüldü.

Isla, Neve’e döndü. “Konuklar gelmeye başladı. Onları karşıla lütfen.”

Neve’in yumrukları eteği üzerinde kapandı. Çatık kaşlarının altından, delici ve hararetli koyu gözleriyle Isla’ya baktı. Fakat tartışmak anlamsızdı ve odadaki herkes bunun farkındaydı. Neve kapıya doğru ilerlerlerken omzu üzerinden Red’e baktı; bakışlarıyla emreder gibiydi: *Cesur ol.*

Red’in annesinin yanındayken hissedeceği son şey cesaretti.

Isla onu incelerken Red ayağa kalkmaya bile zahmet etmedi. Red’in saçına dikkatle tutturulmuş bukleler çoktan bozulmaya başlamış, elbisesi kırıkmıştı. Isla’nın gözleri bir an için Red’in

elinin arkasındaki ruj lekesinde duraksadı ama bu bile bir tepki almak için yeterli olmamıştı. Bu balodan ziyade bir kurban edişti, kıtanın dört bir yanındaki ileri gelenlerin katılmaları ve Kurt'a gönderilecek kadını görmeleri için düzenlenen bir etkinlikti. Belki de Red'in yarı vahşi görünümü duruma uyuyordu.

"Bu renk sana yakışıyor." Kraliçe başıyla Red'in eteğini işaret etti. "Redarys için kırmızı."

Bir şakaydı bu fakat Red'in dişlerini neredeyse kırılacak kadar sıkmasına sebep olmuştu. Eskiden, daha küçükken Neve de böyle derdi. Altındaki anlamı fark etmelerinden önceydi bu. Fark ettiklerinde bu lakap ona çoktan yapışmıştı, Red de bunu değiştirmek istemezdi zaten. Bu takma isim bir şiddet, kim ve ne olduğuna dair bir hak iddiası içeriyordu.

"Bunu çocukluğumdan beri duymamıştım," dedi karşılık olarak ve Isla'nın dudaklarının çizgi hâline geldiğini gördü. Red'in çocukluğundan –bir zamanlar bir çocuk olduğundan, onun çocuğu olduğundan, kendi öz evladını ormana gönderdiğinden– bahsetmek her zaman annesinin canını sıkıyor gibi görünüyordu.

Red eteğini işaret etti. "Kurban için kırmızı rengi."

Bir an sonra Isla boğazını temizledi. "Florish heyeti bu öğleden sonra buraya ulaştı, Karseckan Re'nin elçisi de. Meducia Baş Konsey Üyesi davete katılamayacağı mesajını yolladı ama başka birçok konsey üyesi orada olacak. Gün boyunca kıtanın dört bir yanından Mezhep rahibeleri gelip Mihrap'ta dönüşümlü olarak dua ettiler." Bunların hepsini resmi ve alçak bir tonda, sıkıcı bir listeyi tekrar ediyormuş gibi söylemişti. "Alpera'nın Üç Dükü ve maiyetleri törenden önce varmış olurlar–"

"Ah, güzel." Red bir cesedinki kadar beyaz ve hareketsiz duran ellerine bakarak konuşmuştu. "Bunu kaçırmak istemezler."

Isla'nın parmakları seğirdi. Sesi gergin çıksa da hâlâ bir kraliçenin kullanacağı tondaydı. "Yüce Rahibe umutlu," dedi, göz-

* Redarys isminin kısaltması olan Red'e (İng. kırmızı) göndermedir. –ç11

leri kızı dışında her yerdeydi. "Sen ve... diğerleri arasında daha uzun bir zaman geçtiği için Kurt'un en sonunda Kralları geri verebileceğini düşünüyor."

"Eminim öyle düşünüyordur. O ormana girdiğimde ve kesinlikle hiçbir şey olmadığında onun için ne kadar da utanç verici olacak."

"Değerlerimize hakaretlerini kendine sakla," diye azarladı Isla. Red hiçbir zaman annesinden bir duygu çıkarabilmeyi başaramamıştı. Daha evvel, küçükken denemişti, hediyeler verip çiçek toplayarak. Biraz daha büyüdüğünde, sıcak duygulara ulaşamayacağını anladığında, perdelere asılıp sarhoşluğuyla yemek sofralarını berbat ederek onu sinirlendirmeye çalışmıştı. Bunlarla bile bir iç çekiş veya göz devirmeden daha fazlasını alamamıştı.

Yasınızın tutulmasına layık olabilmek için bütünüyle bir birey olmak zorundaydınız. Red annesinin gözünde hiçbir zaman olmamıştı. Hiçbir zaman kutsal bir emanetten fazlası olmamıştı.

"Sence geri gelecekler mi?" Bir ayağı çoktan Yabanorman'da olmasa sormaya cüret edemeyeceği cesur bir soruydu. Red yine de soruya içten bir ton vermeyi tam olarak başaramamış, sesindeki sertliği yumuşatamamıştı. "Sence Kurt beni *makul* bulursa Kralları geri verir mi?"

Odadaki sessizlik dışarıdaki havadan daha soğuktu. Red inançlı biri değildi ama yine de günahları bağışlanabilirmiş gibi o cevabı istiyordu. Annesi için. *Kendisi için.*

Isla'nın bakışı gittikçe uzayarak sabit kaldı. İçinde seneler ve bu seneler boyunca söylenmemiş şeyler vardı. Fakat konuştuğunda koyu gözleri başka tarafa yöneldi. "Ne önemi olduğunu pek anlayamıyorum."

Ve işte bu kadardı.

Red ayağa kalktı, açık saçlarının oluşturduğu ağır perdeyi geriye atıp elindeki dudak boyasını eteğine sildi. "O zaman buyurun, Majesteleri, gidip herkese kurbanlarının görevine bağlı ve hazır olduğunu gösterelim."

Red balo salonuna doğru ilerlerken kafasında hızlı hesaplamalar yaptı. Salondaki varlığı belirgin olmalıydı. Teşrif eden bütün o ileri gelenler yalnızca dans edip şarap içmek için orada değildi. Onu görmek istiyorlardı, Valleyda'nın kurban edilecek İkinci Kız Çocuğu'nu göndermeye hazır olduğunun kıpkırmızı kanıtını.

Mezhep rahibeleri sırayla Mihrap'ta yer alıyor, Yaban-orman'dan kesildiği rivayet edilen beyaz ağaç parçalarına dua ediyorlardı. Ülke dışından gelenler için kutsal bir yolculuktu bu, yalnızca ünlü Valleyda Mihrabı'nda dua etmek için değil, Kurt'a gönderilen İkinci Kız Çocuğu'nu görmek için de birçok nesilde bir elde edilen bir şanstı.

Dua ediyor olabilirlerdi ama gözleri Red'deydi. Onu inceleyerek Valleyda Yüce Rahibesi'yle aynı fikirde olup olmadıklarına karar vermeye çalışıyorlardı. Red'in onlar açısından da *makul* olup olmadığına karar veriyorlardı.

Bir veya iki dans, bir veya dört kadeh şarap. Red herkesin kurbanlarının yürekliliğini değerlendirebileceği kadar uzun süre orada kalabilir ve sonra ayrılabilirdi.

Teknik olarak yazın erken zamanlarıydı fakat Valleyda'da sıcaklıklar hiçbir mevsimde donma noktasından pek de yukarı çıkmazdı. Balo salonunda turuncu ve sarı ışıklarla titreşen şömineler sıralanmıştı. Saray mensupları kıtanın dört bir yanındaki krallıklardan gelen farklı kesim ve biçimlerde odanın etrafında dönüyorlardı, salondaki her kumaş parçası ay kadar soluk beyazdı. Balo salonuna adım atmasıyla tüm o sayısız göz Red'e dikildi; kar yığının ortasındaki o kan damlasına.

Red, bir tilkiyle karşı karşıya gelen bir tavşan gibi donup kaldı. Bir an hepsi birbirine baktı, bir araya toplanmış inançlılar ve sunacakları adak.

Red çenesi sımsıkı kenetlenmiş hâlde derin, abartılı bir reveransta bulundu.

Dansın ritminde kısa bir duraklama hissedildi. Sonra saray mensupları tekrar harekete geçip Red'le göz teması kurmadan, yanından süzülerek geçmeye başladılar.

Küçük bir lütuftu bu.

Köşede, sera gülleri ve şarap fıçıları arasında tanıdık bir silüet duruyordu. Raffe elini kısa kesilmiş siyah saçlarının üzerinden geçirdi, parmakları altın kadehinin üzerinde maun rengindeydi. O an tek başınaydı fakat bu uzun sürmezdi. Bir Meducia Konsey Üyesi'nin oğlu ve hayli başarılı bir dansçı olan Raffe balolarda ilgisiz bırakılmazdı.

Red ona doğru sessizce ilerleyip elindeki kadehi aldı ve hünerli bir yetkinlikle kafasına dikti. Raffe'in dudağı seğirdi. "Sana da merhaba."

"Geldiği yerde daha çok var." Red kadehi geri verdi ve kararlı gözlerini kalabalıktan ziyade duvara dikerek kollarını kavuşturdu. Kalabalığın bakışları ensesine batıyordu.

"Doğru söylüyorsun." Raffe bardağını doldurdu. "Kalmana şaşırdım doğrusu. Seni görmesi gereken insanlar kesinlikle gördü."

Red dudağının kenarını ısırды. "Asıl *ben* birini görmeyi umuyorum." Raffe'e olduğu kadar kendisine de bir itiraftı bu. Arick'i görmeyi *istememeliydi*. Bunun sakın bir ayrılık olmasına izin vermemeli, sessizce onu bırakmalıydı...

Fakat Red özünde bencil bir varlıktı.

Raffe bir kez başıyla onayladı, çehresi anlayışla doluydu. Dolu şarap kadehini Red'e verip bir tane de kendisi için aldı.

Red, Raffe'i on dört yaşından beri tanıyordu. Raffe'in babası Konsey Üyesi olarak göreve başladığında gelişme aşamasındaki şarap ticareti işini oğluna devretmek zorunda kalmıştı ve ticaret yollarını öğrenmek için de Valleydalı eğitmenlerden daha iyi bir seçenek yoktu. Burada pek bir şey yetişmezdi, kıtanın tam tepesinde konumlanmış minik ve soğuk bir ülkeydi, yalnızca kuzey sınırında bulunan Yabanorman ile zaman zaman Kurt'a kurban verilen İkinci Kız Çocukları'yla bilinirdi. Valleyda, halkını tok

tutmak için neredeyse tamamen ithalata güvenirdi, buna ek olarak bir de Krallara en etkili yakarışların yapıldığı Tapınak'a verilen dua vergileri vardı.

Son altı senede birlikte büyümüşlerdi, bu seneler Red'in diğerlerinden ne kadar farklı olduğunu anlamasıyla geçmişti. Zamanının hızla daraldığını idrak etmesiyle geçen seneler. Fakat onu tanıdığı süre boyunca Raffe, Red'e hiçbir zaman bir arkadaştan başka bir şeymiş –bir kurban veya bir gün yakılacak bir kuklaymış– gibi davranmamıştı.

Raffe'in bakışları Red'in arkasında bir yere yönelip yumuşadı. Red onun bakışlarını, odanın ön tarafındaki yüksek bir kürsüde tek başına oturan ve gözleri belli belirsiz kızarmış olan Neve'e kadar takip etti. Isla'nın yeri hâlâ boştu. Red'e ise bir yer ayrılmamıştı.

Red şarabıyla ikizini işaret etti. "Onu dansa kaldır, Raffe."

"Kaldıramam." Cevabı hızlıydı ve bardağının arkasından geveleyerek konuşmuştu. Şarabını bir yudumda bitirdi.

Red üstelemedi.

Omzuna dokunulmasıyla aceleyle arkasına döndü. Arkasındaki gözleri korku dolu ve kocaman açılmış genç lord hızla bir adım geri çekildi. "Şey, ben... leydim –yok, Prenses–"

Belli ki sert bir tepki bekliyordu fakat Red kendini öyle bir tepki veremeyecek kadar yorgun hissetti birdenbire. O keskin hâli korumak çok yorucuydu. "Redarys."

"Redarys," diye gergince onayladı karşısındaki. Beyaz boyundan yukarı bir kızarıklık yükselip yüzündeki lekeleri daha da belirginleştirdi. "Benimle dans eder misiniz?"

Red kendini omuz silkerken buldu, düşünceleri Meducia şarabının etkisiyle biçimsiz bir sıcaklığa kavuşmuştu. Karşısındaki, görmeyi umduğu kişi değildi ama neden sormaya cesaret etmiş biriyle dans etmesindi ki? Sonuçta henüz ölmemişti.

Küçük lord, belinin kıvrımına neredeyse hiç dokunmadan onu valse kaldırdı. Boğazı o kadar kurumuş olmasa Red duruma

gülebilirdi. Hepsi Kurt'a ait bir şeye dokunmaktan o kadar çekiniyordu ki.

"Onunla çardakta buluşacaksınız," diye fısıldadı genç adam, sesi çatlamamanın eşiğindeydi. "İlk Kız Çocuğu öyle söyledi."

Red, şarabın sıcaklığından sıyrılıp gözlerini kısarak genç lordun yüzüne baktı. Midesi alkol ve ışıldayan umutla çalkalandı. "Kiminle buluşacağım?"

"Müstakbel Eş'le," diye kekeledi genç adam. "Lord Arick."

O buradaydı. Gelmişti.

Vals, Red ve olağandışı kavalyesinin sözü geçen çardağa yaklaşmasıyla son buldu. Red'in elbise kuyruğu, sırmalı kumaş perdeye dokunacak kadar yakındı. "Teşekkür ederim." Artık saç diplerinden ensesine kadar kıpkırmızı kesilmiş küçük lorda reverans yaptı. Genç adam anlaşılmaz bir şeyler kekeleyip oradan ayrıldı, hantal bacaklarıyla neredeyse koşmak üzereydi.

Ellerinin titremesini durdurmak için bir süre bekledi. Bu işin arkasında Neve vardı ve Red, niyetini anlayacak kadar iyi tanıyordu kardeşini. Neve onu kaçmaya ikna edememişti ama belki Arick bunu başarabilir, diye düşünüyordu.

Onun denemesine izin verecekti.

Perdenin arasından geçti ve daha balo görüş alanından çıkmadan Arick'in kolları beline dolandı.

"Red," diye mırıldandı saçlarına doğru. Dudakları dudaklarına doğru hareket etti, parmakları kalçalarını bulup onu kendisine çekti. "Özledim seni, Red."

Red'in ağzı karşılık veremeyecek kadar meşguldü fakat aynı duyguları paylaştığı konusunda net davrandı. Arick'in Müstakbel Eş ve Floriane Dükü olarak sorumlulukları saraydan uzak kalmasına neden oluyordu. Şimdiyse yalnızca Neve yüzünden buradaydı.

Arick, Floriane'i bir Valleyda vilayeti yapan kırılgan antlaşmayı sağlamlaştırmak için Neve'in müstakbel eşi ilan edildiğinde Neve de en az Red kadar şaşırmıştı. Arick ve Red'in arasındaki ilişkiyi biliyordu ama üzerine hiç konuşmamışlar, bu fazladan kü-

çük trajedi için uygun sözcükleri bulamamışlardı. Arick iki tarafı keskin bir bıçaktı ve açtığı yaralar kendi hâllerine bırakılmalıydı.

Red, Arick'ten ayrılıp alnını onun omzuna dayadı. Kokusu her zamanki gibiydi, nane ve pahalı tütün. Ciğerleri sızlayana dek kokuyu içine çekti.

Arick'in elleri onun saçlarında bir süre öylece kaldı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı kulağına.

Her zaman söylerdi. Red hiçbir zaman karşılık vermemişti. Bir zamanlar ona bir iyilik yaptığını, yirmi senelik süresi dolup orman kurbanını almak için geldiğinde Arick'e kolaylık sağlamak için hislerini inkâr ettiğini düşünmüştü. Ama bu pek de doğru sayılmazdı. Red hiçbir zaman karşılık vermemişti çünkü hisleri karşılıklı değildi. Arick'i bir bakıma seviyordu fakat onun sevgisine denk olacak şekilde değil. Sözcüklerin bir yorum yapmadan geçip gitmesine izin vermek daha kolaydı.

Bu daha önce Arick'in canını sıkıkmamıştı fakat bu gece Red, yanağının altında Arick'in kaslarının gerildiğini hissetmiş ve çenesinde sıkılan dişlerinin sesini duymuştu. "Hâlâ mı, Red?" Fısıldayarak konuşmuştu, cevabı zaten biliyor gibiydi.

Red sessizliğini korudu.

Bir an sonra Arick solgun parmağıyla onun çenesinin altına dokunup yüzünü incelemek için yukarı kaldırdı. Çardakta hiç mum yoktu fakat pencereden giren ayışığı, Arick'in pervazda duran eğreltiotu yeşilliğindeki gözlerinden yansiyordu. "Neden burada olduğumu biliyorsun."

"Sen de ne cevap vereceğimi biliyorsun."

"Neve yanlış soruyu soruyordu," diye fısıldadı, sesinde çaresizlik vardı. "Daha sonra olacakları düşünmeden sadece kaçmanı istiyordu. Ben de. Düşündüğüm tek şey buydu." Duraksadı, eli onun saçlarında gerildi. "Benimle birlikte kaç, Red."

Öpüşmenin ve ayışığının etkisiyle Red'in yarı kapalı olan gözleri kocaman açıldı. Arick'in parmakları arasında birkaç altın saç teli bırakacak kadar hızla geri çekildi. "Ne?"

Arick ellerini tutup onu tekrar kendine yaklaştırdı. Başparmaklarıyla Red'in avuçlarını okşarken, "Benimle birlikte kaç," diye tekrarladı. "Güneye, Karsecka veya Elkyrath'a gideriz, kimse-
nin dini veya Kralların geri gelmesini umursamadığı, orman-
daki canavarlardan korkmaya gerek kalmayacak kadar uzak bir
yerde ücra bir kasaba buluruz. alışırım... bir şeyler yaparım ve--"

"Bunu yapamayız." Red onun ellerinden kurtuldu. şarabın
hoş uyuşukluğu yerini hızla hafif bir ağrıya bırakıyordu.
Yüzünü ondan çevirirken parmaklarını şakaklarına bastırdı.
"Sorumlulukların var. Floriane'e karşı, Neve'e karşı..."

"Bunların hiçbirinin önemi yok." Elleri onun belini sardı.
"Yabanorman'a gitmene izin veremem, Red."

Damarlarındaki uyanmayı yeniden hissetti Red. Pervazdaki
eğreltiotları titreşti.

Bir an için Arick'e anlatmayı düşündü.

Neve'le birlikte ormanın sınırına doğru koştukları gece
Yabanorman'ın Red'in içinde bıraktığı başıboş sihir kırıntısından
bahsetmeyi düşündü. Beraberinde getirdiğı yıkım, kan ve şid-
detten bahsetmeyi... Nasıl her gününü onu bastırmaya, içinde
tutmaya, bir daha kimseyi incitmediğinden emin olmaya alış-
makla geçirdiğinden bahsetmeyi düşündü.

Ama sözcükler çıkmıyordu.

Red, Yabanorman'a tanrıları geri getirmek için gitmiyordu.
Canavarlara karşı bir güvence olarak gitmiyordu. Kadim ve ezo-
terik bir ağa dolanmış hâlde doğmuştu fakat ondan kurtulmak
için savaşmamasının imanla, hiçbir zaman gerçekten inanmadığı
bir dinle hiçbir ilgisi yoktu.

O, sevdiği herkesi *kendisinden* korumak için Yabanorman'a
gidiyordu.

"Bu şekilde olmak zorunda değil." Arick omuzlarından tuttu.
"Bir *hayatımız* olabilir, Red. Sadece *biz* olabiliriz."

"Ben bir İkinci Kız çocuğu'yum. Sen Müstakbel Eş'sin."
Başını iki yana salladı Red. "Olduğumuz kişiler *bunlar*."

Sessizlik. "Seni gitmeye zorlayabilirim."

Red'in gözleri yarı kafa karışıklığı yarı ihtiyatla kısıldı.

Arick'in elleri omuzlarından kayıp bilekleri etrafında kapandı. "Seni, onun sana ulaşamayacağı bir yere götürebilirim." Keskin bir acıyla gelen bir duraksama oldu. "Senin ona ulaşamayacağın bir yere."

Arick'in tutuşu neredeyse bileğini morartacak kadar sıkıydı ve Red'in sihir parçası, kasırgaya yakalanmış yaprakları andıran öfkeli bir taşkınlıkla serbest kaldı.

Kaburgalarının arasındaki boşlukları harabeleri tırmanan sarmaşıklar gibi aşarak, kemiklerinden yukarı tırmandı. Pervazdaki eğreltiotları tuhaf bir çekimle ona doğru eğildi, mermer katmanlarının ötesinden ayaklarının altındaki toprağın canlandığını hissedebiliyordu, akarsular gibi hareket eden kökler, ona *uzanan*—

Red, eğreltiotları saniyeler içinde uzayıp sivrilmiş yapraklarıyla tam Arick'in omzuna dokunmak üzereyken gücü kontrolü altına almayı başardı. Onu niyetlendiğinden daha sertçe kenara itti. Arick sendelediğinde eğreltiotları çekilip normal şekillerine geri döndü.

"Beni hiçbir şeye *zorlayamazsın*, Arick." Elleri titriyordu, sesi tizleşmişti. "Burada kalamam."

"Neden?" Sesi yakıcı, öfkeli ve alçaktı.

Red sırtını dönüp sırmalı kumaş perdenin kenarını titremediğini umduğu eline aldı. Ağzı hareket etti fakat hiçbir sözcük duruma uygun görünmüyordu, sessizlik büyüdü ve bir cevap hâlini aldı.

"Neve'le olan şey yüzünden, değil mi?" Bir suçlamaydı bu ve o da öyle gibi söylemişti. "Yabanorman'a gittiğinizde olan şey yüzünden?"

Red, yüreğinin kaburgalarına çarptığını hissetti. Altından geçip arkasında bıraktığı perde Arick'in sözlerini boğup yüzünü gizledi. Kuzeye bakan balkonun çift kanatlı kapısına doğru koridor boyunca ilerlerken elbisesi mermer üzerinde hışırdıyordu.

Donuk bir hâlde, rahibe muhbirlerinin dağınık saçları ve şişmiş dudaklarından nasıl bir anlam çıkaracaklarını düşündü.

Eh, el değmemiş bir kurban istiyorlarsa o gemi yelken açalı çok olmuştu.

Balo salonundaki şöminelerden sonra soğuk canlandırıcıydı fakat Red bir Valleydalıydı ve tüyleri diken diken olmuş kollarına rağmen yaz mevsimiymiş gibi hissediyordu.

Artık çaresizce düzleşmiş olan saçlarındaki ter kurumuş, dikkatle yapılmış bukleler, sıcaklığın ve üzerlerinde gezen ellerin etkisiyle bozulmuştu.

Nefes alıp verdi, titreyen omuzlarını yatıştırdı ve gözlerindeki yanmadan kurtulmak için onları kırıştırdı. Onu seven insanları tek elinin parmaklarıyla sayabilirdi ve hepsi, veremeyeceği tek şey için ona yalvarmaya devam ediyordu.

Gecenin havası gözyaşlarını daha düşmeden kirpiklerinde donduruyordu. Doğduğu andan itibaren lanetlenmişti –Mihrap’taki ağaç kabuğunda kazılı olduğu gibi Kurt ve Yabanorman için yaratılmış bir İkinci Kız Çocuğu– ama yine de bazen merak etmeden duramıyordu. Lanetlenmek, dört sene önce yaptığı şey yüzünden onun suçu muydu acaba?

O talihsiz balodan sonra akılsız cesaret onları ele geçirmişti, akılsız cesaret ve çok fazla şarap. İki at çalıp kuzeye sürmüşlerdi, bir canavara ve sonu gelmeyen bir ormana karşı taşları, kibritleri ve birbirlerine karşı duydukları yoğun sevgileri dışında hiçbir şeyleri olmayan iki kız çocuğuydular.

O sevgi o kadar parlak bir şekilde yanıyordu ki... Red’in içinde kök salan güce karşı neredeyse kasıtlı bir alay gibiydi. Kendisinin daha güçlü olduğunu kanıtlamıştı Yabanorman. Red’in ormana ve onu bekleyen Kurt’a olan bağı her zaman daha güçlü olacaktı.

Red güçlkle yutkundu. Acı gerçek şuydu ki o gece ve beraberinde getirdiği şey olmasaydı Neve’in istediği şeyi yapabilirdi. Kaçabilirdi.

Başını kuzeye dönüp soğuk rüzgâra karşı gözlerini kısıtı. Sisin ve başkentin puslu ışıklarının ilerisinde bir yerlerde Yabanorman bekliyordu. Yabanorman ve Kurt. Uzun süren bekleyişleri son bulmak üzereydi.

“Geliyorum,” diye mırıldandı. “Lanet olsun sana, geliyorum.”

Kan kırmızı eteklerini yerde sürüyerek geri döndü ve içeri girdi.

Düzenleme

Ny.ozlem

2

A ncak bölük pörçük uyuyabilmişti. Doğan güneş gökyüzüne damlamaya başladığında Red, pencerenin yanında durmuş parmaklarını birbirine geçirerek dışarıdaki Mihrap'ı izliyordu.

Odası iç bahçeye, soğuğa karşı dayanıklı oldukları için özel olarak çoğaltılmış ve özenle bakılan ağaç ve çiçeklerden oluşan alana bakıyordu. Mihrap arka köşeye gizlenmişti, filizlenip çiçek açan bahçenin ardında yalnızca küçük bir kısmı görünüyordu. Güneş ışınları kemerli taşın kenarına yansıyor, onu yumuşak bir altın rengine boyuyordu.

Mezhep, yeşilliklerin arasında dağınık hâlde duruyor, beyaz cüppelerden ve imandan oluşan bir deniz gibi çiçekleri çevreliyordu. Valleyda'yı evi sayan, bunlara ek olarak denizi aşarak Rylt'ten, kıtanın güney ucundaki Karsecka'dan ve ikisinin arasında kalan diğer yerlerden gelen tüm rahibeler oradaydı. Her bir Tapınak'ta, Yabanorman'm minik bir dalı olan beyaz bir ağaç parçası bulunurdu fakat asıl Yabanorman'a ev sahipliği yapan Valleyda Tapınağı'nı ziyaret etmek özel bir onurdu. Kralların hapisanesini oluşturan kemik beyazı ağaç dalları arasında dua edip Kralların geri dönmesi için yakarmak bir şerefti.

Fakat bu sabah rahibelerin hiçbiri Mihrap'a ayak basmamıştı. Bugün beyaz ağaç dalları arasında dua etmeye izni olan tek kişi Red'di.

Nefesiyle cam buğulandı. Parmağını buğunun üzerinde dalgın dalgın gezdirdi. Dadıları da uzun zaman önce bu şekilde pencere camına hikâyeler resmederdi. Gölge Topraklar yaratılmadan, dünyayı dehşetle yöneten tanrısal varlıklar için bir hapishane yaratmak adına dünyadaki bütün sihir oraya kapatılmadan önceki Yabanorman'a dair hikâyeler.

Eskiden orman ebedi bir yaz mevsimine sahiplik ediyormuş, şiddetle yönetilen dünyada insanlara teselli veren bir yermiş. Dadıların anlattığına göre, sınırları içine adak –saç topakları, düşmüş dişler, üzerinde kan lekeleri olan kâğıt parçaları– bırakanlara lütuflarda bulunma becerisi bile varmış. O zamanlarda sihir dünyada özgürce ve onu kullanmayı öğrenmek isteyen herkese açık bir hâlde varlığını sürdürüyormuş.

Ancak Beş Kral, korkunç tanrıları bu topraklardan sürmek –onları hapsedecekleri Gölge Topraklar'ı yaratmak– için ormanla anlaşma yapmca bütün o sihir ortadan kaybolup zorlu görevini yerine getirmek için Yabanorman'a çekilmiş.

Fakat orman o zaman bile anlaşmalar yapmaya devam edebilmiş; Ciaran ve Gaya'yla, asıl Kurt ve İkinci Kız Çocuğu'yla anlaşma yapmış. Ciaran ve Gaya, canavarların hapsedildiği yıl olan Anlaşma'nın İlk Senesi'nde Yabanorman'dan, efsanelerdeki Beş Kral'dan ikisi olan Gaya'nın babası Valchior'a ve nişanlısı Solmir'e karşı sığınma dilemişler. Yabanorman, Gaya ve Ciaran'ın talebini yerine getirip onlara saklanabilecekleri, sonsuza kadar birlikte olabilecekleri bir yer vermiş. Onları kendi sınırları içinde esir almış ve bir insandan daha fazlasına dönüştürmüştü.

Dadılar hikâyeyi burada keserdi. Kralların, Anlaşma'dan elli sene sonra tekrar Yabanorman'a girip bir daha geri dönmeyişlerinden bahsetmezlerdi. Ciaran'ın, Kralların ortadan kaybolmasından bir buçuk asır sonra Gaya'nın cansız bedenini ormanın sınırına getirdiğini anlatmazlardı.

Red yine de hikâyeyi biliyordu. Hem kutsal sayılan hem de daha az önem taşıyan kitaplarda yüzlerce kez okumuştı. Bulabildiği her

versiyonunu. Bazı detaylar farklılık gösterse de ana hatlar hep aynıydı. Gaya'yı Yabanorman'ın sınırına getiren Ciaran. Gaya'nın yarı çürümüş, sanki ormanın temellerine dolanmışçasına sarmaşık ve ağaç kökleriyle sarılmış bedeni. Ciaran'ın, onu görenlere, kendilerini bir anda bir din tarihinin parçası olarak bulmuş önemsiz kuzey köylülerine söylediği sözcükler.

Sıradakini gönderin.

Böylece aşk hikâyesi yerini, ebedi yazın yerini kuru sonbahara bıraktığı gibi dehşete bırakmış.

Buhardan tuvalinin kenarları solarken Red elini indirdi. Parmaklarının camda bıraktığı izler pençeyi andırıyordu.

Kapı çekingen sayılabilecek şekilde çalındı. Red alnını cama dayadı. "Bir dakika."

Derin ve soğuk bir nefes alıp ayağa kalktı. Çekiştirdiği geceliği kürekkemiğindeki soğuk terlere yapışmıştı. Gözleri neredeyse bilinçsizce dirseğinin üzerindeki deriye kayd. Mühür hâlâ belirmişti ve umudun, dişlerini göğsüne batırmasına engel olmak için Red'in büyük çaba göstermesi gerekiyordu.

Mühür'ün nasıl görünmesi gerektiğine dair bir açıklama yoktu. Bildiği tek şey İkinci Kız Çocuğu'nun kolunda on dokuzuncu yaşındayken bir gün belirip kuzeye, Yabanorman'a doğru karşı konulmaz bir çekim gücü uyguladığıydı. On dokuzuncu yaşına girdiğinden beri her sabah tenini dikkatle kontrol edip her bir lekeyi ve çili incelemişti.

Kapı tekrar çaldı. Kapalı kapıya, hiddetiyle ahşabı delip geçebilirmiş gibi bir bakış attı. "Çıplak dua etmemi istemiyorsanız bana *bir dakika müsaade edin.*"

Kapı bir daha çalmadı.

Ayaklarının dibinde kırışmış bir elbise duruyordu. Elbiseyi üzerine geçirip saçlarını taramaya zahmet etmeden kapıyı açtı.

Üç rahibe koridorda sessizce duruyordu. Hepsini belli belirsiz tanıyor gibiydi; ziyaretçi değillerdi, Valleyda Tapınağı'ndan olmalıydılar. Belki de rahatlatması için onlar gönderilmişti.

Darmadağınık görüntüsü rahibeleri şaşırtmışsa bile bunu belli etmemişlerdi. Sadece, elleri geniş beyaz cüppe kollarının içinde, başlarını eğerek Red'i koridordan dışarı, soğuk ve aydınlık havaya yönlendirmişlerdi.

Bahçedeki kutsal kalabalık Mihrap'a giden çiçekli girişin iki yanına dizilmiş, başları öne eğik hâlde, heykel gibi hareketsiz duruyordu. Yanından geçtiği her bir rahibeyle birlikte Red'in yüreği daha da ağzına geliyordu. Hiçbirine bakmadan, gözlerini dümdüz karşıya sabitleyerek kemerin altından tek başına geçip gölgeler arasında kayboldu.

Mihrap'taki ilk oda sade ve dörtgen şeklindeydi. Kapının yanında dilek mumlarıyla dolu küçük bir masa duruyordu, odanın merkezinde Gaya'nın uzun ve görkemli bir heykeli vardı. Heykelin ayaklarının dibinde Gaya ve Ciaran'ın anlaşmalarını gerçekleştirdiği ağacın bir parçası olan, üzerinde harfler kazılı beyaz bir ağaç kabuğu durmaktaydı. Gaya'nın kardeşi Tiernan ikisinin kaçmasına yardım etmiş, Solmir'in Gaya üzerinde iddia ettiği hakkın hükümsüz olduğunu kanıtlamak için ağaç kabuğunu buraya getirmişti.

Red, kafasını selefine doğru kaldırıp kaşlarını çatı. Gaya'yı saygıdeğer gösterip Kurt'u yeren ustaca yapılmış bir eserdi, tarihin bilinmeyen kısımları incelikle dokunmuştu. Beş Kral, Kurt'un bölgesinde ortadan kaybolmuşlardı, bu yüzden suçlu Kurt'tu. Kimse, Kralları hapsederek Kurt'un ne elde etmeyi umduğunu tam olarak bilmiyordu; daha fazla güçtü belki. Belki de sadece bağlı olduğu ormanın sapkınlaşıp karanlıklaşması ve kötüleşmesiyle kendisi de bir canavara dönüştüğünden, canavarların yapması gerekeni yapıyordu. Mezhep'in anlatılarına göre Gaya, Kralları Ciaran'ın sakladığı yerden kurtarmaya çalışırken öldürülmüştü ama bunun doğru olup olmadığını bilmenin bir yolu yoktu, değil mi? Tek bildikleri Kralların ortadan kaybolduğu ve Gaya'nın öldüğüydü.

Tek ışık kaynağı, titreşen kırmızı rengi dilek mumlarıydı –kur-

ban için kırmızı rengi; sanırım dua sayılır- ve yazıları okuyabilmek için yeterli değildi. Ama Red sözcükleri ezbere biliyordu.

İlk Kız Çocuğu taht için. İkinci Kız Çocuğu, Kurt için. Kurtlar ise Yabanorman için.

Mum ışığı duvardaki oymalar üzerinde titreşti. Sağ tarafında erkeksi sayılabilecek beş insan tasviri vardı: Beş Kral. Valchior, Byriand, Malchrosite, Calryes ve Solmir. Sol taraftaki duvarda, daha narin bir el tarafından işlenmiş üç insan tasviri daha vardı. İkinci Kız Çocukları: Kaldenore, Sayetha, Merra.

Red, parmaklarını Merra'nın kabaca işlenmiş silüetinin yanında duran boş alan üzerinde gezdirdi. Bir gün ondan geriye ormandaki kemiklerden başka bir şey kalmadığında onun silüetini de buraya işleyeceklerdi.

Açık taş kapıdan içeri hafif bir rüzgâr esip Gaya heykelinin arkasındaki ince siyah tülü dalgalandırdı. Mihrap'ın ikinci odası. Red oraya yalnızca bir kez girmişti; bir sene önce, on dokuzuncu yaş gününde, Mezhep rahibeleri Mühür'ünün çabuk belirmesi için dua ederlerken Red burada diz çökmüştü. İbadethanelerde çok az vakit geçirmeye çalışırdı.

Buna rağmen geçen bir sene, duvarları çevreleyen beyaz dalların ve Yabanorman'dan budanıp dik durmaları için taşa sabitlenmiş ağaç parçalarının hatırasını zayıflatmak için yeterli olmamıştı. Soluk ve ölü dallar hareketsizdi fakat Red, tıpkı içindeki sihir kırıntısını muhafaza edip sıkıca kontrol altında tutmayı başaramadığı zamanlarda eğreltiotlarının ve toprakta yetişen diğer şeylerin yaptığı gibi bu dalların da ona *uzandığı* hissini hâlâ hatırlıyordu. Red, rahibelerin dua ettiği süre boyunca toprak tadı almıştı.

Gerginlikle eteğinin kırışmış kumaşını çekiştirdi. İkinci odaya girmesi, bu zamanı kendini Yabanorman'a girmeye hazırlayarak geçirmesi gerekiyordu fakat o dalların arasına bir kez daha girme düşüncesi kanını dondurmuştu.

"Red?"

Bahçeye açılan kapının önünde, Mihrap'ın kasvetli havasına karşılık sabah ışıklarıyla çevrelenmiş tanıdık bir siluet duruyordu. Neve ona doğru aceleyle yaklaştı, elindeki yeni yakılmış dilek mumu erimeye başlamıştı.

Red'in göğsünde bir şaşkınlık hissi yeşermişti ama bu hissi büyük bir rahatlama takip etti. "Nasıl girdin buraya?" Neve'in omzu üzerinden arkasına baktı. "Rahibeler--"

"Onlara ikinci odaya girmeyeceğimi söyledim. Pek istekli görünmüyorlardı ama geçmeme izin verdiler." Kirpiklerinden bir damla gözyaşı süzüldü, Neve gözyaşını kabaca uzaklaştırdı. "Red, bunu yapamazsın. Bunu yapmak için gölgelerin belası bir ağaç kabuğunun üzerindeki yazılar dışında hiçbir nedenin yok."

Red, atlar üzerinde geceye bodoslama daldıkları zamanı hatırladı, saçları dalgalanıyordu ve kız kardeşi yanındaydı. Fırlatılan taşları ve göğsünün sızlamasına sebep olan o hiddeti hatırladı.

Sonra kanı hatırladı. Vahşeti. Derisinin altında kıvrılan, yeşermeyi bekleyen tohumu.

İşte nedeni *buydu*. Canavarlar veya bir ağaç kabuğu üzerindeki sözcükler değil. Kız kardeşini güvende tutmanın tek yolu onu terk etmektir.

Ortada söylenebilecek teselli sözcükleri yoktu. Bunun yerine ikizini kendine doğru çekti, Neve'in alını Red'in köprücük kemiğine gömüldü. Ağlamıyorlardı ama sadece kesik nefes seslerinin bozduğu sessizliğin daha kötü olduğu söylenebilirdi.

Red, kardeşinin saçına doğru, "Bana güvenmelisin," diye mırıldandı. "Ne yaptığımı biliyorum. Böyle olması gerekiyor."

"Hayır," diyerek kafasını iki yana salladı Neve, siyah saçları Red'in yanağına sürtündü. "Red, biliyorum... biliyorum, o gece olanlar için kendini suçluyorsun. Ama takip edildiğimizi bilemezdin--"

"Sus." Gözlerini sımsıkı kapadı Red. "Lütfen sus."

Neve'in omuzları, Red'in kolları altında gerildi ama konuş-

mayı bıraktı. En sonunda geri çekilip uzaklaştı. “Öleceksin. Kurt’a gidersen öleceksin.”

“Bunu bilemezsin.” Red yutkunarak boğazındaki yumrudan kurtulmaya çalıştı ama başaramadı. “Diğerlerine ne olduğunu bilmiyoruz.”

“Gaya’ya olanları biliyoruz.”

Red’in buna bir cevabı yoktu.

“Belli ki gitmekte kararlısın.” Neve çenesini kaldırmaya çalıştı ama çok fazla titriyordu. “Ve belli ki sana engel olamayacağım.”

Topukları üzerinde kapıya doğru dönüp Beş Kral ve İkinci Kız Çocuğu oymalarının, faydasız dualardan artakalan titrek mumların yanından geçti. Arkasından birkaç mum söndü.

Red uyuşmuş hâlde küçük masanın üzerinden bir mum ve kibrit aldı. Fitol en sonunda alev alıp parmak uçlarını yakana kadar birkaç kez küfretti. Etrafına ördüğü kabuğu bir iğne ve iplik gibi delen bu acıyı neredeyse hoşnutlukla karşıladı.

Red, mumunu Gaya’nın heykelinin kaidesine sertçe vurdu. Eriyen balmumu birikip yazılı kabuğun kenarından damladı.

“Gölgeler kahretsin seni,” diye fısıldadı, burada edeceği tek dua buydu. “Gölgeler hepimizi kahretsin.”

Red, birkaç saat içinde banyo yapmış, parfüm sıkmış ve kırmızılara bürünmüş hâlde Yabanorman’daki Kurt’a kurban edilmek üzere resmi olarak kutsanmıştı.

Siyahlar içindeki saray mensupları muazzam salonda dizilmişlerdi. Dışarıda daha büyük bir kalabalık bekliyordu, başkent sakinleri ile Mezhep tarafından kutsanan İkinci Kız Çocuğu’nu görme şansını kaçırmamak için uzak yollardan gelen kasabalılar omuz omuzaydı.

Red’in, odanın önünde konumlanmış kürsünün üzerindeki görüş açısından topluluk, hareketsiz uzuvlardan ve olanları izleyen gözlerden oluşan şekilsiz bir yığına benziyordu.

Red, daire şeklindeki kürsünün merkezindeki siyah taş sunağın üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu. Bu şeref için katanın dört bir yanındaki Tapınaklardan özel olarak seçilmiş rahibeler bir çember hâlinde Red'in etrafını sarmıştı. Hepsi geleneksel cüppeleri içindeydi, buna ek olarak beyaz pelerinler giymiş ve kalın başlıklarla yüzlerini gölgelemişlerdi. Sırtları Red'e dönüktü. Görevli olarak seçilmeyen rahibeler de pelerin giymişti, resmi bir sıra hâlinde kürsünün tam karşısında oturmaktaydılar.

Bunlara karşılık Red'in elbisesi baloda giydiği elbise gibi kırmızı renkteydi, tek farkı kalıptan yoksun olmasıydı; farklı koşullarda rahat bir elbise olurdu. Saçları, bütün vücudunu kaplayıp sunağın kenarlarından yere dökülecek kadar büyük ve elbisesiyle uyumlu kan rengi bir duvağın altında açık bırakılmıştı.

İman için beyaz. Mahrumiyet için siyah. Kurban için ise kırmızı rengi.

Neve, rahibelerin arkasındaki sırada, Arick ve Raffé'in arasında iskemlesinin ucunda oturuyordu. Red, duvağı yüzünden hepsini kana bulanmış gibi görüyordu.

Kıtadaki en yüksek dini otoriteye sahip Valleyda Yüce Rahibesi, Red'in tam karşısında duruyordu. Pelerininin kuyruğu diğer rahibelerinkinden çok daha uzundu ve sanki beyazı daha parlaktı. Yüzü sunağa, sırtı ise saray halkına dönüktü; pelerinin kuyruğu kürsünün kenarlarından dökülüp beyaz bir kumaş birikintisi oluşturuyordu.

Dolup taşan iman. Tiz ve anı bir kahkaha boğazını tıkadı ama Red onu yuttu.

Yüce Rahibe, gözleri başlığının derin gölgelerine gizlenmiş hâlde öne çıktı. Red kendini bildi bileli Zophia bu mevkideydi. Saçları bir zamanlar olduğu rengi çoktan yitirmişti, yüzündeki çizgiler yalnızca *ihtiyar* denilebilecek bir yaş işaret ediyordu. Ellerinde tuttuğu beyaz ağaç dalını, yeni doğmuş bebeğini kucaklayan bir annenin ihtimamıyla tutuyordu ve dalı aynı özenle sağındaki rahibeye aktardı.

Belirsiz olsa da diğer rahibelerin çoğunun yüzünde bir çeşit duygu okunuyordu: Çoğunun yüzünde keyif vardı, bariz olmasa da oradaydı. Ama şimdi dal parçasını tutan rahibe için geçerli değildi bu. Alev rengi saçların çevrelediği soğuk mavi gözler, Red'i bir böceği gözlemleyen birinin ifadesiyle izliyordu. Zophia, Red'in duvağını kaldırıp kumaşı elinde toplarken bakışları değişmedi.

Kendisini kayıtsızlaştırdığı korku, duvağı kaldırıldığında onu koruyan zırh ortadan kalkmış gibi üzerine hücum etti. Red'in parmakları sunağı kavradı. Taşın üzerindeki tırnakları kırılmak üzereydi.

"Fedakârlığını onurlandırıyoruz, İkinci Kız Çocuğu," diye fısıldadı Zophia. Bir adım geri çekilip kollarını havaya kaldırdı. Mezhep onu her tarafta taklit ederek, kürsünün önünden başladı; arka sıralara doğru dalgalanarak, yukarı kalkan elleriyle bir deniz oluşturdu.

Red kısa bir an için kaçmayı, yüreğinde barınan sihir kırıntısını boş vermeyi ve diğerleri yerine kendini kurtarmayı düşündü. Bu sunaktan fırlayıp kaçmaya başlasa ayaklarına dolanan kırmızı kumaşlarla ne kadar uzağa gidebilirdi? Onu zorla geri getirirler miydi? Bayıltırlar mıydı? Yanına yaralı hâlde gitse Kurt aldırış eder miydi?

Tırnaklarını tekrar taşa geçirdi. Birinin kırıldığını hissetti.

Yüce Rahibe tavana doğru, "Andraline Hanesi'nden Kaldenore," dedi. İkinci Kız Çocukları'nı saymaya başlamıştı. "Anlaşma'nın İki Yüz Onuncu Senesi'nde gönderildi."

Kaldenore, Gaya'yla aynı Hane'den doğmuştu ama kan bağları yoktu. Kurt, Gaya'nın bedenini ormanın sınırına getirdiğinde, bir sene sonrasında da canavarlar –görgü tanıklarının anlattığına göre istedikleri biçime bürünebilen, şekil değiştiren karanlık parçalardan oluşan bir gölge tufanı hâlinde– Yabanorman'dan fıskırmaya başladığında Kaldenore daha çocuktü. Kaldenore'un Mühür'ü belirene kadar, canavarlar kuzey kasabalarına on yıl

kadar musallat olmuştu, bazen Floriane ve Meducia'ya kadar gittiklerini söyleyen kayıtlar vardı.

Başta kimse Mühür'ün ne anlama geldiğini anlayamamıştı. Fakat bir gece Kaldenore'un uykusunda yalınayak, sanki zorla çekiliyormuş gibi Yabanorman'a doğru yürüdüğünü fark ettiler.

Bu olaydan sonra parçalar yerine oturmuş, Mihrap'taki ağaç kabuğunun üzerinde yazanlar ve Gaya'nın ölümü netlik kazanmıştı. Kaldenore'u Yabanorman'a göndermişlerdi. Canavarlar ortadan kaybolmuş, gölgeler gibi solup gitmişlerdi.

"Thoriden Hanesi'nden Sayetha. Anlaşma'nın İki Yüz Kırkıncı Senesi'nde gönderildi."

Bir başka isim, bir başka trajedi. Sayetha'nın ailesi başa yeni geçmişti ve İkinci Kız Çocuğu uygulamasının yalnızca Gaya'nın soyu için geçerli olduğu yanılıgısına düşmüşlerdi. Yanılmışlardı. Tahta kim geçerse geçsin, Valleyda takası gerçekleştirmekle yükümlüydü.

"Valedren Hanesi'nden Merra. Anlaşma'nın Üç Yüzüncü Senesi'nde gönderildi."

En azından o, aynı soydan geliyordu. Son Thoriden Kraliçesi bir varis doğurmayınca tahta Valedrenler geçmişti. Merra, Sayetha'nın Yabanorman'a gönderilmesinden kırk sene sonra doğmuştu, Sayetha'nın doğumu ise Kaldenore gittikten yalnızca on sene sonra gerçekleşmişti.

"Valedren Hanesi'nden Redarys. Anlaşma'nın Dört Yüzüncü Senesi'nde gönderildi." Yüce Rahibe ellerini daha da yukarı kaldırmış gibiydi, yumruğuyla sıkıca kavradığı ağaç dalı sivri gölgeler oluşturunuyordu. Gözleri yukarı uzanan ellerinden ayrılıp Red'in gözleriyle buluştu. "Tanrılarımızın canavarları topraklarımızdan sürmesinin üzerinden dört yüz sene geçti. Kurt'un iha-netiyle kendilerini buradan sürüp kaybolmalarının üzerinden ise üç yüz elli sene. Yarın, kurban yirminci senesine, Gaya'nın ilk defa Kurt'a ve Orman'a esir olduğu yaşa girdiğinde onu beyaz, siyah ve kırmızı renklere bürünmüş ve kutsanmış hâlde gönde-

receğiz. Dua edelim de tanrılarımızın dönüşü için yeterli olsun. Dua edelim de karanlığı kapımızdan uzak tutmak için yeterli olsun.”

Red’in kalbi kulaklarında kesik kesik atıyordu. Taş sunak kadar, Mihrap’taki heykel kadar hareketsiz oturuyordu. Olmasını istedikleri kukla gibi.

“Görevinden kaçınmaman dileğiyle.” Zophia’nın net sesinin tatlı tınsı berrak bir çağrı gibiydi. “Kaderini asaletle gerçekleştirmen dileğiyle.”

Red yutkunmaya çalıştı fakat ağzı çok kuruydu.

Zophia’nın gözleri soğuktu. “Yaptığın fedakârlığın yeterli bulunması dileğiyle.”

Odaya sessizlik hâkimdi.

Yüce Rahibe kollarını indirip beyaz dalı kızıl saçlı rahibeden geri aldı. Koyu renk küllerle dolu küçük bir kâse taşıyan başka bir rahibe öne çıktı. Zophia, dalın sivri parçalarından birini nazikçe kâseye daldırıp Red’in alına bir şakaktan diğerine kadar siyah bir çizgi çekti.

Ağaç kabuğu ılıktı. Red titremesine engel olmak için vücudundaki bütün kasları sıktı.

“Seni Orman’a ait olarak işaretliyoruz,” dedi sakince. “Kurt ve Yabanorman’ın bekleyişi son bulacak.”

3

Saray halkı gün doğarken, Yabanorman'a yapacakları kısa yolculuk için cilalanmış at arabalarıyla yola çıktı. Red'in arabası en öndeydi. Arabacı dışında Red yalnızdı.

Ayaklarının dibinde ağzına kadar kitapla dolu, eski bir deri çanta duruyordu. Red onları niye yanına aldığını bilmiyordu ama şimdi kendisine yaslanmış hâlde duruyor; onu, sızlayan kaslarına ve hâlâ atmaya devam eden kalbine demirleyen bir çapa görevi görüyorlardı. Üzerindeki kıyafetler dışında bu çanta Yabanorman'a götürdüğü tek şeydi. En azından kitap okumaya vakit bulacak kadar hayatta kalması ihtimaline karşı hazırlıklıydı.

Güneş doğarken kütüphaneye sızıışmış, raflardan en sevdiği romanları ve şiir kitaplarını alıp çantasına koymuştu. Bunları yaparken geceliğinin kolu sıyrılmıştı.

Mühür küçüktü. Derisinin iç kısmında, dirseğinin hemen altını çevreleyen, zarifçe filizlenmiş bir kök parçası. Mühür'e dokunduğunda parmaklarındaki damarlar yeşile dönmüş, kütüphane camının dışındaki çalılar pencereye doğru eğilmişti.

Kolunda yılan gibi kıvrılmış Mühür'ü fark etmesiyle başlayan çekim gücü anlaşılmayacak kadar hafifti. Narin fakat karşı konulmazdı: göğsünün arkasına onu nazikçe kuzeye doğru çekti. Bir olta ile ağaçların arasına çekiliyormuş gibi.

Red gözlerini sımsıkı kapatmış, yumruklarını sıkıp acı veren nefesler almıştı. Aldığı her nefesin tadı mezar toprağı gibiydi, en sonunda onu ağlatan şey de bu olmuştu. Red, tükenmiş hâlde, etrafını bir kale gibi saran kitapların arasında yerde uzanarak ağzındaki toprak tadının yerini tuz alana kadar ağlamıştı.

Şimdiyse yüzü ovalanıp temizlenmiş, Mühür de pelerinin altına giydiğı beyaz elbisenin koluyla gizlenmişti.

Beyaz bir elbise, siyah bir kuşak, kırmızı bir pelerin. Bunları dün gece bir grup rahibe sessizlik içinde kapısına getirmişti. Red, kumaş yığınının bir köşeye fırlatmıştı fakat bu sabah uyandığında Neve'i, onları pencerenin yanındaki sandalyeye bir bir yerleştirirken bulmuştu. Avucunun içiyle kırıksıklıkları düzeltiyordu.

Neve sessizce giyinmesine yardım etmişti: Beyaz elbiseyi başından geçirmesi için eline tutuşturmuş, siyah kuşağı beline bağlamıştı. Son parça ağır ve kalm, kan rengindeki pelerindi. Parçaları tek tek giyerken hareketsiz ve sessizce durup Red'in aynasındaki yansımalarını izlemişlerdi.

Neve tek kelime etmeden odadan çıkmıştı.

Arabanın içindeyken Red pelerinin kenarlarını kendine iyice sardı. Kız kardeşini yakınında tutamayabilirdi ama pelerini tutabilirdi.

Dünya, penceresinden geçip gidiyordu. Kuzey Valleyda tepelerden, vadilerden ve açık arazilerden ibaretti, Yabanorman kendisine ait olmayan ağaçların büyümesine izin vermiyordu sanki. On altıncı yaş günlerinde Neve'le birlikte at çalıp kuzeye kaçtıkları gece bu ıssızlık karşısında hayrete düşmüştü. Kendisini, açık bir gecede karanlığı ve soğuğu yararak kayan bir yıldız gibi hissetmişti.

Bazen, yolun kenarında durup alayın geçip gitmesini sessizce izleyen köylülerle karşılaşıyorlardı. Red muhtemelen el sallayıp onları selamlamalıydı ama dünyayı kırmızı başlığının kenarları arkasında bırakmış, dümdüz karşısına bakıyordu. Kolunda karıncalanan Mühür'ün uyguladığı çekim, iç organları birbirine karışıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Yol Yabanorman'a ulaşmadan çok önce son buldu. Ormana İkinci Kız Çocuğu dışında kimse giremezdi, kimse de bunu denemek istemezdi zaten, bu yüzden ulaşımı kolaylaştırmak için bir neden yoktu. Tekerlekler kırağı kaplı çimlerin üzerine çıkıp ne Red'e ne de Kurt'a ait olan bir sınır bölgesine girerken araba sarsıldı.

Red'in uzuvları neredeyse kendi başlarına hareket ediyordu. Eteklerini toplayıp kitap çantasını omzunun üzerine attı. Dikkatle arabadan indi. Ağlamadı.

O arabadan iner inmez arabacı ardına bakmadan atları geri çevirdi. Ormanın sınırından aynı anda hem iten hem de kendine doğru çeken bir uğultu yayılmaktaydı. Red'i kendine çekiyor, diğer herkesi geride durmaları için uyarıyordu.

Arkasında dizilmiş at arabaları bir kolyenin boncukları gibi yolu çevreliyordu ve sıra neredeyse kasabaya kadar uzanıyordu. Kurban borcunun ödenmesine tanık olmak için gelen herkes işlemin tamamlanmasını sessizce bekliyordu.

Önünde Yabanorman yükseliyor, buzlanmış toprağın üzerine gölgeler düşürüyordu. Uçları görünmeyecek kadar uzun, yapraksız kuru dallar sisin içine doğru uzanıyordu. Donakalmış dansçılar gibi eğik bükük duran ağaç gövdelerinin arasından parça parça görünen gökyüzü, şimdiden alacakaranlığa gömülmüş, olması gerekenden daha koyu görünüyordu. Bir uçtan bir uca göz alabildiğine uzanan ağaçlar, düz ve katı bir sınır çizgisi hâlinde yetişmişti, *orası* ve *burası* arasında keskin bir sınır oluşturuyorlardı.

Ona şimdi ne yapması gerektiğine dair bir bilgi verilmemişti fakat çok basit görünüyordu. Ağaçların arasına gir. Gözden kaybol.

Red düşünmeden bir adım attı. Orman onu akıntıya kapılmış bir yaprak gibi kendine çekiyordu. Ayaklarını yere sabitlerken keskin bir nefes aldı. Yabanorman ona saniyeler içinde sahip olacaktı fakat gölgeler onu *kahretsin* ki teslimiyetinin nasıl olacağına kendisi karar verecekti.

"Red!"

Neve sessizliğı bozmuştu. Arabasından inerken neredeyse siyah elbisesinin eteğine takılacaktı. Yüzünde alev alev yanan bir kararlılıkla araziye aşarken, güneş ışıkları saçındaki gümüş tacın kenarlarını aydınlatıyordu.

Red kendini bildi bileli ilk defa dua etti, Gaya'ya, Beş Kral'a ve dinliyor olabilecek kim varsa ona dua etti. "Ona yardım edin," diye mırıldandı hissizleşmiş dudakları arasından. "Hayatına devam edebilmesi için ona yardım edin."

Red'in hayatından geriye ne kaldıysa bu ağaçların ötesindeydi, Neve'in hayatı ise buradaydı. Ana rahmine düştüklerinden beri ilk kez ikizinin de kendisinin de tek başına kalacağı düşüncesi ağır ve tuhaftı.

Neve'in arkasındaki arabadan başka bir siluet daha belirdi. Red'in midesi, Arick veya Raffe'in gelip üçünün birlikte son bir çabayla kaçınılmazı değiştirmeye çalışacakları düşüncesiyle burkuldu. Fakat başı dimdik, arabanın etrafını yavaşça dolanıp gelen siluet Arick'e ait değildi.

Anne.

Red'in dış görünüşü annesine benziyordu. Aynı bal rengi altın saçları ve aynı keskin elmacıkkemiklerini paylaşıyorlardı, bir dal inceliğindeki Neve'in aksine kalçaları ve göğüsleri aynı dolgunluğa sahipti. Annesinin buz kaplı arazide ilerlemesini izlerken bir aynaya bakıyormuş, kendi kurban edilişini izliyormuş hissine kapıldı.

Bu düşüncenin bir anlamı olmalıymış gibi hissetti.

Neve, Red'e annelerinden önce ulaştı, nefesi belli belirsiz engellenmiş bir hıçkırığın izlerini taşıyordu. Zayıf elleriyle Red'in omuzlarını kavrayıp onu kendine çekti.

"Yine görüşeceğiz," diye fısıldadı. "Bir yolunu bulacağım. Söz veriyorum."

Sesinin tonu bir cevap bekliyordu. Ama Red yalan söylemek istemiyordu.

Annelerinin ağaçlarıntkinden daha karanlık gölgesi üzerlerine düştü. "Neverah. Arabaya geri dön lütfen."

Neve dönüp Isla'ya bakmadı. "Hayır."

Isla, kısa bir duraksamadan sonra teslim olur gibi başını eğdi. "O zaman birlikte veda edelim."

Red bunun *önemli bir an* olması gerektiğini biliyordu. Merra'nın annesi, kızını Yabanorman'a gönderdiklerinde o kadar perişan olmuştu ki neredeyse tahtını bırakacaktı. Sayetha'nın annesine, Sayetha gönderildikten sonra günlerce yatıştırıcı vermek zorunda kalmışlardı. Kaldenore'un annesine ise *öncesinde*, Mühür çocuğunun kolunda belirlediğinde ve Valleyda kraliçelerinden doğan bütün İkinci Kız Çocukları'nın Gaya'nın anlaşmasına bağlı olduğu fark edildiğinde neredeyse deliye dönmüştü.

Ama elvedalar birbirlerini tanıyan insanlara mahsustu ve Isla hiçbir zaman Red'i tanımaya zahmet etmemiştii.

Kraliçe'nin kolları pelerininin altında kıpırdadı. "Beni zalim bulduğunuzu biliyorum." Fısıltı ağzından bir hayalet gibi süzül-müştü. "İkinizin de."

Neve bir şey söylemedi. Gözleri Red'e kaydı.

Yıllar boyu süren sessizlik, yıllar boyu almayı bekleyip hiçbir zaman tam olarak ulaşamadığı duygular Red'in boğazına dizildi. "Zalim olmanı tercih ederdim," dedi, bu kelimelerin şimdi zalim olanın kendisi olduğunu gösterdiğini biliyordu. "Zalimlik hiç yoktan iyidir."

Isla bir ölü kadar hareketsizdi. "Sen hiçbir zaman bana ait olmadın, Redarys." Red'in yanağına dokunacak kadar uzun bir altın tutam, Kraliçe'nin saçlarını saran siyah tül den kurtuldu. "Doğduğundan itibaren *buraya* aittin. Bunu unutmama hiç izin vermediler."

Kraliçe geri dönüp uzun adımlarla arabaya doğru yürüdü. Bir daha arkasına bakmadı.

Red, Mühür'ünün nazik ve ısrarcı çekiştirmesini takip ederek yüzünü yavaşça ağaçlara döndü. Sesi ona ulaşamayacağı kadar uzak olmalıydı, buna rağmen yapraklar kulağında belli belirsiz hışırdadı. Göğsünün derinliklerinde, Yabanorman'ın çarpık bir armağanı olan sihir kırıntısı güneşe açan bir çiçek gibi açtı.

Neve de onunla birlikte dönmüş, korku ve gizlemediği bir nefretle ormanın içine bakıyordu. "Bu hiç adil değil."

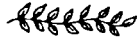
Red cevap vermedi. Neve'in elini sıktı ve Yabanorman'a doğru yürümeye başladı.

"Söz veriyorum, Red," diye seslendi Neve arkasından. "Tekrar görüşeceğiz."

Red omzunun üzerinden arkasına baktı. Gerçekleşmesi mümkün olmayan şeylerin kıvılcımını körükleyemezdi ama onların gölgelemediği bir gerçeği dile getirebilirdi. "Seni seviyorum."

Cevap nihai sondu. Neve'in gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı. "Seni seviyorum."

Red, kardeşine son kez baktı, kırmızı başlığını kafasına geçirerek kulaklarında atan kanının sesi hariç bütün sesleri susturdu. Bir adım öne çıktı ve ağaçlar onu yuttu.

Yabanorman'da hava daha soğuktu.

Sıcaklık bir anda düşmüş, pelerininin varlığına şükredecek kadar soğumuştur. Red, o şeytani uğultunun üzerine giderek ağaç sınırının ötesine geçerken derisini acıtan bir basınç hissetti. Ormanda yere düşüp haykırmasına sebep olacak kadar güçlüydü neredeyse...

Fakat Red, iki ayağını da orman sınırından geçirir geçirmez basınç ve uğultu yok olup yerini yapraklara, derin ve kesintisiz bir sessizliğe bıraktı. Hareket eden tek şey yerde kıvrılarak ilerleyen sisti.

Mühür, elbisesinin kolu ve pelerininin koyu kırmızısı altında son kez sızladı. Sonrasındaysa o belirsiz çekilme hissi yok oldu. Red kolunu dalgınca ovaladı.

Ağaçlar tuhaftı. Bazıları kısa ve eğri büğrüydü, diğerleriyse uzun ve dümdüz uzanıyordu, ağaç kabuklarının ormanın tabanıyla buluştukları noktaya kadar olan kısımları doğal olmayan şekilde beyazdı. O noktada ise kabuklar eğilip bükülüyor, aşın-

miş damarları andıran yol yol koyu renk çürüme göze çarpıyordu. Çürüme, ağaçların bazılarında yalnızca köklerin etrafındayken, bazılarındaysa Red'in boyunu bile geçiyordu.

Beyaz ağaçların yalnızca tepe kısımlarında dallar vardı, kemiklere benzer zarif ağaç kabuğu kümeleri oluşturuyorlardı. Tıpkı Mihrap'taki dal parçaları gibi.

Beyaz bir ağaç, sınırın tam kenarında konumlanmıştı. Gövdesinin yarısından fazlası siyah çürüklerle kaplanmıştı. Etrafındaki toprak bile koyu renk görünüyordu ve bir parça rutubet kokuyordu. Yakınlardaki kahverengi kabuklu ve düzensiz dallarla kaplı ağaçların üzerinde hiç çürüme yoktu.

Ağaçlar dışında Red orada yalnızdı.

Derin ve titrek nefesler alarak cesaretini topladı. İçindeki davetsiz sihir ağır ağır çözülerek kaburgalarının arasından kıvrıldı, damarları belli belirsiz bir yeşile büründü. Sihir parçasının başkaldırıp serbest kalmaya çalışacağını düşünüyordu ve bu lanet ormandaki her bir ağacın ona uzanacağı beklentisiyle dişlerini sıkı.

Fakat içindeki güç uysal kalmaya devam etti. Sanki bir şeyi bekliyordu.

Yine de burada bir farkındalık vardı. Red *izleniyordu*, Red *işaretlenmişti*. Ağaçlar onu tanıyor, hatırlıyordu: orman yüzeyindeki kanunu ve korkunç bir hücumla gelen, istemediği ve kontrol edemediği güçten oluşan armağanı.

Kısa ve gözükara bir an için bir işine yaramayacak olsa da yanında kibrit olmasını diledi. Sayetha'nın annesi Yabanorman'ı yakıp kül etmeye çalışmıştı, Neve de öyle. Bu girişimler hiçbir işe yaramamıştı.

Bileğinin tersiyle dişlerine bastırdı, burnundan sarsıntılı bir nefes dışarı kaçtı. Yabanorman'ın ağladığını görmesini istemiyordu.

Ağlama tehlikesi geçince, kitap çantasını sıkıca kavrayıp gözlerini karanlığa dikti. Kaçınılmazı uzatmanın bir anlamı yoktu.

“Ben geldim!” Sesi yankılanarak değişti, boşluk ve sessizliğin içinde küçük tınılara dönüştü. Sonra boğazında yükselen bir kahkahanın çılgın izleri duyuldu: “Yeterince *makul* müyüm?”

Hiçbir şey olmadı. Sis dalların ve ölü yaprakların arasından dolanıp kıvrılarak sessizce ilerledi.

Hissettiği yılgnılıkla dişlerini birbirine kenetledi, saniyeler öncesinin çaresizliği yerini delici bir öfkeye bırakmıştı. Ayağının altındaki köklerin kendisine doğru kabardığını, kemik rengi ağaç dallarının kafasının üzerinde esnediğini hissedebiliyordu. İçgüdüleri ona sihri bastırmasını söylüyordu fakat artık sihrin ait olduğu Yabanorman’daydı. Sihrin *doğduğu* yerdeydi. “Geldim işte, gölgeler kahretsin!” diye bağırdı karanlığa doğru. “Gel de *kurbanını* al, Kurt!”

Yabanorman ona doğru eğiliyor gibiydi. Beklenti içinde. Red’den istediği bir şey varmış gibi.

Pervasızlığı geldiği gibi gitti. Yumruklarını sıkıp ya da sık-maya çalışıp –ellerinin altındaki orman zemini parmaklarını düz durmaya zorluyordu– güçlkle solurken görüşünde noktalar belir-meye başladı.

Toprağın üzerindeki ellerini görmesiyle kaşlarını çatı. Diz çöktüğünü, ellerini toprağa bastırıldığını hatırlamıyordu.

Ayağa kalkmaya fırsat bulamadan elleri toprağa gömülmeye başladı.

Toprak, göz açıp kapayıncaya kadar bileklerine kadar çıkmıştı, parmakları kök sicimlerine dolaşacak kadar derindeydi. Kökler, duyarlı varlıklarmışçasına ellerine sürtünüp parmak boğumlarını ve avuçlarındaki kıvrımları araştırıyordu. Bir kök sürünerek derisinin altına girmeye çalışırken tırnağının kenarında keskin bir acı hissetti.

Red, onu delip geçmeye çalışan kökten kaçınmak için toprağın altındaki ellerini çaresizce çekiştirerek kurtulmaya çalışırken, panik boğazını sardı ve kalp atışları hızlandı. Ağaç dalları kafa derisine sürtünüp saçlarına dolanıyordu. Onu kendilerine istiyorlardı.

Gövdesindeki sihir, hızlanan kalp atışları eşliğinde, yaz mevsimindeki uzun günler gibi yavaşça büyüyen bir sarmaşık misali karşı konulamaz bir şekilde ileri uzandı. Kendisini oluşturan ormana kavuşmak için Red'in derisini aşıp çıkacak gibiydi.

Hayır.

Dişlerini sıktı. Ağzındaki toprak tadını yutarak içindeki sihri orada kalmaya zorladı, kendisinin bir parçasını katlayıp bir köşeye saklamak için harcadığı çabanın etkisiyle yığılıp kalacakmış gibi hissedene kadar onu bastırdı. Sihir en sonunda boyun eğip Red'in onun için oluşturduğu yere geri kıvrıldığında Red'in alnı ter içindeydi. Serbest kalmasına izin vermediği güçle bilekleri yemyeşil parlıyordu.

Ellerini orman zemininden çekip aldı. Ellerini dizlerine silerken parçalanmış kök parçaları, oyuğuna geri dönen yılanlar gibi sürünerek yok oldu.

Üç tane beyaz ağaç ona doğru yönelmişti, üçü de az önce olduklarından daha yakında gibiydi. Üzerine kapanan zarif dalları aşağı doğru eğilmişti, okşamak için uzanıp tam dokunmak üzereyken donup kalmış bir el gibi görünüyordu.

Yumuşak bir ses yükselip taşıtı; bir an için bir insan sesini, bir *sözcüğü* andırmıştı. Ama Red ona bir anlam yükleyemeden dağılıp esintilerin ve hışırdayan yaprakların arasında kayboldu.

Arkasından gelen sessizlikte, orman zeminini kaplayan çiçeklenmiş birçok çalıdan birinin tek dalından üç çiçek düştü. Küçük beyaz çiçekler daha toprağa değmeden kuruyup kahverengiye dönüştü.

Bu, Red'de huzursuzluk yaratan bir bedel ödendiği izlenimi bırakmıştı.

Zorla yutkunarak ayağa kalktı ve çantasını omzuna aldı. "O zaman benim seni bulmam gerekecek."

Ağaçların arasında yürümeye başladı.

Red, karşısına beyaz ağaçlardan birinin etrafında büyümüş bir çalılık çıktığında ne kadar süredir yürüdüğünü bilmiyordu.

Kısa ve bodur çalılar, dışa doğru kıvrılan çarpık açılı dikenleriyle ağacın gövdesini sarmıştı. Ağaç ve çalı birbirine çok yakın büyüdüğünden, Red, ağacı sarıp tepesinde kümelenmiş dallara doğru ilerleyen siyah çürümeyi zar zor görebiliyordu.

Çalının etrafından dolanmaya çalışırken, daha önce orada olmadığına emin olduğu bir diken başlığına takıldı. Kırmızı kumaş kafasından sıyrıldı. Hançer keskinliğinde başka bir diken, elmacikkemiğinin üzerinde kanlı bir çizik bıraktı.

Red, elini yaranın üzerine kapattı ama iş işten geçmişti. Bir damla kan yavaşça dikenin ucuna doğru kaydı ve beyaz ağacın tahrip olmuş koyu gövdesine daha yakın duran başka bir dikenin üzerine düştü.

Dolaşık çalıların üzerinden uzanıp kanı silmeye çalışmak yalnızca daha fazla dikene yakalanıp daha fazla kan akıtmasına neden olacaktı. Bu yüzden Red olduğu yerde kaldı ve kaburgalarının altında kaynayan korkuyla bekleyip olanları izledi.

Kanı, beyaz ağaç gövdesine dokunup duraksadı. Bunun üzerine ağaç kanı *özümsedi*, kurak toprağın üzerine düşen bir su damlası gibi içine çekti.

Red, yaprakların üzerinde sendeleyerek ağaçtan geri geri uzaklaşırken başka bir ağaca çarptı. Bu ağaç da ince, soluk renkte ve siyah çürümeyle kaplıydı. Ağacın altındaki çalılık eteklerine dolaştı ve Red, ormanın sessizliğini bozan yüksek bir sesle eteğini yırtarak kendini kurtardı.

O ses yine ormanın zemininden yankılanıyor, hışırdayan yapraklar, gerilip uzanan sarmaşıklar ve çatırdayan dal parçaları bir araya gelip bir insan sesi oluşturuyordu. Red, sesi duymaktan ziyade *hissediyordu*. Ses gövdesinden, parmak eklemlerini ağartan bir çabayla içinde tuttuğu sihir parçasından yükseliyordu.

Nihayet.

Çok uzun zamandır sadece bir kişi vardı.

Bir dal ağacın gövdesinden kopup toprağa düştü. Seneler sürecektir çürüme saniyelere sıkıştırılmış gibi bir çırpıda kuruyup

büzüldü, geride boş bir ağaç kabuğundan başka hiçbir şey kalmadı.

Red'in dişleri uğuldadı, kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Ağaç dalları ona doğru eğiliyor, kökler ayaklarının altında sürünerek ilerliyordu ve o, bir okun karşısında donakalan bir geyik gibi olduğu yerde kaldı.

Zihninin, fazla yaklaşmadığı en derin kısımlarında kendini hazırladığı şey buydu. Neve'in karşısında inkâr etmiş, sınırı geçen İkinci Kız Çocukları'na ne olduğunu bilmediklerini söylemişti. Ama burada onu bekleyen tek şeyin ölüm olduğunu biliyordu ve kendini buna hazırladığını sanmıştı.

Şimdi ölüm, pençe şeklindeki ağaç dalları ve çarpık kökler şeklinde karşısına dikilince hazır olmanın kabul etmekle aynı şey olmadığını fark etmişti. Yirmi sene boyunca yuttuğu sessiz boyun eğişler patlak verip taşı. Red korkuyla değil öfkeyle dişlerini sıktı. *Yaşamak* istiyordu ve yaşamaması gerektiğini söyleyen her şeyin cehenneme kadar yolu vardı.

Böylece Red koşmaya başladı.

Sarmaşıklar üzerine savruluyor, yapraklarla kaplı toprak ayaklarını kaydırmak için bükülüyordu. Beyaz ağaçlar, görünmez bağlarla mücadele ediyormuş gibi eğilip bükülüyor, serbest kalmak için bağırıyordu.

Sanki orman, Red'in kanma susamış bir hayvandı ve ona engel olan bir şeyler vardı.

Red en sonunda bir açıklığa ulaştı. Açıklığın etrafı titreyen beyaz ağaçlarla çevriliydi ama Red yerin yosun ve topraktan ibaret olduğu merkeze doğru koştu. Dizüstü düştü, nefes alıp verşi hırıltılıydı, eteği paramparça olmuştu ve saçlarına dal parçaları takılmıştı.

Sakinlik ânı parçalanan bir ağacın sesiyle tuzla buz oldu. Beyaz ağaç gövdelerinden biri yavaşça, bir uçtan bir uca açılan bir gülümseme gibi ayrılmaya başladı.

Ağaç gövdesi daha da açıldı, açılan yarı, uçlarından özsu damlayan sivri dişlerle parıldıyordu. Dişlerle dolu, kana susamış

gölümsemeler diğler ağaç gövdelerinde de bir bir belirmeye başladı.

Red titrek bacakları üzerinde sendeleyerek doğruldu ve tekrar koşmaya başladı. Ayaklarını hissetmiyordu, yan tarafında bir acı duyuyordu ama durmadan koşmaya devam etti.

En sonunda dizleri pes etti. Görüş alanı bir iğne deliği kadar daralmıştı. Red, bir yaprak yığınının ortasında yere yığıldı ve alını toprağa değdi.

Belki de anlaşma bu şekilde tamamlanıyordu. Gaya'nın köklerin delik deşik ettiği çürümüş bedenine dair hikâyeler... Belki de Kurt, Yabanorman'ın Red'i alıp en sonunda Gaya'yı tükettiği gibi tüketene kadar makul bir kurban olup olmadığına karar vermeyecek, karşılığında ormanın Kralları tükürüp tükürmediğini görmeyi bekleyecekti. Belki de kaçarken ormana engel olan Kurt'tu, Red tükendiğinde üzerine salmak üzere ormanın iştahını artırmak istiyordu.

Gözlerini kapatıp dişlerin boynuna geçmesini bekledi.

Bir dakika geçti. Ardından iki. Hiçbir şey olmadı. Terli yüzüne yapışan saçlarıyla kafasını yukarı kaldırdı.

Yerden gökyüzüne demir bir kapı yükseliyordu. Red'in boyunun iki katıydı, bir uçtan bir uca kıvrılarak uzanıyor, sonra da karanlığın içinde gözden kayboluyordu. Metalin arasındaki boşluklardan bir şatonun bölümleri görünüyordu: bir burç ve bir kule. Etrafındaki orman tarafından yarı yutulmuş bir harabeydi ama *hiç yoktan* iyiydi.

Red titrek bacaklarıyla ayağa kalktı. Ellerini kapının üzerine dayadı yavaşça.

4

Kapı açılmadı.

Red, ellerini yırtılan eteğine gergince silerken gözleri kapının üzerinde dolaştı. Bir sürgüsü varsa bile görülmeyecek kadar küçüktü. Menteşesi de yoktu, kapı yekpare demirdendi. Bir girişi işaret edercesine iki silindirin arasında göğe yükseliyordu ama iki yarının birleştiği yerdeki demir parça, kapının geri kalanı kadar hareketsizdi.

"Pisleyen atlar üstündeki Krallar adına!" Red, dişlerini göstererek elleriyle demire vurdu. Sivri dişleri olan bir ormandan geçip hayatta kalmıştı, bu lanet kapıyı açmanın da bir yolunu bulabilirdi.

Bir huşurtı oldu. Red, omzunun üzerinden arkasına baktı. Karanlıkta yalnızca iki beyaz ağaç seçiliyordu fakat ikisi de daha önce olduklarından daha yakın görünüyordu.

Kapıya tekrar vurmak için ellerini kaldırmaya çalıştı ama elleri kıpırdamadı. Bir şekilde demire sabitlenmişçesine avuçları hareket etmeyi reddediyordu. Yaprakların üzerinde tepinerek kurtulmaya çalıştı ama kapı onu sımsıkı tutuyordu. Red'in nefes sesleri sisin sessizliğini bozuyordu.

Ağaçların keskin bakışları omuzlarında ağırlaştı, tüylerini diken diken etti. Hâlâ iştahla onu izliyor, bekliyorlardı.

Elinin altında bir şeyler harekete geçti ve hissettiği belirsiz pa-

nik döngüsü kırılıp yerini keskin ve yoğun bir korkuya bıraktı.

Kapının yüzeyi *hareket ediyor*, elini bir karınca yuvası üzerine kapatmış gibi kıpırdıyordu. Sert metal derisinin üzerinde dalgalanarak avuç içlerindeki çizgileri, parmak izlerini okşadı.

Sürünme hissi başladığı kadar ani bir şekilde sona erdi. Kapının merkezindeki hareketsiz demir parça, topraktan yetişen bir fidan gibi en alttan yukarı doğru yavaşça ortadan ikiye ayrıldı. Kapı sessizce ardına kadar açıldı.

Red bir an olduğu yerde kaldı, sonra tökezleyerek ileri atıldı. İçeri girer girmez kapı arkasından kapandı. Kapının tekrar hareketsiz bir bütün olduğunu anlamak için dönüp bakmasına gerek yoktu. Avuç içlerine baktığında birkaç pas lekesi dışında hiçbir sorun görmedi.

Harabe hâlindeki şato, sislerin ve gölgelerin arasından göğe yükseliyor, neredeyse etrafını çevreleyen ağaçlar kadar uzun görünüyordu. Bir zamanlar görkemli olduğu söylenebilirdi fakat şimdi duvarları taştan ziyade yosundan oluşuyor gibiydi. Red'in sol tarafında bir koridor uzanıyor, parçalanmış bir kaya yığının-da son buluyordu. Tam karşıda, ortasında ahşap bir kapı bulunan bir kule gökyüzünü delip geçiyordu. Sağ tarafına büyük bir odaya benzer bir yer inşa edilmişti, burası koridordan çok daha iyi durumdaydı. Arazide yer yer ufalanmış taş yığınları –yıkılmış siper ve kule kalıntıları– görülüyordu.

Kapının bu tarafında hiç beyaz ağaç yoktu.

Bacaklarının titremesi geçmişti. Burada güvende olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu fakat şimdilik ağaçlardan uzakta olmak onun için yeterliydi.

Elmacıkkemiğindeki çizik hâlâ acıyordu. Red, kesiğe ihtiyatla dokunarak inledi. Parmak uçları ıslak kanla lekелendi. Yıkık dökük kapı önünde bir karaltı gibi duruyordu.

Kurt orada bir yerdeydi. Ensesini karıncalandıran, kolundaki Mühür'ü çekiştiren bir farkındalıkla varlığını hissedebiliyor gibiydi. Kurt, Yabanormen'in koruyucusu ve tanrıları hapsettiği

iddia edilen kişi. Şimdi buraya geldiğine göre Kurt'un ona ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Belki de Kurt'un ormanından boşuna kaçmıştı, belki de Kurt onu ormana geri atacak ve kana susamış ağaçların başladıkları işi bitirmelerine izin verecekti.

Ama elindeki diğer tek seçenek dışarıda, soğuk ve tuhaf alacakaranlıkta bekleyip demir kapının Yabanormana engel olup olmayacağını görmekti.

Eh, efsanelerin canı cehennemeydi. Kurt kadar Red de o hikâyelerin bir parçasıydı ve yaklaşan mutlak sonunun seyircisi olmaktansa mimarı olmayı tercih ederdi. Çantasını omzuna atıp ilerledi ve kapıyı itip açtı.

Karanlık ve çürümeyle karşılaşmayı, şatonun iinin de dışı kadar ıssız görünmesini bekliyordu. Duvardaki şamdanlar olmasaydı öyle de görünürdü.

Hayır, tam olarak şamdan sayılmazlardı, onun şamdan sandığı şeyler, neredeyse bir daire oluşturan duvarların üzerinde kıvrılan odunsu bir sarmaşıktı. Sarmaşık boyunca eşit aralıklı noktalarda alevler yanmaktaydı fakat sarmaşığın kendisi yanıp tutuşmuyor, alevler yayılmıyordu. Görünürde herhangi bir yanık izi de yoktu, alevler görünmez iplerle oduna bağlanmış gibi öylece havada duruyordu.

Işıklar ne kadar tuhaf olursa olsun, Red'in etrafını aydınlatıyordu. Yüksek, kubbeli bir tavanın altında, devasa bir salondaydı. Çatlak bir pencereden ayaklarının üzerine alacakaranlık ışığı süzülüyordu. Mantarlarla kümelenmiş zümrüt yeşili yosunlar zeminini kaplamıştı. nnde, yosunların ilk birkaç basamağını kapladığı bir merdiven vardı ve merdiven kulenin tepesini çevreleyen balkona çıkıyordu. Tırabzanların zerine paralel uzanıp yere dökülen sarmaşıklar, gölgelerin içinde zar zor seçiliyordu. Dışarıdan gördüğü koridor merdivenin sol tarafında uzanıyordu, çökmüş oda ise sağ taraftaydı ve kemerli girişinin tepesi kırılmıştı.

Her yer bomboştu.

Red ilerlerken yosunları ezen botları yumuşak sesler ıkartı-

yordu. Daha dikkatli baktığında burada birilerinin yaşadığına dair belirtileri fark etti. Merdivenin topuz kısmında koyu renk bir pelerin asılıydı, diğer odaya açılan kırık kemerli girişin altında üç çift eski püskü bot duruyordu. Fakat harabedeki her şey hareketsiz ve tuhaf bir biçimde sessizdi. Red kaşlarını çatı.

Arkasındaki ışıklardan biri söndü. Red yavaşça kafasını çevirip baktı.

Tuhaf sarmaşığın üzerinde başka bir alev daha söndü.

Merdivene doğru acele ederken neredeyse takılıp düşecekti, ayağını en alt basamağa atarken yukarıda hiçbir ışık kaynağı olmadığını fark etti. Red gerileyip yönünü değiştirerek merdivenin etrafında döndü. Önünde bir ışık titreşti, alevler bu sefer aşağı inen bir merdivenin üzerinde sıralanmıştı. İçinde bulunduğu oda hızla alacakaranlığa gömülürken merdivene doğru koştu.

Merdivene ulaşmasıyla arkasındaki son alev de söndü. Nefes nefese bir hâlde duraklayıp önündeki ışıklar da sönecek mi diye bekledi. Fakat alevler, yanıp tutuşmayan başka bir tuhaf sarmaşığın üzerinde dimdik parlamaya devam etti.

Yosundan halı burada da ilk birkaç basamağı kaplamıştı fakat az ileride yosunların yerini taşın üzerinde damarlar gibi çaprazlama kesişen ince kökler alıyordu. O köklere takılmamak için gözlerini ayaklarından ayırmıyor, hissettiği panik karşısında sakın kalmak için adımlarını sayıyordu.

Ahşap bir kapı dışında bir şey bulunmayan küçük bir sahanlıkta merdiven son buldu. Red kendisini durmaya ikna edemedi önce kapıyı itip açtı.

Kapı gıcırdamadı. Kapının kenarlarından sıcak ve dost canlısı bir ışık yayılıyor, doğan bir güneş gibi sahanlığa süzülüyordu. Red, elinden geldiği kadar sessizce içeri adım attı. Önce kanatan, sonra merhem olan bir aşinalık hissiyle donup kaldı.

Bir kütüphane.

Geldiği yerde *-ev* kelimesini düşünmeden önce kendini durdurmuştu; canını çok fazla yakardı bu ve tam olarak doğru bir

kelime de sayılmazdı– Valleyda'dayken zamanını en çok geçirdiği yerlerden biri kütüphaneydi. Çoğu günler Neve, basit yazma ve aritmetik derslerini aşan derslerle meşgul olurdu ve Red de genellikle kendi başına kalırdı. Saray kütüphanesindeki neredeyse her şeyi okumuştı, hatta bazılarını iki kere. Zihni çalkalanıp dağılmaya ve korkularını çözemediği örümcek ağlarıyla birbirine bağlamaya başladığında onu sakinleştiren sayılı yoldan biriydi. Kâğıt kokusu, basılmış sözcüklerin tertipliliği ve sayfa kenarlarının parmak uçlarında bıraktığı his, zihninin dalgalarını durgunlaştırıp yatıştırırdı.

En azından çoğu zaman.

Kitapların varlığı saray kütüphanesiyle burası arasındaki tek benzerlikti. Ağzına kadar dolu raflar düz sıralar hâlinde duruyordu. Küçük masaların üzerinde kitaplar kümelenmişti, başka bir yığın kitap da tehlikeli biçimde kapının yanındaydı, yığının tepesinde kahve kokan yarı dolu bir kupa vardı. Tuhaftır ki titreşmeyen alevleri olan mumlar odaya altın rengi bir parlaklık veriyordu. Bir dakika, onlar mum değildi. Tıpkı yukarıdaki sarmaşık gibi ilginç şekilde alev almayan odun parçalarıydı bunlar.

Çantası, boğuk bir *küt* sesiyle yere düştü. Red yarım saniyelğine nefesini tuttu fakat yığınların arasında kıpırdayan bir şey olmadı. Çıkardığı ses daha fazla güç ve daha az korku içerseydi, bir kahkahaya dönüşebilirdi. Yabanorman'ın derinliklerinde bir kütüphane demek?

Ellerini kitap sırtlarında gezdirerek temkinle ilerledi. Toz ve eski sayfaların kokusu burnunu kaşıdı ama küflenmeye dair bir iz yoktu ve kitapların hepsi, gerçek olamayacak kadar eski görünenler bile, iyi bakılmış gibiydi. Demek ki birisi bu kütüphaneyle ilgileniyordu. Şatonun geri kalanıyla ilgilendiğinden çok daha başarılı şekilde.

Kitap başlıklarının çoğu tanıdıktı. Saray kütüphanesi meşhur bir koleksiyona ev sahipliği yapıyordu, daha büyük bir koleksiyon bir tek kıtanın en güney ucundaki Karsecka'daki Büyük

Kütüphane'de bulunuyordu. *Sihrin Kayıp Çağına Ait Anıtlar, Rylt Ticaret Yolları Tarihi, Meducia Demokrasisine Ait Antlaşmalar.*

Sıraların arasında bir aşağı bir yukarı dolaştı, bir kütüphanenin tanıdık manzara ve kokusunun, gözlerindeki kırılganlığı silmesine izin verdi. Beşinci sıranın sonuna ulaştığında sakinleştiği söylenebilirdi.

Derken onu gördü.

Red'in hızlı ve keskin soluğu sessizliği ikiye yarıdı. Sesi zorla geri alabilirmiş gibi elini ağzına bastırdı.

Masadaki silüet fark etmiş gibi görünmüyordu. Açık bir kitabın üzerine eğilmiş, eli kâğıdın üzerinde gezinen kalemle birlikte hareket ediyordu. Omuz hatları kuvvetli olduğuna işaret ediyordu ama bu kuvvet bir canavardan çok bir adama aitti; kalemi tutan parmaklar pençeli değil uzun ve zarifti. Buna rağmen, görünüşünde bu dünyaya ait olmayan bir şeyler vardı, tam olarak orada olmayan insanlığa işaret eden bir şeyler.

"Merak ettiğin buysa boynuzlarım yok."

Red onun ellerini izlerken Kurt ona dönmüştü. Gözlerini kıstı. "Sen İkinci Kız Çocuğu olmalısın."

5

A yağa kalkmadı, muhtemelen birden çok kez kırılıp gelişigüzel onarılmış, bir şahin gagasını andıran burnunun üstünden Red'e bakıyordu. Beyaz derisi ince çiziklerle dolu büyük eli tuttuğu kalemi bıraktı ve köprücük kemikleri üzerinde dalgalanan dağınık, siyah, uzun saçlarının arasında dolaştı. Ona bakmak için sandalyesi üzerinde dönmüştü, lamba ışığı yüz hatlarını belirginleştiriyordu: Keskin bir çene hattına sahipti ve gözlerinin çevresinde yorgunluktan oluşmuş çizgiler vardı, buna rağmen Red'den pek de büyük görünmüyordu. Yirminci yaşını geçmiş ama otuzuna girmemiş gibiydi.

Görünüşünde canavarımsı hiçbir şey yoktu fakat anlaşılmasa bir... *başkalık* hissi, tam olarak insani bir varlığı içermeyen bir insan bedeni görüntüsü vardı. Boyutları normal sınırların dışına çıkıyordu: Fazla uzun, fazla katıydı, etrafındaki gölgeler olmaları gerekenden daha koyuydu. İlk bakışta insan sanılabilirdi fakat aynı yanılgıya ikinci kez düşmezsiniz. Gözleri onunkilerle buluştuğunda Red'in kolundaki Mühür karıncalandı.

Red güçlükle yutkundu. Ağzı hareket etti fakat hiçbir ses çıkaramadı.

Kurt tek kaşını havaya kaldırdı. Kısılmış, kehribar rengi gözlerinin altını morluklar çevrelemişti. "Sessizliğini evet olarak kabul ediyorum." Başını Red'den çevirdi ve kalemini alıp ka-

ralamasına geri dönerken dizinin üzerindeki yaralarla dolu eli hafifçe titredi.

Red, sertçe kapanıp dişleri birbirine çarpana kadar ağzının açık kaldığını fark etmemişti. Kurt'un Gaya'nın bedenini ormanın sınırına getirişini anlatan hikâyeler, Kurt'un kendi görünüşünden hiç bahsetmez ama Gaya'nın nasıl görüldüğünü detaylıca anlatırdı. Herkes, Yabanormen'in onu değiştirdiğini, tam olarak insan sayılmayan bir şeye dönüştürdüğünü biliyordu ama kimse detaylara hâkim değildi. Fakat Kurt'un hikâyesi efsanevi yaratıklar üzerineydi ve asırlar boyu anlatılmasıyla o da efsanevi bir yaratığa dönüşmüştü.

Yaralı eller, uzun saçlar, yakışıklı sayılamayacak kadar keskin hatları olan bu yüz; Red, her şeye hazırlıklı olduğunu sanıyordu ama buna değildi. Kurt, bir canavardan önce bir insandı ve önünde duran görüntü iki kategoriye de tam olarak uymuyordu.

"Kütüphanede kalmakta özgürsün," dedi Kurt sandalyesi üzerinde dönerek. Sesinde nezaketten eser yoktu. "Ama ben çalışırken arkamda dikilmezsen sevinirim."

Büyük oranda insana benzeyen Kurt'u görmenin hayali gerçekdışılığı Red'in dilini çözmüştü ve ona anlatılanların hâlâ gerçek olabilecek tek kısmına sıkı sıkı sarıldı. "Artık Kralları serbest bırakacak mısın?"

İşte bu Kurt'un yüzünü ona dönmesine sebep oldu. Gözleri, Red'in yapraklarla kaplı saçları ve yırtık eteği üzerinde gezindi. Elmacıkkemiği üzerindeki çizimin üzerinde bir an duraksayan gözleri hafifçe büyüdü.

Red neredeyse unutmuştu. Uzanıp kesiğe dokundu. Parmak uçları yara üzerinde kaydı, hâlâ kanıyordu demek.

Kurt onu değerlendirmeyi bitirmişti, önündeki işe geri döndü. "Krallar burada değil."

Mevcut inançsızlığıyla Red'in beklediği cevap da buydu. Buna rağmen sözler bir tokat gibi yüzüne çarpmıştı, titrek bir nefes aldı.

Kurt'un omuzları gerildi. Duymuştu. Kafasını çevirip Red'i süzdü, kemikli yüzüne gölgeler düşüyordu. "Hâlâ devam ediyorlar o zaman? Adı... Mezhep miydi?"

"Beş Kral Mezhebi." Cevap ağzından kendiliğinden çıkmıştı. Red kendini kurulup serbest bırakılmış bir çocuk oyuncağı gibi hissediyordu, gidecek belirli bir yönü olmadan etrafta dönmeye bırakılmıştı. "Ve evet."

"Ne kadar zekice." Yaralı ellerinden birini yüzünde gezdirdi. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, İkinci Kız Çocuğu ama Krallar artık yok. Geri dönmelerini de istemezsin zaten."

"Ah." Red başka bir tepki veremedi.

Kurt iç çekti. "Eh. Gelmişsin. Sen üzerine düşeni yaptın." Kapıyı işaret etti. "Ödeşтик diyelim. Sana eşlik edecek birini bulayım, geldiğin yoldan geri--"

"Hayır, gidemem." Boğazı bir orman dolusu kıymık yutmuş gibi hissetmese bu saçmalığa gülebilirdi. "Sana geldim ve sana geldikten sonra bir daha geri dönemeyiz. Bu kadar. Burada kalmak zorundayım."

Kurt'un eli olduğu yerde kaldı, kaba hatlara sahip yüzüne şaşkınlık hâkimdi. "Değilsin," dedi sessizce ve sesindeki hiddet, hâlâ korkmaya hâli olsaydı Red'i korkutabilirdi. "Gerçekten değilsin."

"Kurallar böyle." Ağzı ondan bağımsız hareket ediyormuş gibiydi, sözleri soğukkanlı çıkmasına rağmen kafasının içi karmakarışık. "Sana geldikten sonra burayı terk edemeyiz. Orman bize izin vermez."

Kurt'un parmakları sandalyenin arkasını sıkıca kavradı, Red dalgın bir şekilde sandalyenin kırılabilirliğini düşündü. "Ben ormanı zorlarsam gitmene izin verir." Sözcükler neredeyse bir hırıltıyla çıkmıştı.

Red yırtık pelerininin yıpranmış kenarlarını kavradı. "Burada kalıyorum."

Kurt'un gözlerinde korkuya benzer bir şey parıldadı. "Peki o

zaman." Bir küfür mırıldanarak tekrar arkasını döndü. "Gölgeler *kahretsin* beni."

"Bu hiç mantıklı değil." Boğazını hareket ettirmek, sözcükleri kafasının içindeki kargaşadan çekip çıkarabilirmiş gibi tekrar yutkundu. "Eğer burada olmamı istemiyorsan, beni geri göndereceksen neden en başta gelmemizi talep et--"

"Bu noktada lafını böleceğim." Kurt, elinde bir hançer gibi tuttuğu kalemiyle sandalyesinden yavaş yavaş yükselerek ayağa kalktı. Geniş omuzları ve keskin gözleriyle Red'e tepeden bakıyordu. "Ben hiçbir şey *talep etmedim*."

"Evet, *ettin*. Gaya'yı ormanın sınırına getirdin, oradakilere sıradakini göndermelerini söyledin, sen--"

"Bunları yapan ben değildim." Bir adım öne çıktı, sesindeki hararet Red'inkine denkti. "Belli ki bildiğini sandığın şeyler *doğru değil*."

Bu sözcükleri Red'in üzerine yürürken tıslayarak söylemişti, Kurt'un karanlık gölgesi ve dişlerinin anlık görüntüsü en sonunda Red'in uyuşuk zihninde korku uyandırmayı başarmıştı. Red, kollarını göğsünde birleştirip kendisini küçültmek ister gibi kamburlaştı.

Kurt duraksadı, elini teslim olur gibi hafifçe havaya kaldırıp bir adım geri çekildi. Yüzündeki öfke yok olup gitti, yerinde başka bir duygunun izleri titreşti. Suçluluk.

"Ben..." Gözlerini kaçırıp elini bıkkınlıkla yüzünde gezdirdi. İç çekti. "Bu olanlar üzerinde benim de senden daha fazla söz hakkım olmadı, İkinci Kız Çocuğu."

Kafa karışıklığı düşüncelerini kapana kısırmış, toprağın altındaki kökler gibi karmakarışık bir hâle sokmuştu. Değiştiremeyeceği şeyler karşısında kendini yine anlayıp düzeltebileceği en basit parçalara sıkı sıkıya tutunurken bulmuştu. "Benim adım *İkinci Kız Çocuğu* değil. Redarys."

"Redarys." Adı Kurt'un ağzında kulağa tuhaf geliyordu. Yumuşak, ilginç bir şekilde kırılğan.

“Sen de Ci- ”

“Eammon.” Dönüp sandalyesine gömüldü.

Red’in kaşları çatıldı. “Eammon mu?”

Yaralarla dolu parmaklar kalemi kavradı, sesi şimdi ölçülü ve resmiydi, bütün o savunmasızlık bir anda kaybolmuştu. “Gaya ve Ciaran, anne ve babamdı.”

Sessizlik. Red kafasını iki yana salladı, ağzı bir cümle oluşturmamadan parçalanmış sözcükler oluştuyordu. “Yani sen... o sen değil...”

“Hayır.” Kurt ifadesizdi, buna rağmen sade, koyu renk gömleğinin altındaki omuzlarının kıvrımlarında gerginlik okunuyordu. “Hayır, annemin bedenini Yabanormen’in sınırına ben taşımadım. Hayır, kimseye sıradaki İkinci Kız Çocuğu’nu göndermelerini söylemedim.” Ciğerlerine uzun, derin ve hırıltılı bir nefes alıp verdi. “Burada ikimizin de bir seçeneği yok. Senin şiddetle burada kalmayı seçmen dışında.”

Sesindeki ton bunun için bir açıklama bekliyordu ama Red nasıl bir açıklama yapacağını bilmiyordu. Hiçbir şey söylemedi.

Kurt yerinde kıpırdandı, bacaklarını masanın altına uzatmış, sırtı sandalyeye dayalı, kolları bağlı bir şekilde oturuyor, hâlâ Red’e bakmaktan kaçınıyordu. “Görüyorum ki seni her zamanki kostümle göndermişler,” diyerek ustalıkla konuyu değiştirdi. “O lanet kırmızı pelerinle.”

Red şimdi çamurlu ve yırtık pırtık olan kumaşı çekiştirdi. “Kurban için kırmızı rengi.”

Bu hatırlatmayla havaya bir ağırlık çöktü. Kısa bir duraksamadan sonra Kurt elini salladı. “Pelerini koridora bırak, birimiz alıp yakar-”

“Hayır.” Söz sertçe, bir savunma aracı hâline gelmişçesine çıkmıştı.

Kurt başını çevirip ona baktı, koyu ve yoğun kaşlarının arasında bir çizgi oluşmuştu.

Red hâlâ Neve’i orada bir yerde hissedebiliyormuş gibi pelerinin

kenarlarını iyice kendine çekti. Giyinmesine yardım eden Neve, en sonunda gitmesine izin veren Neve. "Bende kalmasını istiyorum."

Kurt'un kaşları arasındaki çizgi derinleşmişti ama başıyla onayladı. Tekrar konuşmaya başladığında dikkatli ve sakindi. "En son... en son gelenin üzerinden ne kadar süre geçti?"

"Bir asır." Red ani bir ürpermeyle kollarını birbirine kavuşturdu. "Merra'dan beri bir asır geçti."

Kurt'un sırtındaki kaslardan biri seğirdi. Başını eğip ellerine, derisinin üzerindeki belirgin yaralara baktı, sonra yavaşça yumruklarını kapattı. "Vay be."

Red karşılık vermek istedi ama diyecek bir şey bulamadı. İkisinin de harareti geçmişti. Şimdiyse ikisi de tuhaf, ortak bir tükenmişlik içindeydi.

Kurt -*Eammon*- kafasını bir kez sertçe salladı. "Eğer kalmakta ısrarcıysan kapıdan dışarı çıkma. Orman senin için güvenli değil." Sonra onu tamamıyla görmezden gelerek işine geri döndü, Red böylece konuşmalarının bittiğini anladı.

Başka ne yapacağını bilmez hâlde tekrar kütüphane raflarının arasına çekildi.

Düşünceleri düzene sokulamayacak kadar dağılmıştı. Yabanorman'a girdiğinde neler olacağına dair kafasında canlanan bütün o karanlık şeylerin arasında hiç *böyle* bir şey yoktu. Efsanelerin anlattığı kişi değil, onun oğlu olan bir Kurt. Onu kurban olarak istemeyen, geri göndermeye çalışan bir Kurt. Kurt ile Neve'in aynı fikirde olması ne kadar da acı bir ironiydi.

Ama Red buraya aitti. Toprak tadı alıp damarlarını yeşile çeviren, kontrol altında tutmadığı takdirde büyük yıkıma yol açabilecek sihir bunu açıkça gösteriyordu ve Red korkuyla yaşamaktan çok yorulmuştu.

Senin suçun değildi. Neve balo gecesini böyle söylemişti, tıpkı öncesinde de sayısız kez söylediği gibi. Ama atları çalıp Yabanorman'a kaçmak, karşılık verecekler mi diye ağaçlara bağlamak Red'in yarı sarhoşluğa, yarı çılgınlığa dayanan fikriydi.

Hırızlar, bıçakları ve kaskın gülümsemeleriyle çıkıp geldiklerinde, Yabanormen'in gücünün bir parçası kemiklerinin etrafına daha yeni kıvrılmışken ve elleri hâlâ kanlar içindeyken, Red...

Yumruklarını sımsıkı kapattı; hissettiği acı, hatıralarını gözlemlenip onları görünmez kılana kadar tırnaklarıyla avuç içlerinde hilal biçimli izler bıraktı. Red tehlikeliydi. Neve hatırlamasa bile,

Ve Red kız kardeşini güvende tutmak istiyorsa burada kalmak zorundaydı. Kurt onu istesin ya da istemesin.

Kitap raflarının tanıdık sıcaklığı onu bir arada tutuyor, aralarında gezinirken Red'i tekrar bir bütün hâline getiriyordu. Daha önce karşılaştığı sıkıcı ve kalın kitaplardan başka bir şeyler, romanlar görmeyi umuyordu. Ciltlerden biri umut vaat ediyordu, sırt kısmında yaldızlı harflerle *Efsaneler* yazılıydı. Red, kitabı almak için uzanırken yanağında hâlâ kanayan çizdiği unutmuştu, kanlı parmakları bez kapağı lekeledi. "Ah, Krallar."

Eammon elinde bir kitap yığınıyla köşeyi döndü. Gözleri elmacıkkemiği üzerindeki kesiğe yükselmeden önce göz ucuyla kanlı kitap kapağına baktı. Daha önce yaptığı gibi kesiğe bir an dikkatle baktı, sonra elindeki kitap yığınına yere bıraktı. "Ne oldu orada?" Ses tonu, bu sorunun doğru ve yanlış iki cevabı varmış gibi temkinliydi.

"Bir diken," dedi Red. "Derin değil, sadece... o beyaz ağaçlardan birinin etrafını kaplamışlardı."

Kurt hâlâ kitaplarını bıraktığı yerde çömeliliyordu, şimdiyse elleri pençeleri andıran bir şekilde bükülmüştü. Kurt'un gözlerinde bir telaş parıltısı olmasa bu durum Red'i ürkütebilirdi. "Beyaz ağaçlar mı?" Fısıltıyla konuşmuştu ama tonunda bir aciliyet vardı. "Üzerine kanını akıttın mı?"

"Sayılır ama bilerek olmadı ve fazla da değildi--"

"Bana tam olarak ne olduğunu anlatman gerek, Redarys."

"Çizildi sadece." Kurt'un endişeli ve sert hâli onu şaşırtmıştı, kanlı parmaklarını pelerinine sildi. "Bir diken yanağımı çizdi, beyaz ağaç da... kanı, bir şekilde özümsemi."

Kurt'un vücudu kaskatı kesildi.

"Sonra da beni buraya kadar kovaladı. Yabanorman yani." Bunu yüksek sesle söylemek kulağa saçma gelmişti. Red'in yanakları kızarak kesiğin yeniden kanamasına neden oldu.

Bunun üzerine Kurt yavaşça ayağa kalkıp onu gölgesinde bıraktı. Konuştuğunda ses tonu, bakışlarındaki kaygıyla çelişir biçimde ölçülüydü. "Hepsi bu kadar mı?"

"Evet. Tek yaptığı beni kovalamaktı." Red'in sesi kuşkuyla keskinleşmişti. "Eğer böyle olmaması gerekiyorsa, belki de lanet ağaçlarına daha iyi sahip çıkmalısın."

Eammon kaşlarını kaldırdı fakat aniden gevşeyen omuzlarında bir rahatlık okunuyordu. "Özürlerimi kabul et." Elini kaldırıp çekinerek Red'in yanağını işaret etti. "İzin ver telafi edeyim."

Red, dudağını ısırarak dikkatle Kurt'un eline baktı. Sanki elinde... tanıdık gelen bir şeyler vardı. Zihninin derinliklerinde bir şeyler karıncalandı fakat somut bir hatıra şeklini alamadı.

Red başıyla onayladı.

Kurt'un teni sıcaktı. İşaretparmağını kesiğin üzerine dikkatle koyarken parmaklarındaki birbirine çapraz yaralar Red'in yanağına sürtündü. Kurt'un gözleri kapandı.

Aralarındaki boşlukta bir şeyler kıpırdandı, yaprak ve toprak kokulu, sıcak bir rüzgâr esti. Red'in görüşü altın bir ışıkla parıldadı ve kolundaki Mühür tekrar karıncalandı. İçindeki sihir kırıntısı, kışın keskin sınırlarından baharı hisseden bir çiçek gibi gövdesinde yavaşça açıldı.

Bir an sonra kesiğin acısı yok olmuştu. Red tekrar açana kadar gözlerini kapattığının farkına varmamıştı.

Orada, Kurt'un elmacıkkemiğinin üzerinde Red'inkinin birebir aynısı bir yara duruyordu. Red inanamayarak parmaklarını yüzüne götürdü. Derisi kan yüzünden hâlâ yapış yapıştı ama artık bir bütün hâlindeydi.

Kurt hızla diz çökerek kitaplarını toplamak için başını eğdi fakat bu, gözlerini gizlemeye yeterli olmamıştı. Gözlerinin beyaz

kısımları yeşil bir renkle, kehribar-kahverengi irislerini çevreleyen canlı bir parıltıyla kaplanmıştı.

“Yabanorman’a bağlı olmanın pek az yararı var.” Eammon elindeki kitaplarla ayağa kalkıp rafların arasına gitmek üzere döndü. Daha önce olduğundan daha uzun görünüyordu, öncesinde zaten epey uzun olduğu düşünülürse artık daha da etkileyiciydi. Sesinde de bir tuhaflık vardı. Hafif bir yankılanma, Red’e rüzgâra kapılmış yaprakları hatırlatan bir tını duyuluyordu. “Bu da onlardan biri.”

Red, parmakları pürüzsüz derisinin üzerinde, bir an hareketsiz kaldı. Sonra Kurt’un peşinden yürümeye başladı. *Teşekkür ederim* sözcükleri dilinin ucuna kadar gelmişti fakat Kurt’un omuzlarının duruşundaki bir şey gösteriyordu ki ne bu sözcüklere ihtiyacı vardı ne de onları duymak istiyordu.

“Burada kurallar basit.” Eammon bir kitabı raftaki yerine itti. “İlki: Kapının ötesine geçme.”

Sesindeki garip yankılanma yok olmuştu; Kurt’un sesi şimdi yalnızca boğuk ve yorgun çıkıyordu, düşen yaprakların yankısından eser yoktu.

“Oldu bil,” diye mırıldandı Red. “Ormanın pek misafirperver sayılmaz.”

Bu sözler karşısında Kurt’un kaşları daha da çatıldı. “İkinci kural.” Başka bir kitap yuvasına yerleştirildi. “Yabanorman kan istiyor, özellikle de seninkini. Ağaçların tadını alabileceği yerlerde kan akıtma, yoksa peşinden gelirler.”

Red’in hâlâ kan yüzünden bakır kokan parmakları büküldü. “Gaya’ya ve diğer İkinci Kız Çocuklarına öyle mi oldu?”

Kurt başka bir kitabı yerine iterken sarsılmış bir ifadeyle donup kaldı. Red’in zihni ne söylediğinin farkına varana kadar kısa bir an geçmişti, farkına vardığındaysa yerin dibine girmek istedi. Annesinin ölümünü hatırlatmak. Birlikte sürdürecekleri yaşam için ne harika bir başlangıçtı.

Fakat Eammon bir yorumda bulunmadan kendini toparladı.

yine de kitabın dışarıda kalan kısmını rafa iterken gerekenden biraz daha fazla güç kullanmıştı. “Aşağı yukarı, evet.”

Eammon elindekileri bitirdikten sonra kütüphane kapısına doğru yürüdü. Kapıya ulaştığında arkasına dönüp eğri burnunun üstünden Red’e baktı. “Üçüncü kural.” Yüzündeki yeni çizikten fazla koyu, içinde kök uzantılarını andıran yeşil bir iplikçik bulunan koyu kırmızı bir kan sızıyordu ama gözleri normale dönmüştü, artık zümrüt yeşiliyle çevrili değildi. “Yoluma çıkma.”

Red bir kalkan gibi göğsünde kavuşturduğu kollarını daha da sıktı. “Anlaşıldı.”

“Koridorun sonunda kullanabileceğin bir oda var.” Eammon kapıyı itip açtı ve onu dışarı yönlendirdi. “Kara Kale’ye hoş geldin, Redarys.”

Kapının arkasından kapanmasıyla Red yalnız kaldı.

Red, Kurt’un ellerini nerede gördüğünü, şekillerinin ve yaralarının neden bu kadar tanıdık geldiğini en alt basamağa inene kadar fark etmemişti.

Red on altıncı yaş gününün gecesinde, bir taşla elini kesip yanlışlıkla ormanda kanını akıttığında –Yabanorman, lanetli sihir kırıntılarını Red’in kesik avucundan dolaşım yoluna soktuğunda– kapalı gözlerindeki tuvale resmedilen bir şey görmüştü. Bir görü. Kendisine ait olmayan, büyük, yaralı ve tıpkı kendi elleri gibi toprağa saplanmış eller. Onunkini taklit eden ama ona ait *olmayan*, telaşlı, kör edici bir korku hissi.

Yalnızca anlık bir görüntüydü, belirsiz ve bulanıktı, ağaç dalları şeklindeki gölgelerle örtülmüştü. Bu âna kadar hayal görmüş olabileceğini sanmıştı. Ama şimdi...

Şimdi onları bizzat görmüştü. Şimdi o ellerin kime ait olduğunu ve o gecenin hiçbir kısmının bir hayal olmadığını biliyordu.

Gördüğü eller Kurt’a aitti.

6

Red, avuçları alnına dayalı hâlde, parmakları hissizleşene kadar saçlarını kavradı. O gece, zihninde hâlâ net bir şekilde canlanıyordu, en azından bir noktaya kadar. Onları takip eden hırsızlar saldırıya geçip katliam başladıktan sonraki kısımları zihninden uzaklaştırmıştı.

Ama gözkapaklarının arkasında belirip kaybolan, *başka bir yerde* gerçekleşen bir olayın, yaralı ellerin ve anlık paniğin görüntüsü... Şimdi bunların hepsini o kadar net hatırlıyordu ki daha önce hayal gördüğünü sandığına şaşıyordu. Kendi dışında biriyle arasında oluşan bir bağlantıydı ve o kişi Kurt'tu.

Kurt, o gece bir şekilde *oradaydı*. Sihir başkaldırarak Yaban-orman'dan çıktığında, Red'in avucundaki yaradan içeri tırmanıp göğsüne yerleştiğinde oradaydı. Suçlu Kurt muydu o zaman? Orman onun yönlendirmesiyle mi sihir parçasını Red'in içinde bırakmıştı?

Red, parmak uçlarıyla yanağına nazikçe dokundu, Kurt'un ondan aldığı yaradan dolayı hâlâ kanlıydı. Eğer Kurt bu lanet gücü Red'e bilerek vermiş olsaydı, onu geri göndermeye çalışmazdı, değil mi? Onu kendi ormanından koruyacak kurallar koymazdı?

Avuçlarına doğru inledi.

Eammon kütüphanesinden çıkmaya tenezzül edene kadar merdivende oturup ondan daha fazla cevap almayı denemek

cazip bir düşünceydi. Fakat Red bitap düşmüştü, zemin çok soğuktu ve ondan açıkça uzak durmak isteyen birini bekleme düşüncesi çok yorucuydu.

Kurt, Kale'den dışarı çıkmamasını söylemişti, demek ki Kale güvenliydi. Ayrıca burası onun yeni eviydi. Bu düşünce ağır gelse de en azından onu keşfe çıkabilirdi.

Red bitkin bir hâlde ayağa kalkıp köklerle kaplı uzun merdiveni çıkmaya başladı.

Merdivenin tepesinden ışık geliyordu, sanki birisi gelip salondaki tutuşmayan sarmaşığı süsleyen alevleri tekrar canlandırmıştı. Red sahanlıkta duraksayıp tuhaf, eğreti şamdana dikkatle baktı.

Alevler sarmaşığa sabitlenmişti. Sarmaşık yanıyor *olmalıydı*. Fakat alevlerin ortasındaki parlak sarı-beyaz kısımların arasından sarmaşığın kendisinin sapasağlam olduğunu görebiliyordu.

Kütüphanedeki, başta mum olduğunu varsaydığı odun parçalarını hatırladı, onlar da üzerlerindeki alevlere rağmen tutuşmuyordu. Odun ve sarmaşık, ikisi de topraktan yetişen şeyler olarak tuhaf bir ortak yaşama hapsedilmişlerdi. Red'in göğsündeki güç kırıntısı kıpırdandı.

Geri geri çıkararak temkinli bir şekilde yıkık dökük salonun merkezine doğru yürüdü. Üstündeki çatlak pencere camından içeri eflatun gökyüzünün ışığı düşüyordu, merdivenlerden aşağı kaçmadan önce olduğundan ne daha aydınlıktı ne de daha karanlık. Ay, yıldızlar, zamanın geçtiğini belli edecek hiçbir şey görünmüyordu. Yalnızca sonsuz bir alacakaranlık.

Yanan sarmaşıktan ve pencereden gelen ışık kısmen loş olsa da istikrarlıydı ve yosun kaplı zemindeki halı kalıntılarını, bir zamanlar görkemli olan bir şeyin parçalarını görebiliyordu. Duvarlardan, sarmaşıklara ve ince köklere dolanmış, çürümek üzere olan duvar halılarına ait şeritler sarkıyordu. Çoğu, üzerindeki resimlerin ne olduğu anlaşılmayacak kadar kirliydi ama bir tanesindeki belirsiz yüzleri seçebilmişti.

Gözlerini kısıp kaşlarını çatarak desenleri zihninde birleştirmeye çalıştı. Bir adam ve bir kadına benziyordu. El ele tutuşuyor gibiydiler. Kadının saçları uzundu. Adamın gözleri kasvetliydi.

Gaya ve Ciaran. Eammon'un anne ve babası. Kurt'un söylediği kişi olduğuna dair daha fazla kanıtı ihtiyacı olsaydı, bu yeterli olurdu. Duvar halısı paçavraya dönecek kadar yıpranmış olmasına rağmen, burada tasvir edilen adamın Red'in kütüphanede tanıştığı adamla aynı kişi olmadığı açıktı. Yüzü daha yumuşak, daha alışlagelmiş şekilde yakışıklıydı. Çenesi ona bakan kişiye meydan okuyan bir açıyla yukarı kalkmıştı ve Red, yalnızca buna bakarak bu ifadenin Eammon'un yüzünde doğal durmayacağına gözünde canlandırabiliyordu.

Ve Gaya... o, Ciaran'dan daha bulanık görünüyordu, biçimini seçmek daha zordu. Lekeli duvar halısının gizlemekten ziyade vurguladığı soğuk bir güzelliği vardı.

Bu, Red'in sinirlerini bozmuş, içinde bir yerlerde tam olarak parçalarına ayıramadığı karmaşık bir duygu uyandırmıştı. Bütün İkinci Kız Çocukları, bireyden ziyade birer simgeydi. *Kim* olduklarından ziyade *ne* olduklarıyla tanımlanıyorlardı.

Merdivenlerin diğer tarafındaki kırık kemerli girişe doğru ilerlemeden önce kısa bir an daha kaşlarını çatarak duvar halısına baktı.

Kemer, eşiğinin kenarında yontulmuş taştan bir basamak bulunan çökük bir yemek odasına benzer bir yere açılıyordu. Sağ tarafta avluya açılan büyük bir pencere vardı, cam yukarı tırmanan yeşilliklerle ve örümcek ağlarını andıran çatlaklarla doluydu. Odanın ortasında eski püskü bir tahta masa duruyordu, bir ucuna üç sandalye gelişigüzel yığılmıştı. Arka duvarda ise Red'in mutfığa açıldığını varsaydığı paslı menteşeleri olan başka küçük bir kapı daha vardı. Bunlar dışında oda boştu.

Üç sandalye. Red'in kaşları çatıldı. Hikâyeler, Kurt dışında kimseden bahsetmiyordu ama kaldı ki birden fazla Kurt olduğundan ve şu anki Kurt'un yaralı ellere ve huysuz bir mizaca

sahip genç bir adam olduğundan da bahsetmiyordu. Görünüşe göre hikâyeler pek de güvenilir değildi. Gerçekten de Kale'de başka kimin –başka neyin– pusuda beklediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Birimiz alıp yakar, demişti Kurt, parçalanmış pelerinini gördüğünde. Bu da harabenin birden fazla sakini olduğu anlamına geliyordu.

Düşüncelerine karşılık verircesine, bir kucak dolusu tava tencere yere düşürülmüş gibi ani bir patırtı koptu. Odanın arkasındaki küçük kapının ardından gelen kısa bir küfür işitti, ardından da hafif ve melodik başka bir sese ait bir kahkaha.

Henüz cesaretini araştırma yapacak kadar toparlayamamıştı. Zihni, Yabanorman'dan alınıp işlenmiş ve sarmaşığın alev almasına engel olan aynı tuhaf sihirle şekillenmiş sopa ve dikenlerden yapılma çarpık kuklalarla doluydu. Sivri dişli ağaçlardan sonra hiçbir şey korkunç ihtimaller âleminin dışında kalmıyordu.

Beli, ana salondaki merdiven tırabzanına çarpana kadar durmadan gerileyerek kırık kemerden uzaklaştı. Omzunun tırabzan başlığında asılı duran koyu renk paltoya sürtünmesiyle etrafa dökülmüş yaprak ve kahve tavelerinden oluşan hafif bir koku yayıldı.

Red dönüp yukarı baktı. Merdivenin tepesindeki sahanlık hâlâ gölgelerin, onu daha önce korkutan karanlığın içinde saklanıyordu. Artık o kadar ürkek hissetmediğinden, üst kat öncesinden daha ilgi çekici görünüyordu.

Merdiven kısmen yosunla kaplı olsa da yeterince sağlam görünüyordu. Çamurları kurumuş botunu ilk basamağa attı.

Bir yılanın üstüne basmış gibi yosunlar ayağının altında hareket etti, beraberinde üzerindeki mantarları ve ince kökleri taşıyarak merdivenden yukarı süzüldü. Yeşillikler, toplanan bir ordu gibi bir araya gelip somut bir duvar oluşturarak yolunu kapattı.

Red arkaya doğru sendeleyip ayak bileklerine dolanan ot filizlerini silkeledi. “Beş *Kral* aşkına,” diye söylendi sessizce. “Anladık, tamam.”

6

Red, avuçları alnına dayalı hâlde, parmakları hissizleşene kadar saçlarını kavradı. O gece, zihninde hâlâ net bir şekilde canlanıyordu, en azından bir noktaya kadar. Onları takip eden hırsızlar saldırıya geçip katliam başladıktan sonraki kısımları zihninden uzaklaştırmıştı.

Ama gözkapaklarının arkasında belirip kaybolan, *başka bir yerde* gerçekleşen bir olayın, yaralı ellerin ve anlık paniğin görüntüsü... Şimdi bunların hepsini o kadar net hatırlıyordu ki daha önce hayal gördüğünü sandığına şaşıyordu. Kendi dışında biriyle arasında oluşan bir bağlantıydı ve o kişi Kurt'tu.

Kurt, o gece bir şekilde *oradaydı*. Sihir başkaldırarak Yaban-orman'dan çıktığında, Red'in avucundaki yaradan içeri tırmanıp göğsüne yerleştiğinde oradaydı. Suçlu Kurt muydu o zaman? Orman onun yönlendirmesiyle mi sihir parçasını Red'in içinde bırakmıştı?

Red, parmak uçlarıyla yanağına nazikçe dokundu, Kurt'un ondan aldığı yaradan dolayı hâlâ kanlıydı. Eğer Kurt bu lanet gücü Red'e bilerek vermiş olsaydı, onu geri göndermeye çalışmazdı, değil mi? Onu kendi ormanından koruyacak kurallar koymazdı?

Avuçlarına doğru inledi.

Eammon kütüphanesinden çıkmaya tenezzül edene kadar merdivende oturup ondan daha fazla cevap almayı denemek

cazip bir düşünceydi. Fakat Red bitap düşmüştü, zemin çok soğuktu ve ondan açıkça uzak durmak isteyen birini bekleme düşüncesi çok yorucuydu.

Kurt, Kale'den dışarı çıkmamasını söylemişti, demek ki Kale güvenliydi. Ayrıca burası onun yeni eviydi. Bu düşünce ağır gelse de en azından onu keşfe çıkabilirdi.

Red bitkin bir hâlde ayağa kalkıp köklerle kaplı uzun merdiveni çıkmaya başladı.

Merdivenin tepesinden ışık geliyordu, sanki birisi gelip salondaki tutuşmayan sarmaşığı süsleyen alevleri tekrar canlandırmıştı. Red sahanlıkta duraksayıp tuhaf, eğreti şamdana dikkatle baktı.

Alevler sarmaşığa sabitlenmişti. Sarmaşık yanıyor *olmalıydı*. Fakat alevlerin ortasındaki parlak sarı-beyaz kısımların arasından sarmaşığın kendisinin sapasağlam olduğunu görebiliyordu.

Kütüphanedeki, başta mum olduğunu varsaydığı odun parçalarını hatırladı, onlar da üzerlerindeki alevlere rağmen tutuşmuyordu. Odun ve sarmaşık, ikisi de topraktan yetişen şeyler olarak tuhaf bir ortak yaşama hapsedilmişlerdi. Red'in göğsündeki güç kırıntısı kıpırdandı.

Geri geri çıkarak temkinli bir şekilde yıkık dökük salonun merkezine doğru yürüdü. Üstündeki çatlak pencere camından içeri eflatun gökyüzünün ışığı düşüyordu, merdivenlerden aşağı kaçmadan önce olduğundan ne daha aydınlıktı ne de daha karanlık. Ay, yıldızlar, zamanın geçtiğini belli edecek hiçbir şey görünmüyordu. Yalnızca sonsuz bir alacakaranlık.

Yanan sarmaşıktan ve pencereden gelen ışık kısmen loş olsa da istikrarlıydı ve yosun kaplı zemindeki halı kalıntılarını, bir zamanlar görkemli olan bir şeyin parçalarını görebiliyordu. Duvarlardan, sarmaşıklara ve ince köklere dolanmış, çürümek üzere olan duvar halılarına ait şeritler sarkıyordu. Çoğu, üzerindeki resimlerin ne olduğu anlaşılmayacak kadar kirliydi ama bir tanesindeki belirsiz yüzleri seçebilmişti.

Gözlerini kısıp kaşlarını çatarak desenleri zihninde birleştirmeye çalıştı. Bir adam ve bir kadına benziyordu. El ele tutuşuyor gibiydiler. Kadının saçları uzundu. Adamın gözleri kasvetliydi.

Gaya ve Ciaran. Eammon'un anne ve babası. Kurt'un söylediği kişi olduğuna dair daha fazla kanıtı ihtiyacı olsaydı, bu yeterli olurdu. Duvar halısı paçavraya dönecek kadar yıpranmış olmasına rağmen, burada tasvir edilen adamın Red'in kütüphanede tanıştığı adamla aynı kişi olmadığı açıktı. Yüzü daha yumuşak, daha alışlagelmiş şekilde yakışıklıydı. Çenesi ona bakan kişiye meydan okuyan bir açıyla yukarı kalkmıştı ve Red, yalnızca buna bakarak bu ifadenin Eammon'un yüzünde doğal durmayacağına gözünde canlandırabiliyordu.

Ve Gaya... o, Ciaran'dan daha bulanık görünüyordu, biçimini seçmek daha zordu. Lekeli duvar halısının gizlemekten ziyade vurguladığı soğuk bir güzelliği vardı.

Bu, Red'in sinirlerini bozmuş, içinde bir yerlerde tam olarak parçalarına ayıramadığı karmaşık bir duygu uyandırmıştı. Bütün İkinci Kız Çocukları, bireyden ziyade birer simgeydi. *Kim* olduklarından ziyade *ne* olduklarıyla tanımlanıyorlardı.

Merdivenlerin diğer tarafındaki kırık kemerli girişe doğru ilerlemeden önce kısa bir an daha kaşlarını çatarak duvar halısına baktı.

Kemer, eşiğinin kenarında yontulmuş taştan bir basamak bulunan çökük bir yemek odasına benzer bir yere açılıyordu. Sağ tarafta avluya açılan büyük bir pencere vardı, cam yukarı tırmanan yeşilliklerle ve örümcek ağlarını andıran çatlaklarla doluydu. Odanın ortasında eski püskü bir tahta masa duruyordu, bir ucuna üç sandalye gelişigüzel yığılmıştı. Arka duvarda ise Red'in mutfığa açıldığını varsaydığı paslı menteşeleri olan başka küçük bir kapı daha vardı. Bunlar dışında oda boştu.

Üç sandalye. Red'in kaşları çatıldı. Hikâyeler, Kurt dışında kimseden bahsetmiyordu ama kaldı ki birden fazla Kurt olduğundan ve şu anki Kurt'un yaralı ellere ve huysuz bir mizaca

sahip genç bir adam olduğundan da bahsetmiyordu. Görünüşe göre hikâyeler pek de güvenilir değildi. Gerçekten de Kale'de başka kimin –başka *neyin*– pusuda beklediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Birimiz alıp yakar, demişti Kurt, parçalanmış pelerinini gördüğünde. Bu da harabenin birden fazla sakini olduğu anlamına geliyordu.

Düşüncelerine karşılık verircesine, bir kucak dolusu tava tencere yere düşürülmüş gibi ani bir patırtı koptu. Odanın arkasındaki küçük kapının ardından gelen kısa bir küfür işitti, ardından da hafif ve melodik başka bir sese ait bir kahkaha.

Henüz cesaretini araştırma yapacak kadar toparlayamamıştı. Zihni, Yabanorman'dan alınıp işlenmiş ve sarmaşığın alev almasına engel olan aynı tuhaf sihirle şekillenmiş sopa ve dikenlerden yapılmış çarpık kuklalarla doluydu. Sivri dişli ağaçlardan sonra hiçbir şey korkunç ihtimaller âleminin dışında kalmıyordu.

Beli, ana salondaki merdiven tırabzanına çarpana kadar durmadan gerileyerek kırık kemerden uzaklaştı. Omzunun tırabzan başlığında asılı duran koyu renk paltoya sürtünmesiyle etrafa dökülmüş yaprak ve kahve tavelerinden oluşan hafif bir koku yayıldı.

Red dönüp yukarı baktı. Merdivenin tepesindeki sahanlık hâlâ gölgelerin, onu daha önce korkutan karanlığın içinde saklıyordu. Artık o kadar ürkek hissetmediğinden, üst kat öncesinden daha ilgi çekici görünüyordu.

Merdiven kısmen yosunla kaplı olsa da yeterince sağlam görünüyordu. Çamurları kurumuş botunu ilk basamağa attı.

Bir yılanın üstüne basmış gibi yosunlar ayağının altında hareket etti, beraberinde üzerindeki mantarları ve ince kökleri taşıyarak merdivenden yukarı süzüldü. Yeşillikler, toplanan bir ordu gibi bir araya gelip somut bir duvar oluşturarak yolunu kapattı.

Red arkaya doğru sendeleyip ayak bileklerine dolanan ot filizlerini silkeledi. “Beş *Kral* aşkına,” diye söylendi sessizce. “Anladık, tamam.”

Terli ve yapraklarla kaplı saçlarını gözlerinin üzerinden çekmek için uzanan eli toprakla kirlenmişti. Fena hâlde banyo yapmaya ihtiyacı vardı ama sonrasında yine kirli kıyafetlerini giymesi gerekecekti. Yanında başka kıyafet getirmemişti. İhtiyacı olacağını düşünmemiştir.

Bu düşünce sivri dişleriyle zihnine saplandı. Yabanorman'da hayatta kalmak için koşarken hissettiği hiddet bir içgüdü, ilkel bir güçtü. Şimdiyse sonuçlarıyla yüzleşmeliydi: bir yaşam. Şimdiden yaşayacağını sandığından birkaç saat daha uzun süredir hayattaydı.

Bu durumu nasıl kabulleneceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Parmaklarını arkalarındaki keskin his yok olana kadar gözlerine bastırdı Red. Sakinleştikten sonra başını iki yana sallayıp sırtını dikleştirdi. Kurt, odasının koridorda olduğunu söylemişti ve görünürde sadece bir tane oda vardı, o da bir harabe yığının-da son buluyordu.

Işık burada da tuhaf bir şekilde aydınlatılmış sarmaşıkla sağlanıyordu ama alevler daha küçüktü ve aralarındaki mesafe daha fazlaydı. Yosunlar zemini kaplayıp duvarların yarısına kadar ulaşmıştı. Holün sonundaki harabe yığınının arasından isimlerini bilmediği filizlenmiş bir şeyler çıkıyor, yaprak, çiçek ve parçalanmış kayalardan oluşan bir karmaşa oluşturuyordu.

Yabanorman, Kara Kale'ye birden fazla kez zorla girip çoğu kısmını harabeye çevirmiş gibi görünüyordu. Bu pek iç açıcı bir düşünce sayılmazdı.

Holde sıra hâlinde kapılar vardı fakat yalnızca bir tanesi yakın zamanda dokunulmuş gibiydi. Ahşabın yeşilliklerden arınmış kısmında bir toprak izi ve yeşil bir leke görünüyor, eşiği çevreleyen yarım daire şeklinde çıplak bir ahşap zemini gözler önüne seriyordu. Yosunlar şimdiden üzerine sürünerek çekildikleri bölgeyi geri almıştı.

Red temkinli bir şekilde yosunun üzerinden geçti ve kapıyı itip açtı.

Kapının ardındaki oda küçük ve az eşyalıydı. Hâlâ tozlu-
du fakat en azından yeşillikler temizlenmişti. Duvarlar çıplaktı.
Dışında yukarı tırmanan sarmaşıklar bulunan büyük bir pencere
başka bir avluya bakıyordu, burada taş bir duvar holün arka-
sından başlayıp hafif eğimli bir tepeyi takip ederek demir ka-
pıyla buluşuyordu. Red'in girdiği kulenin tam karşısında başka
bir kule daha vardı ve ön taraftan görünmeyecek kadar kısaydı.
Tabanında küçük ağaçlar yetişmişti ve kemik rengi olmadıkları-
nı fark edene kadar geçen yarım saniyede Red'in yüreği tekledi.
Kule inşa edilmekten ziyade, yapının etrafında dolanan ağaçlar
ve aralarından çıkan çiçekli sarmaşıkların arasında yetişmiş gibi
görünüyordu.

Köşede pencerenin yanında güzelce yapılmış bir yatak du-
ruyordu, çarşafı solgun ama temizdi, yatağın ayak kısmın-
da, odunlarla düzgünce istiflenmiş duvara gömülü bir şömine
vardı. Kapının sol tarafında duvara gömülü küçük bir odacıkta
bir oturak ve çoktan suyla doldurulmuş geniş, demir bir küvet
bulunuyordu. Başka bir köşeye bir elbise dolabı itilmişti, yanın-
daki duvarda eskime sonucu lekelenmiş bir ayna asılıydı. Elbise
dolabının yan tarafında büyük el izleri görülüyordu. Boyutları
Eammon'unakilere denkti.

Ona gidebileceğini söylemiş ama kalması için hazırlık yap-
mıştı. Red, eve dönmesi üzerine yaptığı ısrarın ne kadarının
planlı, ne kadarının tam olarak kestiremediği bir duygudan do-
ğan anlık bir tepki olduğunu merak etti.

Red yatağa doğru dikkatle yürüdü. Bir solukta eğilip yata-
ğın altına göz attı, tam olarak ne aradığından emin değildi fakat
kontrol edene kadar rahatlamayacağını biliyordu.

Yosun kalıntılarından başka hiçbir şey yoktu. Doğrulup dola-
ba yönelirken dudaklarını birbirine bastırdı.

Dolabın derinliklerinden çıkıp gelebilecek herhangi bir şeye
söylenmeye hazır bir hâlde hızla kapakları açtı fakat söylenme
yavaşça yerini şaşkınlığa bıraktı.

Elbiseler. Bir sıra dolusu. Basit kesimleri olan, bir ormanın renklerine karışacak yumuşak tonlu, değerli taş renklerine sahip elbiseler. Red, toprak lekeli pelerinine değdirmemeye dikkat ederek koyu yeşil bir elbise çekip çıkardı. Ona uyacak gibi görünüyordu.

Elbiseyi yatağın üzerine bırakıp dolabı kapattı. Sonra bir adım geri çekildi, parmak eklemlerini dişlerine bastırarak biraz panik, biraz ferahlama ve bolca kafa karışıklığı içeren bir hıçkırık koyuverdi.

İstediğı buydu, değil mi? Kendini ve tehlikeli sihrini Yabanorman'a hapsetmek. Bir daha asla Neve'e veya sevdiği herhangi birine zarar veremeyeceğinden, güçlerinin sebep olduğı ilk yıkımm bir seferlik bir şey olarak kaldığından emin olmak.

İstediğı tam olarak buydu.

Hissettiğı tatmin duygusu en iyi tabirle boştu.

Güçlkle derin bir nefes aldı, ciğerlerindeki yanma hissi gözlerindeki etkisiz hâle getirene dek içinde tuttu. Dikkatle pelerini çıkardı. Yabanorman'ın içinden kaçışı pelerini oldukça yıpratmıştı, yırtık ve pislik içindeydi ama Red ona paha biçilemez bir elbiseymiş gibi davranıyordu.

Saçmaydı. Bunu bilecek kadar akıllı başmdaydı. Onu bir kurban olarak damgalayan şeyi saklamak istemesi saçmalıktı. Fakat taşıdığı anılar, giyinmesine yardım eden ve daha önce birçok kez yaptığı gibi kırıksıklıkları düzelten Neve'e aitti. Red'inkiler dışında, kırmızı kumaşa dokunan son eller Neve'indi.

Başka, daha güçlü sebepleri de vardı. Çocukluk lakabının zalim tesadüfünden vahşi bir memnuniyet duyan, derinlerde bir yerden gelen sebepler. Bıçak kadar keskin bir mirası kavrayıp kanının aktığını hissettiğinde gülümseyen parçası.

Red, pelerini ellerinde tutarak dokumasını parmakları arasında gezdirdi. Ardından, onu çıkarırken gösterdiği dikkatle, kötü yırtıkların görünmeyeceğı şekilde katlayıp dolaba yerleştirdi.

Valleyda I

Neve, Mihrap'a doğru yürürken bahçede hiç rahibe yoktu. Kurbanlarının tanrılarını nihayet geri getirip getirmediğini görmek için bekleyen beyaz cüppeli ve samimiyetsiz bir rahibe kalabalığını yararak aşması gerekeceğini düşünmüştü. Beş Kral'ın dönüşü için yapılan resmi ibadetlerin gece yarısı başlayacağını biliyordu, yani biraz vakti vardı fakat yine de bahçenin boş olmasına şaşırmıştı.

Parmakları pençe gibi büküldü, dişleri dudağına o kadar sert geçti ki neredeyse derisini parçalayacaktı. Hiçbirinin burada olmaması muhtemelen iyi bir şeydi. Bir İlk Kız Çocuğu'na hiç de yakışmayacak şeyler yapabiliirdi.

Ayakları kaldırım taşları üzerinde neredeyse hiç ses çıkarmıyordu, elbisesinin koyu renk kumaşı ayışığını emiyordu. Törende giydiğinden farklı bir elbiseydi, daha gösterişsizdi fakat hâlâ mahrumiyetin siyahını taşıyordu. Kendini ne zaman başka bir renk giymeye ikna edebileceğini bilmiyordu.

Açıkçası, Neve neden buraya gelmeye zahmet ettiğini bilmiyordu. Hiçbir zaman ibadette teselli bulan biri olmamıştı fakat denediği bir dönem olmuştu. Tam on altı yaşında, Red'le... olanlardan sonra, düşüncelerinin sert köşelerini yumuşatıp onu kesmelerini zorlaştıracak mı, üzerine oturacak mı diye dini denemişti. Kız kardeşi bir piyon, hareket ettirilecek bir parçaydı.

Yabanorman'a gönderilecek ve belki bu sefer Beş Kral geri dönecekti. En kötü ihtimalle efsanelerde anlatılan canavarları uzak tutacaktı. Bu durumu değiştirmek için ikisinin de elinden bir şey gelmiyordu ve belki imanlıymış gibi davranırsa bir avuntu, sızsısı için bir merhem bulabilirdi.

Bulamamıştı. Mihrap mumlarla ve ağaç dallarıyla dolu taş bir odadan başka bir şey değildi. Avuntu yoktu. Arınma yoktu.

Bir de dini denediği o iki hafta boyunca Red'in ona *bakışı* vardı. Kendi mezarının kazılmasını izliyor gibiydi.

Şimdiyse siyah yas kıyafeti içinde Mihrap'a doğru yürürken bütün bunların manasız olduğunu biliyordu. Söyleyebileceği hiçbir sözcük, yakacağı hiçbir mum ikizinin bıraktığı, içini kemiren boşluğu dolduramazdı. Fakat keder, ayakkabısına giren bir çakıl taşı gibiydi ve olduğu yerde hareketsiz dururken daha fazla batıyordu.

En azından Mihrap ona ağlayabileceği gizli bir yer sağlardı.

Neve çiçekli kirişin altından geçerek ardındaki taş odanın gölgeleri arasında kayboldu. Sonra gözleri kocaman açılmış ve donuklaşmış hâlde durdu, serbest bırakmak istediği hıçkırıklar boğazına dizilmişti.

Oda boş değildi. Gaya heykelinin etrafında, ellerinde titreşen kırmızı dilek mumlarıyla üç rahibe duruyordu. Hâlâ geleneksel beyaz cüppeleri içindeydiler fakat pelerinleri yoktu. O pelerinler yalnızca Red'i bir kurban olarak kutsayan dini törende giymek içindi.

Neve'i ilk önce, İkinci Kız Çocukları'nın işlenmiş olduğu duvara en yakın duran rahibe gördü. Yüzünde belirsiz bir duygu titreşti; acıma, fakat hafif cinsten, birinin evcil hayvanını kaybetmiş bir çocuk için hissedeceği türden.

Neve'in parmakları iki yanında kıvrılıp yumruk oldu.

Rahibe elindeki mumu nazikçe Gaya'nın ayakları dibine yerleştirip diğer dualardan kalan birikmiş mum kalıntılarına sabitletti. Yaklaşırken ellerini önünde kavuşturdu. "Merhaba, İlk Kız Çocuğu."

Hafif bir aksanı vardı, R harfini vurgulayarak konuşuyordu. Muhtemelen Rylt'liydi, burada dua etme ve bir İkinci Kız Çocuğu'nun tarihi kurban edilişini görme ayrıcalığına erişmek için denizi aşır gelenlerden biri olmalıydı. Tırnakları avuç içlerine batan Neve hiçbir şey söylemedi.

Diğer iki rahibe dilek mumlarına geri dönmeden önce birbirlerine baktı. Bu akıllıcaydı. Neve'in yüzündeki arzuyu okuyabilmiş, birinin göğsündeki ateşi canlandırıp alevlendirecek bir şeyler söylemesini beklediğini fark etmişlerdi.

Rylt'li rahibe yaklaşma girişimiyle yaptığı hatayı fark ettiyse bile belli etmedi. Yüzündeki hafif acıma duygusu derinleşti ve rahibenin dudakları aşağı büküldü. "Bu büyük bir onur, Majesteleri," dedi sessizce. Yeşil gözleri coşkuyla parladı. "Kız kardeşinizin Kurt'u yatıştırıp bize canavarlarından koruma sağlamak için Yabanorman'a gitmesi. Onun Kurt'un Kralları serbest bırakmasını sağlayacak kişi olacağına dair büyük umutlarımız var. Sizin için de bir onur, bir gün kutsal ormanın sınırını paylaşan topraklara hükmedeceksiniz. Valleyda Kraliçesi tanrılarımızın en çok sevdiği Kraliçe'dir."

Neve, burnundan çıkan alaycı soluğa engel olamadı, taştan ve sakın alevlerden oluşan bu yerde yüksek sesle ve saygısızca çıkmıştı. "Bir *onur*," diye tekrarlardı, kaşları kuşkuyla havaya kalkmıştı. "Evet, sizin tanrı olduğuna karar verdiğiniz Kralların dönme ihtimali için kız kardeşimin öldürülmesi ne büyük bir onur." Alaycı soluk, dişleri arasından patlak verip nefesini kesen, keskin ve yarı çılgın bir kahkahaya dönüştü. "Lanetli bir ormanın sınırındaki kurak, donmuş topraklara hükmedeceğim için o kadar *kutsanmış* hissediyorum ki sormayın."

Rylt'li rahibe en sonunda hatasının farkına varmış gibiydi. Gözleri büyümüş, yüzü solmuştu. Arkasındaki diğer iki rahibe, hareketsiz ellerinden mumlar damlar hâlde, dua ettikleri heykel kadar kıpırtısız duruyorlardı.

Rahibe aralarındaki mesafeyi korumaya çalışarak geri çıkana kadar Neve ileriye doğru bir adım attığını fark etmemişti.

Neve'in dudakları kıvrılarak dişlerini ortaya çıkardı. "Sizin için her şey çok kolay," diye homurdandı. "Uzaklardan gelen bütün Mezhep rahibeleri. Sınırlarınızın arkasında, *kutsal ormanınızdan* kilometrelerce uzakta güvendesiniz."

Rylt'li rahibe, baldırı Gaya'nın taş ayağına çarptığında neredeyse dengesini kaybedecekti. Kızıl mum damlaları eteğinin uçlarını lekeledi. Buna rağmen gözleri Neve'in gözlerinden ayrılmadı, yanakları neredeyse cüppesiyle aynı renkteydi.

"Neredeyse acınacak bir durum." Neve başını yukarı kaldırdı, ağzı keskin bir gülümsemeyle hafifçe kıvrıldı fakat gözlerinde buna dair hiçbir iz yoktu. "Dininiz sizden hiçbir şey talep etmiyor. Birkaç asırda bir, İkinci Kız Çocuğu çıkıp geldiğinde kızı siyah, beyaz ve kırmızı kumaşlara sarıp Yabanorman'a atıyorsunuz ama *sizin* yaptığınız hiçbir şey Kralları geri getirmek için yeterli olmuyor. Belki de Krallar anlamsız kurbanlar gönderip, anlamsız mumlar yakmaktan başka bir işe yaramayan korkak tövbekârlara geri dönmek istemiyordur."

Üç rahibenin hepsi sessizce onu izliyordu, üç çift şaşkın göz Neve'in yüzüne dikilmişti. Parmaklarından akan erimiş mumlar çok sıcak olmalıydı fakat Neve'in onu zalimleştiren korkunç üzüntüsünün etkisinden çıkmaları için bu yeterli olmamıştı.

Neve parmaklarını zorla düzleştirip yumruklarını açtı. "Çıkın dışarı."

Tek bir söz söylemeden, dilek mumlarını da yanlarında götürerek denileni yaptılar.

Nihayet yalnız kalan Neve'in omuzları, onu ayakta tutan tek şey öfkesiymiş gibi çöktü. Tam Gaya heykeline yaslanmak üzereyken kendisini toparladı. Burada herhangi bir teselli aramayı reddediyordu.

Bunun yerine Neve, taş heykelin arkasındaki koyu tül perdenin içinden geçip Mihrap'ın ikinci odasına girdi.

Buraya daha önce yalnızca bir kez gelmişti. Onuncu yaş gününde resmen tahtın varisi olduğu ilan edildiğinde Neve'i, eski

Valleyda kraliçelerinin isimlerinin işlendiği taç giyme töreni peleriniyle sarıp kendisi için dua edilmek üzere buraya getirmişlerdi. Taş duvarlar üzerine dikenli uçlu gölgeler düşüren beyaz ağaç dalları, Neve'in çocuk gözlerine ağaçların kendisi kadar uzun görünmüştü.

Perdenin altından geçerken görmeyi beklediği şey buydu: kız kardeşini yutan ormana benzer bir orman. Ama sadece bir odayla karşılaştı. Mermer zemine oturtulmuş, çoğu omuzlarını geçmeyen dallarla dolu bir oda. Ufak çaplı bir Yabanorman. Dört sene önce Red'le birlikte sınırına koştuklarında gördüğü şeyle hiçbir alakası yoktu. Red'in daha yeni içine girip gözden kaybolduğu yerle hiçbir alakası yoktu.

Neve göğsünün yandığını hissetti, aynı anda hem fazla ağır hem de bomboştı. *Oradaki* Yabanorman'a bir zarar veremezdi.

Ama buradakine verebilirdi.

Bilinçli olarak düşünüp zihni vücudunun hızına yetişene kadar Neve bir dal parçasını eliyle kavramıştı. Yumruğunu yana doğru çekti ve elindeki dal, parçalanan bir kemiğin çatırtısıyla ana daldan ayrıldı.

Neve yalnızca bir an duraksadı. Sonra hiddetli bir hırlamayla ve dişlerini göstererek, koparken çıkardığı *çat* sesinden ve ellerinin altında kırılan odunun verdiği histen keyif duyarak başka bir dal daha kopardı.

Arkasında birinin varlığını hissedene dek ne kadar dal parçaladığını bilmiyordu. Neve, yumruklarında iki hançer gibi kavradığı odun parçalarıyla arkasına döndü, koyu renk saçları nefesinin etkisiyle yüzünde dalgalanıyordu.

Kızıl saçlı, beyaz tenli bir rahibe yüzünde amansız bir ifadeyle kapıda duruyordu. Az çok tanıdık görünüyordu. Valleyda Tapınağı'ndandı demek. Neve bunun bir öneminin olup olmadığını merak etti. Dine aykırı aşırılıklar aşına olduğu bir şey değildi fakat Mihrap'ı parçalamak muhtemelen buna giriyordu. Tahta geçecek olan bir İlk Kız Çocuğu için bunun cezası ne olurdu? Neve önemsemeye çalıştı ama pek dermanı yoktu.

Ancak rahibe hiçbir şey yapmadı. Sessizce, öylece duruyordu, soğukkanlı mavi gözleri Neve'e yükselmeden önce verilen hasarı tarttı.

Neve'in nefes alıp verışı yavaşça normale döndü. Yumruklarını serbest bıraktı, tuttuğu iki dal parçası gürültüyle taş zemine düştü.

Neve ve kızıl saçlı rahibe birbirine bakıyordu. İki bakışta da meydan okumaya benzer, birbirlerinin cesaretini ölçen bir şeyler vardı, gerçi Neve neyi ölçtüğünü bilmiyordu.

En sonunda rahibe beyaz odun parçalarının üzerinden ustaca geçip odanın içine doğru ilerledi. "Gelin," dedi, sesi sert olması-na rağmen kaba değildi. "Ortalığı toparlarsak kimse fark etmez."

Rahibenin sözleri Neve'in beklediğinden o kadar farklıydı ki ne dediğini anlaması zaman aldı. Fakat rahibe eğilip beyaz odun parçalarını eliyle toplamaya başladıktan kısa bir süre sonra Neve de ona katıldı.

Rahibenin boynundan küçük bir kolye ucu sarkıyor, bir sar-kaç gibi sallanıyordu. Bir odun parçasına, Neve'in saldırısından artakalan kalıntılara benziyordu. Tek fark rengiydi; dallar, ağarmış kemiklerin saf ve parlak beyazını taşıırken rahibenin kolye ucu siyaha bulanmıştı.

Neve kaşlarını çatarak kolye ucuna baktı. Bir rahibenin takı takması tuhaftı. Tam olarak yasak sayılmazdı ama hiçbiri takmı-yordu, başka bir aksesuar olmadan yalnızca beyaz cüppelerine sarınmış hâlde dolaşırlardı.

Rahibe, Neve'in bakışını yakaladı. Kolye ucunu yakalayıp parmakları arasında yuvarlarken ağzının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. "Yabanormanın başka bir parçası," diye-rek açıkladı. "Düşündüğünüzden daha kolay parçalanıyor, tabii doğru şekilde baskı uygularsanız. Doğru gereçleri kullanırsanız."

Neve'in kaşları çatıldı. Rahibe sanki sorularının şekillerini görmüş de onları çekip çıkarmak istiyormuş gibi ona baktı. Neve onları dişlerinin ardında kapalı tuttu.

Yarattığı onca yıkıma rağmen yol açtığı dağınıklık kolayca dört avucun içine sığmıştı. Rahibe, büzgülü beyaz eteğini bir çanak hâline getirip bütün parçaları toplayarak kumaşı elinde bir araya getirdi. “Ben bundan kurtulurum.”

“Yani onları kullanarak daha fazla takı mı yapacaksın?” Neve sesindeki acılığa engel olamamıştı. *Yorgundu*, soğukkanlılığını korumaktan yorgun düşmüştü. Bütün bu olanlar derisini delip içini dışına çıkarmıyormuş gibi davranmaktan yorgundu.

“Ah, hayır.” Cevabın küstahlığına karşın o mavi ve amansız gözler Neve’i dikkatle izliyordu. “Bunlar onun için uygun değil. Henüz değil.”

Neve’in kaburgaları altında bir huzursuzluk hissi uyandı.

Kızıl saçlı rahibe hareketsiz duruyor, cüppesini odun parçalarını tutmak için tuhaf şekilde tutuyor olmasına rağmen hâlâ soylu görünmeyi başarabiliyordu. “Kız kardeşiniz yüzünden mi buradasınız?”

“Burada başka ne işim olur?” Neve cümlenin hiddetli çıkmasını istemişti fakat sessiz ve tizdi. Neve bütün hiddetini tüketmişti. “İbadete karşı hiçbir ilgim yok.”

Rahibe, Neve’in dine küfrünü görmezden gelerek başını aşağı yukarı salladı. “Yabanorman sınırından geçtiğinde ona ne olduğunu bilmek ister misiniz?”

Böyle gelişigüzel bir havayla sorulan bu ağır soru Neve’i bir an sessiz bıraktı. “Sen... sen *biliyor* musun?”

“Siz de biliyorsunuz.” Rahibe, hava durumu kadar sıradan bir konudan bahsediyorlarmış gibi omuz silkti. “Kız kardeşiniz ormana dolanmış durumda. Tıpkı zamanında Gaya’ya ve diğer hepsine olduğu gibi. Kurt’a gitti, Kurt da onu ormana esir etti, kendisinin de olduğu gibi.”

Neve hikâyeyi biliyordu. Kurt’un Gaya’nın ormanla iç içe geçmiş cesedini ormanın sınırına getirişi, bunun ardından talep ettiği kurbanın korkunç alametiydi. Diğer İkinci Kız Çocukları’nın da benzer şekilde esir olmaları mantıklıydı. Kurt’un, Yabanorman’ı

bir şekilde onların ruhlarına işlemesi, onları ormanın temellerine bağlayıp kaçmalarını engellemesi mantıklıydı.

“Ama hayatta.” Sessizliğin içinde sesi yalnızca bir hırıltı olarak çıkmıştı ve Neve cevabı beklerken nefes almadı.

Rahibe başıyla onaylayarak kapıya doğru döndü. “Ama hayatta.”

Neve hissizleşmiş bacaklarıyla, Mihrap’ın içinden geçerek karanlık bahçeye çıkan kızıl saçlı rahibeyi takip etti. Soğuk ve zindeleştirici havayı içine çekmek için birkaç adım öne çıkarak diğer kadını geçti.

Gece yarısı yaklaşmıştı. Yakında, Red’in kurban edilmesini görmeye gelen bütün rahibeler, gece boyu Kurt’un Red’i kabul etmesi ve Beş Kral’ın adaletsiz tuksaklıklarından nihayet özgür kalması için dua etmek üzere burada toplanacaktı.

Neve gözlerini kapattığında ağaçların karanlığı arasında kaybolan o kırmızı pelerini hâlâ görebiliyordu.

O hayatta.

“Bundan kimseye bahsetmeyeceksin.” Neve bunu bir emir olarak söylemek istemişti fakat daha ziyade bir soru gibi çıkmıştı.

“Tabii ki.” Ağır bir duraksama. “Doğru düşünüyorsunuz, İlk Kız Çocuğu.”

Bu, Neve’in gözlerini açıp bakışlarını bir anda ona çevirmesine yetmişti. Rahibe, arkasında hareketsiz ve sakin bir edayla duruyordu, yüzünden hiçbir şey okunmuyordu.

“Yabanormen onun ayrılmasına izin vermeyecek.” Kafasını, Neve’in kederini dikkate alıyormuş gibi yana eğerken kızıl saçları omzunun üzerine düştü. “Orman geçtiğimiz son asırda güçten düştü ama yeterince değil. Çabalasa da oradan kaçamaz.” Ayışığı gözlerine vurup ışıldamalarına neden oldu. “En azından şimdilik.”

Neve’in göğsünde sivri ve umut dolu bir şey hop etti. “Ne demek istiyorsun?”

Rahibe nazikçe odun parçasından tuhaf kolyesine dokundu. "Orman yalnızca bizim ona izin verdiğimiz kadar güçlü."

Neve'in kaşları çatıldı. Gecenin havası onları donmuş bir tabloya çevirdi.

"Sırlarınız benimle güvende, Neverah." Rahibe başını hafifçe eğip onu selamladıktan sonra süzülerek oradan ayrıldı, solgun cüppesi karanlık bahçenin içinde gözden kayboldu.

Kollarında serin bir esinti, burnunda erken açmış yaz çiçeklerinin baş döndürücü kokusunu hissediyordu. Neve, bunlar üzerine odaklanarak kendini onlarla birlikte temellendirdi. Zihninde kırmızı bir pelerin karanlık mı karanlık bir ormanın içinde belirip kayboldu.

7

Küvetteki su, elini daldırdığında dişlerinin titremesine neden olacak kadar soğuktu ama Red bunu umursayamayacak kadar kirliydi. Yırtık pırtık olmuş elbisesini ve siyah kuşağını çıkarıp tekmeleyerek yerde bir yığın hâline getirdi. Bunları biri yakabilirdi. Soğuğun fikrini değiştirmesine izin vermeden titreyerek çabucak küvete gömüldü, saçlarındaki çalı çırpıyı tek tek ayıklayıp yere düşmelerine izin verdi ve tırnak dipleri maviye dönene kadar saçlarını ovaladı.

Saçlarına dolaşan yapraklar vardı. Red onları çekip çıkarırken her bir yaprağın damarları boyunca yeşerdiğini fark etti.

Kaşlarını çattı ve yapraklardan birine bakarak parmak ucuyla çizgileri takip etti. Korku ve kafa karışıklığıyla bulanıklaşan Yabanormen'a dair anıları muhtemelen güvenilir değildi. Fakat Red, Kurt'un kapısının koruması dışında gördüğü her bir yaprağın sonbahardan hızla kışa dönen renklerle gri ve kuru olduğuna yemin edebilirdi.

Red gerekenden daha fazla güç kullanarak ıslak parmaklarındaki yaprağa bir fiske vurdu.

Tırnakları kirden, saçları da ormandan arandıktan sonra, soğuk karşısında dişleri kenetlenmiş bir hâlde küvetten çıktı. Çıplakken penceredeki sarmaşıklara karşı tuhaf bir şekilde korunmasız hissederek odada sinsice ilerleyip yatağın üzerindeki

koyu yeşil elbiseyi aldı. Kurulanmaya zahmet etmeden üzerine geçirince elbisenin kumaşı ıslak tenine yapıştı.

Lekeli aynanın karşısında durup saçlarındaki düğümleri çözmeye çalışırken midesi guruldadı.

Tören alayı Valleyda başkentinden ayrılmadan önce kahvaltı yapılmıştı fakat Red pek bir şey yiyememişti, kahvaltıda ne olduğunu bile hatırlamıyordu. O zamandan beri kana susamış bir orman ve asık suratlı bir Kurt'la karşılaşmış, yalnızca adrenalinin etkisiyle kilometrelerce koşmuştu.

Red dişlerini sıktı. Bu oda temiz, güvenli ve izoleydi; yapmak istediği son şey, belki biraz kızarmış ekmek bulma umuduyla harabe hâlindeki Kale'nin içinde dolaşmaktı. Fakat midesi tekrar burkuldu, guruldaması şimdi daha ısrarcıydı.

Daha önceki keşfi sırasında, yemek odasının arkasında paslı menteşeleri olan o küçük kapıyı fark etmişti. Diğer tarafından gelen o küfrü ve kahkahayı duyduğu kapı. Red kendini hâlâ o sesleri çıkaran kişilerle ya da şeylerle yüzleşecek kadar cesur hissetmiyordu fakat o odanın bir mutfak olduğundan hayli emindi. Hem belki de odada duyduğu şeyler şimdi başka bir yerdeydi.

Red bir hırsız sinsiliğiyle odasından dışarı süzüldü. Açıkçası hava, ayakkabılarını geride bırakamayacak kadar soğuktu, havada yarı orman duvarların kesmediği, her yere nüfuz eden bir serinlik vardı fakat botları hâlâ Red'i yürürken sarsaklaştıracak kadar çamurluydu. İhtiyacı olması durumunda koşabilmek istiyordu.

Salonun üzerindeki kırık ve kubbeli camdan görünen gökyüzü neredeyse hiç değişmemişti. Gözlerini kısarak bakarsa belki bir parça daha karanlık olduğu söylenebilirdi ama hâlâ alacakaranlıktı. Yabanormen, ebedi bir alacakaranlığa yakalanmış, gündüz ve akşam karanlığı arasında kısılmış gibiydi.

Salonun karşısındaki kırık kemerden bir homurdanma geldi, ne söylendiği anlaşılmayacak kadar boğuktu fakat sesin perdesi ve alçak, pürüzlü tonu tanıdıktı. Kurt.

Red yavaş yavaş kemere yaklaşırken sırtını duvara dayadı. Arkasında taşı hissetmek onu bir parça rahatlatmıştı, yosun kaplı olsa da tutunabileceği somut bir şeydi.

“Kız burada mı?” Farklı bir ses Eammon’un anlaşılmaz homurtusuna cevap verdi. En azından bir insan sesine benziyordu, sesinde Red’e Raffe’inkini hatırlatan melodik bir aksanın izleri duyuluyordu. Daha önce gülen kişi miydi? “Demek bu yüzden Yabanorman bu kadar huzursuz görünüyordu.”

“Huzursuz da durumu ifade etmenin bir yolu tabii,” diye homurdandı Eammon.

“Ben olsam *çaresiz kalmış* derdim.” Bu, erkeksi ve kalın fakat Eammon’unki kadar kaba olmayan yeni bir sese aitti. Red’in kapının diğer tarafından duyduğu, çıkan patırtının ardından küfür eden ses. “Yabanorman’ın iki kişiye ihtiyacı var ve artık onun burada olduğunu biliyor. Çok uzun zamandır tek başına tutuyorsun.”

Kısa bir sessizlik. “Bunu daha önce tartıştık,” dedi Eammon kısaca ve sert bir sesle.

Bir cevap gelmedi fakat Red birinin iç çektiğini duyar gibi oldu. Bir an geçti ve o melodik ses tekrar konuştu. “Ee, seni buldu mu?”

“Kütüphanede,” diye cevapladı Eammon. “Lanet kütüphaneyi nasıl buldu ki?”

“Gidecek pek bir yer yok açıkçası. Ondan *saklanamazsın*, Eammon, diğerlerinden saklanabildiğinden daha çok değil. Ne bekliyordun ki?”

Buna cevap olarak Eammon, Beş Kral ve bazı uzuvlarıyla neler yapabilecekleri üzerine uzun ve çoğunlukla anlaşılmaz bir küfür homurdandı.

Erkeksi, ikinci ses, “Kız şimdi nerede?” diye sordu. “Biliyor musun? Yoksa onu kütüphaneden çıkarıp hadi hayırlısı diye mi düşündün?”

“Ona kapının bu tarafında kalmasını ve ağaçlardan uzak durmasını söyledim,” dedi Eammon. Red, Kurt’un onun yoluna

çıkmamakla ilgili olan üçüncü kuraldan bahsetmeyi unuttuğunu fark etti. Bu ihmal kasıtlı yapılmış gibi görünüyordu.

Erkeksi ses sitemliydi: "Sence bu bir şey değiştirir mi?"

Sessizlik bir keman yayı kadar gergindi. Red nefesini tuttuğunu fark etti.

"Doğu tarafında bir yarık var." Diğer melodik ses konuyu nazikçe değiştirdi. "Henüz Gölge Topraklar'dan bu tarafa hiçbir şey geçmedi ama eminim bu durum uzun sürmez. Gözcü ağaç onu daha önce gördüğümde yarıya kadar çürümeyle kaplıydı ve hızla yere gömülüyordu. Üstüne biraz kan serptim fakat bu pek bir şey değiştirmede." Hafif bir iç çekti. "Son zamanlarda her zamankinden daha fazla yarık oluşuyor."

Gölge Topraklar. İşte bir anda gerçeğe dönüşen başka bir masal daha. Gölge Topraklar, Yabanorman'ın canavarları kapatmak için yarattığı bir hapishaneydi. Duyduğu dehşetle Red'in ensesi karıncalandı.

"Hem de çok daha fazla," diye katıldı kalın ses. "Günlerdir gölge çürüğüyle kaplı olmayan bir gözcü ağaçla karşılaşmadım. Bazıları o kadar kötü durumda değil fakat burada belirmeleri fazla zaman almaz. Bu, bir şeylerin bu tarafa geçmesi için çok fazla potansiyel yarık var demektir."

Red geldiğinde orman canavarlarından yoksundu. En azından Kaldenore, Kurt'a gitmeden önce Yabanorman'dan geldiği söylenen türlerden yoksundu; orman ve kemik parçalarından oluşmuş, gölgeden yapılmış, şekil değiştiren şeylerdi bunlar. Red, kanını isteyen sivri dişli ağaçlardan kaçmakla meşgul olduğundan bunun üzerine pek düşünmemişti. Fakat Gölge Topraklar'ın, bir gediğin ve *bu tarafa geçecek* bir şeylerin bahsi...

"Yabanorman zayıf," dedi Eammon, sesi yorgundu. "Ama onarabilirim."

"Bir bıçak kullanmadan onaramazsın." Melodik ses bir karanlıkla gölgelenmişti. "Bir bıçak kullanmadan veya şey hâlini almadan—"

“İş tamamlandığı sürece nasıl yaptığımı fark etmiyor.”

“Kız buradaysa ona ihtiyaç duyulduğu içindir, Eammon.”
İkinci, kalın ses sert çıkmıştı. “Sen istesen de istemesen de.”

“Daha önce başka bir insanı daha bu karmaşanın içine sürüklemenin hiçbir yararı olmadı. En azından kalıcı bir şekilde.”
Zeminde çekilen bir sandalyenin sesi duyuldu. “Sen de biliyorsun, Fife. Hiçbir zaman olmadı ve hiçbir zaman olmayacak.”

Red’in kalp atışları boğazında gümbürdedi.

Kurt, kehribar gözlerinde çakan ateşlerle ve çenesi sınıksız kenetlenmiş hâlde kırık kemerli girişin köşesini döndü. Red, onunla karşı karşıya gelmek için duvardan ayrıldı, ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. Red’in gözüne Eammon’un arkasından geçip giden iki insan görüntüsü ilişti. Narin hatları olan altın-kahverengi bir tene sahip küçük bir kadın ve kızılımsı-altın rengi karışık saçları olan soluk, sırık gibi bir silüet. Fakat onun bütün dikkati Kurt’un ve kulak misafiri olduğu şeyin korkunç olasılıklarında ve bunun ne anlama gelebileceği düşüncesindeydi. “Yarılan ne?”

Kurt onu gördüğünde geri çekildi, Red defedilmesi gereken bir şeymiş gibi ellerini bir kez daha havaya kaldırdı. Kaşlarını çattı. “Başkalarını gizlice dinlemek kabalıktır.”

“Sen mi *kabalıktan* söz ediyorsun?” Red de Kurt gibi gözlerini kıstı. “Tekrar ediyorum, yarılan ne?”

Kurt’un aralarında hâlâ korumacı bir şekilde duran elleri yavaşça indi. Eammon bir süre ona baktı, bakışında içsel bir çekişmenin ağırlığı görülüyordu. Sonrasında omzuyla Red’e çarpıp geçmeye çalıştı. “Seni ilgilendirmez.”

Red de onunla birlikte döndü. “Ben öyle düşünmüyorum.”

“Düşünmediğine eminim.”

“Konu canavarlar mı?”

Kurt, yosun kaplı merdiven tırabzanının başlığı üzerinde asılı duran paltosuna uzanırken eli havada donup kaldı. “Canavarlar hakkında ne biliyorsun?”

“Kaldenore buraya girmeden önce ormandan geldiklerini biliyorum, sonrasında da ortadan kaybolduklarını.” Yıllarca bunun çocukları korkutmak için anlatılan bir hikâyeden pek de fazlası olmadığını düşündükten sonra, bunu *bildiğini* söylemek Red’e tuhaf gelmişti. Fakat burada geçirdiği gün boyunca eski şüpheleri, yenilerinin ortaya çıkış hızıyla silinmişti. “Eğer gelmeseydim sözde onları tekrar dünyaya salacağını biliyorum.”

Kaldenore’un adı geçince Kurt’un beti benzi atmıştı, onunla yüzleşmek için Red’e doğru dönerken uzun ve yaralı parmakları kalçasının üzerine düştü tekrar. “Canavarları ben göndermedim.” Boğazında gözle görülür bir seğirmeyle yutkundu. “Onlar... kasıtlı değildi.”

Red’in ne anlam vereceğini bilemediği bir şey daha vardı: kendi ormanından en az Red’in korktuğu kadar korkan bu iri yarı, yara bere içindeki adam. “Yani o hikâye gerçek mi?”

“O hikâye gerçek.” Arkasını dönüp elini uzun, koyu saçlarından geçirdi. “Ama için rahat olsun, tekrar gerçekleşmeyecek. Gelmiş olup olmaman fark etmiyor, bu lanet ormandan *herhangi bir şeyi* asla kasten serbest bırakmam, aslına bakarsan hepsini kontrol altında tutmak için çok çaba harcıyorum.”

Özellikle *kasten* sözüyle desteklenmiş faydasız bir teselliydi bu. “Ee, nereye gidiyorsun o zaman?”

“Kurt işleri yapmaya.” Eammon paltoyu alıp tek bir hareketle omuzlarının üzerine atarak kapıya doğru döndü.

Red’in kararı anlıktı ve üzerine pek kafa yoramadan ağzından çıkmıştı. “Seninle geliyorum.”

Kurt, tutuşmayan sarmaşığın alevleri ışığında parıldayan dişleriyle Red’e çıkıştı. “*Kesinlikle* gelmiyorsun.”

“O zaman bana *Kurt işleri*’nden daha geçerli bir cevap ver.”

Eammon’un elleri gerilip iki yanında yumruk hâline geldi. Ağzı, o geçerli cevabı arıyormuş gibi hareket etti ve her ne bulduysa yutkundu. “Senin için güvenli değil,” dedi en sonunda. “Sen de biliyorsun.”

“Güvenli sözcüğü burada en iyi tabiriyle göreceli bir kavram. Ve anlaşmanın senin tarafına düşen kısmını yerine getirdiğini kendi gözlerimle görmek isterim. Hiçbir canavarın ormanın sınırlarından dışarı çıkmayacağını.”

Loş ışık Kurt’un gözlerine vurup hem renklerini hem de altlarında yatan gölgelerin derinliğini öne çıkardı. “Bana güvenmekle yetinebilirsin.”

Red’in çenesi yukarı kalktı. “Güvenmem için bir neden ver.”

Red ve Kurt birbirlerine baktılar. Bunun, ikisinden birinin kazanabileceği bir irade yarışı olduğu söylenebilirdi.

“Kanımı akıtmayacağıma söz veriyorum,” dedi Red usulca. “Ancak bu şekilde peşimden gelir, değil mi? Kanımı akıtırsam?”

Kurt cevap vermedi. Eammon’un anlaşılmasız bakışı Red’i olduğu yere sabitliyordu. Sonra çenesiyle koridoru gösterdi. “Gidip botlarını al. Yabanorman’ın içinde yalın ayak dolaşamazsın.”

Çamurlu botları odasının kapısının hemen iç tarafındaydı. Red, kuruyan çamurun kabasını alıp bağcıklarını hızla bağladı, fazla oyalanırsa Kurt’un fikrini değiştireceğinden neredeyse emindi. Dolaptan kırmızı pelerinini kapmayı düşündü fakat pelerin bugün yeterince badire atlatmıştı.

Ana salona geri döndüğünde Eammon çoktan paltosunu çıkarmıştı. Onu Red’e sunuyormuş gibi tutuyor fakat göz teması kurmaktan kaçınıyordu. “Hava soğuk.”

Red bir anlık tereddüitten sonra sunulan paltoyu alıp omuzlarının üzerine attı. Palto dizlerine kadar geliyor, eski kitap, kahve ve kuru yaprak gibi kokuyordu. Kurt’un üzerindeyken ona temas eden yerleri hâlâ sıcaktı.

Eammon kaşları çatık hâlde kapıyı açıp sisin içine doğru hışımla ilerledi.

8

Gökyüzü mora çalarak loşlaşmış, çevrelerini saran Yabangoorman'ı siyah ve koyu mavi gölgelere bürümüştü. Kale'nin içinden gelen sarı ışık, orman çok fazla aydınlatmaya izin vermeyi reddediyormuşçasına gölgeler tarafından yutulmadan önce, karanlığın içinde yalnızca birkaç santimetre uzanıyordu.

"Geride kalma." Eammon'un bir adımı Red'in iki adımına denkti ve yavaşlamaya istekli görünmüyordu. Mor ışık, belinde duran hançerin kenarında parlıyordu.

Red hızla yürüyüp Eammon'un arkasına yaklaştı. Paltosu, ellerini bütünüyle saklayacak kadar uzundu, Red yıpranmış kumaşı yumrukları içinde yuvarlayarak paltoya daha sıkı sarındı. Burada gece sayılan şey hayli soğuktu fakat Eammon serinliği hissettiyse bile belli etmiyordu. Red şimdiye kadar alışmış olduğunu düşündü.

"Hiçbir şeye dokunma." Sis, önlerindeki kapının üzerinden kıvrılıyor, Eammon'un omuzları çevresindeki gölgeleri derinleştiriyordu. "Daima sana ulaşabileceğim uzaklıkta kal." Red'in ancak tek bir gözün sert bakışını görebileceği kadar döndü. "Ve unutma, kan akıtmak yok."

"Böyle bir planım yok."

"Güzel."

Eammon kapıya dokundu. Red içeri girerken olduğu gibi

metalin üzerindeki ayırık, yerden filizlendi ve kapı çekip açılana kadar demirden yukarı doğru ilerledi. Kurt, kapının ötesindeki daha yoğun sisin içine adım atarak sisin ayakları etrafında bir girdap gibi dönmesine sebep oldu.

Red, Kurt'un peşinden ormanın içine doğru ilerlerken ağaçlar daha da üzerlerine geliyor gibi görünüyordu. Beyaz dallar kafalarının üzerindeki karanlığın içinden emir bekleyen tırpanlar gibi tepelerine sarkıyordu. Red, onları süzerek Eammon'a bir santim daha yaklaştı, ondan yayılan sıcaklığı hissedip gömleğinin altında hareket eden kaslarını görecektik kadar yakındı. "Bir Gölge Topraklar yarığı arıyoruz, doğru mu?"

Bir homurtuyla onayladı.

"Peki, bir yarık tam olarak neye benzer?"

"Karanlığa." Eammon bir ağaç dalını kenara itti; Red'in gözünün ucuyla gördüğü kadarıyla ince dallar, bir yumruk oluşturan parmakları andırarak içe doğru kıvrılıyor gibiydi. "Tek başına siyah bir çamur birikintisi gibi; eğer yeterince çabuk ulaşırsak beyaz bir ağacın etrafında olabilir. Yabanorman'ın yeterince güçlü kalamadığı ve Gölge Topraklar'ın zorla bu tarafa geçtiği bir yer."

"Sanırım daha önce görmüş olabilirim." Sınırı geçtiğinde gördüğü, Yabanorman'ın tam sınırındaki çürüyen beyaz ağacın etrafını saran karanlık halka. Eammon'un tasvirine uyuyordu bu. "İlk... ilk geldiğimde."

"Muhtemelen görmüşsündür." Kısa ve özdü. "Artık pek de nadir sayılmazlar."

Red, Yabanorman'ın gölgeleri arasında Kurt'u takip ederken düğüm düğüm olmuş köklerin üzerinden, tuhaf çiçeklerin ve uzanan dikenlerin etrafından dikkatle yürüdü. Neredeyse ormanın *nefes alışını* duyabiliyordu, onu dalların hışırtısında ve sarmaşıkların sürünüşünde duyuyor, derisi izleniyormuş hissiyle karıncalanıyordu. Bu orman canlıydı, canlı ve duyarlı.

Red tekrar Eammon'un arkasına yaklaştı.

Eammon'un uzattığı kolu karanlıkta neredeyse görünmez-

di ve Red ona tosladı, göğsünde düz, sert bir sıcaklık hissetti. Ayakları yaprakların üzerinde kaydı ve dengesini sağlamak için Eammon'un elini kavradı. Kurt ona karanlık, anlaşılmaz bir bakış atarak elini çekmeden önce Red parmaklarının altında yaralarının pürüzlerini hissetti.

Önlerinde beyaz bir ağaç, koyu mor gökyüzüne uzanıyordu, gövdesi üç insanın çevresinde el ele tutuşamayacağı kadar genişti, tepesi kemik beyazı dallarla kaplıydı. Siyah, gölgeyi andıran çürüklerle kaplı kökleri toprağı delip çıkıyor, iltihap yükselen sel suları gibi gövdesine tırmanıyordu. Kökleri çevreleyen kumsursuz dairenin içindeki toprak koyu ve yumuşak, uzun zaman önce ölmüş bir beden gibi süngerimsiydi.

"Tamamen çürümüş," dedi Eammon alçak sesle, "ama en azından gözcü Kale'de belirmeden önce bulduk." İltihaplı toprak halkanın içine adım attı, parmakları, hâlâ orada olup olmadığını kontrol edercesine hançere doğru seğirdi. "Uzak dur," diye buyurdu çürüğün koyu renkli kıyısına çömelirken. "Hareket etme."

Red başıyla onayladı. Henüz ona tam olarak güvenmiyor olabilirdi fakat bu tek başına Yabanormen'a girme riskini alması için yeterli bir sebep değildi.

Kurt tekrar hançerine uzandı fakat bu sefer parmakları tereddüt etti. "Bugün zaten çok fazla kan kullanıldı," diye kendi kendine mırıldandı ve iç çekerek elini bıçaktan çekti. Başını öne eğip gözlerini kapattı. "Sihir olacak o zaman. Lanet olsun."

Eammon kollarını sıvadı ve Red, loş ışıktaki Kurt'un önkol damarlarında nefes alırken koyulaşıp nefes verirken soluklaşan yeşil bir iz gördüğünü sandı. Eammon'un omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı yavaşça akıp gitti.

Red, onu rahatlamış görene kadar ne kadar gergin görüldüğünü fark etmemişti; sanki ağır bir yük taşıyordu, şimdiyse onu yere bırakmıştı.

Her şey hareketsizdi fakat Red, orman üzerlerine daha da eğilmiş gibi hissediyordu. Kollarını birleştirip ağaçları tedbirle

süzdü. Daha önce korkudan gözü dönmüş ve kanlar içinde ağaçların arasından koşarken, sanki orman zincirlenmiş ve zaptedilen bir şeymiş hissine kapılmıştı.

Şimdiyse zincirlerin gevşediğini hissediyordu.

Eammon parmaklarını yarığın tam kenarına yerleştirdi, parmak uçları süngerimsi ve çürük topraktan bir santim kadar uzaktı. Kafası öne eğildi, bütün dikkati elindeki göreve yönelmişti. Damarlarında başka bir yeşil ışıltı belirdi, bu sefer kollarının yanı sıra boynunda da görünüyordu. Kemğin tam üzerinde, bileklerinin derisini koyu renkli bir şey kapladı. Bir ağaç kabuğunu andırıyordu.

Red'in dikkati bu değişikliklerle o kadar dağılmıştı ki çalılıklardan kıvrılarak çıkan kökü, ayak bileğine dolanana kadar fark etmedi.

Yere çarpıp kayalar ve kabarık kökler üzerinde sürüklenirken şaşkın çığlığı acele ve boğuk çıkmıştı. Dikenlerle dolu sarmaşıklar Red'i bir yılan gibi sarmalayıp orman zeminine sabitledi. Red'in göğsünün derinliklerinde ormanın içinde bıraktığı sihir parçası istikrarlı ve karşı konulmaz bir şekilde dışa doğru filizlendi.

Yabanorman bir an tereddüt etti, bütün o beyaz ağaçlar temkinli ve beklemedeydi. Sonrasındaysa dalışa geçtiler.

Red'i bağlı tutan dikenler dişlerini ona geçirip kanamasına sebep oldu. Etrafındaki topraklardan beyaz kökler fışkırdı ve dikenlerin derisinde açtığı eğri büğrü yaralara doğru eğildi. Red bir çığlık attı, acı ve korku sessiz ormanı delip geçti.

"Redarys!"

Eammon sendeleyerek yerden kalktı, gölge çukurunun kıyısında yaptığı şey onu tüketmiş gibi bacakları dengesizdi. Gözleri panikle parlıyordu, beyaz kısımları bir kez daha hafif bir yeşile boyanmıştı, elleri kemerindeki hançeri ararken parmaklarındaki damarlar zümrüt rengi ışıklar saçıyordu. "Dayan, ben--"

Yabanorman, çatırdayan dal sesleriyle muzafferane ve tiz bir ses çıkararak Eammon'un sesini bastırmıştı. Red'i zincirleyen

sarmaşıklar, doğal olmayan alacakaranlıkta geniş ve solgun yeni filizler açtı; Red'in damarları yeşil bir renk alıp ağzı toprak tadıyla dolarken, altındaki yaprakların rengi solgun sonbahardan yaz parlaklığına büründü. Gövdesindeki sihir kırıntısı büyüyüp dışarı yönelerek hırsla aç beyaz ağaçlara doğru uzandı.

Red köklerin delik deşik edip tükettiği Gaya'yı düşündü. Kaldenore, Sayetha, Merra, bu ormanın yiyip bitirdiği üç kişi daha. Orman ihtiyacı olanı alacaktı ve geri kalanın hiçbir önemi yoktu, eğer onu durdurmanın, kontrol altında tutmanın, ona engel olmanın bir yolunu bulamazsa...

Red saf panikten doğan içsel bir güçle içinden fırlayıp çıkmaya çalışan sihiri kontrolü altına aldı ve *çat diye kapattı*.

Orman, kemikleri titreten bir *güm* sesiyle dışa doğru patladı. Red sihrini geri bastırırken kökler, dallar ve dikenler etrafa sıçradı. Bu reddetme, kendini vahşi bir şey için bir kafes hâline getirme acı vericiydi fakat buna rağmen onu defedip derinlere sakladı. İradesini bir bıçak gibi kullanarak onu esir aldı, uzaklaştırıp bağladı.

Dilindeki toprak tadının etkisi geçti, bileğindeki damarlar parlak yeşilden maviye döndü. Yabanormen son bir ağıtla haykırdı, sonrasında sessizleşti.

Red gözlerini açtığı anda bir yıkım görmeyi bekliyordu fakat buna dair hiçbir şey yoktu, parçalanmış dallar veya devrilmiş ağaçlar görünmüyordu. Yabanormen sersemlemiş bir hayvan gibi hareketsizdi. Red bacakları titreyerek ayağa kalktı, yırtık eteğinden ve ödünç aldığı paltosundan toz toprak döküldü.

Eammon'un gözleri kocaman açılmıştı, tuttuğu hançeri elinde unutmuş ve gevşek bir şekilde tutuyordu. "Bu da neydi?"

"Bilmiyormuş gibi davranma, daha az önce senin de kullanmaya çalıştığını gördüm." Kurt'un damarlarının yeşillenmesi Red'inkiyle aynı gibiydi. "Güç. Bu *kahrolası* ormandan gelen güç. Onu aldığında sen de oradaydın. Beni... etkisi altına aldığında oradaydın, o gece. Seni gördüm."

Eammon'un gözlerindeki panik yavaşça dehşete dönüştü. "Hayır," diye fısıldadı kafasını iki yana sallayarak. "Ben... ona engel olmaya çalıştım, engel olduğumu sanıyordum--"

Çürümüş topraktan çıkan beyaz köklerden gelen derin bir gümbürtü sözünü kesti. İkisi de gözlerini ağaca dikip sessiz kaldı.

"Siktir." Eammon elindeki hançeri çevirerek diğer eliyle Red'i arkasına itti. "Siktir."

Eammon yeniden yarığın kıyısına gidip daha önce kullandığı esrarlı orman sihrini çağırmaya çalışmadı. Bunun yerine avucuna bir kesik açtı, bu o kadar beklenmedik ve kayıtsızca yapılmış bir şiddet eylemiydi ki Red irkildi.

Fakat Eammon yeterince hızlı davranamamıştı.

Gölge çukurunun kenarları, delik bir kâsenin tabanından boşalan su gibi doğal olmayan bir hızla geri çekildi. Çürükler, ağaç köklerine doğru akıp onları zifiri karanlıkla kapladı ve beyaz gövdeye tırmanıp neredeyse tamamını çalkalanan bozulmayla kapladı.

Eammon kanayan yumruğunu ileri uzatarak ağacın üzerine atıldı. Fakat ona ulaşamadan son karanlık damla da topraktan köklere doğru aktı ve çevresindeki zemin aniden patlak verdi. Hepsi gölgemsi siyaha çalan keskin ince dallar ve yapraklar havaya fırladı, çürüme neredeyse dallara kadar yükselirken Eammon'u geriye doğru, gövdeden uzağa fırlattı.

Red kollarını kafasının üzerine kapatıp kendini koruyarak yere çöktü. Artık tamamı çürükle kaplı ağaç yavaşça toprağa gömülmeye başladı.

Etraflarında, Yabanormen'in geri kalanı hareketsiz, sessiz ve ilginç bir şekilde matemli bir hâlde olanları izliyordu.

Gölgelerin dokunduğu orman döküntüleri yine aynı korkunç, doğal olmayan hızla bir araya toplanarak kalıntılardan bir vücut oluşturdu. Kimi hayvanlara, kimi insanlara ait, kimiye ikisine de ait olamayacak kadar tuhaf şekillere sahip eski kemikler orman zemininden boşandı, hepsi gömülen ağacın köklerinden sızan gölge parçalarıyla lekelenmişti.

Bu oydu, Red korkusunun üzerinde süzülür gibi olan zihninin sakın kısmında biliyordu. Masalda anlatılan, ormanın değiştirdiği bir adamla karşı karşıya gelen gölgeden canavar işte buradaydı. Bu gerçektir, hepsi gerçektir.

Kemiklerin, karanlığın ve topraktan yetişen şeylerin karman çorman yuvarlanması son bulunduğunda yerinde bir kadın duruyordu.

Saçları uzun ve koyu, gözleri parlak bir zümrüt yeşiliydi. Gülümselediğinde dişlerinin arasında mantarlar yetişti. "Bu sefer farklı mı olacak sanıyorsun?" Çıkan ses katiben bir insana benzemiyordu. Derindi ve bir şekilde sürünüyor, akortsuz bir arpın çalınan en kalın teli gibi havada titreşiyordu. "Tekrar tekrar hep aynı masal. Aşağıdan izlemesi çok zevkli ama hep aynı şekilde sonuçlanıyor. Yeterince güçlü değilsin, Yavru Kurt. Tıpkı baban gibi."

Eammon iki büklüm olmuştu, kan sızdıran eliyle ezilmiş kaburgalarına bastırıyor, diğer eliyle hâlâ kanlı olan hançeri yaratığa doğru savuruyordu. Ciğerlerine alıp verdiği nefesi hırıltılıydı, dişleri değişmeyen alacakaranlıkta parıldıyordu.

Orman-ve-gölge kadın, Eammon'un kanına dokunmamaya özen göstererek bıçağı nazik denilebilecek bir şekilde parmağıyla kenara itti. Tırnak diplerinden yosunlar büyüyordu. "Kendi benliğine bağlı kalmak gittikçe zorlaşıyor, değil mi? Sihir sana yer bırakmıyor, sen de bunun yerine bir damar açıyorsun. Ama onu sonsuza kadar tutmaya yetecek kadar kan akıtamazsın. Gölge Topraklar'ı kapalı tutacak kadar kan akıtamazsın, her şeyi kapalı tutacak kadar kan akıtamazsın." Yaratık gözlerini Red'e çevirdi, yosun kabuklu yanaklarından gözyaşları gibi topraklar damlıyordu. "Bu, kökler ve kemiklerle son bulacak. Hepiniz için. Her zaman kökler ve kemiklerle son bulur."

Kadının görüntüsü aniden değişti. Bir anda yere serildi, onu oluşturan korkunç parçalar gizlenmişti. şimdiyse bir ceset gibi görünüyordu, sıradan bir genç kadın cesedi.

Biraz zaman alsa da Red onu tanımıştı. Resmi kütüphanedeki kitaplardan birinde görmüştü.

Merra.

Göz açıp kapayıncaya kadar Merra'nın midesi parçalandı, iç organlarından çıkan ses Red'in midesini kaldırmaya yetmişti. Delikten etrafa ağaç kökleri saçılarak kanlı boşluktan bir pıhtı karmaşası hâlinde dışarı aktı.

Merra'nın cesedi bir an hareketsiz kaldı. Sonra bir kıkırdama veya bir çığlık olabilecek bir ses çıkararak ayağa kalktı, elleri boyun eğmeye benzer bir vaziyette Eammon'a doğru uzanmıştı. Derisi çürüyerek ormana karıştı; yosunlar uygunsuz kemiklerden oluşmuş parmaklarını kapladı.

Kurt'u, onu donduran dehşet her neyse ondan çekip çıkardı bu. Ağzı bükülmüş bir şekilde öne atılarak hançer yerine kanyan elini yaratığa savurdu. Kadın biçimli yaratık bu sefer zayıf ve tiz bir sesle tekrar gülerek Kurt'un darbesiyle parçalara ayrıldı. Eammon geri dönüp bir nehirdeki taşları andıran kabarık köklerin üzerinden ilerleyerek ağaca koştu, hançerle tekrar elini kesti.

Ama yaratık tamamen kaybolmamıştı, henüz değil. Yarık açık kaldığı sürece kendine yeniden biçim verebilirdi. Eriyerek Merra biçiminden çıktı, yarıya kadar biçim alıp dağılan başka yüzler oluşturmak için kemiklerini ve yapraklarını birbirine karıştırdı. Kadınsı, kalp şeklinde sevimli bir yüz korkunç bir hâl aldı. Dar çeneli ve dolgun dudaklı başka bir yüz. Eammon'un kehribar gözlerini taşıyan bir kadın ve kemikli çenesini taşıyan bir adam.

"Çabalamaya ne gerek var ki?" Yaratık, Eammon'u izleyip değiştirdiği yüzlerin her tarafını gördüğünden emin olmak için ona döndü. "Kemiklerinin içinde bir orman, ayaklarının altında bir mezarlık. Ortada bir kahraman yok."

Eammon, avucundan yine kütüphanede yarasını aldığı anda Red'in gördüğü fazla koyu, yeşil şeritli kan sızarken dişlerini göstererek hırladı. Eliyle ağaç gövdesine vurarak kanlar parmaklarının arasından sızıp parmak eklemlerinden damlayana

kadar bastırıldı. Ağaç şimdi yarıya kadar gömülmüş durumdaydı, dallar Eammon'un kafasının üstünü sıyırmak üzereydi.

Çürüme, Eammon'un kanı kaçılması gereken bir şeymiş gibi yavaşça ağacın altına ve köklerine geri çekilerek gözden kayboldu, sonrasında da köklerden ayrılıp toprağa döndü. Çürümenin kaybolmasıyla ağacın gömülmesi tersine döndü, ağaç yavaşça kendini yükseltti. Eammon kanını akıtmaya devam etti ama gözleri kapanıyor ve dizleri çözölmeye başlıyordu.

Yaratık seğirdi, ağaç yeniden büyürken o erimeye başlamıştı, yüz hatları tekrar ormana ve gölgelere dönüyordu. "Kahramanlara ne olduğunu biliyor musun, Yavru Kurt?" Yaratık şaha kalktı, artık insan şekilleri oluşturmaya çalışmıyordu, yalnızca kemikler ve ince dallardan bir karanlık parçasıydı. "Ölürler."

Yaratık ileri atılırken Eammon'un gözleri açıldı. Dönüp kanyan avucuyla ona vurdü.

Yaratık süngerimsi, çürük toprağın içinde tortop oldu. O küçülürken Eammon elini üzerine bastırmaya devam etti, onu orada tutmak muazzam bir güç gerektiriyormuş gibi çenesi kenetlenmişti, yerdeki çürüme Eammon'un arkasındaki ağacın büyümesiyle aynı hızda yok oluyordu. Nihayet yaratık toprağa girip kayboldu ve Eammon'un elinin altında yalnızca orman zemini kaldı. Ellerini artık kapanmış olan yarıktan kaldırdığında avuçlarındaki kesiklerden kan damlamıyordu.

Hâlâ dizleri üzerinde olan Eammon, yukarı bakıp Red'le göz göze geldi. Seneler gibi gelen bir an boyunca aralarındaki uçurumun üzerinden birbirlerine baktılar, ikisinin de bu uçurumu dolduracak sözcükleri yoktu.

Eammon, titreyen bacakları üzerinde ayağa kalktı. Red'e dokunmamaya özen göstererek yanından geçip hışımla Yabanorman'ın içine doğru yürüdü.

Red ayakta ağzı bir karış açık hâlde, şimdi iyileşmiş olan ağaca bakıyordu. Çürükler gitmişti, Eammon'un kanıyla defedilmişlerdi. Fakat Red, yerden çıkan köklere baktığında minik karanlık parça-

ların şimdiden soluk ağaç kabuğuna tekrar tırmanmaya başladığını görür gibi oldu. Gölge Topraklar tekrar gelmek için bastırıyordu.

Red dönüp Kurt'u karanlığın içine doğru takip etti.

Kurt konuşmuyordu, aralarındaki sessizlik uzadıkça daha da elle tutulur hâle geliyordu. Red, Kurt'un paltosunu tekrar kendine sararak kitap, kahve ve yaprak kokularını aldı. "O kimdi?"

"Bir gölge yarattığı. Yarık, bu tarafa geçebileceği kadar büyüdü. On dakika daha geçseydi o gözcü Kale'de bir fidan olarak belirir, o zaman onu olması gerektiği yere göndermek için çok daha fazla kan kullanmak gerekirdi. Onları hareket etmeden önce iyileştirmek çok daha kolay, yakalayabilirsen tabii."

Kurt gevezelik ediyor, onu farklı cevaplara boğarak sorusunun asıl doğasını değiştirmeye çalışıyordu. "Neyi kastettiğimi biliyorsun." Red paltonun ucunu çekiştirdi. "Merra'yı tanıdım. Diğerleri kimdi?"

Uzun bir sessizlik oldu ve o kadar uzun sürdü ki Red asıl sorusunu cevaplayıp cevaplamayacağını merak etti. Kurt konuştuğunda sesi berrak, tiz ve duygudan yoksundu. "Kaldenore," dedi en sonunda. "Sonra Sayetha. Sonra Gaya. Sonra Ciaran."

Bir ölüm geçidi alayı. Red dudağını ısırды. "İkinci Kız Çocukları ve... ve Gaya... Yabanorman onları tüketti."

Kurt çenesini bir kez eğerek başıyla onayladı.

"Peki Ciaran?" Red isimlere bağlı kalmış, unvan kullanmamıştı. Eammon *anne* ve *baba* demekten kaçındıysa kendisinin de öyle yapmasının iyi olacağını düşünmüştü.

Kurt, yolun üzerindeki bir dalı neredeyse kırmaya yetecek kadar sertçe kenara itti. "Yabanorman onu da tüketti."

Kapı sislerin arasından yükseldi ve Eammon, kapının girişi filizlenirken parmaklarını demirlerden geçirerek onlara yaslanır gibi oldu. Demir içe doğru açıldığında, içeri adım atmak için enerji toplaması gerekiyormuş gibi bir an duraksadı. *Çok fazla kan*, demişti daha önce ve gerçekten de öyleymiş gibi hareket ediyordu.

Kapı, arkalarından güvenle kapandığında Eammon gözleri

ışıldayarak döndü. "Orada," dedi dikkatle. "Yabanorman sana... saldırdığında. Onu nasıl durdurdun?"

"Dört senedir nasıl yapıyorsam öyle." Bunu suçlayıcı bir şekilde söylemek istemişti fakat sözcükler soğuk havada zayıf ve boş geldi. Red göz teması kurmaktan kaçınıyordu, bunun yerine dikenlerden birinin Eammon'un paltosunun kolunda açtığı bir deliğe baktı.

"Yabanorman seni ele geçirmişti. Sana zamanında ulaşamadım." Red, Kurt'un bunu bir günah çıkarma mı yoksa bir suçlama olarak mı söylediğini kestiremedi. "Orman seni saniyeler içinde tüketecek kadar çaresiz ama tüketmedi, çünkü *sen* onu durdurdun. Bana biraz detay vermen gelecek, Redarys."

"Detay falan *bilmiyorum*. On altıncı yaş günümde buraya geldiğimden, elimi kesip ormanda kanımı akıttığımdan beri içimde bir... bir *şey* var, bende olmaması gereken bir güç parçası gibi, bitkilerin ve toprakta yetişen diğer şeylerin etrafımda tuhaf davranmalarına sebep olan bir şey. Bazen zaptedebiliyorum ama bazen de edemiyorum ve zaptedemediğimde kötü şeyler oluyor!"

"Bitkiler ve toprakta yetişen şeyler. Kökleri olan, Yabanorman'ın tesiri altında olan şeyler." Eammon'un yüzü zorlu bir denkleme yüksek sesle çözmeye çalışıyormuş gibi solgun ve gergin çizgilere bürünmüş, sesi derinleşmişti. Eliyle düşünceli bir şekilde çenesini ovdu, gözlerini kaldırıp tekrar Red'le konuşmaya başladı. "Bugün ormana ilk girdiğinde," dedi, sözcükleri bir bilekliğin boncukları gibi dikkatle dile getiriyordu, "bir dikenin yanığını kestiğini söylemiştin. Demek istediğin--"

"Sınırı geçtiğimde ellerimi toprağın içinde buldum. Nasıl oldu bilmiyorum, yaptığımı hatırlamıyorum ama bu güçle bir ilgisi olduğu açık." Şimdi kendi kararıyla yapmadığı hareketleri düşünüp bunun üzerine konuşmak bile Red'in ürpermesine neden olmuştu. "Ama her ne yapmaya çalışıyorsa onu durdurdum. Sihrin dışarı çıkmasına izin vermedim, kontrol altında tuttum ve durdu. Bu sefer de yaptığım tek şey buydu. Kontrol altında tutmak."

Eammon'un gözlerinde tuhaf bir keder, Red'in tam olarak

anlamlandıramadığı bir pişmanlık parlıyordu. "Anlamıyorum," diye mırıldandı. "Sanmıştım ki—"

"*Anlamıyor* musun? Gerçekleştiği gece gördüm seni! Sen de onun *parçasısın*. Hepsi hücumla geçtiğinde senin ellerini gördüm, tam durmadan öncel"

Kurt'u değiştirdi bu, çenesinin keskin hattını ve gözlerindeki yaralı ışığı farklılaştırdı. "Durmuştu." Sözcükler onu sıkı sıkı tutan bir iskeleymiş gibi omuzları düştü, gözle görülür şekilde rahatlادılar. "Gerçekleşmeden durdurmıştım."

"Ne gerçekleşmeden durdurmıştın?"

Eammon cevap vermedi, içine derin bir nefes çekerken bakışları yerdeydi. "Senden tamamen uzak tutamadım. Ama önemli olan kısma engel oldum. Onun şey yapmasına..." Sessizliğe gömüldü, eli yüzünde gezinerek elmacikkemiğinin üzerinde yeşil ve kırmızı bir kan lekesi bıraktı. "Bu sefer farklı olabilir."

Red dişlerini sıktı. "Nasıl yani?"

"Gücün. Yabanormanın bir parçası. Bir kısmı senin içinde barınıyor."

"Fark ettim."

"Onu zaptedip uzaklaştırmak istemeni anlıyorum. Ama onu kullanmayı öğrenirsen belki de Yabanormanın... başka bir şey almak zorunda kalmaz." Sesindeki umut bir diken, keskin bir şeydi. "Belki de yeterli olur, sadece zaten elinde olanı kullanmalısın."

"Anlamıyorum. Yabanormanın bir şey mi *almak* istiyor?" Red, boğazındaki düğümü yutkundu. "Zaten yeterince şey almadı mı?"

"Bu konuda endişelenmene gerek yok." Kurt'un sesi, ağacın yanındaki canavarla mücadelesinden beri ilk defa bu kadar kararlıydı. Neredeyse Red'i kendine inandıracaktı. "Senin şu an ilgilenmen gereken tek şey Yabanormanın sana verdiği sihri kullanmayı öğrenmek."

"Kullanamam." Red bir kahkaha patlattı, başka bir duman bulutu alacakaranlık havasına yükseldi. "Belki *sen* kullanabilirsin ama ben kullanamam."

“Gücü kontrol altında tutacak kadar idare edebiliyorsan kendi iraden altına da alabilirsin.” Kurt yeniden dalgın dalgın çenesini ovaladı. “Detaylar üzerine düşünmem gerekecek–”

“*Detaylar üzerine düşünmek mi? Nasıl işlediğini bile bilmiyor musun? Ama az önce–*”

“Bu farklı. *Sen* farklısın. Diğerleri... onlar da Yabanorman’la bağlantı içindeydi ama bu şekilde değil.” Sesinde yine o keskin umut duyuluyordu, o kadar hamdı ki duymak acı veriyordu. “Bu onu düzeltebilir.”

Red’in daha önce gelen İkinci Kız Çocukları’ndan farklı olması rahatlatıcı olmalıydı. Yabanorman’ın yiyip bitirdiği diğer üç kadından farklı olması. Fakat Red’in düşünebildiği tek şey kan, ağaç dalları ve kız kardeşinin yere yığılmış bedeniydi, gerçekleştiği gün kadar taze olan dört senelik bir anı.

Ne kadar yutkunursa yutkunsun toprak tadı hâlâ ağzındaydı. Red kafasını iki yana salladı. “Bu tehlikeli bir şey,” diye mırıldandı. “*Kullanılabilecek bir şey değil.*”

“Pek bir seçeneğimiz yok.” Eammon nihayet kıpırdanmayı kesmişti, iki kez kırılmış burnunun üzerinden sert bir şekilde ona bakıyordu. “Seni Yabanorman’dan korumak için elimden geleni yapacağım, Redarys ama sen de yardımcı olmak zorundasın. Tek başıma yapamam. Denedim.”

Sisin içinden uğuldayarak yankılanan o korkunç ses. *Onu sonsuza kadar tutmaya yetecek kadar kan akıtamazsın.*

Eammon yıldızsız gökyüzünün altındaki o sessiz avluda onu izliyordu, Red gözlerini onunkilerden kaçırmak zorunda kaldı. Kurt’un gözlerindeki acı fazla keskindi, Red’in asla kelimelere dökemediği bir acı ve yükü. Red muhtemelen Kurt’un da kelimelere dökemediğini düşündü.

Bir süre sonra Kurt, Kale’ye doğru döndü. Red hiçbir şey söylemeden onu takip etti.

Eammon tam kapının iç kısmında durdu. Yüzü dikkatli bir şekilde kayıtsızdı fakat yine de gözleri ışıldıyordu. “Tatmin ol-

dun mu o zaman?" Bereli elleri seğırdi. "Sana, bana güvenmene yetecek kadar sebep verdim mi?"

Red başıyla onayladı.

Kurt taş merdivenleri tırmandı. Arkasından, yosunlar ve dal parçaları yükselip yolu tıkayarak onu içeri kapattı.

Valleyda II

Kitap olması gerektiği yerde değildi.

Neve elindeki kâğıda bakıp kaşlarını çattı, üzerinde yazar ismi ve raf numarası içeren bir kaynak adı yazılıydı. Aradığı şey bir şiir kitabıydı, Ciani nehirlerinde gemi yolculuğu yapabilmek için özel bir kafiye düzeni kullanan bir tüccar yazmıştı. Pek yaygın bir parça sayılmazdı. Her koşulda kitapları kütüphaneden tamamen almak yasaktı, Red sürekli alıyordu gerçi...

Neve ani bir sızıyla durup elini karnına bastırdı. *Yüce Krallar*, böyle yapmayı bırakmalıydı. Red hâlâ buradaymış gibi düşünmeyi. Daha yalnızca bir gün olmuştu ama her geçen saat bir hançer gibi hissettiriyordu.

Gözlerinde biriken gözyaşları canını acıtıyordu, akamayacak kadar keskinlerdi.

“Peki ya bugün muhterem Efendi Matheus’un yanına uğramasak?” Raffe, Neve’in arkasında boş bıraktığı sandalyeyi ters çevirip bacaklarını açarak oturdu ve kaslı kollarını süslü işlemlerle dolu sandalye sırtına doladı. “Ya bunun yerine... kelimenin tam anlamıyla başka bir şey yapsak?”

Karşısındaki Raffe dışında biri olsaydı, Neve onu tersleyip kendisini yalnız bırakmasını isterdi. Hâl böyleyken yüzünde beliren tebessüm içten sayılırdı, yine de hissettiği bitkinlik tebessümün kenarlarını aşağı çekiyordu. Mihrap’a yaptığı talihsiz

ziyaretten sonra pek uyuyamamıştı. “*Yanına uğramamak* derken güney hava modelleri ve ithalat üzerindeki etkileri üzerine olan dersini ekelim demek istediğini varsayıyorum.”

Valleyda kıtanın tam tepesinde konumlanmış, karayla kuşatılmıştı, kuzeyinde Yabanorman, doğusunda Alpera Bozkırları ve batısında kıyıya giden yolu kapayan Floriane bulunuyordu. Bu durum ticaret yapmayı tam bir kâbusa çeviriyordu ama Valleyda tam da bu yüzden ticareti öğrenmek için en uygun yerdi. Karşılaşılabilecek bütün ticari sorunların kökenine inmişlerdi, çünkü hepsini tecrübe etmişlerdi.

Valleyda’nın tek güçlü yönü dindi, Yabanorman’la bir sınır paylaşıyordu ve dünyayı canavarlardan koruyan İkinci Kız Çocuğu kurbanıyla yükümlüydü ama en azından bu vesileyle çoğu ülke uygun fiyat teklifleri yapmaya razı oluyordu. Kimse bir gün onları serbest bırakabilecek kurbanı sağlama ihtimali olan krallığı aldatarak Kralları kızdırmak veya Tapınak’a ödemesini yaptıkları duaları kötü etkilemek istemiyordu.

Bunlara rağmen ekin kıtlığı her zaman korkulan bir şeydi, özellikle de Valleyda’yı Meducia ve Alpera’dan ayıran boğazlar yılın erken vakitlerinde donduğu zaman. Neve’in Arick’le evliliği büyük oranda, bir deniz yolunu güvence altına alıp Floriane’i bir kent hâline getirmek ve kıyı kesimine Valleyda için sınırsız erişim sağlamak içindi.

Neve’in yüzündeki yorgun tebessümü sürdürmesi biraz daha zorlaştı.

“Tam olarak öyle demek istiyorum,” diye cevapladı Raffe. “Fark ettim ki şu anda ticaret konusu için bir parçacık bile heves bulamıyorum.” Pencereden giren akşam güneşi uzun ve zarif parmaklarına yumuşak, altın rengi ışıltılar veriyordu.

Neve dudaklarını birbirine bastırdı. Raffe’in ellerini izlemeye çok fazla zaman harcıyordu.

“Yaz mevsimindeyiz,” diye devam etti Raffe, “ya da hava burada yaz mevsimine ne kadar yaklaşabilirse. Bir tane sıkıcı mü-

nakaşayı es geçmek babamın işlerini mahvetmez. Mahvederse de... ne yapalım." Omuz silkti. "Bu konuda çok da fazla endişelenmiyorum."

Neve kendini Raffe'in karşısındaki sandalyeye bıraktı. "Peki ya hiç endişelenmek zorunda olmasaydın?" Kaynak adının yazılı olduğu buruşuk kâğıdı çekiştirip yırtarak beyaz bir yığın oluşturdu. "Yönetmen gereken bir işin ve öğrenmen gereken ticaret yolları olmasaydı. İstedğin her şeyi yapabilecek olsaydın?"

Raffe'in şakacı gülümsemesi bir parça kayboldu, yakışıklı yüz hatları düşünceli bir hâl aldı. "Hımm, güzel bir soru." Gözleri Neve'in masanın üzerinde duran ellerine kaydı.

Neve'in yanaklarına bir sıcaklık hücum etti. Raffe'e karşı bir çekim duyduğunu inkâr edemezdi –Neve'e kalırsa *hiç kimse* bunu inkâr edemezdi; adam bir masal prensi kadar yakışıklıydı ve bunu tamamlayan bir kibarlığa ve cazibeye sahipti– fakat Neve'in nişanı kararlaştırılmışken aralarında hiçbir şey olamazdı. Yine de bu, *arzunun* ve arzusunun karşılıklı olduğunu bilmenin verdiği basit zevkin önüne geçmiyordu.

Raffe çenesini kollarına dayadı, Neve'in ellerinden yüzüne yükselen koyu gözleri meraklıydı. "Ya sen? Herhangi bir yere gidebilecek olsaydın nereye giderdin?"

Neve anında cevap verdi ve bu cevap Raffe'in gözlerinin ona getirdiği bütün sıcaklığı silip yerini tarifsiz bir acıyla doldurdu. "Kız kardeşimi bulmaya giderdim."

Raffe'in kaşları arasında bir çizgi belirdi. Bir iç çekip konuşmaya başladı. "Onun için elinden gelen her şeyi yaptın, Neve."

Yapmıştı ve bu yeterli olmamıştı.

"Senin suçun değil."

Kimin suçuydu o zaman? Kaderin cilvesi devreye girmiş ve Neve daha önce doğmuştu. Olanların hiçbirisi adil değildi, hiçbirisi doğru değildi ve Neve değiştirmek için daha çok çaba göstermeliydi. Red'in kaçmayacağı netlik kazandıktan sonra ona kaçması için yalvarmaktan başka bir şeyler yapmalıydı.

Raffe'in eli uzandı. Neve'in elinin üzerinde anlık bir tereddütle asılı kaldı, sonra parmakları Neve'in bileği üzerine yerleşti. Raffe'in teni sıcaktı, neredeyse Neve'i kendi içinde çekildiği, hissizleşip uzaklaşabileceği soğuk yerden dışarı çıkarmaya yetecek kadar sıcaktı. Neve, son zamanlarda orada çok zaman geçiriyordu. Hissizlik ve boşluk hissi, hassas olup acı çekmekten daha iyiydi.

"Kendini suçlamayı bırakmalısın, Neve. Red bir karar verdi. En azından verdiği kararı onurlandırabiliriz." Duraksayıp yutkundu. "Red'in anısını onurlandırabiliriz."

Amm. Bu sözcük Neve'i yaralamıştı. "O ölmedi, Raffe."

Mihrap'taki kızıl saçlı rahibenin ona ne söylediğini, Yabanorman'a geçtiğinde Red'e ne olduğunu düşündü. Ormanla iç içe geçmiş, onun esiri olmuştu. Bu, gün boyunca Neve'in zihninin bir köşesindeydi; pisboğaz bir ormana yem olan, sarmaşıklarla kaplanmış hâldeki kız kardeşi.

Ama hayatta.

Neve içten içe bunu bilmiyor muydu? Red ölseydi bunu hissedirdi. Bir şeyler olurdu, bir çeşit yitirme hissi ama Neve hâlâ korkunç bir şekilde bütün hissediyordu.

Raffe ona karşı çıkmadı. Yine de gözlerinde inanca dair hiçbir şey yoktu ve ona açıklamaya, durumu kelimelere dökmeye çalışma düşüncesi çok yorucuydu.

Bu yüzden Neve, titrememesine özen göstererek derin bir nefes aldı. "Bahçe," dedi yüzüne bir tebessüm kondurarak. "Pek heyecan verici sayılmaz ama gidebileceğimiz bir yer."

"Derslerden iyidir." Raffe ayağa kalkarak nazikçe kolunu takdim etti. "Arick de bize katılıyor olacak mı?"

Kaygısızca konuşmuştu fakat ses tonunda bir endişe vardı. Neve'in yüzüne yapıştırdığı tebessüm kayboldu. "Hayır." Kolunu Raffe'in koluna geçirdi. "Açıkçası Arick'in nerede olduğunu bilmiyorum." Üçü siyah bir at arabasına doluşup ayrı sessizliklerin içinde kaybolmuş hâlde Yabanorman'dan döndük-

lerinden beri onu görmemişti. Neve, bunun bütün günü, bütün *seneyi* kurtaran tek şey olduğunu düşünmüştü. Red'i kaybetmek zorundalarsa en azından hep beraber bu kayıpla birlikte oturup başa çıkmanın bir yolunu bulabilirlerdi.

Ama sonra Arick yaralarını tek başına yalamak için bir köşeye çekilmişti.

Raffe iç çekti. "Ben de."

Neve, Raffe'in kolunu sıkarak onu sözsüz bir şekilde rahatlattı. Sonra ikisi birlikte kütüphane kapılarından ilerleyip gün ışııyla dolu bir salona çıktılar.

Neve niye bahçeyi önerdiğinden tam olarak emin değildi. Kızıl saçlı rahibeyle birlikte Neve'in yaptığı dağınıklığı temizlemişlerdi ve rahibe, Neve'i bunu kimsenin fark etmeyeceğine dair temin etmişti. Buna rağmen, muhtemelen en azından birkaç günlüğüne Mihrap'tan uzak durmak Neve için akıllıca olurdu. Ama ne kadar acıtabileceğini görmek için bir yaraya bastırır gibi oraya çekildiğini hissediyordu.

Onlar köşeyi dönerken bahçeye çıkan çift kanatlı cam kapı açıldı ve beyaz cüppeli Mezhep rahibelerinden oluşan bir grup dışarı çıktı.

Rahibelerin çoğu çoktan buradan ayrılmıştı. Red'in kurban edilmesini görmeye gelen rahibeler, gece yarısı ibadetlerinden sonra Kralların geri dönmeyeceği anlaşıncı kendi daha az saygıdeğer Tapınaklarına doğru yola çıkmıştı. Neve, o sabah kesintili uykuyla geçen verimsiz saatlerden sonra uyandığında rahibelerin, güneş gökyüzünü pembeleştirirken ellerinde kırmızı mumların kalıntılarıyla bir sıra hâlinde Mihrap'tan çıktıklarını görmüştü.

Gece ibadeti gün ağarırken son bulmuştu ve şimdi saat öğleni bir hayli geçiyordu fakat bu rahibe grubu dua etmekten daha yeni çıkmış insanların koyu halkalı gözlerine sahipti. Pek fazla değillerdi, çift sıra hâlinde dizilmişlerdi ve sayıları yirmiye geçmiyordu. Önlerinde kor rengi saçları olan uzun, zayıf bir kadın duruyordu.

Dün geceki rahibe. Dal parçasından yapılma tuhaf kolyesi ortalarda görünmüyordu.

Neve yanında duran yüzlerin hepsini tanımıyordu; bazıları Valleydalı değildi, rahibe yoldaşlarının geri kalanı yola çıktı-ğında onlar geride kalmış olmalıydı. Bu gerçek, Neve'in göğsünde belirsiz ve şekilsiz bir huzursuzluğun kıvrılmasına neden oldu.

Kızıl saçlı rahibenin gözleri Neve'in üzerine kaydı fakat onu tanıdığını belli eden hiçbir belirti göstermedi. Bunun yerine Neve'in duyamayacağı kadar kısık sesle arkasındaki diğer rahibelerden biriyle konuştuktan sonra başka bir kola ayrılan kordordan ilerleyip uzaklaştı.

Neve'in midesi, nedenini tam olarak anlamamasına rağmen bir rahatlamayla çalkalandı. Neve, buna rağmen kızıl kadının arkasından kaşlarını çattı. O holün sonundaki tek şey bahçeye açılan başka bir kapıydı, o da az önce bahçeden gelmemiş miydi?

Rahibelerin geri kalanı yavaşça yanlarından geçiyordu ve Neve içgüdüsel olarak hareket etti. En yakınındaki rahibenin kolunu morartmaya yetecek bir güçle kavradı.

"Neve," diye fısıldadı Raffe.

Rahibenin hakkını vermek gerekirse gözlerinin büyümesinden başka bir duygu belirtisi göstermemişti. "Majesteleri?"

"Orada ne yapıyordunuz?" Neve'in hoş sözlere ayıracak vakti yoktu, en azından bugün. "Gece ibadetleri bitti. Belli ki Krallar geri dönmüyor."

Yaptığı dine küfretmeye yakındı fakat yine tek aldığı tepki hafifçe büyüyen gözler olmuştu. "Resmi gece ibadetleri bitti, evet," diye kabullendi rahibe. "Ama küçük bir kısmımız dualara devam ediyor."

"Neden?" Neve neredeyse hırlayarak konuşmuştu. "Neden sizi duymayan bir şeye dua etmeye devam edesiniz ki? Tanrılarınız geri dönmüyor."

Ah, şimdi tamamıyla kâfirlik ediyordu ama Neve bunu umursayacak gücü kendisinde bulamamıştı. Raffe, yanında bir kaya gibi hareketsiz duruyordu.

Rahibe, Valleyda'nın İlk Kız Çocuğu boğazına yapışmaktan saniyeler kadar uzak değilmiş gibi nezaketle gülümsedi. "Belki de öyledir. Yabanorman onları sımsıkı tutuyor." Duraksadı. "Onları bırakması için yardıma ihtiyaç olabilir."

Dün gece söylenen sözcükler, bir rüyanın parçalarıymış gibi Neve'in zihnine doğru süründü. *Yabanorman yalnızca bizim ona izin verdiğimiz kadar güçlü.*

Kafa karışıklığı Neve'in öfkesinin soğumasına ve kenetlenmiş parmaklarını serbest bırakmasına sebep oldu. İstifini bozmayan rahibe kafasını eğdi, bu hareketi arkasındaki diğer rahibelerde yankılandı. Sonrasında süzülerek ilerlediler.

"Eh, *bu* kötü bir şekilde sonuçlanacak." Raffe gergince çenesini ovuşturdu. "Başrahibe'ye söyleyecek—"

"Söylemeyecek." Neve biliyordu. Kızıl saçlı rahibenin kimseye Mihrap'ı yıktığını söylemeyeceğini bildiği gibi. O dal parçasından kolyeyle ve Yabanorman'dan kutsal bir yerden ziyade bir düşman gibi bahsetmeleriyle ilgili bir şeyler, Neve'e buna dair hiçbir şeyin Zophia'nın kulağına gitmeyeceğini söylüyordu.

Raffe kısık gözlerle Neve'e baktı fakat hiçbir şey söylemedi.

Neve kolunu nazikçe onunkinden çıkarıp çift kanatlı, cam bahçe kapısına doğru yürüdü. Neve, Raffe peşinden geliyor mu diye bakmak için dönmedi ama botlarının tokasının yürürken çıkardığı sesi ve arkasından kapıyı kapattığını duydu.

Dışarı çıktıklarında Raffe derin bir nefes alıp elini kısa kesilmiş saçlarından geçirdi. "Bak. Üzgün olduğumu biliyorum—"

"Onu kurban ettiler." Neve, ona dönüp çenesini kaldırdı. Raffe düşündüğünden daha yakında duruyordu, dolgun dudakları yalnızca birkaç santimetre ötedeydi. Neve'in aldığı nefes çok yakıcı hissettirmişti. "Onu *yok yere* kurban ettiler."

"Belki de yok yere değildir, Krallar dönmemiş olsa bile." Bunu

bıçakla gümüşü oyar gibi bir dikkatle söylemişti. “Kaldenore’dan önceki canavar hikâyeleri–”

“Hepsi saçmalık, Raffé. Canavarlar gerçek olsaydı onları o gece görürdük.”

Hangi gece olduğunu açıklamaya gerek yoktu. Taşlar, kibritler ve ikisine de dayanıklı olan Yabanorman’ın olduğu gece. Onları takip edip bir... bir şey tarafından korkunç bir şekilde katledilen adamların olduğu gece.

Açıkçası Neve, hırsızlar geldikten sonra olanların çoğunu hatırlamıyordu. Hırsızlardan biri hançerin sapıyla şakağına vurunca bayılmış, başkente geri dönüp sıkı koruma altına girene kadar uyanmamıştı.

Fakat Red hatırlıyordu. Ve Red olanların kendi suçu olduğunu düşünüyordu.

Suçluluk duygusu Neve’in omurgasını dondurdu, suçluluk duygusu ve buz gibi bir katiyet. Her ne olduysa, Neve’in hatırlamadığı her neyse kız kardeşini Yabanorman’a çeken şeyin bir parçasıydı.

“Yok yereydi,” diye tekrarladı hafifçe.

Bu defa Raffé’in bir cevabı yoktu.

Neve, parmaklarını filizlenen çalıların üzerinde gezdirip sivri yaprakların derisine takılmasına izin vererek patikada yürüdü. Yaprakların biri parmak ucunda bir damla kan belirmesine neden olacak kadar sertçe eline battı.

Neve arkasında birinin iç çektiğini duydu. Raffé yürüyüp giderken adımları taşın üzerinde yankılandı.

Neve, erken yaz güneşine karşı gözlerini kapattı, ışık kılcal damarlarını aydınlatıp görüşüne kan kırmızı bir perde indirdi.

“Bir anlamaya ne dersin?” Ses, konuşan kişi bir haftadır düzgün bir gece uykusu çekmemiş gibi sessiz ve boştu. Seste Neve’e tanıdık gelen bir şeyler vardı fakat emin olmak için fazla alçaktı.

Ses, Neve’in yan tarafından, büyük pembe çiçeklerden oluşan

bir kameriyeye gizlenmiş bir yerden geliyordu. Belli ki bu konuşmaya kulak misafiri olunmaması gerekiyordu.

Fakat Neve hareket etmedi.

“İmkânsız.” Bu ikinci ses sertti, sesli harfleri kısa ve vurguluydu. Bu da tanıdıktı. “Yabanorman bozuldu, gücü zayıfladı. Artık diş ve kesilmiş tırnak gibi önemsiz şeyleri kabul etmeyecektir. Yeni kesilmiş bir yaradan değilse kanı bile kabul etmeyecektir.”

Ses tonunda teşvik edici bir şeyler vardı. Sözcüklerin arkasına gizlenmiş bir anlam gibi, dillendirilmekten ziyade ima edilen bir şeyler.

Bu ton, hissettiği tanıdıklık hissi yerine buldu. Kızıl saçlı rahibe.

“Hayır,” diye devam etti rahibe. “Cansız adaklar artık işe yaramayacaktır. Şayet gerçekleştirilmesi mümkünse daha fazlasına gerek duyacaktır, hem anlaşma sırasında hem de sonrasında daha ağır bir bedel. Dualarımız bize böyle söyledi.” Duraksadı, sonra bir ayin gibi ritmik bir şekilde konuştu: “Aşağıdaki şeylerle yapılan anlaşmalarda kullanılan kan, kapıları açacak kandır.”

Neve’in kaşları çatıldı fakat diğer ses, bu şifreli saçmalığı çözmeye çalışamayacak kadar çılgına dönmüş gibiydi. “Bir yolu olmak zorunda.”

“Eğer varsa, sevgili delikanlı,” diye mırıldandı rahibe, “vermeye ve vermeye devam etmeye hazırlıklı olmalısın.” Duraksadı. “Krallar çok şey alıyor fakat karşılığında da çok şey veriyor. Onlara hizmet etmek kapına birçok fırsat getiriyor. Bilirim.”

Biri, çiçeklerin arasında gizlenmiş banktan kalkarken bir hışırtı duyuldu. Neve sessizce söverek başka tarafa döndü, kendini patikanın diğer tarafındaki bir çiçek tarhını incelemeye kaptırmış gibi görünmeye çalıştı.

Gözünün kenarından beyaz bir görüntü geçti. “Başka soruların olursa bana gel,” dedi rahibe. “Kendini daha az adanmış olan kız kardeşlerimiz ayrıldıktan sonra bu sabah yaptığımız duaların en... aydınlatıcı olanlar olduğunu gördük.”

Rahibenin arkasından karman çorman görünen bir genç dışarı adım attı. "Gelirim. Teşekkürler, Kiri."

Neve, parmakları büyük, sarı bir çiçeğin üzerinde, öylece donup kaldı.

Arick.

Rahibe –Kiri, nihayet artık adını öğrenmişti– bir kez Neve'e baktı. Başını eğip şatoya geri süzülürken gülümsemesi soğuktu.

Arick, Neve'in orada olmasına şaşırdıysa bile belli etmedi. Elini bir haftadır taranmıyormuş gibi görünen saçlarından geçirdi. "Neve."

"Arick." Taş gibi ağır, saniyelik bir sessizlik. "Senin için endişelendik."

Öyle görünüyordu ki endişeleri yerindeydi. Arick'in yüzü solgun ve bitkindi, yeşil gözlerinin altında çukurlar oluşmuştu. Kafasını çiçek açan ağaçlara doğru çevirip gözden kaybordu.

Neve eğilerek dalların altından geçmeden önce etrafına baktı, yakalanmaktan korkması saçmaydı gerçi. Ne de olsa Arick, Neve'in eşi olacaktı. Valleyda ticareti için Floriane aracılığıyla o deniz yolunu sağlama almak amacıyla.

Şakaklarında hafif bir ağrı başladı.

Neve, pembe çiçekleri kenara iterek çoktan kameriyenin altındaki banka oturan Arick'i açığa çıkardı. Benzi atmış görüntüsü, solgun teni ve gölgeli gözleri arka plandaki çiçeklerle uyumsuz kalıyordu.

Arick, o yanına yerleşirken hiçbir şey söylemedi, bank o kadar küçüktü ki Neve bacaklarının birbirine değmesine engel olamadı. On altı yaşından ve nişandan önce, hatta sonrasında bile, Red onların ve kaçınılmaz geleceğin arasında bir kalkan olarak hâlâ oradayken kolay bir arkadaşlıkları olmuştu. Şimdiyse Neve nasıl davranacağını bilemiyordu.

Bankın üzerinde kıpırdandı. "Nasılsın?"

"İyi değil."

"Ben de."

Sessizlik, etraflarında filizlendi. Hiçbir sözcük doğru gelmiyordu. Neve'in Arick'le tek ortak noktası kederdi ve bunun üzerine bir hayat şöyle dursun, bir sohbet nasıl inşa edilebilirdi ki?

"Denedim." Arick, iki elini de halihazırda dağınık olan saçlarından geçirerek öne eğildi. "Balonun olduğu gece onu kaçırmaya ikna etmeye çalıştım."

"Hepimiz denedik. Dinlemeyi reddetti."

"Onu geri getirmenin bir yolu olmalı."

Neve kulak misafiri olduğu konuşmayı düşünerek dudağını ısırıldı. Arick'in konuşmayı kiminle yaptığını, harap olmuş mihrapları ve ağaç parçalarını düşündü. "Arick," dedi dikkatle, "aptalca bir şey yapmanı istemiyorum."

"Ağaçlara taş atmak için Yabanormen'a kaçmaktan daha aptalca bir şey mi?" Sesinde şakacı bir tonun izleri vardı.

Bunu duymak Neve'i gülümsetti, yine de yorgun ve soluk bir şeydi. "Sanırım bu konuda konuşmaya hakkım yok." Arick'in bildiğinden daha fazla şey yüzünden.

Arick'in omuzları çöktü, hissettiği anlık hafiflik geldiği kadar çabuk yok olmuştu. "Onu eve getirmenin bir yolunu bulacağım."

Neve, ona yan yan baktı. Arick'in Red'i sevdiğini biliyordu. Ama aynı zamanda Red'in onu hiçbir zaman sevmediğini de biliyordu. Red'in ondan hoşlandığı bir gerçektir fakat kız kardeşi ağaçların içinde kaybolduğunda, mecbur olduğundan daha fazla hayatı parçalamak istememişti. Arick, hisleri daha derin olmasına rağmen durumu anlıyor gibi görünüyordu. Neve, onun yas tutmasını bekliyordu fakat çabuk geçeceğini sanmıştı. Arick dirençliydi.

"Bunu atlatacağımı düşündüğünü biliyorum," dedi Arick, sanki düşüncelerini kafasının üzerindeki boşlukta görebiliyormuş gibi.

"Bu beni zalim gösteriyor," diye mırıldandı Neve.

"Öyle demek istemiyorum. Sadece..." Bir iç çekti. "İşler benim için kolay ilerledi, Neve. Çoğunlukla öyle olmasına izin verdiğim-

den. Hiçbir zaman bir şeyler için mücadele etmedim, hiçbir zaman büyük zorluklara sahip bir yola girmedim çünkü işlerin *kolay* olmasını istiyordum.” Kelimeyi söylerken dişleri gıcırdadı. “Ama bunun peşini öylece bırakamam. Eğer uğruna mücadele edilecek bir şey varsa o da Red. Ve onu sevdiğim için bile değil. Sadece... sadece bu yanlış olduğu için. O da bir hayatı hak ediyor.”

Neve’in göğsündeki umut parçası bir kıymık gibi küçük, adi ve korkunç derecede parlaktı, kederini bir bıçak keskinliğinde biliyordu. Neve’in, Arick’in, Raffe’in ve üçünü birbirine bağlayan karmaşık iplerin, tuhaf kolyeleri olan rahibelerin ve taş bir odada harabeye çevrilmiş beyaz ağaçların olduğu tüm bu ilave pürüzler varken bu umut parçasını nasıl dillendireceğini bilemiyordu.

“Güzel,” diye cevap verdi, çünkü o dikenli umuda verebileceği biçime en yakın şey buydu.

Arick, neredeyse şaşırmış bir hâlde ona baktı, sonra hissettiği rahatlama boynundaki kasları gevşetti. Sanki şu âna kadar Neve’in onayını bekliyormuş gibiydi. “Bir süre burada olmaya-
cağım,” dedi Arick. “Endişelenmeni istemedim.”

“Floriane’e mi dönüyorsun?”

Cevap gelmedi. Bir an geçtikten sonra Arick ayağa kalktı. Elini uzattı.

Neve, elini tutup Arick’in onu ayağa kaldırmasına izin verdi fakat kaşları hâlâ çatılmış durumdaydı. Arick yeşil gözleriyle Neve’in gözlerini inceledi, dudakları bükülmüştü. Sonra Neve’in alnına küçük bir öpücük kondurdu.

“Yakında döneceğim,” diye fısıldadı. “Onu kurtarmanın bir yolunu bulacağım, Neve.” Çiçekli ağaçların arasından sıyrılıp çıktı.

Neve, teninde dudaklarının değdiği yer karıncalanırken dalların altında uzun bir süre dikildi. Yavaş, belirsiz bir suçluluk duygusu ezici ellerini Neve’in boğazına sardı, sanki farkında olmadan bir tür hükmü Arick’e aktarmıştı.

Ama Red hayattaydı. Ve onu kurtarmanın bir yolunu bulmalıydılar.

II

Yabanorman'ın ebedi alacakaranlığında sayabildiğine göre, bir plan oluşturmak Red'in yaklaşık dört gününü almıştı. Günlerini çoğunlukla odasında, kitaplarının arasında geçiriyor ve aşına olduğu sayfaları bir kaçış yolu olarak kullanıyordu. Bir şeylerden kaçmakta iyiydi.

Her ne kadar tuhaf ve bulanık olsalar da en azından günlerinin bir ritmi vardı. Bazen Fife ve Lyra'yla, bazen de tek başına pek kullanılmayan yemek odasının arkasındaki minik mutfakta üç öğün yemek yiyordu. Dolap basit gıdalarla doluydu ve mutfak becerileri yok denecek kadar az olsa da açlıktan ölme gibi bir tehlike içinde değildi. Fife çoğunlukla sessizdi, Lyra ise dost canlısı fakat mesafeliydi.

Red, eğer gökyüzü kararıp mor bir renge büründüğünde salonun yakınlarında bir yerdeyse Eammon'la karşılaşırды.

İlk karşılaşmaları bir tesadüftü ve Eammon'un Red'i Arick gibi görünen gölge yaratığından kurtarmasının ertesi günüydü. Red getirdiği kitapların çoğunu okuduğundan başka kitaplar aramak için kütüphaneye inmişti. Girişimi başarılı olmuştu, arka köşedeki bir raf roman ve şiir kitaplarıyla doluydu, hepsinin sık kullanıldıklarını gösteren eski kapakları ve kıvrılmış sayfaları vardı.

Red, Eammon'u gördüğünde taşıdığı yığınla dikkatle merdivenleri çıkıyordu.

Eammon hâlâ açık duran kapının hemen iç tarafında duruyor, kararan ışıktaki silueti görünüyordu. Kurt'un başı öne eğilmişti, düşük omuzlarında bir dermansızlık okunuyor, toplanmamış saçları gözlerine gölgeler düşürüyordu. Bir eli hançerinde, kesiklerle dolu diğer eli ise çoğunluğu yoğun olmayan, yeşilimsi bir özsudan oluşan kanlar akıtıyordu. Bilek kemiğinin tam üzerindeki deri, bir ağaç kabuğuyla kaplanmıştı. Red, Eammon'un belinin bükük olmasına rağmen boyunun uzun olduğunu fark etti. Sihir, bir çelenk gibi Eammon'un etrafını çevreliyordu.

Red sesini çıkarmadı ama yine de Eammon'un gözleri sanki onun varlığı ortamın havasını değiştirmiş gibi bir anda ona döndü. Eammon doğruldu, kesik elini gövdesine bastırıyordu, hançerini yerine koyarken acıyla buruşturduğu yüzündeki dudakları gerilip dişlerini ortaya çıkardı. Koyu halkalarla çevrelenmiş, beyazları zümrüt rengiyle gölgelenmiş gözleri parıldadı. Olduğu yerde yığılacakmış gibi görünüyordu, sanki Red'in önünde zayıf görünmeyi reddediyor oluşu onu ayakta tutan tek şeydi.

Red belki de bir şeyler söylemeliydi fakat hangi sözcüklerin uygun olacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Ne yapacaktı ki, akşamının nasıl geçtiğini mi soracaktı?

Buluşan bakışlar, ikisinin yüzünde de titreşen okunması zor duygular. Ardından Eammon çenesini kaldırıp aynı anda hem kısa bir karşılama hem de uğurlama içeren bir hareket yapıp Kale'nin ikinci katına çıkan merdivenleri tırmanmaya koyuldu.

Ertesi sabah koridorda üç yeni gözcü fidan belirmişti. Yabanorman'da açılan üç yeni yarığın, canavarların kaçması için açılan üç yeni fırsatın habercisi. Eammon'un, ormanın parçalanmış bütün kenarlarını savunmaya çalışırken kan akıtması gereken üç yeni yer.

Planının oluşmaya başladığı an işte buydu.

Şimdi, sabahın erken saatleri denebilecek bir vakitte arka avluya açılan kapıda duruyordu, eli ahşabın üzerindeydi fakat tam olarak itip açmaya çalışmıyordu. Kısa bir süreliğine bu deneye

Kale'nin içindeki fidanlar üzerinde kalkışmayı düşünmüştü fakat böyle yaparsa onu görebilirlerdi.
Ve Eammon ona kan akıtmaması konusunda çok ısrarcı olmuştu.

Red nihayet kıvrılan sislerin içine yürüyüp fidanların kemiği andıran dallarını solgun eflatun gökyüzüne uzattığı koridorun yıkık ucuna doğru ilerlemeye başladığında midesi kasıldı. Mutfaktaki dolaptan yürüttüğü küçük cam şişe elinde kayıyordu. Dibindeyse giysi dolabında duran pelerin kadar kırmızı üç damla kan vardı.

Pek fazla değildi. Odasında herhangi bir silah yoktu, bu yüzden Red uğraşarak tırnağının kenarını koparmış ve az miktarda kanı minik şişeye damlatmak için parmağını sıkıyordu.

Bir fark yaratıp yaratmayacağını görecektik kadar yeterliydi. Neredeyse kız kardeşinin ölümüne yol açan sihri kullanmaktan başka bir seçeneği olup olmadığını öğrenecek kadar yeterliydi.

O diken yanağını kestikten sonra Yabanorman'ın onu kovalamasına dair anısı hâlâ nabzını hızlandırıyordu. Fakat Red mantık yürütmüştü, o kan doğrudan damarından gelmişti. Lyra'nın söylediğine göre bu, Yabanorman'ın Kurt'un kanını kabul edeceği tek yoldu. Eammon da ormanın bir parçasıydı, ormana karışmış durumdaydı... Belki de Yabanorman'ın peşinden gelmesine ve sürünerek derisinin altına girmeye çalışmasına sebep olan şey kanını Eammon'un verdiği şekilde vermiş olmasıydı. Eğer kanını ilk önce şişeye akıtırsa ortada ormanın saldırmak isteyeceği bir yara olmayacaktı.

Ve ayrıca *bir şeyler* yapması gerekiyordu. Eammon kopmak üzere olan bir ipe tutunuyordu; gölge yaratıklarının ormandan kaçıp kurtulma fikri hiç de makul değildi.

Red'in sihri kullanılabilecek bir şey değildi, bundan emindi. Korku onu boğuyordu, korku pençelerini yüreğinin derinlerine geçirmişti. Sihir çıkmaz bir yoldu fakat yapabileceği başka bir şeyler olmalıydı. Olmak zorundaydı.

Red dış kapının en uzağındaki gözcünün önünde durdu. Köklerinin etrafını yosunlu kayalar bürümüştü, dallarının ince diplerine kurdeleyi andıran sisler dolanmıştı. Red ona dokunmadı fakat daha önce gördüğü diğer gözcülere yaklaştığından daha fazla yaklaştı, ona yaklaşması bir şekilde ortamın havasını değiştirmişti. Hava derisinin üzerinde uğulduyor gibiydi, tuhaftı fakat nahoş bir his değildi, gözlerini kırptığındaysa gözkapaklarının arkasında altın rengi bir ışık gördü.

Derin bir nefes aldı. Sırtını dikleştirdi. Cam şişenin tıpasını çıkarmak için biraz uğraşması gerekti, çıkardığındaysa kanın bakırimsi kokusu olması gerekenden daha yoğun gibiydi. Red eli titremeden şişeyi fidanın köklerinin üzerinde tuttu.

“Ne yapıyorsun?”

Ses yumuşaktı. Red başını çevirip baktı.

Eammon tam arkasında duruyordu, sis botlarının ve toplanmamış, açık hâldeki fazla uzun saçlarının uçları etrafında kıvrılıyordu. Yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu, gözleri kasvetli ve anlaşılmazdı, dolgun dudakları hafifçe ayrılmıştı.

Cam şişe Red’in elinde sabit duruyordu fakat içindekini dökmedi. “Bence bana daha önce yalan söyledin,” dedi. “Bence kanım gölge yaratıklarını öldürebilir ve gözcüleri iyileştirebilir. Fife’ın, Lyra’nın ve seninki Mühür sayesinde bunları yapabiliyorsa benimki de yapabilir, diğer İkinci Kız Çocukları’ndan ne kadar... ne kadar *farklı* olsam da.”

Eammon’un tekrar ona karşı çıkmasını, yalanına sadık kalmasını bekliyordu. Fakat Eammon, yutkunmasıyla seğiren boğazı dışında hareketsiz kaldı. “Tam olarak bu kadar basit değil fakat haklısın. Senin kanın da bunları yapabilir.” Hâlâ yumuşak bir sesle konuşuyordu, hâlâ etraflarındaki ağaçlar kadar sakin ve metin bir duruşu vardı. “Fakat bunun bedeli senin ödemene razı gelemeyeceğim kadar fazla, Redarys. Eğer Yabanormen’a kanını verirsen onunla yetinmeyecektir. Yetinemez.”

Kendisini Merran’ın cesedine dönüştüren, kökleri onun par-

çalanmış midesinden dökülen gölge yarattığı. Ölü ve ormana dolmuş hâldeki Gaya. Ağaçların arasında gözden kaybolan, karanlığın içine çekilen diğer İkinci Kız Çocukları. Red'in olduğundan daha farklı bir şekilde Yabanormen'a bağlı olanlar. Eammon'un tam olarak açıklamadığı bir farklılık, kan dolaşımının içinde bir sarmaşık gibi büyüyen korkunç ve yıkıcı güçle ilgiliydi.

Bu, kökler ve kemiklerle son bulacak.

Red ona sertçe baktı, cam şişeyi tutan eli hafifçe titremeye başlamıştı. "Belki de *ben* ödemeye razıyım. Belki de bu lanet sihri kullanmaktansa ağaçlarının üzerine kanımı akıtıp sonuçları her neyse katlanmayı tercih ediyorumdur."

"Kendinden bu kadar çok mu korkuyorsun?" Eammon'un ses tonu şimdi kuşku doluydu fakat aynı zamanda Red'in göğsündeki bir şeye dokunup elinin daha fazla titremesine yol açan bir hüznün de içeriyordu.

"Sen de oradaydın." Red neredeyse fısıldıyordu. "Beni ne kadar korkunç bir hâle getirdiğini gördün."

"Yalnızca bir kısmını gördüm. Ben... başka bir şeye odaklanmıştım. Ama bu gücün dengesiz olduğunu biliyorum, özellikle de başlarda. Her ne olursa, senin hatırladığın kadar korkunç olmadığından eminim." Öne doğru çekingen bir adım attı, yaralı eli Red'e doğru uzandı. "*Sen* korkunç değilsin."

Gözleri, yosun ve sis kaplı toprağın üzerinden buluştu. Nihayet Red küçük cam şişeyi tutan elini yavaşça indirdi. Sonra uzanıp elini Eammon'un uzattığı avucunun içine bıraktı. Red'in gözleri yanıyor, sertçe nefes alıyordu fakat Kurt bunları fark etmemiş gibi davranacak kadar kibardı.

Eammon cam şişeyi alırken parmakları onunkilere sürtündü, Red onun elindeki yaraların sert dokusunu hissetti. "Bu yüzden mi burada kalmakta o kadar ısrar ettin? O gece olanlar yüzünden mi?"

Red başıyla onayladı, aralarındaki boşluğu uygun sözcüklerle doldurabileceğine inanmıyordu.

Eammon iç çekti, kanının olduğu cam şişeyi cebine atıp elini saçlarının arasından geçirdi. "Alternatif çözümler üretmeye çalışıyorum. Yapabileceğimiz başka bir şeyler, yapacak--"

Bağlı.

Çahlar sessizce hışırdadı, çatırdayan ağaç dalları bir sözcük oluşturdu. Red'in ayağının yakınındaki kayalardan birinin üzerindeki yosunlar kuruyup kahverengiye döndü.

Bağlı olmalı. İki kişi olmalı. Daha önce olduğu gibi.

Daha çok yosun kıvrılıp kuru yumaklara dönüşerek öldü. Yabanormen'in konuşmak için ödediği bir bedeldi bu.

İki kişi. Gaya ve Ciaran. Birbirlerine bağlı olan bir Kurt ve bir İkinci Kız Çocuğu.

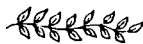
İki kişi olduğunda sihir daha güçlü.

Bu sözcükler daha sessiz çıkmıştı, orman yorulmuş gibiydi. Red'in ayaklarının altındaki çimler solup kurudu. Red hızla geri çekildi, neredeyse Eammon'a çarpacaktı.

Eammon'un omzuna koyduğu henüz iyileşmemiş kesiklerle dolu eli sıcak ve yatıştırıcıydı. Red bir ürpertiye savuşturmak için kollarını önünde birleştirip sarsakça geri çekildi.

Eammon ona bakıyordu, gözleri saçlarının gölgesiyle karar-mış ve ağzı düz bir çizgi hâlini almıştı. Elini indirip çevrelerindeki sisin kıvrılmasına neden olmadan önce kısa bir an havada asılı kaldı. Kurt'un gözleri cildinin üzerinde sözsüz bir bilmecenin cevabı yazılıymış gibi dikkatle Red'in yüzünde gezindi.

Ardından dönüp pusların içine doğru yürüdü ve Red'i orada tek başına bıraktı.

Yorgunluk ve gökyüzünün eflatundan mora dönerek bir miktar kararmasıyla gece olduğu anlaşılıyordu, gerçi olmayan bir güneşle Kale'de zamana biçim vermeye çalışan tek kişi Red'miş gibi görünüyordu. Lyra, sırtında *tor* ve ceplerinde kan dolu cam şişelerle yine devriyeye çıkmıştı. Fife mutfaktaydı, ak-

şam yemeğinden sonra etrafı temizleme görevini üstlenmişti.

Red, Eammon'un nerede olduğunu bilmiyordu. Ama çok geçmeden gidip onu bulacaktı. Cesaretini toplar toplamaz.

Red, başparmağının tırnağını kemirerek şöminesinin önünde volta atıyordu. Fife ve Lyra'yla yemek yemeden önce giydiği elbise hâlâ üzerindeydi, bordo rengindeydi ve şu ana kadar toprağa veya kana bulanmamıştı. Fife hâlâ çekingen davranıyordu fakat Lyra onları bir arada tutuyor, kırılgan fakat hoş bir dostluğun içine itiyordu. Görünüşe göre Lyra ve Fife birbirlerini uzun yıllardır tanıyordu, zaman ve koşullarla birlikte aralarında güçlü bir bağ oluşmuştu. Red onların yanında yabancılık çekiyor, davetsiz bir misafir gibi hissediyordu. Kendini acaba ondan önce gelen diğer İkinci Kız Çocukları da böyle mi hissediyordu diye düşünürken buldu.

İkisinden birinin İkinci Kız Çocukları'ndan veya gözcülerden veya kanın içindeki sihirden bahsettiğinden değildi elbette. Bunlardan hiç bahsetmezlerdi. Yine de böyle şeyler Red'in zihnini kurcalıyordu, Fife ve Lyra diğer hafif konulardan bahsederken bile.

Kendinden bu kadar çok mu korkuyorsun?

Korkuyordu. Dört yıldır devam eden az ama kesintisiz kaygı zihninin en dibinde çalkalanıyor, Red ona fırsat verecek kadar tökezlediğinde o gecenin parçalarını zihninde oynatıyordu. Ona Yabanorman'dan yeni kopmuş olan sihrinin nasıl iki insanı parçalara ayırıp yaprakların üzerinde bir kan gölü bıraktığını hatırlatıyordu.

Neve'i öldürmesine nasıl ramak kaldığını.

Ama belki de... belki de böyle olması gerekmiyordu. Eammon gücün ilk başlarda dengesiz olduğunu söylemişti, o yüzden belki de seneler boyu içinde kıvrılmış hâlde durduğundan artık onu dizginlemek, yönlendirmek daha kolay olurdu. Eammon ona yardımcı olmak için orada olurdu, bulabileceği, Yabanorman sihri üzerine uzmanlaşmış tek kişiydi.

Ve Eammon'un beli bükülmüş ve kanlı bir hâlde, içine sızan ormanla Kale'ye girişinin görüntüsü. Bu da Red'in aklından çıkmıyordu. Eammon, kendini Yabanorman'a akıtıyor, Yabanorman'ın da kendisine akmasına izin veriyordu, ormanı tek başına ayakta tutmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Red'i zorlamıyordu. Beklemek onu bitap düşürse de ona zaman tanıyordu. Red bir haftadır buradaydı ve varlığı ne Eammon'un ne de ormanın bir işine yaramıştı.

Denemeyi ona borçluydu. Neve'e borçluydu. Nihayetinde bu da kız kardeşini güvende tutmak için atacağı bir adım değil miydi? Artık gerçek olduğundan emin olduğu canavarların Gölge Topraklar'dan kaçmadığından emin olmak için? Olan olmuştu, artık bunun geri dönüşü yoktu.

Volta atmayı bırakıp derin bir nefes aldı. Sonra şömineden uzaklaşıp kapıya yöneldi.

Kapıya tıklanmasıyla aniden durdu. Red donup kalmıştı. Bir küfür homurtusu başka bir tıklamanın önüne geçti, bu seferki daha sertti.

Red sesini boğazının arkasından çekip çıkardı. "Evet?"

"Girebilir miyim?" Eammon, sesinin alçak gümbürtüsünü, kulağa yumuşak başlı gelecek şekilde biçimlendirmeye çalışmıştı ama ona pek uymamıştı.

"Kale senin."

"Oda da senin."

Red şaşkınlıkla bezeli bir tereddütle duraksadı. Ardından kapıyı açtı.

Kurt, kapının pervazından içeri bakmak için eğilmek zorunda kaldı. Red'in onu bu sabah görüşünden beri saçlarını boynunun arkasında dağınık bir düğüm hâlinde toplamıştı ama yine de siyah tutamlar köprücük kemiklerinin üzerinde dalgalanıyordu. Mürekkep lekeli parmaklarıyla gergince kıyafet kolunu çekti fakat yüzünde gergin olduğuna dair bir işaret yoktu. her zamanki keskin çene çizgisi ve belirgin yüz hatları. İki eli de beyaz sargı beziyle sarılmıştı.

Red eliyle işaret ederek onu içeri davet etti. Eammon eğilip içeri girdi ve eşiğin hemen iç tarafında durdu. Red'in odası, Eammon oradayken daha küçük görünüyordu.

Sessizlik uzadıkça ağırlaşıyordu. Red ellerini işaret etti. "İyileşecekler mi?"

Eammon'un alını kırıştı, Red'in neyi kastettiğini anlamamış gibiydi, ardından başını eğdi. Boğazının arkasından hüznünlü bir ses yükseldi. "Her zaman ne kadar iyileşiyorlarsa o kadar."

"Gelmene sevindim açıkçası." Yutkundu. "Ben de tam..."

Fakat sonra Eammon sargılı elini çevirdi ve alevlerin ışığı elinde tuttuğu parlayan gümüş bir şeye ilişti. *Hançer.*

Red gözleri kocaman açılmış ve zihni karmakarışık bir hâlde geriye doğru yalpaladı. Belki de Eammon en sonunda onun kaçmaklarından bıkmıştı, belki de kanını kendisinin kurutmasının sihri kullanmasından daha faydalı olacağına karar vermişti, vücudundaki her bir damla kan kimbilir kaç tane cam şişeyi doldururdu...

Eammon, Red'in bakışlarını takip edip bıçağı görmeden önce ona delirmiş gibi baktı. Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Seni bıçaklamayacağım."

"Hançerlerin başka bir işlevi var mı?"

Eammon'un elmacikkemiklerinin üzerinde yoğun bir renk belirdi. "Seninle konuşmak istediğim buydu."

Şiddet beklentisiyle gelen gerginlik yavaşça geri çekildi. Red'in nabızı ritmine geri döndü, yine de Eammon'un gözlerindeki bir şey her bir kalp atışının bir çekiç gibi çarpmasına neden oluyordu.

Eammon ocaktaki ateşe bakarak sargılı elini saçlarından geçirdi. "Ben..." Durup iç çekti, sonra sözcükleri birbirine dolaştıran bir aceleyle tekrar konuştu. "Daha önce bağ yemini diye bir şey duymuş muydun?"

Bu soru o kadar beklenmedikti ki Red'in sözcükleri anlamlandırması zaman aldı. "Sanırım. Bir bağlılık töreni, değil mi? Bir halk evliliği. Şahitlere ve kutsanmaya gerek duyulmaz."

“Evet.” Cevap kısıydı ve Eammon gözlerini ateşten ayırmamıştı. “İki taraf da kendinden bir parça verir –geleneksel olan saçıdır– ve paylaştıkları yeni evlerinin bir parçasının etrafına bağlanır.” Hançeri tutmayan elini cebine soktu ve kemik solgunluğunda bir odun parçası çıkardı. Gözcü ağaç kabuğu.

Bağlı, demişti Yabanormman. Bağlı olmalı. İki kişi olmalı.

Red’in durumu idrak edişi, göğsünde yavaşça filizlenen bir sıcaklık gibiydi. “Bu bir evlilik teklifi mi?”

Eammon cevap vermedi, tekrar eliyle saçını geriye attı. Kulaklarının uçları al al olmuştu. “Yabanormman daha önce Gaya ve Ciaran’la olan durumu yeniden yaratmak istiyor. Ona tam olarak bunu veremeyiz ama elimizden geldiği kadar yaklaşabiliriz.” Hançeri gergince parmaklarının arasında çevirdi. “Onları gibi bir evlilik güzel bir adım olabilir. Ayrıca sihrini... kontrol etmeni de kolaylaştırabilir.”

Red’in ağzı hareket etti fakat karnındaki düğümü nasıl sözcüklere çevireceğini bilemiyordu. “Ya” ağzından çıkarabildiği tek şey oldu.

Yine ağır bir sessizlik çöktü ve bu birkaç saniyede Red’in şu âna kadarki yaşamı zihninde bir şimşek gibi çaktı. Neve ilk defa kanadığında annesi nişanlanmalardan ve ittifaklardan söz etmeye başlamıştı. Birkaç hafta sonra Red kanadığındaysa bu konuşmaların hiçbirisi gerçekleşmemişti. Red, ilk aldığı nefesten itibaren ayırılmıştı ve onun için hiçbir talip gelmeyecekti. Arick’le olan o ilk birkaç umutsuz sefer değer görmeye en yaklaştığı zamanlardı. Hayatı her zaman yıkılmaya hazır bir ev olmuştu ve parçalar birbiri üzerine gerçekten karar alınarak değil, gelişigüzel yerleştirilmişti çünkü işler Red’in zorlaştırmasına gerek kalmadan zaten yeterince zor değil miydi?

Ama işte Eammon karşısındaydı. Karşılaşmayı beklemesini söyledikleri canavarla alakası yoktu, Red’in kafasında canlandırdığı şeylerle alakası yoktu. Eammon ona bir seçenek sunuyordu.

Eammon'un ona ihtiyacı vardı. Bunu açıkça söyleyeceğinden şüpheliydi fakat ormanın sınırını geçtiğinden beri başlarına gelen her şey ve sislerin içinde birbirlerine bakarken Yabanormen'in söyledikleri bunu gösteriyordu. İki kişi olmak zorundaydı fakat Eammon onu yanında durması için zorlamayacaktı. Ona samimiyetle yapmayı seçmediği hiçbir şeyi yaptırmayacaktı.

Red'in nabızı boynunda uğulduyordu.

Eammon onun yüzünü, yüzünde oynayan anlaşılmasız duyguları izledi ve başını iki yana salladı. "Unut gitsin. Emin bile değilim--"

"Güzel bir fikir."

Eammon'un ağzı dişleri birbirine çarparak kapandı.

"En azından denemeye değer." Red çekingen bir adım atarak öne çıktı, dolaşmış örgüsünü omzunun üzerine çekip saçını bağlamak için kullandığı sicimi çözdü. Saçı hâlâ nemliydi, ıslakken ördüğü yerler dalgalıydı. Saçlarını sallayıp serbest bırakırken Kurt'la göz teması kurmak için çenesini yukarı kaldırdı.

"Eğer bu bir evlilik teklifiyse," dedi Red sessizce, "cevabım evet."

Eammon boğazı seğirerek yutkundü, gözlerinde yine o okunması zor ışık çaktı. Ardından başıyla onayladı.

Aralarındaki mesafe Red'e muazzam büyüklükte gibi gelmişti. İlk önce Eammon hareket etti, temkinliydi. Hançeri kabzasından tutup uzattı. "Önce sen." Ağzının kenarı seğirdi. "Bir güven egzersizi olarak düşün."

"Bir yere oturman gerekecek." Red elini Eammon'un kafasına doğru salladı. Gerçekten, adamın boyu inanılmazdı. "Yetişemem."

Bir duraksama oldu –oturulabilecek tek yer yataktı ve aniden büyüyen gözlerinin gösterdiğine göre ikisi de bunu aynı anda fark etmiş gibi görünüyordu– ardından Eammon diz çöktü. "Oldu mu?"

Red başını bir kez eğerek onayladı. Eammon'un bir tövbekâr gibi diz çökmüş hâli Red'in içinde bir şeylerin kıpırdamasına neden oldu.

Saçları beklediğinden daha yumuşaktı, kahve ve eski kitap gibi kokuyordu. "Bunu diğerleriyle de yaptın mı?" Red zorla güldü fakat sesi hissettiği kadar gergin çıkmıştı, midesi taklalar atıyordu. "Toplam kaç tane eşin oldu?"

Eammon hâlâ elinin altında konuştuğunda sesi alçaktı. "Sadece sen."

Demek diğer İkinci Kız Çocukları'yla evlenmemişti. Bu gerçek, açıklaması zor bir şekilde midesini altüst etmişti. "Eğer Yabanormen önceden olan durumu yeniden yaratmaya çalışıyorsa neden onlarla da evlenmedin?"

"Gerek kalmamıştı." Dizleri üzerinde kıpırdandı. "Yabanormen durumu başka yollarla yarattı."

Bu cevap altüst olan midesini rahatlatmamıştı fakat yanaklarının ısınmasına sebep olmuştu, Eammon'un görmediğine memnun olduğu anlamsız bir işaret fişegi. "Şanslıymışız."

Alçak sesli bir homurtu.

Red, Eammon'un kulağının arkasından bir tutam saç alıp kan akıtmadan kesmeyi başardı. "Bitti."

Red döndü, Kurt'un yaralı parmaklarının sıcak ve pürüzlü şekilde hafifçe boynuna dokunmasıyla kısa bir nefes aldı. Red'le aynı yerden bir tutam saç alıp geri kalanını diğer omzunun üzerine attı. Yumuşak bir *kırt* sesi duyuldu ve koyu altın rengi bir parça Kurt'un elinde parıldadı.

"Nasıl bağladığımızın bir önemi var mı?"

"Bildiğim kadarıyla birlikte bağlamalıyız, o kadar." Gözleri Red'e kaydı, dudakları çekingen bir şekilde kıvrıldı. "Bu benim ilk evliliğim, unuttun mu?"

Red'in midesi daha da altüst oldu.

Anlık bir tereddüitten sonra, Eammon beyaz ağaç kabuğunu cebinden çıkardı. Saç tutamlarını dağınık bir şekilde gözcü ağacının parçasına doladılar. Elleri birbirine çarptı.

Onlar saçlarını ağaç kabuğunun etrafına sararken bir şey daha oldu. Red... *gevşedi*. Eğer göğsü bir düğüm hâlindeyse, gö-

güskafesi karman çorman olmuş bir ipse bu düğüm çözülmüş, o ve Eammon'un saçlarıyla yaptıklarının tam tersi bir etki olmuştu. Gövdesine kıvrılmış durumdaki sihir kırıntısı bir şekilde hafiflemiş gibiydi. Pusuda etrafı kasıp kavurmayı bekleyen bir şeye değil, ihtiyaç doğarsa etkisi altına alabileceği bir araca benziyordu.

Eammon, bir evliliğin gücünü daha da kontrol edilebilir kılabileceğini söylemişti. Görünüşe göre haklıydı. Kendini Eammon'a –hüküm sürdüğü Yabanormen'a– bağlamak, içinde taşıdığı parçayı hapsedmesi gereken bir şeyden ziyade onunla bütünleşmiş bir parçaymış gibi hissettirmişti.

Bağlamayı bitirdiklerinde soluk renkli ağaç kabuğu altın ve siyahın altında neredeyse bütünüyle kaybolmuştu. Red pencereden dışarıdaki ormana baktı, ne görmeyi beklediğini bilmiyordu. "Şimdi bu Yabanormen'ı iyileştirecek mi?"

"İyileştirmeli." Eammon odun parçasını cebine attı. Havada bir değişiklik var mı diye bakıyormuş gibi bir defa ellerini uzattı. "Gözcüler seni... daha yakınlarında istiyor."

"Seninle evlenmek beni kesinlikle *daha yakınlaştırdı*."

Eammon'un elmacikkemiklerinde yine bir renk belirdi. "Amaç buydu."

"Gölge yaratıklarını zapteden şey de bu," dedi Red, Eammon'un yüzünün kızarması hakkında yorum yapmamayı tercih etmişti. "Gözcüler."

"Araştırıyoruz demek?"

"Fife açıklamıştı. Gönülsüzce."

Beklenti içindeki sessizlik devam etti. Red neyi nasıl söylemek istediğini tam olarak bir araya getiremiyordu. Saçları Eammon'un parmakları arasındayken mahcup bir giriş cümlesi artık pek uygun görünmüyordu. Eammon *kocas*ı olmuşken uygun olmazdı.

Bu yüzden Red konuştuğunda açık sözlü davrandı. "Hâlâ sihri kullanmayı denememi istiyor musun?"

Eammon'un gözleri aniden ona yöneldi.

"Deneyeceğim çünkü." Gölgeler duvarların üzerinde titreşiyordu. Red, Eammon yerine onlara bakıyordu. "Sihir beni korutuyor, daha önce hiçbir iyiliğini görmedim. Ama bence biz... az önce yaptığımız şey işleri kolaylaştıracak. Ve sana yardımı dokunacaksa –ormana yardımı dokunacaksa– deneyeceğim."

Eammon bir şey söylemedi fakat eli cebindeki odun parçasına, bağılıklarının sembolüne doğru uzandı. "Denemek zorunda değilsin," diye mırıldandı. "Sana istemediğin bir şey yaptırmak istemiyorum. İstemediğin *herhangi bir şeyi* yapmanı istemiyorum. Bu tamamen senin kararın."

"Ve kararımı verdim." Artık sözünden dönmeyeceği kadar ileri gitmişti. "Eğer bana Yabanorman'm sihrini kullanmayı öğretebilirsen bunu öğrenmek isterim."

Ateşin ışığı Eammon'un kemikli yüzünde çukurlar oluşturuyor, gözlerinde titreşip onları bal renginde gösteriyordu. Gözlerinde bir yeşillik yoktu ki bu Red'i anlam veremediği kadar çok rahatlatmıştı. "Uyandığında benimle avludaki kulede buluş." Duraksadı, sonraki sözleri kısık sesle çıkmıştı. "Sana bunun zarar vermediğinden emin olacağım. Veya başka birine. Söz veriyorum, korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok."

Red başıyla onayladı. Aralarındaki boşluk katı, kenara itilecekleri bir şeymiş gibi geliyordu.

Eammon alacakaranlığa boyanmış koridora çıkan kapıyı açtı. Eşikten geçerken ateşi gösterdi. "Uyumadan önce onu söndürmekle uğraşmana gerek yok. Odunlar yanıp küle dönmez veya alevler sıçramaz."

"*Bunu* nasıl becerdin?"

Eammon ona sırtıttı. "Belki de bu yarınki dersimiz olur." Red'in yeni kocası dönüp holün karanlığına doğru yürüdü ve onu odasında yalnız bıraktı. "İyi geceler, Redarys."

I 2

Red'in nefesi dudaklarından çıkarak serin havada kıvrılıyor, sisle kaplı avluda fazladan bir bulut daha oluşturunuyordu. Kuleye giden duvarı takip ederken boynunu yukarı kaldırdı. Bu açıdan bakınca, tepesindeki pencereler kusursuz şekilde sıralanmış gibi görünüyor, taşın üzerinde gökyüzü parçaları oluşturunuyordu.

Yosun kaplı kapı Red'in itmesiyle hafifçe gıcırdadı, çıkan ses Yabanorman'ın sessizliğinde şaşırtıcı derecede gürültülüydü. Kapının ardında, karanlığın içine doğru yükselen bir merdiven vardı. Aşırı büyümüş bitkiler duvarları kaplamış, yapraklar ve soluk renkli çiçekler gri taşları beyaz ve yeşilin tonlarıyla örtmüştü. Kale'nin aksine, buradakiler kötücül görünmüyordu. Yapıyı istila eden bir şeyden ziyade onun bir parçası gibi duruyorlardı. Yine de Red onlara dokunmamaya özen gösterdi.

Merdivenler Red'i soluksuz bırakacak kadar yukarı kıvrılıyor, daire şeklindeki bir odanın merkezinde son buluyordu. Burada yeşillikler yoktu fakat kavisli duvarın üzerinde eşit aralıklarla yerleştirilmiş dört adet pencere bulunuyordu. Pervazlarına çiçekler ve sarmaşıklar oyulmuştu, ahşaptan yapılmışlardı. İki pencerenin arasında yanıp kömürleşmeyen odunlarla dolu, neşeyle çatırdayan bir şömine vardı, iki tarafında iki sandalye bulunan küçük bir tahta masa da şöminenin sıcaklığını hissettirecek

kadar yakınında duruyordu. Gece mavisi tavan ortadaki merdivenlerin üzerinde yükseliyordu, burada kat kat altın ve sarı renklerle işlenmiş kâğıttan bir güneş asılıydı.

Zarif detaylarla boyanmış gümüş takımyıldızlar kâğıt güneşin etrafından pul pul yayılıyordu, tam ortada bir araya gelmek için ellerini kuzeyden güneye uzatan Kız Kardeşler; gökyüzünün batısından geçen Leviathan; bir geminin kaba ana hatlarının üzerinde kümelenmiş olan Veba Yıldızları. Efsaneye göre Veba Yıldızları, Büyük Veba'ya yakalanan tüccarları taşıyan gemiye anakaraya kadar rehberlik etmek için belirmişti. Hastalığa yakalananlar aniden, mucizevi bir şekilde iyileştikleri an yıldızlar sönüp gitmişti.

“Ne kadar güzel,” diye mırıldandı Red, gözleri tavana sabitlenmiş hâlde etrafında dönüyordu.

Minik bir kıkırdama dikkatini dağıttı. Eammon, Red'in arkasındaki pencerenin pervazına yaslanmıştı, bir eli cebindeydi, diğeri de üstünde dumanlar tüten bir kupayı kavırıyordu. Saçları arkadan toplanmıştı, Red'in bağ yemini için saçını kestiği yerdeki kısa tutam kulağının arkasından tuhaf bir şekilde dışarı fırlıyordu. “Yabanorman'ın eseri. Bu kule ve Kale, Gaya ve Ciaran anlaşmalarını yaptıklarında içi bütünüyle döşenmiş hâlde ortaya çıkmış.” Bardağından bir yudum aldı. “Eve hoş geldin hediyesi. Ciaran, Kale'nin geri kalanını bunların etrafına inşa etmiş.”

Gaya. Ciaran. Onlardan hiç anne ve babası olarak bahsetmiyor, yalnızca isimlerini veya lakaplarını kullanıyordu. Onları samimiyet gerektirmeyen uzak kişilere dönüştürüyordu.

Red bu hissi iyi bilirdi.

Şömineye gidip ellerini birbirine sürttü. Pencereelerde cam yoktu ve oda dışarıdaki orman kadar soğuktu. “Yani bunları Yabanorman mı yaptı?” Red tavandaki resimleri gösterdi.

“Hayır.” Eammon odanın ortasındaki masaya doğru yürüdü ve orada duran bir demlikten biraz daha kahve döktü. Yanında bir kupa daha duruyordu; gözleriyle sorarcasına Red'e döndü.

Onun başını sallayarak onaylamasıyla ikinci kupayı da doldurdu. "Onları Gaya yaptı."

Red'in gözleri tekrar takımyıldızlara yöneldi, göğsünde tuhaf bir ağırlık hissetti.

"Burada buluşmamızın özel bir nedeni var mı?" Eammon'un onun için doldurduğu kupayı alıp ellerini sıcaklığın etrafına sardı. "Gözlemlerimi maruz gör ama burayı pek seviyor gibi değilsin."

Eammon, gülmeye benzer boğuk bir ses çıkardı. Sandalyelerden birine çöküp arkasına yaslanarak sandalyenin ön ayaklarını havaya kaldırdı. "Bu yer Yabanorman tarafından yapıldığı için sihri burada daha güçlü."

Red'in sihir düğümü bu sabah da gevşemiş, ayrılmış ve çözülmüş gibi hissettiriyordu. Bunun çabucak yaptıkları bağ yemini evliliğinin bir sonucu olduğunu biliyordu fakat şimdi düşününce bu rahatlığın bir kısmı da kuleden geliyor olabilirdi. Red merdivenden yukarı çıkarken duvardaki çiçeklerle birlikte o da serpilmişti.

Buna rağmen onu kullanma düşüncesi midesine bir delik açıyordu.

Kahve Red'in yüzünü buruşturmasına sebep olacak kadar sert ve acıydı. "Acaba Yabanorman'ın sihri biraz da kahve kreması yaratabilir mi?"

"Hiç endişelenme. Alışveriş listesine eklerim." Eammon, kendi bardağından büyük bir yudum aldı. "Bütün kuvvetine rağmen Yabanorman'm gücü hayli sınırlı. Toprakta yetişen şeyleri ve ormana bağlı başka şeyleri etkileyebiliyor fakat hepsi hemen hemen bu kadar."

"Yaraları da iyileştirebiliyor."

"Yalnızca yaralı kişi Yabanorman'la bağlantı içindeyse."

Red yüzüne, dikenin bir hafta önce onu çizdiği yanağındaki yere dokunmasına engel olmak için elleriyle bardağını daha da sıkı tuttu. "Onu gerçekten *iyileştirmedin* ama," dedi. "Sadece... onu aldın. Senin yüzünde belirdi."

“Acı bir yere gitmek zorunda.” Eammon arkasına yaslanırken sandalyenin ayakları gıcırdadı. “Her şey denge içinde. Kale’yi aydınlatan sarmaşıklar tutuşmadan alevleri tutmaya devam edecek ama büyümeyecekler. Odunların kesildiği ağaç dalları da aynı şekilde. Yaralar öylece ortadan kaybolamaz, başka bir yere aktarılırlar.”

Birbirlerine bakmıyorlardı fakat farkındalıkları bir bakış kadar hissedilebilirdi. Red acı kahvesinden bir yudum daha aldı.

“Senin gücün de benimkine benzer şekilde işliyor olmalı,” dedi Eammon tavana doğru. “İkisi aynı şey sonuçta. Çoğunlukla.”

Red’in kaşları çatıldı. “Ama ben onu kontrol altında tutamadığımda, şey olmuyor... senin gibi...” Red sustu, durumu nasıl incelikle ifade edeceğini bilemiyordu.

“Sen benim gibi değişim geçirmiyorsun.” Eammon alçak sesle fakat gerçekçi konuşmuştu.

“Hayır,” diye mırıldandı Red. “Geçirmiyorum.”

Eammon belirgin şekilde yutkundu. “Benim Yabanormen’a olan bağlarım seninkilerden daha güçlü,” dedi Eammon. “Ve ben onun gücünü kullandığımda... benim bir parçamı alıyor. Bu değişiklikler genelde zamanla kayboluyor ama yine de hoş değil. Bazı şeyler de olduğu gibi kalıyor.” Omuz silkip ayaklarını sandalyenin ayaklığına koydu. “Bu yüzden bazen kanımı kullanıyorum. Sihirle aynı şekilde işliyor, beni o kadar çok *değişime* maruz bırakmadan.”

Bu kelime ağzından tatsız bir şekilde çıkmıştı. Hâlâ tavana bakmakta olan Eammon, Red’in daha önce bilek kemiğinin üzerinde ağaç kabuğunun belirdiğini gördüğü yeri ovdu.

Red başıyla onayladı ve bakışları Eammon’un silüetinden kahve bardağındaki titreşen yansımasına kaydı. “Yani ben değişmeyeceğim çünkü sihrim seninki kadar güçlü değil.”

“Kesinlikle. Benimki kadar güçlü değil ve daha düzensiz.”

“En hafif tabiriyle.”

“Kontrol üzerine odaklanmalıyız o zaman. Tek seferde yalnızca küçük bir kısmına yön verip belirli bir amaca yöneltmeliyiz.”

Red’in gerginliği harekete geçip onu kaçınılmaz olanı erteleyecek, dikkat dağıtıcı bir şeyler bulması için zorladı. Avuçları arasında sıkıca kavradığı kupasıyla Eammon’un karşısındaki sandalyeye çöktü. “Neden sihir toprakta yetişen şeyleri etkiliyor?”

“Ciaran ve Gaya anlaşmalarını yaptıklarında gözcüler onların içine kök saldı. Onların bir parçası oldu.” Eammon yukarıdaki kâğıttan güneşe bakarak ezberden tarih dersi verirken arkasına yaslandığında emektar sandalyenin bacakları gıcırdadı. Her sorusunu cevaplaması için böyle rahatlatıcaksa Red durumu geciktirmeye razıydı. “Yani Kurt ve İkinci Kız Çocuğu kökleri olan, toprağa ait şeyleri kontrol edebiliyor. Bu şeyler gözcülerin etkisi altında, bu yüzden bizim de etkimiz altındalar.”

Red’in zihni, Yabanorman’dan kilometrelerce uzakta olmasına rağmen içindeki sihir tohumuna karşı kendini dizginlemesi gerektiği bütün o zamanlara gitti. “Gözcülerin etkisi bu kadar kısıtlı alanları olmasına rağmen hayli uzağa ulaşıyor gibi.”

“Bilemem. Asırlardır bu lanet ormandan çıkamıyorum.” Sandalyenin dört ayağı zeminin üzerine çarptı. “Muhafızları, gölge yaratıklarını hapsedtiğinden daha iyi hapsediyor.”

“Muhafızlar mı?”

“Kıtanın eski dillerinin birçoğunda ‘Muhafız’ ve ‘Kurt’ kelimeleri son derece benzer.”

“Bundan daha fazlası olmalı.”

“Ciaran bir avcıydı.” Eammon ayağa kalkıp uzun adımlarla sarmaşık işlemeli pencerelerden birine doğru yürüdü. Orada kenarından yeşil bir sarmaşık kıvrılan küçük seramik bir saksı duruyordu. Ellerini saksının iki tarafına sarıp kaldırdı ve masanın üzerine getirdi. “Gaya’yla birlikte kaçmadan önce en gurur duyduğu başarısı kasabasının kıyılarında dolaşan devasa, canavar gibi bir kurdu katletmekmiş; bu kurt, hepsi ölüp gitmeden önce Yabanorman’da kapana kısılmış yaratıkların bir çocuğuymuş.

Ciaran buraya gelmeden çok önce onu Kurt diye çağırıyorlarmış, 'Muhafız' için kullanılan kelime de ondan pek farklı olmadığı için onu öyle çağırmayı bırakmamışlar." Eammon, Red'e birden gülümseyip sarmaşığı ona doğru itti. "Açıkçası ben Kurt'u tercih ediyorum."

"Belki de adın Muhafız olsaydı insanlar senin bir canavar olduğunu düşünmezdi."

"Belki de canavar olduğumu düşünmeleri umurumda değildir."

Bu cümle kulağa sert gelmesi için söylenmişti, görünüşte öyleydi de. Fakat içerdiği derin inançla ilgili bir şeyler Red'in yüreğine dokunmuştu. Red sarmaşık filizlerinden birini yavaşça parmağının etrafına doladı.

Eammon bu sefer sandalyesinde düzgünce oturuyor, tehlikeli bir şekilde sandalyenin ön ayaklarını kaldırmıyordu. "Basit tutacağız." Eliyle sarmaşığı işaret etti. "Bunun büyümesini sağlayacaksın."

Red yarı içilmiş kupasını kenara koydu, saksının iki yanına yerleştirdiği ellerinin titrediğini Eammon'un görmemesini umuyordu. "Peki bunu bir sorun çıkarmadan nasıl yapacağım? Sihri kontrol etmeyi kolaylaştırdık ama yine de pek özgüvenli olduğum söylenemez."

Dolaylı olarak da olsa evliliklerinin bahsi gözlerini birbirlerinden kaçırmalarına neden oldu.

Yavaşça geçen kısa bir andan sonra, "Amacına odaklan," dedi Eammon. "Zihninde netleştirdikten sonra onu ormanın gücüne aç. Bu... sezgisel bir şey." Gözlerini yaralı parmak eklemlerinden kaldırıp onun yüzüne baktı. "Senin bir parçan."

Senin bir parçan. Red sihrin Eammon'da meydana getirdiği değişiklikleri, ağaç kabuğunu ve yeşil gözlerini, boyunun uzunluğunu ve katmanlı sesini düşündü. Bir aşağı bir yukarı hareket eden bir terazi gibiydi, insan ve orman, kemikler ve dallar karşı karşıyaydı.

Red'in gövdesindeki sihir filizi yukarı doğru uzandı. Yeterince cesur davranırsa buyruğu altına alabileceği bir şeydi. Daha önce olan şeylerin anılarını bastırabilirse...

Red gözlerini kapattı ve bu düşünceler fiziksel olarak defedebileceği bir şeymiş gibi hafifçe başını iki yana salladı. "Hazırım."
"Ben buradayım."

Kurt'un sessizce verdiği güvence Red'in uzuvlarındaki huzursuz gerginliği biraz rahatlatmıştı. Uzun ve yavaş bir nefes vererek bir karmaşa hâlindeki düşüncelerini sakinleştirmeye ve amacına odaklanmaya çalıştı. Büyüme, sarmaşık yaprakları büyüyüp yayılırken toprakta daha derine inen kökler.

Düşünce zihninde netleşince içindeki güce uzandı. Güç minicik, çekingen bir dokunuşla bir çiçek gibi açıldı.

Ve kısa, parlak bir an için Red başaracağını sandı.

Fakat anılar bir akarsuydu ve kasıtlı olarak dokunduğu güç onu aşağı çekip paniğin içinde boğdu. Hepsi tekrar yaşanıyor-muşçasına gözlerinin arkasında belirdi: dallardan, köklerden ve dikenlerden oluşan bir patlama, etrafa sıçrayan kanlar, sivri ağaç gövdelerinin kırdığı kaburgalar, yere yığılan Neve...

"Red!" Bunu bir pusun ardından geliyormuş gibi duymuştu, ses bir fırtınanın içinde bağırılmış gibi uzaktan geliyordu. Görebildiği tek şey siyah orman ve siyah gökyüzüydü, tadını alabildiği tek şey toprak ve kandı. Belli belirsiz bir şekilde sırtının kaskatı kesildiğini, boğazının gelmemekte ısrar eden havayı içine çekmeye çalıştığını, vücudunun sihrini kapalı tutmak için son bir çabayla kendini kapattığını hissetti.

Omuzlarını kavrayan bir güç onu kehribar rengi gözlere doğru çevirdi. Kurt'un sıcak ve yaralı elleri onun yanaklarındaydı.
"Red, bırak gitsin!"

Sesi ve gözleri onu anılarının pençesinden çekip aldı. Red güçlkle soluyarak aniden tekrar çalışmaya başlayan ciğerlerine hava çekti.

Eammon, Red'in teni yakıcıymış gibi neredeyse hemen onu bıraktı. "Gölgeler aşkına, o da neydi?"

Masanın köşesi, gümbürdeyen nabzına karşılık Red'in sırtına batıyordu. "Yapamıyorum. Bağ yemininden sonra yapabileceğimi düşünmüştüm ama olmuyor."

"Daha önce yapmıştın. *Bir hafta* önce yaptın."

"O yaptığımı kontrol etmek değildi! Zar zor engel olabilmıştım!" Red elini pencereye doğru savurdu. "Beni tekrar Yabanorman'a atmak ister misin? Bakalım bu *kontrolümü* harekete geçirecek mi?"

Eammon geri çekildi, ellerini pes eder gibi havaya kaldırmıştı. Şöminenin ışığı avucundaki yaraların üzerinde titreşti.

Aşağıdaki kapı gürültüyle açılarak rahatsız edici sessizliği böldü, merdivenden aceleyle çıkan ayak sesleri duyuldu. Sahanlığın üzerinde Fife'in kızılımsı saçları görüldü, terli tutamlar alnına yapışmıştı.

"Hudut'tan haber var," dedi nefes nefese. "Batı tarafında bir yarık var fakat bir sorun çıkmış."

"Nasıl bir sorun?" Eammon'un gözleri hâlâ Red'in üzerindeydi, bakışları öfke ve incinmişlik arasında bir yerdeydi.

Fife'in çenesi kasıldı. "Yine sınırdaki herhangi bir açıklık var mı diye bakıyorlarmış. Bunun yerine bütün bir yarık bulmuşlar. Birisi de... içine düşmüş."

Bu Eammon'un dikkatini başka yöne çekmeye yeterli olmuştu. Kısa bir hareketle başını aşağı yukarı salladı. "Kale'yi kilitle, sonra buraya gel. Burası daha güvenli."

"Ben de seninle gelmeliyim."

"Çok tehlikeli. Birisi çoktan bütünüyle açık bir yarığa düştüyse başkalarını da çekmeye çalışacaklardır. Burada daha faydalı olursun." Eammon'un gözleri neredeyse fark edilmeyecek bir şekilde Red'e kaydı, ardından tekrar Fife'a döndü.

Diğer adamın kaşları çatıldı. Başıyla onayladı.

Fife merdivenlerden inip gözden kaybolurken Eammon şöminenin yanına gitti. Şömine rafının üzerinde uzun bir kılıç parıldıyordu, daha önce üzerinde olan kısa hançer de oraday-

dı. Elini kesmek için kullandığı. Eammon ikisini de yanına aldı. "Burada kal." Başını çevirip Red'e göz ucuyla baktı, bakışları sertti. "Kuleden ayrılma."

Red'in kafasının içinde sitem ve soru işaretleri yükseldi fakat ağzını açtığı anda dışarı çıkan tek şey, "Dikkat et," oldu.

13

Red başparmak tırnağı dişlerinin arasında, pencerenin yanında oturuyordu. Fife öğle yemeği için hafif buruşmuş bir sepet dolusu elma getirmişti fakat midesini açlık yerine endişe kemiriyordu. Saçmalıktı. Kurt işleri yapmaya giden Kurt için endişelenmesi saçmalıktı.

Ama yine de...

Eammon'un onun arkadaşı olduğu söylenemezdi. Ortak hapsedilişlerinde kurdukları tuhaf yakınlığa rağmen Eammon'u *sevip sevmemiş*inden bile emin değildi. Fakat Eammon onu kurtarmıştı, hem de iki kere, kişisel bir sebepten ziyade Red'e ihtiyacı olduğu için yapmış olsa bile bunun bir önemi vardı. Tam olarak arkadaşlığını kazandığı söylenemezdi fakat güvenini kazanmıştı ve bunun onları birleştiren tek şey olması bu güveni daha da güçlü kılıyordu.

Ayrıca Eammon'un başına bir şey gelirse bu Yabanorman için ne anlama gelirdi? Bütün yük, zayıf düşen gözcüler, gölge çürüme ve serbest kalmak için çırpınan canavarlar bütünüyle Red'in üstüne mi kalacaktı? Red bunu tek başına sürdürebileceğini sanmıyordu, en azından uzun süreliğine. Eammon yapamamıştı. Kaçınılmaz bir şekilde başarısız olduğunda Neve'e ve Yabanorman'ın dışında kalan bütün dünyaya ne olacaktı?

Böylece Red endişeyle doldu. Midesini kaynatan, avuç içleri-

nin karıncalanmasına neden olan bir endişeyle. Eammon'un geri dönüşünü kaçırmamak için gözlerini ormana dikti.

Fife, Eammon'un boş bıraktığı sandalyeye oturmuş, Red'i izliyordu, sağlam elini sandalye sırtına koyabilmek için onu ters çevirmişti. Kuleye geri döndüğünden beri bir şey söylememişti. Farklı bir durumda bu garip sessizlik Red'i rahatsız ederdi fakat şimdi çok gergin olduğu için sessizliğin farkına varmamıştı, ta ki bozulana kadar.

"Ona bir şey olmayacak, biliyorsun değil mi?" Fife parmak eklemelerini sandalyenin sırtında tıklattı. "Buralarda her zaman yapılan işler bunlar. Yarığa birinin düşmüş olması dışında gerçi, fakat Eammon bununla bile geri kalanımızdan daha kolay başa çıkabilir. Kasabalılar sürekli sınırı zorluyor."

Sesini duymak Red'i şaşırtmıştı fakat rahatsız olmadı. Kaşları çatıldı. "Bu ne anlama geliyor, *sınırı zorlamak*? Ayrıca hangi kasabalılar?"

"Hudut'un orada, Yabanorman'm kuzey sınır çizgisinin ötesinde. Sınırın ardında ne olduğuna bakmaya çalışan kâşiflerin soyundan gelenler. Onlar hâlâ oradayken ormanın sınırları kapınca kapana kısıldılar. Yabanorman geçmelerine izin vermiyor fakat bu onların zayıf nokta arayışına engel olmuyor, dışarı çıkabilecekleri bir yer bulabileceklerini düşünüyorlar." Fife omuz silkti. "Bu faydasız. Eğer burada mahsur kaldıysan temelli kalmışsın demektir."

Daha önce Hudut veya Yabanorman'm ötesindeki şeylerle ilgili hiçbir şey duymamıştı ama bu konuda bilgi istenilecek kişi Fife değildi. Hele de ses tonundaki içerleme apaçık ortadayken.

Zaten Red de pek merak duyamayacak kadar kaygılıydı.

"Sadece o çok..." Red sustu, Eammon'un gözlerinin çevresindeki morlukları ve çenesinin gerginliğini nasıl ifade edeceğini bilememişti. "Yorgun görünüyor."

"Hepimiz yorgunuz." Fife yaralı olmayan eliyle bir elma aldı ve Red'in gözleri yine onun kolundaki ince kök şeridine takıldı.

Derisi, elbise kumaşının altında kaşındı, kolunda belirdiğinden beri Mühür'ün üzerini kapalı tutuyordu, yalnızca kütüphanedeki ilk gün Eammon'a göstermek için açmıştı.

"Sence yanına cam şişelerden almış mıdır?" diye sordu Red, Eammon'un ellerindeki yaraları ve nasıl kandan ziyade bir özsu sızdırdıklarını düşündü. Kanını akıtmanın, ormanın onu değiştirmesine nasıl engel olduğunu düşündü. "Olur da... tükenirse ve daha fazlasına ihtiyaç duyarsa?"

"Duymaz. Benim ve Lyra'nın kanı onunkinin yanında neredeyse işlevsiz kalıyor."

"Neden ikiniz kan akıtmaya devam ediyorsunuz o zaman?"

"Anlaşmanın şartları." Mühür'üne dokundu. "Bir yaşam için anlaşma yaptığında anlaşmanın senin üzerine düşen kısmı, Yabanorman'ın hizmetine belirli bir miktar kan sunana kadar tamamlanmıyor. Görünüşe göre ben henüz yeterince akıtmadım."

O içleme yine oradaydı, sesinin hemen altında kuvvetli bir akıntı gibi kaynıyordu. Red sırf ellerini oyalamak için uzanıp bir elma aldı. "Sen ne için anlaşma yaptın, Fife?"

Aralarındaki boşlukta asılı kalan gerginlik Red'e bir cevap alamayacağını düşündürdü. Ardından Fife'in ihtiyatlı gözleri ona yöneldi. "Yabanorman'la sözleşme yapmaya dair ne biliyorsun?"

"Düşününce, muhtemelen bilmem gerekenden daha azını biliyorum."

Fife kuşkuyla kaşlarını kaldırdı, ardından omuz silkti. "Her anlaşmanın bir bedeli vardı. Küçük olanları biliyorsun, düşen dişler ve saç topakları. Ama bir hayatı kurtarmak için anlaşma yapmak bundan farklıydı. Yabanorman seni mühürlüyordu ve Yabanorman seni buraya çağırabilirdi. Ne için olduğunu kimse bilmiyordu. Anlaşmamı yapıp Mührümü aldım; orman beni buraya geri çağırana, oltaya takılı bir balık gibi buraya çekip kanımı alana kadar benimle ne yapacağını bilmiyordum." Yenmiş elma çöpünü şöminenin içine fırlattı. Yanıp küle dönmeyen odunlar

tısladı. “Lyra ve ben bir yaşam için anlaşma yapmaya çalışan tek kişileriz. Ne aptalız.”

“Ya da cesur,” diye önerdi Red usulca.

“O olabilir. Ben değilim.” Fife, buruşuk eli sıkıca gövdesinin üzerinde sabitlenmiş hâlde arkasına yaslandı ve sessizliğe gömüldü. Red sessizliği bozmadı.

“Bir kız vardı,” dedi Fife bir süre sonra, kendi kendine konuşuyor gibiydi. “Bir kaza geçirmişti. Bacağı bir taş değirmeninde parçalanmıştı. Yarası iltihap kaptı, kız ateşlendi. Ölüm kaçınılmazdı. Ben de anlaşma yaptım. Onunkine karşılık benim hayatım.” Oturduğu yerde kıpırdanmasıyla kızılımsı saçları çilli alnına düştü. “Başka biriyle evlendi ama muhtemelen böylesi daha iyi oldu. Yabanorman bundan iki sene sonra sınırlarını kapattı, kapatmadan önce de Lyra’yı ve beni içine çağırdı. Bir Anlaşmacı’nın Mührü’ne sahip, ormana borçlu iki aptal. Onu dul bırakmak zorunda kalırdım.”

Red neredeyse hiç yemediği elmasının sapını tutup çevirdi. “Elin de bu yüzden mi öyle? Anlaşmanın bir parçası olarak?”

Fife’in yüzü değişti, eli onu saklamaya çalışacakmış gibi kıpırdandı. Fakat sonra iç çekip yara dokusuna baktı. Parmak eklemlerinden bilek kemiğine kadar kırmızı çizgilerle doluydu, en çok bilek damarlarının çevresinde yoğunlaşıyorlardı. “Hayır. Bu, bütün koşulları tek seferde yerine getirmeye –ormanın istediği bütün kanı dökmeye– çalışırken oldu. Gördüğün üzere işe yaramadı. Yaptığım tek şey birkaç siniri parçalayıp üç gün boyunca baygın kalmak oldu.” Omuz silkti. “Lyra’yı hiç o kadar öfkeli görmemiştim. Eammon’u da o kadar sessiz. Bu olaydan sonra işlerin tekrar normale dönmesi biraz zaman aldı.”

Bileğinin etrafındaki yoğun yaralar... Red’in yüreği acıma duygusuyla kasıldı fakat bunu yüzüne yansıtmadı, bunun Fife’in görmek isteyeceği son şey olduğunu biliyordu. “Üzgünüm Fife.”

“Üzgün hissetme.” Sesi boğuktu ama öfkeli değildi. “Anlaşma yapmamış olsaydım Lyra’yla tanışamazdım.”

Red'in elindeki elmanın sapı koptu. "Siz ikiniz..."

"Hayır," diye cevapladı hızla. "Eh. Tam olarak *o şekilde* değil. Durum karışık." Fife yaralı olmayan parmaklarıyla hafifçe sandalyenin sırtına vurdu, doğru sözcükleri arıyordu. "Lyra pek romantik biri değil. Hiçbir zaman öyle olmadı. Ama hayatımdaki en önemli insan, bu asırlardır böyle. Bu kadarı yeterli."

Red başıyla onayladı, daha fazla burnunu sokmaması gerektiğini sezmişti. Fife onunla zaten Kale'ye geldiğinden beri konuştuğundan daha fazla konuşmuştu. "Lyra ne için anlaşıma yaptı?"

"Bu benim anlatabileceğim bir hikâye değil." Fife uzanıp başka bir elma aldı. "Benimkinden daha uzun ve daha asil."

Sessizliğe gömüldüler, hâlâ biraz soğuktu fakat öncesine göre daha huzurluydu. Red bir ısırık almak için elmasını havaya kaldırdı ama elma ağzına ulaşamadan görüşünde bir şeyler... *titreşti*. Yaprak ve dal şeklindeki yeşil gölgelerin ani bir görüntüsü.

Bu ona o geceyi hatırlattı. Yabanorman'ın, kesik avucundan içeri sızabilirmiş gibi üzerine çullandığı zamanı. Eammon'un ellerini ilk gördüğü, aralarında dallar ve kanla oluşan bağlantıyı.

Red kafasını iki yana sallarken kaşları çatıldı. Dört senedir böyle bir görüsü olmamıştı; şimdi olacağını düşünmesi için hiçbir nedeni yoktu. Masanın karşısında oturan Fife her şeyden habersiz elmasını kemirerek boşluğa bakıyordu, düşüncelere dalmıştı.

Dudaklarını birbirine bastırıp beyaz bir çizgi hâline getirdi.

O tuhaf titreşme tekrar geldiğinde orman gölgeleri gibi belirsiz değildi. Gözlerinin ardında çakan bir şimşek gibiydi, ona bambaşka bir şey gösterebilmek için kuleyi bütünüyle silmişti. Masanın üzerindeki saksıda duran sarmaşık, yeşil parmaklarını ona doğru uzattı, buruşuk elmalar dolgunlaştı ve kıpkırmızı bir renkle parladı.

Fife küfrederek oturduğu yerden fırladı fakat Red onu duymadı. O artık ne kuleyi görüyordu ne de içindeki herhangi bir şeyi. Bunların yerine, on altıncı yaş gününün gecesinde olduğu gibi iki el görüyordu.

Bir hançer tutan, avuçlarından yeşil şeritler hâlinde kan akan yaralı eller.

Ve onların arkasında... bir yaratık, bir canavar. Şekil bir insanı andırıyordu fakat gölgeden iplere sarılmış gibi tuhaf açılarda bükülmüştü, ıslak bir siyaha boyanmıştı. Gözleri süt beyazıydı, ağzından uluma sesleri çıkıyordu. Onun arkasında duran, gövdesine koyu renkli çürümenin tırmandığı beyaz bir ağacın çevresinde sisler kımıldanıyordu.

Yaratık uyumsuz bir dizi ses çıkararak alçak sesle güldü ve pençeli parmaklarını kaldırıp aşağı doğru savurdu.

Gölgeyi yapraklar ve dallar yine Red'in üzerine hücum etti. Gözleri yine yalnızca kuleyi görüyordu. Red'in ağzı boğuk bir sesle açılıp kapanırken eli karnının üzerine kapandı, iç organlarının ılık ve kaygan bir şekilde dışarı çıktığını hissedeceğine emindi.

Fakat bir canavarla karşı karşıya olan o değildi. Eammon'dı. Eammon'a dair görüşü daha önce olduğundan bile daha güçlüydü.

Bağ yeminleri sihri üzerinde hâkimiyet kurmasını kolaylaştırmıştı: En azından teorik olarak, kanlı anılar tümüyle donup kalmasına neden olmadığında. Görünüşe göre onlara başka beceriler de vermişti. Onları birbirine o kadar sıkı bağlamıştı ki Red, Eammon'un gözlerinden görebiliyordu.

Bir şeylerin korkunç bir şekilde son derece ters gittiğini görebiliyordu.

"İyi misin?" Fife tek kaşını kaldırdı.

"Ben..." Red gördüklerini nasıl ifade edeceğini bilemiyordu. Geçmiş zaman mı kullanmalıydı, şimdiki zaman mı? Yoksa gelecek mi? Aralarındaki bu yeni bağın koşullarına tamamen yabancıydı. "Eammon'u gördüm. Bir şeyin... *karanlık* bir şeyin Eammon'u incittiğini..."

Fife'nin gözleri endişeyle büyüdü. "Onu *gördün* mü?"

"Daha önce de olmuştu." Tam olarak nasıl açıklayacağını bilmiyordu, bu yüzden denemeye çalışmadı. Hızla ayağa kalkmasıyla sandalyesi devrildi. "Gitmem gerek."

“Kesinlikle olmaz.” Fife kafasını o kadar şiddetli bir şekilde salladı ki saçları havaya dikildi. “Eammon dedi ki—”

“Onu öylece bırakmam.” Gözlerinin kenarında hâlâ gölgesi orman şekillerini, keskin dalları ve yukarı tırmanan sarmaşıkları görebiliyordu. Gövdesindeki güç içinde bir girdap gibi döndü, yukarı ve dışarı doğru yükselerek masanın üzerinde duran şimdiden fazlasıyla büyümüş sarmaşığı titretti. “Gerçekti Fife, tıpkı geçen sefer olduğu gibi. *Bir şeyler yapmalıyım.*”

Fife’in alını Red’in tam olarak tanımlayamadığı bir duyguyla kırıştı. Nihayet iç çekip ayağa kalktı. “Peki.” Merdivenlerden aşağı inmek üzere döndü. “Fakat Eammon bunun kimin fikri olduğunu sorduğu zaman kışını kurtarmamı bekleme.”

Red ve Fife ağaçların arasında ilerlerken Yabanorman ürkütücü bir şekilde durgundu, dikkati başka bir yöne çekilmişti. Sis, kıvrımlı parmaklarını eflatun gökyüzüne doğru uzatıyor, çoğunlukla çıplak olan ağaç dallarının arasından geçiyordu.

“Hudut’tan geldiklerine göre kuzeybatı olmalı,” diye mırıldandı Fife, kafasındaki pusulayı takip ediyordu. “Muhtemelen buraya yakındır da.” Dişleri parladı. “Krallarına soktuğumun *aptal Valdrek’i.*”

Red onu belli belirsiz duymuştu. Dikenlerin ve yaprakların etrafından dolanarak ağaçların etrafındaki çalılarının arasından geçiyordu, tek bir amaca odaklanmıştı: *Eammon’u bul.*

Onu bulduktan sonra ne yapabileceği konusunda henüz bir fikri yoktu.

Uzun ve soluk renkli gözcü ağaçlar yürüdükleri yol boyunca etrafa yayılmıştı. Hepsinin üzerinde siyah çürükler tırmanıyordu; kimisinde yalnızca köklerin etrafındaydı, kimisindeyse Red’in diz hizasını geçecek kadar yükselmişti. Onlara yaklaştıkları zaman kokularını alabiliyordu: Boş ve soğuk, metalik bir kokuları vardı. Etraflarındaki toprak şimdilik sağlamdı fakat bu-

nun ne kadar süreceğini düşünmeden edemedi. Onları yerlerine sabitleyen sihir her neyse bundan kurtulup Kale’de belirecek, Eammon’un ya daha çok kan akıtmasına ya da içsel dengesinin daha da ormana doğru kayma riskine girmesine yol açacak sessiz bir işaretle bulunacaklardı.

Bir gürültü sessizliği parçaladı. Bir kükreme.

Fife’in gözleri Red’in gözleriyle buluştu. Aynı anda koşmaya başladılar.

Dallar yanından hızla geçip giderken Red, keskin uçlarından ucu ucuna kaçabiliyordu ve Eammon’un uyması konusunda kararlı olduğu tek kuralı hâlâ hatırlıyordu: *Ağaçların tadını alabileceği yerlerde kan akıtma*. Zar zor aldığı nefesler boğazını yakıyordu, Fife’in çalıların arasında debelenerek ilerleyen ayakları bir ritim tutturmuştu. *Kan akıtma kan akıtma kan akıtma*.

İleriden sesler geliyordu, katmanlı sis gelen küfür seslerine ruhani bir hava katıyordu. Red aklına gelen olasılıklarla huzlanmıştı: yaralanmış Eammon, gövdesi deşilmiş Eammon, yaprak parçalarıyla kaplı bir kan birikintisinin ortasında ölmekte olan Eammon.

Fakat Red ona ulaştığında, Eammon bütün hâlindeydi. Bütün hâlindeydi ve hırlıyordu.

Sırtı onlara dönüktü, kolları ileri uzanmıştı, iki avucunda dikkatle kesilmiş çiziklerden hafif bir yeşilliğin takip ettiği kırmızı kanlar bileklerinden aşağı akıyordu. Eammon’un önünde yana yatmış, siyah çürüklerle kaplı, çökmek üzere olan bir gözcü vardı. Kökler çürüyen topraktan dışarı çıkıyordu, yavaşça yayılan karanlık açık bir yara gibi sızdırıyordu. Yerde kanlı el izleri vardı ve burada iltihap geri çekilmişti, neredeyse yok denilecek kadar az bir şekilde. Orman zemininin Eammon’un temizlemeyi başardığı küçük kısmı şimdiden tekrar çürümeye başlamıştı.

Red içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi ve sıcak bir şeye çarptı.

Başta bunun Fife olduğunu sandı. Ama Red’in ağzının üzerine kapanan ele bağlı kol, bileğine kadar gri deriden bir zırhla kaplıydı.

"Sessiz ol," diye kulağına tısladı yabancı bir ses.

Red'in talimata ihtiyacı yoktu. Çürüyen gözcünün kökleri üzerinde, onu koruyormuş gibi bir ileri bir geri kol gezen yaratık karşısında nutku tutulmuştu.

"Kurt hırlamaları, minik hırlamalar, ağaçların arasında hırlamalar." Yaratığın bir zamanlar bir adam olduğu söylenebilirdi ve bu, durumu daha da kötüleştiriyordu. Hareket edişinde ters bir şeyler vardı, alçaktı ve yalpalıyordu, dizleri ters bükülmüş bacaklarının üzerinde duruyordu. Gömleğinin kolu açılmıştı, şişmiş kol kasının üzerinde uzun ve koyu bir çizik vardı. Yaradan bir gölge sızıyor, derisinin üzerinde kayıyor, toprağı çürüttüğü gibi onu da çürütüyordu. "Gördüm gölgeleri," diye şarkı söyledi cansız bir ritimle, volta atmaya devam ediyordu. "Gördüm gölgeleri ve gölgelerin içindeki şeyleri ve *dışleri* vardı gölgelerin içindeki şeylerin."

Eammon'un kanlı parmakları kıpırdadı, dalları ve dikenleri harekete geçirmeye çalışıyordu. Gözlerinin beyazları daha da yeşillendi, boynundaki damarlar yeşerdi fakat Yabanorman, çalıların hafif kıpırtısı dışında bir karşılık vermedi.

Kan da sihir de tükeniyordu.

Eammon'un yüzündeki ifade kısa bir an çaresiz gibi göründü. Ardından hırlayarak yine avucunu kesti.

"Neden ona yardım etmiyorsun?" Red öne atılmaya çalıştı, fısıltısı havayı ikiye bölmüştü fakat onu tutan her kimse sımsıkı kavramıştı. "*Yardım et ona!*"

"Ne yapmamızı istiyorsun, kızım?" diye tısladı arkasındaki ses. "Bizim kanımız Yabanorman karşısında hiçbir halta yaramaz, ayrıca başka birilerinin de gölgeyle iltihaplanmasını istemeyiz."

Gözleri etrafta gezinerek Fife'ı aradı. Red'in biraz arkasındaydı, ölmekte olan ormanın renkleri arasına karışan yeşil ve griler içindeki diğer insanların arasında duruyordu. Bunlar bahsettiği kasabalılar olmalıydı.

Fife'la göz göze geldi; Red, çenesini yayılan çürük havuzunun içinde düşmekte olan gözcüye doğru çılgınca salladı. Fakat Fife başını iki yana salladı, gözlerinden korku okunuyordu. Red, Eammon'un kulede söylediği şeyi hatırladı: Fife'in onunla birlikte gelmesinin fazla tehlikeli olduğunu söylemişti.

İçeri düşen kişinin başkalarını da oraya çekmek isteyeceğini.

"Daha ne kadar dayanabilirsin?" Yaratık çarpık bacakları üzerinde Eammon'a doğru ilerledi. Gölge yüzünden kireçlenmiş zayıf bacaklarından biri kırıldı. Yaratık dizlerinin üzerine düştü ve çürümüş toprağın üzerinde sürünerek ilerlemeye devam etti. "Uzun süre dayanamazsın, tek başına uzun süre dayanamazsın. Özellikle de şimdi, Yabanorman *taze* bir şeylerin kokusunu almışken."

Eammon diz çöküp kanayan avucunu tekrar toprağa bastırırken gözlerinin etrafındaki koyu halkalar dikkat çekiyordu. Bu sefer gölge çürükler biraz bile geri çekilmedi. Durmaksızın ilerlemeye devam etti, orman zeminindeki temas ettiği yapraklar kuruyup buruştu.

Eammon bunu tek başına durduramazdı.

Zihni Red'e engel olamadan vücudu kararını çoktan vermişti. Onu tutan her kimse kendisini onun elinden kurtarıp öne atıldı. Onu tutan kişi gitmesine izin verecek kadar afallamıştı, Red yaprakların üzerinde kaydı ve ilerleyen çürüyen toprak dalgasından geri geri uzaklaştı.

Eammon'un bakışları bir anda ona yöneldi, gözlerindeki öfke alevlenip korkuya dönüşmüştü. Kafasını sertçe iki yana salladı fakat Red onu görmezden geldi. Sessizce gölge çukurunun kenarı boyunca ilerledi, elleri gövdesinde filizlenen orman sihiri ile birlikte açılıp kapanıyordu. Sihir onu Kurt'a doğru çekiyordu ve aralarındaki bağ sihiri kavramasını, yönlendirmesini kolaylaştırıyordu. Karanlık anıların hayaletleri zihninin köşelerinden yükselmeye çalışıyordu fakat Eammon için duyduğu korku onları gölgeledi, hiçbirine yer bırakmadı. Güç damarlarından aşağı çağlayıp onları yeşile boyadı.

Yabanormen hâlâ yıpranmış, tükenmiş ve sınırları zorlanmış gibi görünüyordu. Fakat Red parmaklarını kıpırdattığında ağaç dalları titreşti.

Eammon, dişlerini gösterdi. Eliyle havayı yardı -geri dön- ama Red başını iki yana salladı. Bir adım daha yaklaştı, gücü bir bütün hâline geliyordu...

Ardından bir dal parçasının üzerine bastı.

Çıkan sesin gürültüsüne bakınca, kırılan şey bir omurga bile olabilirdi. Red, eli Eammon'a uzanmış hâlde donup kaldı. Kurt onunla tanıştığından beri ilk kez dehşete düşmüş gibi görünüyordu.

Yaratık burnunu rüzgâra karşı kaldırdı. Havayı kokladı. "Ah, işte burada." Gölgeyle şişmiş kafasını Red'le yüz yüze gelmek için çevirdi. "Taze kan."

Bu kelime bir saldırıyla gelmişti, saniyeler uzadı, Red'in kalp atışları ritmik tik taklar hâline geldi. *Güm* ve yaratık Red'in olduğu yere doğru atıldı, *güm* ve koyu çürüklerle dolu eli havaya yükseldi, *güm* ve bir zamanlar bir insana ait olan tırnaklar uzayıp pençelere dönüştü.

Güm ve Eammon, Red'in önünde bitti. Pençeler Red yerine onu sıyırdı, kumaşı ve eti yardı.

Red'in gövdesindeki sihir ayaklandı, Eammon'un karını görmek nihayet ters gidebilecek bütün şeylerin anılarına yer açtı. Sihir, Red'in avucunda titreşti, Eammon'un önünde yere çökmesiyle, evliliklerinin getirdiği hafifleme ellerinden kayıp gitti. Fakat yarığı iyileştirmenin tek yolu sihir değildi ve Red'in sihiri darmadağın olurken Eammon'un elinden yere düşen bıçağın parıltısı bunun keskin ve berrak bir hatırlatıcısıydı.

Kurallarının canı cehennemeydi. Red hançeri kavrayıp avucuna bir kesik açtı.

Eli toprağın üzerine kapandı, kanlar orman zeminine sızıyordu. Amacı boğazında bir çığlıktı, vücudunun her yerinden yankılanıyordu, göz ardı edilemeyecek kadar odaklanmıştı. "Dur!"

Gölge çukuru ona itaat etti.

Bu sefer yavaş değildi. Çürük toprağın kenarları geriye doğru kaydı ve gözeinin köklerine akın edip onların altında kayboldu. Ağaç bir *bum* sesiyle kendini doğrulttu, orman zemininin üzerinde şok dalgaları sıçradı. Red belli belirsiz bir şekilde, kenarda duran insanların sallanan toprağın üzerinde dengelerini koruyamayıp geriye düştüğünü fark etti.

Anlık bir sessizlik, hareketsizlik. Hâlâ gölgelerin içinde yüzmekte olan yaratık Red'e büyümüş gözlerle bakıyordu. Eammon, yüzünde bir korku ifadesiyle gözlerini kanlı hançerden alıp Red'in toprağa gömülmüş ellerine yöneltti.

Ve Red'in içinde bir şeyler... *yön değiştirdi*. Sihir dalgası döndü, artık dışarı değil *içeri* hücum ediyordu.

İçeri hücum ediyor, Yabanorman'ı da yanında getiriyordu.

Red'in toprağın içindeki eline bir şey sürtündü. Bir kök filizi derisindeki kesikten içeri girmeye çalışıyordu. Orman onun üzerinde hak talep ediyordu. Red'in tadına bakmıştı ve daha fazlasını istiyordu.

Eğer Yabanorman'a kanını verirsen onunla yetinmeyecektir.

Hissettiği acıyla Red'in boğazından bir hırıltı yükseldi fakat açıklığı delip geçen ses ona ait değildi. Eammon'a aitti.

Eammon sendeleyerek yerden kalktı, kanlar sızdıran yaralı elleri Red'in omuzlarını sardı ve onu topraktan çekip çıkardı. Sürtünen köklerin kesiğin üzerine bıraktığı his keskinleşti, ardından ellerinin topraktan kurtulmasıyla hafifledi.

Eammon eğildi ve hâlâ Red'in kanıyla çalkalanan orman zeminine eliyle vurdu. Derisinde yeni kesikler yoktu. Bunun yerine o gün kütüphanede Red'in yanağını iyileştirdiğindeki gibi değişimler oldu: Ön kollarının etrafına bir zırha benzeyen ağaç kabukları sarıldı, boynundaki ve gözlerinin altındaki damarlar yeşile büründü. Kehribar rengi irisleri, gözlerinin beyaz kısımlarını kaybolana kadar zümrüitten bir halkayla çevrelendi.

"*Bırak onu,*" diye hırladı artık iyileşmiş olan gözcüye ve çevrelerindeki Yabanorman'a doğru. Sesi katmanlıydı ve çınliyordu,

yaprakların arasında yankılanıyor gibiydi. "Bu seferki sana ait değil."

Yabanorman titredi. İç çekmeye benzer bir ses çıkardı.

Eammon, Red'in yanında dizlerinin üzerine yığılırken nefes nefese kalmıştı. Üç çizgi hâlindeki yara göğsünde kırmızı ve yeşil renklerle parlıyordu, gömleğin ucundan bir kumaş parçası yırtıp gelişigüzel bir şekilde Red'in eline sararken yarısından daha da fazla kan aktı.

Ardından hareketsizce oturdu, içlerindeki yeşillik yavaşça kaybolurken kocaman olmuş, korku dolu ve fazlasıyla yorgun gözleri Red'in gözlerini inceliyordu.

Bir inleme bu ânı bıçak gibi böldü. Eammon irkildi.

Gözcünün kökleri üzerindeki yaratık kıpırdadı. Bazı kısımları büzülüp küçüldü; Eammon'ın gövdesini yaralayan pençeler kısaldı tekrar bir insan eline dönüştü, fincan tabağı gibi geniş, süt beyazı gözleri ufalıp maviye döndü. Devasa boyu yarıya indi, bacakları kendilerini doğrulttu ve kırık kemikleri bir anda birleşerek adamın boğazından bir feryat çıkarmasına neden oldu. Gölgeler tıslayarak kolundaki kesikten dışarı çıktı.

Yarı adam, yarı canavar olan yaratık, kasılıp haykırarak köklerin üzerine yığıldı. Red yarığı iyileştirmişti fakat onu iyileştirememişti, en azından tamamen.

Red arkasını döndü.

"Geri kalanı biz halledebiliriz." Red ve Fife yalpalayarak açıklığa ilk girdiklerinde Red'i yakalayan adam ağaçların arasından öne çıktı. Kırışmış sarı saçları omzunun üzerinden atılmış ve beyaz teninden daha solgun görünen uzun sakallarıyla birlikte itinayla örülmüştü. Saçlarında gümüş halkalar parlıyordu, bu Red'in yalnızca tarih kitaplarında gördüğü bir tarzdı. Aynı yeşil ve gri renklere bürünmüş diğerleri de gölgelerin arasından çıktı.

Adam yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle ona baktı. "Teşekkür ederim."

Red güçlükle de olsa kafasını onaylarcasına salladı. Üzerine

çullanan ormanın ve Eammon'u kurtarmanın dikkat dağınıklığı ortadan kalkınca Yabanorman'daki diğer insanların görüntüsü şaşkınlıkla sessizliğe gömülmesine yetmişti.

Şimdi yarık sağ salım kapanmış olduğundan, Fife dal parçaları toplayan diğerlerine yardıma gitti, bunları gelişigüzel şekilde birbirine bağlayarak kabaca bir sedye yaptılar. Birisi çantasından bir sargı bezi rulosu çıkardı. "Kesige dokunmamaya özen göster," diye uyardı Fife. "Sarılması gerekiyor."

Eammon dengersiz bacaklarının üzerinde ayağa kalktı. "Ben yaparım."

Fife, Eammon'un yaralarına bakıp kaşını kaldırdı ama yine de sargı bezini ona verdi. Eammon yavaşça, sanki her adımı ona acı veriyormuş gibi köklerin üzerindeki adama yaklaştı. Gölgeyle iltihaplanmış kolu sarmak üzere eğilmeden önce zorla yutkundu.

Sedye yapılıncaya Fife, hâlâ yerde oturan Red'in yanına gitti. Eammon'un gömleğinden koparılıp Red'in avucuna sarılan kumaşın etrafından kanlar sızıyordu. *Kıyafetlerini mahvedip duruyorum*, diye düşündü Red dalgınca.

"Bunlar kasabalılar mı?" Kendini yerden kaldırıp uyuşan bacakları üzerinde yükselirken sesi boğuk çıkmıştı. "Hudut'tan gelen?"

Fife başıyla onayladı, kollarını göğsünde kenetlemiş ve gözlerini kısmıştı.

"Ve Yabanorman'ın ötesine geçen kâşiflerin soyundan geliyorlar. Ormanın kendini kapatıp İkinci Kız Çocuğu dışındaki insanların geçmesine izin vermeyi reddetmesinden önce." Red başını iki yana salladı. "Resmi kayıtlar bütün kâşiflerin öldüğünü söylüyordu. Hiçbirinden haber gelmemiş."

"Haber gönderemezlerdi." Fife omuz silkti. "Yabanorman kendini kapattıktan sonra içeride mahsur kalmışlardı, geri dönebilecek veya dış dünyayla iletişim kurabilecek yolları yoktu. Burada yaşlanıp çocuk yaptılar, ardından o çocuklar da yaşlandı ve çocuk yaptı. Şimdi orada bir yurtları var, kendi başlarının çaresine bakabiliyorlar."

Red, açıklığı çevreleyen insanların yüzlerine baktı, hepsi gerince Eammon'u izliyordu, hepsi geçmişten gelmiş gibi giymişti. "Bir de zayıf bir nokta aradıklarını mı söylemiştin? Bu ne anlama geliyor?"

"Yabanorman'ın diğer tarafa geçmelerine izin vereceği bir yer."

Red burnundan hafif, alaycı bir soluk verdi. "Bulmuşlar gibi görünüyor."

"Genelde buluyorlar," dedi Fife. "Yabanorman kuzey sınır konusunda daha gevşek. Burada, kendini koruması gereken daha az şey var sanırım. Eammon, Lyra ve ben o taraftan ormanın dışına bile çıkabiliyoruz, pek uzağa gidemiyoruz gerçi, pek hoş bir şey olduğu da söylenemez." Fife dişlerini sıktı. "Ama Valleyda tarafı sıkı sıkıya kapalı, asıl önemi olan yer de orası."

Kasabalılar, yaralı adamı sedyeye yerleştirdiler. Adam hafifçe inledi, hâlâ insan ve canavar arasında bir yerlerdeydi. Eammon, yaralı adama uzun uzun baktıktan sonra muhtemelen lider olan, saçlarında halkalar bulunan adama döndü. "Fırsatın olunca haber gönder." Eammon'un gövdesindeki yaralara rağmen sesi sabitti. "Onu götüreceğiniz yeriniz var mı?"

"Tavernanın bodrumu daha önce işe yaramıştı. Güçlü inşa edilmiş." Adam başını iki yana salladı, gümüş halkalar şıngırdadı. "Bormain inşasına yardım etmişti. Ah be, Bormain daha iki gün önce orada içki içiyordu."

"Bu planlı bir keşif miydi?" Eammon'un sorusu mesafeliydi.

Adam eliyle ağzını ovuşturdu, yüzünü Kurt'tan başka bir yöne çevirdi. İç çekerek bir kez başıyla onayladı.

"Bu faydasız, Valdrek." Eammon'un ses tonunda bir öfke vardı fakat çok hafifti, sanki bunun için dermanı yoktu. "Kuzey tarafından geçmenize izin verse bile tamamen geçemezsiniz."

"Orman tam olarak neden hâlâ bu kadar zayıf? Güçlenip sınırlarını tekrar açmaya başlıyor olmalıydı, canavarların kafeslerini sarsması ihtimaline karşılık sınırlarını kapatmamalıydı."

Valdrek kafasıyla Red'i işaret etti. "Taze kanını almanın asıl amacı bu değil miydi?"

"Leydi Kurt." Eammon'un bakışları keskindi. "Taze kan değil."

İğne atılsa duyulacak bir sessizlik. "Anlıyorum." Valdrek'in gözleri Eammon'dan Red'e yöneldi. "Eh. Bu yeni bir şey. Tebrikler, Kurt."

Red'in yanında duran Fife'in kaşları çatıldı, ardından havaya kalktı. "Ya."

Red'in yanakları ısındı. Yeni evliliğiyle birlikte bir unvanın da geldiğini fark etmemişti.

Eammon onlara doğru yürüdü, uzun ve dimdik duruyordu ama Red onun gösterdiği çabayla ağzının beyaz bir çizgi hâline geldiğini ve elinin karnına doğru seğirip durduğunu görebiliyordu.

"Bu pek de iyi görünmüyor," diye gözlemlerini dile getirdi Fife.

"Sadece kötü görünüyor, o kadar da acımıyor." Bu düpedüz bir yalandı fakat Eammon'un ses tonu bu konuda tartışma kabul etmeyeceğini açıkça gösteriyordu. Red baktığında Fife hafifçe başını iki yana salladı. Üstelemek gereksizdi.

"Ben önden gidiyorum o zaman. Lyra'ya her şeyin halledildiğini söylerim." Fife'in ağaç sınırına doğru ağır ağır koşarken mırıldandığı şeyler anlaşılmazdı ama Red oralarda bir yerlerde *fedakâr piç* sözcüklerini yakalayabildi.

Eammon'un yüz hatları acıyla bulanmıştı. Gömleğinin parçalanmış ucundan derisinin üstünde kanla lekelenmiş bir çizgi görünüyordu. Ağzını açıp tekrar kapadı, nafile yere yutkundu. Sessiz bekleyişi bozacak bir şeyi olmayan Red dudaklarını birbirine bastırdı.

Arkalarındaki gölge iltihabı kapmış adam alçak sesle anlamsız şeyler mırıldandı. Red dönüp omzundan geriye baktı, adamın kör, süt beyazı gözleri direkt olarak onlara bakıyordu.

"Solmir'in selamı var, Kurt," diye mırıldandı Bormain.

I4

E ammon donmuş bir hâlde duruyordu, kocaman açılmış gözleriyle, dehşet ve öfkenin arasında kalan bir görüntüyle açıklığın dönüştüğü toprak karmaşasına ve orman enkazına bakıyordu. Ardından eli Red'in dirseğini bir mengene gibi kavradı ve onu ağaçların arasına doğru yönlendirdi, o kadar hızlıydı ki Red neredeyse takılıp düşecekti.

Solmir. Red'in bu ismin kime ait olduğunu hatırlaması, zihninde yarattığı mum ve taş görüntülerinin arasında anlamını bulması biraz zaman aldı. Bulduğundaysa adımları tekledi.

Valchior, Byriand, Malchrosite, Calryes, Solmir. Beş Kral.

Red'in ağzı Eammon'a neden Bormain'in Beş Kral'dan birinden bahsettiğini sormak üzere açıldı fakat acıyla çıkardığı boğuk ses sorusunu gölgeledi. Eli, Eammon'un gömleğinden yaptıkları geçici sargının altında yanıyor gibiydi ve elini göğsüne kapatırken dizleri büküldü.

Hafif, sakinleştirici sesler, avucundaki sargıyı çözen sıcak eller. Açtığı kesik, kurşuni kırmızı bir çizgi hâlindeydi, saniyeler içinde bir aylık bir iltihaplanma oluşmuş gibiydi. Nabzıyla birlikte atan bir acı hissediyordu, acının yankısı dirseğinin hemen altında, Anlaşmacı'nın Mührü'nün halkası etrafında sızlıyordu.

Anlık ama net bir düşünce: *Yabanorman benden memnun değil.* Red, bir şeyin olmasına engel olmuştu, Yabanorman'ın istediği

bir şeyin. Dört sene önce, kanı ilk defa ormanla buluştuğu zaman istediğiyle aynı şeydi bu.

Eammon, o zaman onu durdurmuş, şimdi yine engel olmuştu ve Yabanorman'ın ikisine karşı olan sabrı gittikçe tükeniyordu.

Sıcak eller Red'in ellerinin üzerine kapandı. Bir nefeste, hem elinde hem de Mühür'ünde hissettiği bıçak gibi saplanan acı yok oldu. Eammon'un bereli avucunda, Red'in kendi avucunda açığının birebir aynısı başka bir kesik açıldı ve avucundaki yürek ve yaşam çizgilerini karmakarışık bir kavşağa çevirdi. Dişlerinin arasından bir küfür yükseldi, kesik olmayan elini ön kolunun üzerine, yırtık ve kanlı gömlek kolunun altında saklanan Anlaşmacı'nın Mührü'nün olduğu yere bastırdı.

Yine Red'in acısını alıyordu. Yine onun için acı çekiyordu.

"Bunu yapmana gerek yoktu," diye mırıldandı Red, aniden utanmıştı. Bacakları titremesine rağmen kendini ayağa kaldırdı ve bir bütün hâlindeki kesiksiz derisini görmek üzere avucunu çevirdi. Bileklerinin üzerinde pas renginde kurumuş kan lekeleri vardı.

"Ben de aynı şeyi söyleyecektim." Eammon hızlı adımlarla ondan uzaklaştı, aldığı acı belli ki artık başa çıkılabilir derecedeydi. Bir eli kalçasının çıkıntısı üzerindeydi, diğer elini titrek bir şekilde saçlarının arasından geçirdi. Saçları tamamen çözülmüştü ve bir mürekkep birikintisi gibi sırtından aşağı dökülüyordu. "Gölgeler aşkına, kulede kalmanın neresini anlamadın, Redarys?"

Red kollarını kavuşturdu, Eammon'un iyileştirdiği deri pürüzsüzdü ve tuhaf bir şekilde hassastı. "Seni gördüm."

"Beni gördün mü?"

"Bir... görüydü, sanırım."

Eammon'un kaşları kuşkuyla havaya kalktı. "Bir görü."

"O ilk sefer olduğu gibiydi. Ormanda elimi kesip kanattığım gece olduğu gibi ama daha güçlüydü. Daha canlıydı. Sanki aramızdaki bağ..." Sessizliğe gömülüp başını çevirdi, yanakları bir-

den yanmaya başlamıştı. Parmakları, Mühür'ünün üzerini örten elbise kolunun kumaşını çekiştirdi. "Artık daha derin gibi, bağ yemininden sonra."

İkisi aynı anlama gelse de ona evlilikten ziyade *bağ yemini* demek daha az garip hissettirmeliydi. Buna rağmen, hiç sahip olmaması gereken bu kırılgan şeyden bahsederken dili neredeyse dolanıyordu.

Ağır sessizlik soğuk havada asılı kaldı. En sonunda Eammon iç çekip eliyle yüzünü ovuşturdu. "Eh," diye mırıldandı, "bu da bir şeydir."

Red'in dudakları büküldü.

"Yani bu" -Eammon'un eli ikisinin arasında sallandı- "birbirimizi görmemizi sağlıyor." Alaycı bir soluk verdi. "Acil durumlarda."

"Görünüşe göre öyle."

"Muhteşem." Eammon gözlerini tekrar ovuşturdu. "Tam olarak ne gördün?"

"Ellerini." Red, saçlarının arasına dolaşmış bir yaprağı çıkardı, Kurt dışında bakabileceği bir şey olduğu için memnundu. "Geçen seferki gibiydi. Ama aynı zamanda Bormain'i ve gözcüyü de gördüm." Duraksadı. "Bu yüzden yardıma ihtiyacın olduğunu anladım. Kendini kestiğini ve bunun bir işe yaramadığını gördüm."

Red'in saçlarının arasından kurtardığı, üzerinde yeşillikler olan gevrek kahverengi yaprak kıvrılarak yere düştü. Orman zeminine dokunduğunda rengi yavaşça soldu.

"Sanırım acil durumları olabildiğince düşük seviyede tutmalıyız o zaman," dedi Eammon, gözleri yaprağın üzerindeydi.

"O dediğin buralarda hayli zor."

"Şu an için elimden gelenin en iyisi bu." Eammon döndü, bu hareket gövdesindeki yaraları sızlattı. Dişlerinin arasından bir küfür çıktı, gömlek kumaşının üzerine kan ve özsu sızıyordu. Sırtını bir ağaca yasladı, aniden kendini dik tutmakta zorlanmaya başlamış gibiydi.

“Bu kötü görünüyor, Eammon.”

Kendi adını duymasıyla bakışları yukarı kalktı. Red, yanakları kızarak birbirlerini tanıdıkları bir haftayı aşkın süredir ilk defa Eammon’a adıyla seslendiğini fark etti.

Eh, Eammon artık kocasıydı. Ona sonsuza kadar *Kurt* diye seslenemezdi.

“Onu iyileştirebilir misin?” diye aceleyle sorarak adının bıraktığı yankıyı kovaladı. “Elimi iyileştirdiğin gibi?”

“Kendi kendini iyileştiremezsin.” Gözleri kapandı, başını ağaç gövdesine yasladı. “Denge, unuttun mu? Acının gideceği yer yok?”

Red’in öne attığı adım çekingendi, uzattığı eliyse daha da çekingendi. “Ben yapabilirim...”

“Hayır.” Eammon’un gözleri bir anda açıldı. “*Yapamazsın*. Bir gün için yeterince şey yaptın, Redarys. Listeye bir de iç organlarının parçalanmasını eklemeyelim.”

Bu, Red’i kabul etmek istediğinden daha fazla incitmişti. Elini hızla geri çekti. “Bıraksaydım da tek başına mı parçalansaydım o zaman?”

“Seni korumak zorunda kalmasaydım hiçbir yerimin parçalanmamış *olacağı* aklına geldi mi?”

“Bana *ihtiyacın* vardı.”

Sözcükler bir celladın baltası gibi havada asılı kaldı. Kurt bakışlarını başka yöne çevirdi. “Sanırım vardı.”

Red alaycı bir şekilde kaşını kaldırdı ama nabızları biraz daha güçlenmiş gibiydi. “Bunu kabullenmek o kadar da zor değildi, değil mi?”

Eammon’un acı gülüşü suratını buruşturmasına sebep oldu, elini karnına daha da sert bastırdı. Red endişeyle parmaklarını çevreleyen kanlara baktı. “Sen—”

“Sorun *değil*.”

Red, dudaklarını birbirine bastırıp dikkatini kendi yarasının görüntüsüne yönlendirdi, belli ki Eammon görmezden gelmek-

te kararlı gibiydi. "İlk kestiğimde acımadı," dedi düşüncelere dalmış bir şekilde ve parmaklarını esnetti. "Sadece sonrasında." Duraksadı. "Daha önce de böyle olmuştu."

Yabanorman'a karşı koymaya çalıştığı gece, Neve'in, kanın ve anlamlandıramadığı bir görünüm olduğu gece. Katliamın yaşandığı yerden alınmalarından sonra eli alevler içinde yikanıyor-muş gibi hissetmişti, avucundaki ince çizik yüzünden olamayacak keskin ve bıçak gibi saplanan bir acı duymuştu. Hekimler afallamış ve acısı dinene kadar Red'e sulandırılmış şarap vermek dışında ne yapacaklarını bilememişlerdi. Nihayetinde dinmişti fakat bu iki gün sürmüştü.

Hâlâ ağaca yaslanmakta olan Eammon kıpırdandı. "Yabanorman yüzünden," dedi en sonunda. "Onunla kan yoluyla bağ kurmakla ilgili bir şey." Cevabı yarıda kesilmiş gibiydi, sanki sonunda ilave edilmesi gereken bir şeyler vardı fakat Kurt başka bir şey söylemedi, yüzünü hafifçe diğer yöne çevirdi ve bu yüzden Red yüzünün hatlarını yalnızca yandan görebildi.

Red surat asıp bileğindeki kurumuş bir kan lekesini ovaladı. "Muhtemelen kızgın olmasıyla da ilgilidir." Bunu Eammon'u konuşmaya teşvik etmek için söylemişti fakat onun oltaya gelebileceğine dair tek işaret yutkunmasıyla aşağı yukarı hareket eden boğazıydı. "Yabanorman pek hoşnut görünmüyor... yapmak istediği her neyse onu yapmasına izin vermediğimiz için."

Kurt hâlâ ona bakmıyordu. "O da var."

Elleri çoğunlukla temizlenen Red, kollarını kavuşturup tek kaşını kaldırdı. "Senin canını da o kadar çok mu acıtıyor? Her seferinde?"

"Eskiden acıtıyordu." Eammon, yüzünü buruşturarak ağaç gövdesinden ayrıldı ve yalpalayarak öne doğru bir adım attı. "Gel hadi."

Red, Eammon'un peşine düştü ve bir dakikalığına Yabanorman'da duyulan tek ses botlarının çıkardığı düzensiz adım sesleri oldu. "Beş Kral'dan birinin adını söyledi," dedi Red en

sonunda, çünkü kafa karışıklığını becerikli bir şekilde incelikli sorulara çevirecek bir yol bulamamıştı. "Solmir. Gaya'yla evlenmesi gereken Kral. Neden?"

Eammon ona kehribar gözlerinden biriyle bir bakış atmak için önünde hafifçe döndü. Uzunca iç çekti, ardından tekrar çalıların arasından ilerlemek için geri döndü. "Gölge Topraklar'da ne olduğuyla ilgili ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey. Geri kalan her lanet şeyle ilgili olduğu gibi, efsaneler dışında hiçbir şey bilmiyorum ve şu ana kadar onların da çoğunluğu saçmalıktan ibaret gibi görünüyor."

"Kaba hatlarına sadıklar ama evet, çoğunluğu saçmalık. Gölge yaratıklar, efsanevi canavarlar ve Kadim Olanlar –bunlar canavardan ziyade tanrıya benzeyen şeyler– Gölge Topraklar'da tutsak ediliyor." Kurt, canavarlardan çok sakın bir şekilde bahsetmişti, karanlık ormanın içinde yollarını açmak için dalları kenara itiyordu. "Ama Beş Kral da orada."

Red'in adımları yavaşlayıp durdu. Ağzı açık kaldı. "Ama Kralların burada olmadığını söylememiş miydin?"

"*Burada* değiller. Gölge Topraklar'dalar. Ve mevcut dini inanışın aksine onları serbest bırakmamın bir yolu yok. Tabii Gölge Topraklar'da tutsak edilen her şeyin Krallarla birlikte gelmesini ve bütün Yabanorman'm çökmesini istemiyorsan ki seni temin ederim istemezsin." Eammon bir dalı kaldırıp geçebilmeleri için yukarıda tuttu. "Yabanorman ve ben yöntemler konusunda anlaşamıyor olabiliriz fakat prensipler konusunda aynı fikirdeyiz."

Red kendi içindeki orman parçasını ve Eammon'un içindeki daha büyük parçayı düşündü, aynı anda hem bir parçan hem de senden ayrı olan bir şeye karşı koymanın itme ve çekme gücünü.

"Nasıl oraya düştüler?"

"Anlaşma yaptılar. Bu kısmı zaten biliyorsun. Gölge Topraklar'ı yaratmak için, canavarları tutacak bir yer yaratmak için anlaşma yaptılar. Yabanorman bunu kabul etti fakat böyle bir şeyi gerçekleştirebilmek için çok büyük bir güce ihtiyacı var-

dı." Bütün bunları anlatırken sesi yalnızca biraz gergindi ama omuzları kaskatıydı ve yürürken elini sanki kendini bir arada tutmazsa içinden bir şeyler düşecekmiş gibi gövdesine bastırıyordu. "Eskiden sihir dünyanın bir parçasıydı. Öylece... oradaydı, öğrenebilecek herkesin kullanımına açıktı. Yabanorman, Gölge Topraklar'ı yaratmak için bütün sihri içine çekip hapsetti. Gözcüleri ve aşağıdaki Gölge Topraklar'ı yarattı."

"Ve de Muhafızları."

"Evet, onları da. Yabanorman'ın yeni hapishanesini ayakta tutmak için yardıma ihtiyacı vardı. Ciaran ve Gaya'nın zamanlaması gerçekten berbatı." Kanlı karnına bastırmadığı elini yumruk yaptı. "Anlaşmalarını yapmalarından elli yıl sonra Krallar sihri geri istediklerine karar verdi. Anlaşmayı yaptıkları yerdeki gözcüyü keserek her şeyi geri almaya çalıştılar. Bunun yerine Gölge Topraklar'a bir delik açıldı ve onları sürgün ettikleri canavarlarla birlikte esir aldı. Yabanorman yaptığı anlaşmaları çok ciddiye alır. Sınırlarını da o zaman kapattı, başka birilerinin de yaptıkları anlaşmalardan caymasını veya başka bir anlaşma yapmasını istemedi." Güçlkle, acı dolu bir şekilde omuz silkti. "Bu hikâyeden çıkarılması gereken bir ders var. Güç sahibi insanlar onu kaybetmeye dayanamaz ve uzun bir süre elde tutulan çok fazla güç herkesi zalim birine çevirebilir."

Red şakaklarında bir baş ağrısının başladığını hissetti. "Yine de bu, eğer bütün Krallar oradaysa neden Bormain'in Solmir'in adını söylediğini açıklamıyor. Neden özellikle o?"

Bu ismi duyunca Eammon'un sırtındaki kaslar gerildi fakat sesi değişmedi. "Kimbilir. Bormain bir yarıktan Gölge Topraklar'a düştü. Ne tür korkunç şeyler gördüğünü bilemeyiz." Kale'ye açılan demir kapı sislerin arasından önlerinde belirdi. "Fazla kafa yorma. Gölge iltihabı insanın vücudunu olduğu kadar zihnini de etkiliyor."

Red gözlerini kıstı fakat bir şey söylemedi.

Eammon kapıya dokundu. "Günün geri kalanında Kale'nin

duvarları içinde kal," dedi kapıyı içe doğru açarken. Omzunun üzerinden Red'e sert bir bakış attı. "Ciddiyim, Red. Yabanorman... sen geldiğinden beri çok huzursuz ve kanının tadını her aldığında durum daha da kötüleşiyor gibi görünüyor." Yüzünde yorgun bir sırıtış belirdi. "Ben seni kurtardım, sen de beni, ödeştik diyelim. Kendini kurtarılmayı gerektirecek başka bir duruma sokma, en azından bir iki gün için."

"Aynıısı senin için de geçerli."

"Elimden geleni yaparım." Eammon, sendeleyerek kapıdan içeri girdi, ayağı gevşek bir kayaya çarptı; hafifçe tökezlese de toparlandı "Pisleyen atlar üstündeki Krallar adına."

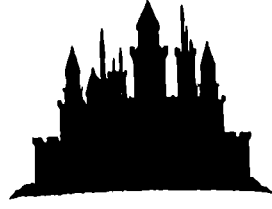
"Şey yapmamı istemediğine emin misin--"

"Oldukça eminim."

Kale'nin kapısı gürültüyle açıldı, Lyra'nın kıvırcık saçları ve ince silueti görüldü. "Evlendiğinizi bize *ne zaman* söylemeyi düşünüyordunuz?"

Red avlunun ortasında durdu. "Ben..."

"Ne hoş," diye homurdandı Eammon, kanlı gömleği derisine yapışmış bir hâlde tepeyi tırmanmaya başladı. "Fife'ı öldürecekim."

Valleyda IV

“**H**içbir miktardaki para o kervanın harekete geçmesi için yeterli olmayacak.”

Ticari Müşavir Belvedere, şakakları hafifçe kırılaşmaya başlayan kısa kesilmiş koyu renk saçları ve güçlü, çıkıntılı bir burnu olan çok ciddi, münzevi bir adamdı ama yakışıklılığı hem kadınlar hem erkekler tarafından takdir edilirdi. Fakat dış görünüşü cazibesinin yalnızca bir kısmını oluşturuyordu. Korkunç haberler iletirken bile insanların dinlemekten hoşlandığı türden muhteşem pürüzsüzlükte, tok bir sesi vardı.

Ve bir Ticari Müşavir olarak bunu sık sık yapardı.

“Alpera Geçidi, yılın bu döneminde olması gerekenden daha fazla karla kaplı,” diye sözüne devam etti. “Hâlâ gemi seferi için elverişli ama bu muhtemelen uzun sürmez. Kervan orada mahsur kalma riskini göze almak istemiyor.”

“Bu kabul edilemez.” Cümle sertti fakat Isla’nın sesi öyle değildi. Neve’in uzun masanın diğer ucundaki görüş noktasından annesi, pencereden giren güneş ışını kadar solgun görünüyordu. Uçuşan altın renkli saç tutamları başının üzerini bir hale gibi kuşatıyor, koyu halkalar gözlerinin etrafını çevreliyordu. An itibarıyla dört gündür, Neve’le birlikte akşam yemeği yediği günden beri iyi görünmüyordu ve kimse bu konuda açıkça bir görüş belirtmese de insanlar fark etmeye başlamıştı.

Bu durum Neve'in canını sıkıyordu.

Neve'in yanında Kiri, Başrahibe'yle birlikte sessizce oturuyor, yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Başka bir Mezhep rahibi olan Tealia da diğer tarafta oturuyordu, abartılı bir şekilde dinlediğini göstermesi Kiri'nin sakinliğiyle bir tezatlık oluşturuyordu.

Kiri'nin söylediğine göre Tealia, Zophia'nın varisi olarak adlandırılmayı çok istiyordu ve bunu gerçekleştirmenin en iyi yolunun Isla'ya kendini cazip bir seçenek gibi göstermek olduğunun farkındaydı. Ortada bir oy kullanma töreni olabilirdi ama varis unvanı yalnızca mevcut Başrahibe ve Kraliçe tarafından belirleniyordu ve herkes bunu biliyordu.

Sanki düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi Kiri'nin soğuk mavi gözleri Neve'e kaydı, ardından başka tarafa yöneldi.

"Alpera tahıl sevkiyatı yıl boyunca aldıklarımızın en büyüğü. Diğer bütün ithalatların birleşiminden daha fazla insanı doyuruyor." Isla başını iki yana salladı fakat hareket etmek hasta hissetmesine neden oluyormuş gibi belli belirsizdi. "Sizce sonbahar geldiğinde halka bir ton zeytinyağı ve çay dağıtabilir miyiz? İsyan çıkar."

Belvedere ellerini havaya kaldırdı. "Aynısını ben de söyledim. Düklere büyük bir meblağ teklif ettik. İkinci Dük kabul edip kervanı ilerlemeye zorlayacaktı ama Birinci ve Üçüncü ona oy birliğiyle üstün geldi. Meducia bölgesine girip malları oradan göndermeyi önerdim ama görünüşe göre Cevelden Sıradağları heyelan mevsimindeymiş ve deniz yolculuğunu zorunlu kılıyormuş, yani bu öneri de bir direnişle karşılaştı."

Bunu Neve de söyleyebilirdi. Meducia bahar dışındaki bütün mevsimlerde kuzeye deniz yoluyla sevkiyat yapardı, bahar mevsiminde Cevelden Sıradağları'nda büyüyen ağaçlar toprağı heyelanları en aza indirecek şekilde sabit tutardı. Sıradağlar, Meducia'dan Valleyda'ya giden tek kara yoluydu, bu yüzden şimdi yaz mevsimi olduğundan deniz yolu sevkiyatı bir zorun-

luluktu. Bu hem zaman hem de para açısından büyük bir masraf olacaktı. Valleyda'nın etrafı karalarla kuşatılmıştı ve tahıllar Alpera'dan Meducia'ya giden bütün yolu aşıp denize ulaşmak, ardından Floria sahiline gitmek, sonrasında da Floriane'i geçip nihayet Valleyda'ya ulaşmak zorunda kalacaktı. Ve Floriane'deki mevcut huzursuzluk dolayısıyla sevkiyatın Valleyda'ya kadar gidebilmesi pek de olası değildi.

Görünüşe göre, Belvedere'in Efendi Matheus'tan bir iki ders alması gerekiyordu.

"Floria sahili o zaman." Bu Zophia'dan gelmişti ve onun konuşmasıyla herkes koltuğunda daha dik oturdu. Neve bile, ki bu yüzden kendisinden biraz nefret etmesine rağmen. "Tek seçeneğimiz bu gibi görünüyor, Düklerin hoşuna gitse de gitmese de. Önlerinde sallandırdığınız etkileyici ücret her neyse onu alın ve bu parayı tahılı Meducia'dan denize göndermek için kullanmalarını söyleyin, oradan da Floriane Limanı'na gidebilir."

"İsyancılar, Hazretleri." Hakkını vermek gerekirse Belvedere pürüzsüz sesinin öfkeli *çıkmasına* izin vermemişti fakat gözlerinde kıvılcımları görünüyordu. Belki de Neve onu daha çok takdir etmeliydi. "İlhakımıza karşı çıkanlar Floriane Limanı'na gönderdiğimiz her şeye el koyacaktır."

"Onları öldürün o zaman." Tealia kendi önerisini başıyla onayladı, ilgiliymiş gibi görünen o yapmacık ve masum ifade hâlâ yüzündeydi. "Valleyda'dan çalmak kutsal bir suçtur. Bunu yapmamaları gerektiğini biliyor olmalılar, özellikle de bir İkinci Kız Çocuğu gönderdiğimiz için. Kimse bizi onlara bir ders verdiğimiz için suçlamaz."

Bu korkunç bir fikirdi ve doğru olması onu daha da korkunç hâle getirmişti. Valleyda'nın bütün gücü dine dayalıydı. Yabanorman'a olan yakınlıkları gereğince, Valleyda rahibelerinin dini nüfuzları herhangi başka bir ülkeye kıyasla çok daha fazlaydı. İnsanlar dört bir yandan Valleyda Mihrabı'nda yalvarmak için geliyor, diğer krallıklar da iyi hava şartlarından

varislerin doğumuna kadar her şey için uçuk miktarlarda dua vergisi gönderiyordu. Bu, kıtanın geri kalanını hizaya getirmek için yeterliydi, İkinci Kız Çocuğu'nun yakın tarihli kurban edilişi de hesaba katılınca insanların inancı daha da artmıştı. Gaya'nın ölümünden bir sene sonra Yabanorman'dan patlak veren ve Kaldenore ormana girene kadar ortadan kaybolmayan canavarların hikâyeleri hâlâ unutulmamıştı. Red'in kurban edilmesi Kralları geri getirmemişti fakat canavarlar da geri dönmemişti. Eski hikâyelere bütünüyle inanmayanlar için bile, genç bir kadın, yalnızca bunların tekrarlanmadığından emin olmak için ödenen küçük bir bedeldi. Siyasi güce gelince, Valleyda'nunki şu an için en yüksek seviyedeydi.

Neve'in dişleri birbirine geçmişti, tırnakları masanın altında yumruk yaptığı avuçlarına batıyordu. "Florialılara karşı güç kullanılmasına izin vermeyeceğim."

Beş çift göz bir anda ona döndü, Kiri'nin dışında bütün bakışlar şaşkınlıkla doluydu. Isla, kalan tek kızına o uzun masanın karşısından şaşkın gözlerle baktı.

Belvedere boğazını temizleyip herkesten önce kendini toparladı. "İlk Kız Çocuğu haklı," dedi. Florialıların yanımızda olmasını istiyoruz. Valleyda'nın bir parçası olmaktan mutluluk duymasalar bile en azından buna *razı* olmalılar. Halktan insanları öldürmek kamuoyunu olduğundan daha huzursuz bir hâle sokmaktan başka bir işe yaramaz."

Tealia'nın gözü korkmuş gibi görünüyordu fakat Zophia, Florialı isyancıların öldürülüp öldürülmemesinin onun için pek bir önemi yokmuş gibi elini sallamakla yetindi. "O zaman Neverah'yı Arrick'le evlendiririz. Floriane'in vilayet statüsünü resmileştiririz, böylece liman bizim olur. Halk, vefat etmelerinden önce Arrick'in anne ve babasını severdi, bu yüzden onun Valedren soyundan biriyle evlenmesinin insanların fikirlerini değiştirme veya en azından bir merasimle dikkatlerini dağıtma ihtimali var." Gözlerini Neve'e çevirdi. "Bu hafta içinde."

Neve'in ağız konuşamayacak kadar, rıza gösteremeyecek, karşı çıkamayacak veya herhangi başka bir şey söyleyemeyecek kadar kuruydu. Neve'in evliliği dört yıl boyunca ertelemeyi başarabildiği bir şeydi, bu müsaade edilmesi gerekenden çok daha uzun bir süreydi fakat kız kardeşi Yabanorman'a arsızca kurban edildiğinden kimse düğün hazırlıklarını önemsememişti. Bu, muğlak ve uzak, daha sonra, her zaman daha sonra ilgilenilmesi gereken bir şeymiş gibi görünüyordu.

Şimdiyse gelip çatmıştı ve Neve'in yapmayı istediği tek şey odadan fırlayıp hiç durmadan koşmaktı.

"Aceleci davranmayalım."

Kiri'nin ses tonu alçak olmasına rağmen duvarlardan yankılandı. Elleri geniş beyaz cüppe kollarının içine sokulmuş, başı saygıyla Başrahibe'ye doğru eğilmiş şekilde oturuyordu. "Düşüncelerinizi anlıyorum, Hazretleri ve koşullar farklı olsaydı sizinle aynı fikirde olurdum. Fakat Tealia haklı, en azından bir konuda."

Diğer rahibenin yanakları kızardı.

"İman duygusu şimdi daha önce hiç olmadığı kadar yüksek," diye sözüne devam etti Kiri. "Bir İkinci Kız Çocuğu'nun doğumundan, tasarlandığı şekilde Yabanorman'a gönderilmesinden sonra. Ve bakın!" Solgun ellerini havaya kaldırdı. "Hiç canavar yok. Bir kez daha kıtayı güvende tutmayı başardık." Elleri tekrar cüppe kollarının içine soktu, gözleri parıltıyordu. "Kurban vermek Kralları geri getirmemiş olabilir..."

Neve, Mihrap'ı düşündü, dalları, kanı ve masasının çekmesinde sakladığı ağaç kabuğu parçasından yapılma kolyeyi düşündü.

"... fakat yine de, Red'in doğumu onların bizi dinlediğine dair bir işaretti. Özgürlük hasreti çektiklerine dair, onlardan birinin Kurt'u yatıştırmaya yeteceği umuduyla bize kurbanlar gönderdiklerine dair. Ve bu kutsal vazife konusunda Valleyda'ya güveniyorlar. Bize güveniyorlar." Sözleri coşkuluydu ama sakın bir

biçimde söylenmişti. Kiri'nin soğuk gözleri bir kez daha Neve'e kaydı. "Eğer bunu onlara etkili bir şekilde hatırlatırsak Alpera istediğimiz her şeyi yapacaktır. Diğer herkes de aynı şekilde."

Herkes Kiri'nin sözlerini tartarken odada bir sessizlik oldu. Başrahibe oturduğu yerde kıpırdandı. "Doğru konuştun Kiri," diye kabullendi. "Peki bunu onlara nasıl hatırlatmamızı öneriyorsun?"

Uzayıp giden korkunç bir dakika boyunca Neve olasılıkları, Mihrap'ta geçirdikleri tuhaf zamanlardan sonra yapabilecekleri şeyleri düşündü. *Sihir*. Kiri'nin Gölge Topraklar'ın kendisinden çekip aldıklarını iddia ettiği sihir.

Bu, Neve için hâlâ kabullenmesi zor bir şeydi –tam karşısında duran kanıtla bile yıllar süren sessiz şüpheciliğinin üstesinden gelmek zordu– ama bunun başka bir açıklaması yoktu ve bulgular yadsınamazdı. Tanık olduğu küçük deneyler yeterince inandırıcıydı. O güçle ağaçlar kurutulabilir, çayırlar yok edilebilir, bereketli topraklar çorak ve donmuş hâle getirilebilirdi.

Kiri'nin dudağı kendinden memnun bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "İbadetle elbette."

Neve'in göğsündeki daralma hafifledi, ancak sadece bir nebze.

"Arick, geri döndüğünden beri dinine çok daha fazla düşkün," diye devam etti Kiri. "Çoğu gecesini Mihrap'ta dua edip ülkelerimize nasıl en iyi şekilde yardım edebileceğimiz üzerine derin derin düşünerek geçiriyor. İnaniyorum ki bize seve seve yardım eder, Neverah'yla evlenmeden önce bile."

Daralma hissi tekrar Neve'in göğsünü sardı.

"Arick'in bana ve seçeceğimiz diğer rahibelere Floriane sahiline kadar eşlik etmesini öneriyorum," diye devam etti Kiri. "Limanı temizlemek için dua edeceğiz."

Odadaki bütün gözler şaşkınlıkla açıldı. Floriane'in limanı göz alıcı bir körfezde konumlanmıştı ve yaz mevsiminde liman ağzı sıklıkla deniz yosunuyla dolardı, bazen yosunlar o kadar fazla olurdu ki deniz trafiğini sıkıştırırdı. Böyle olduğu zaman

işçiler suya dalıp pisliği elleriyle temizlemek zorunda kalırdı. Mezhep her yaz mevsiminin başlangıcında limanın temiz kalması ve Kralların deniz yosunlarının fazla büyüyüp gemilerin yolunu kapatmasına bir şekilde engel olmaları için dua ederdi. Yosunlar bazı yazlar sorun oluşturur, bazı yazlar da oluşturmazdı. Neve, her iki durumda da duaların pek bir etkisi olduğunu düşünmüyordu.

Zophia kırılmış kaşlarından birini kaldırdı. “Edilen dualar en çok Mihraplarda etkili olur Kiri, limanlarda değil. Ayrıca deniz yolculukları için edilen dualar haftalar önce, Floriane vergisini gönderdiğinde yapıldı.”

Kiri başını eğdi. “Doğru. Fakat Kralların bu çalkantılı dönemde bir mucize ihtiyacı hissedeceklerine ve bunu bahşedeceklerine inanıyorum. Bana kulak verin, limanda dualarımızı ettiğimizde körfez ağzı tamamen temizlenmiş olacak ve bunu bizim yalvarışlarımızın sağladığına dair hiçbir kuşku olmayacak.”

Başka, daha uzun bir duraksama oldu. Zophia ağzını büzdü, yüz ifadesi anlaşılmazdı. “Ne büyük inanç,” diye mırıldandı.

“Hoş bir fikir ama gerçekçi değil.” Tealia, Kiri’ye dilini çıkarmamıştı fakat ses tonu bunu yapmış kadar vardı. Bakışları Başrahibe’den Kiri’ye sıçradı. “Krallar bu talebini yerine getirse bile Florialı isyancılarının sizi dualarınızı edemeden önce öldürmeyeceğini nereden bilebiliriz? İman duygularına çok güveniyorsun.”

“Tam tersi.” Kiri’nin gülümsemesi cam kadar keskindi. “Beş Kral’a çok güveniyorum. Yoksa sen onların bizi birkaç tane memnuniyetsiz asiden koruyabileceklerine inanmıyor musun, Tealia?”

Diğer rahibe sesini çıkarmadı, yanakları alev alevdi. Zophia onlara bakıp somurttu, ardından Kraliçe’ye baktı.

Isla, masanın ucunda hareketsizce ve sessizce oturuyordu, bakışları uzaklardaydı. Korku, yumruğunu Neve’in yüreği etrafına daha da sıkı sardı.

“İnancın takdire şayan,” dedi Başrahibe en sonunda Isla’nın

cevap vermeyeceği anlaşılnca. Kiri'ye döndü. "Ve bana kalırsa denemeye değer fakat eminim ki Kraliçe de nöbetçilerin size eşlik etmesi konusunda benimle hemfikirdir."

"Bir veya iki tane, belki." Kiri'nin keskin gülümsemesinin gözleriyle uyum içinde olduğu söylenemezdi. "Gerçekten, daha fazlasının gerekli olacağını düşünmüyorum."

Zophia ikna olmamış gibi bir ses çıkardı fakat daha fazla üstelmedi. "Onay veriyorum fakat hızlı hareket etmeliyiz. Sevkiyatı Floriane üzerinden göndermek varış tarihine günler ekleyecek. İbadetinizden sonra işler hâlâ dengesiz olursa her zaman evlilik seçeneğine geri dönebiliriz."

"Her türlü dönmememiz için bir sebep göremiyorum." Belvedere, dakikalarca süren sessiz dinleyişinin ardından tekrar konuşmaya girdi. "Kuşkusuz, bir zararı olmaz."

Gözleri Neve'in üzerindeydi, onun cevap vermesini bekliyordu ama Kiri önce davrandı. "Elbette olmaz," dedi ciddi bir biçimde. "Fakat kraliyet evliliği sevinçli bir meseledir. Eğer mümkünse Neverah'nın düğünü uygun gördüğü şekilde planlamak için vakti olmalı."

Rahatlama göğsüne dolmak istedi fakat endişe buna izin vermedi. Neve dişlerini sıkmış rahibeyi izliyordu. Bu durum ona pazarlık yapıyorlarmış gibi hissettirmişti. Kiri'nin sunduğu yardımlar bedelinin ödenmesi beklentisiyle geliyordu.

Tek soru bunun nasıl olacağıydı.

Detaylar planlandı, tarihler belirlendi ve nöbetçiler atandı. Arick, Kiri ve rahibeleri –Başrahibe'yi yormamak için rahibeler bizzat Kiri tarafından seçilmişti– iki gün içinde, Floriane başkan-tine haber gönderildikten sonra yola çıkacaklardı. Alpera'nın Üç Dükü hâlâ orada kalıyordu, Red'i uğurladıktan sonra henüz eve dönmemişlerdi, bu yüzden Belvedere gece olmadan teklifi onlara iletebilirdi.

Belvedere ve rahibeler çıkmadan önce tek tek Isla'yı ve ardından onu başlarıyla selamlayıp odadan ayrılırken Neve geride

kaldı. Kiri, yine o hafif, soğuk gülümsemesiyle öne eğilirken göz temasını korudu. "Belki sizi öğleden sonra görebilirim, İlk Kız Çocuğu. Dua etmeyi düşünüyorum." Ardından süzülerek odadan çıktı.

Neve yavaşça ayağa kalktı ve uzun masanın kendi tarafındaki ucundan annesinin oturduğu tarafa doğru yürüdü. Yakından baktığında Isla'nın alnında terden oluşan parlaklığı ve elbisesinin katları üzerinde seğiren ellerini görebiliyordu.

"Anne?" Sesi çekingen çıkmıştı. "Odana gitmene yardım etmemi ister misin?"

Isla bir an onu duymamış gibi göründü. Ardından başını iki yana sallayıp titrek bacakları üzerinde ayağa kalktı. "Hayır. Hasta olabilirim fakat aciz değilim."

"Belki de biraz istirahat etmelisin."

Neve, başka bir iğneleyici laf bekliyordu ama annesi bunun yerine iç çekmekle yetindi. "Evet. İstirahat." Kapıyı itip açtı ve koridorda o kadar yavaş ilerledi ki tökezlememek için değil de sakın bir gezintiye çıktığı için böyle yürüyormuş gibi görünüyordu.

Neve arkasından onu izledi, dudağını öyle sert ısırmıştı ki neredeyse kanatacaktı. Ardından kaşları çatık bir şekilde bahçeye doğru uzun adımlarla yürüdü.

Hoş havaya rağmen –Valleyda standartlarına göre– çalıların arasında oyalanan pek insan yoktu. Oradaki birkaç kişi de Neve kararlılıkla Mihrap'a doğru yürürken onu fark ettiklerine dair başlarını eğmekten başka bir belirti göstermedi.

Kiri, ellerini cüppe kollarına sokmuş bekliyordu. Köprücük kemiğini kapatan kumaşta çıkıntı yapan bir şey görünüyordu. Odun parçasından kolyeyi takmıştı fakat gizliyordu.

Rahibe, Neve'in yaklaşmasını izlerken ağzının kenarı yine o keskin gülümsemeyle yukarı kalktı. "Sizinle burada karşılaşmak ne hoş."

"Bırak oyun oynamayı." Neve sesini alçalttı ve birilerinin onları gözetliyor olabileceği ihtimaline karşılık güçlü bir çaba

göstererek yumruklarını serbest bıraktı. “Floriane ile ilgili planın ahmakça. Alperalılar muhtemelen daha iyi bir ücret için geri duruyor. Eğer Belvedere devam ederse–”

“Yaptığınız ilk hata bunun yalnızca tahılla ilgili olduğunu düşünmek,” diye sözünü kesti Kiri. “Evet, Alperalılar yalnızca açgözlülük ediyor. Evet, muhtemelen Belvedere tüm o kurnazlığıyla onlarla bir gün içinde bir anlaşma yapabilir. Fakat fırsat ayağımıza geldi Neverah. Bunu kaçırsak ahmaklık etmiş oluruz.”

Bu *biz* kelimesinde belirsiz bir ağırlık vardı. Neve kollarını kavuşturdu. Göğüs kafesine çarpan kalp atışları saniyeleri sayıyordu.

“Zophia yaşlandı,” diye sözüne devam etti Kiri. “Zamanı daralıyor. Tealia,” –dudaklarını büzerek suratını buruşturdu– “şu an için Zophia’nın yerine geçecek kişi olarak düşünülüyor. Onun atanmasının bizim... deneylerimiz için yıkıcı olacağını söylemek hiç de abartılı olmaz.”

Mihrap’ın içinde, yalnızca bir adım ötelerinde Yabanorman’ın kanlı dal parçaları bekliyordu. Neve ayaklarının üzerinde kıpırdandı.

“Arick ve benim Floriane’e gitmemiz üç amaca hizmet ediyor, hepsi de Yabanorman’ın kız kardeşinizin üzerindeki hükmünü zayıflatmaya devam etmemiz için gerekli.” Elleri geniş cüppe kollarının içinden tekrar ortaya çıktı, parmaklarıyla saymaya başladı. “Dini hükmümüzü sağlamlaştırıp Floriane’e ve diğer herkese bizim ayrıcalıklı olduğumuzu, Valleyda Tapınağı’ndan çıkan emirlerin kanun olduğunu hatırlatıyor. Tahılımızı almamızı sağlıyor. Ve başarılı olduğumuzda Kraliçe’nin Zophia’nın varisini tekrar gözden geçirmesine sebep olabilir.”

Kritik nokta burasıydı, Kiri’nin Neve’in evliliğinden anlık olarak paçayı kurtarmasına yardım etmesinin karşılığı. “Kraliçe mi? Neden Zophia’nın kendisi değil?”

“Onun usulleri belli.” Kiri elini kayıtsızca salladı. “Ve aramızda kalsın, çoğu akşam, kendini adadığı şeylerden ziyade şarapla daha

çok ilgileniyor. Bir karar verdi ve Kraliçe'nin sözü dışında hiçbir şey için onu değiştirmes ve bunu yapmak sırf ona zahmet vereceği için."

"Yani annemi seni varis olarak ataması için ikna etmeye çalışacağım," dedi Neve, durumu en açık hâline indirgemişti, "sen ve Arick de limanı temizleyerek dini hükmümüzü artırmaya çalışacaksınız." Neve'in gözleri kısıldı. "Ki bunu yapabileceğin konusunda çok emin görünüyorsun."

"Elbette yapabilirim." Kiri elini kaldırdı ve Mihrap'ın yanındaki çalının üzerinde duran yapraklardan birine hafifçe dokundu. Bileğindeki damarlar, içlerinde kan yerine gölgeler dolaşıyormuşçasına karardı. Havaya donuk ve metalik bir koku yayıldı, gök gürültülü bir fırtına öncesi gibiydi fakat tuhaf bir şekilde soğuktu. Boşluğun bir kokusu olsa muhtemelen böyle olurdu.

Kiri'nin dokunduğu yaprak kuruyup kahverengiye döndü. Yere düştü.

Mihrap'taki bükülmüş ağaçların satın aldığı şey buydu, Yabanorman'ı zayıflatmanın getirdiği çifte ödülün ikinci parçası. Onu Red'i serbest bırakacak kadar güçten düşürme ihtimalleri ve bu... ölüm gücü, çürüme gücü.

Bu sihrin işlediğini görmek herkesi onlarla işbirliği yapmaya ikna etmek için yeterliydi.

Neve dudağını ısırды, boyun eğmeye tam olarak hazır değildi. "Başrahibe konumuna gelmek iki tarafın da istemediği bir düğünü yalnızca ertelemek için oldukça büyük bir bedel."

"Neden yalnızca ertelemek olsun, Neverah? Başrahibe olduğumda annenizin üzerindeki tesirim oldukça fazla olacak. Belki de sizi Arick'le evlenmekten bütünüyle kurtarabilecek kadar." Kiri duraksadı. "Belki de onu başka birini nişanlınız olarak düşünmeye itmeme yetecek kadar."

Neve'in yüreğinin dibinde umuda benzer bir şeyler dalgalandı. Yutkundu. "Bu hoş bir netice olurdu."

"Fazlasıyla." Kiri uzanıp tekrar çalıya dokundu, bu sefer dal-

gın gibiydi. Yine gölgelenmiş damarlar; soğuk bir koku ve ölü bir yaprak.

Hafif bir esinti kurumuş yaprağı Neve'in ayağına doğru iteledi ve o yana doğru kaçtı, yaprağın ona dokunmasına izin vermek istemiyordu.

"Gelin, İlk Kız Çocuğu." Kiri kollarını tekrar cüppe kollarının içine soktu, damarları artık kara değildi. "Ürkek olmayın. Siz de yapabilirsiniz, eğer isterseniz. Kanını veren herkes yapabilir."

"Hayır, teşekkür ederim." Sesi ciddiye fakat nabızı hızlanmıştı. "Gücün benim için bir önemi yok. Önemli olan tek şey kurtulabilmesi için Yabanorman'ın Red'in üzerindeki hükmünü zayıflatmak."

Rahibenin gözleri, koşullar farklı olsa göz devirebilirmiş gibi kıpırdadı. "Evet. Eh. İçiniz rahat olsun, Yabanorman zayıflıyor ki bu da kız kardeşinizle olan bağlarını gevşetmeli. İkimiz de istediğimizi alıyoruz."

Ölü yaprak kaldırım taşlarının üzerinde titreşti. Esinti artıp onu daha da uzağa itti.

"Her koşulda," dedi Kiri, "bu, tahılımızı almamız için yeterince ikna edici olacak." Zayıf günışığının altında dişleri parladı. "Habberler yayıldıktan sonra dua vergilerini artırabilirsek hiç şaşırırmam. Evet, hepimiz istediğimizi alacağız, tıpkı bana söylendiği gibi."

Neve'in sırtından aşağı bir ürperme indi. Dinleri tezatlıklardan oluşuyordu, fiziksel kanıtlardan ve belirsiz bir inançtan; gölgeden oluşan canavarlara duyulan korku ve Kralların tutsak edildiği ve kurtarılmaya ihtiyacı olduğu inancı ile Yabanorman ve İkinci Kız Çocukları'nın, ormanın ve kanın birleşiminden oluşuyordu. Krallar başka neden burada olmayacaklardı ki? Anlaşma'dan elli yıl sonra Yabanorman'a dönmelerinin, onları kurtardıkları dünyadan alıkoyan bir ihanet dışında ne gibi bir sebebi olabilirdi? İnsanlar anlamadıkları boşlukları doldurmak için hikâyeler uydurmuştu, din de yıkılmış bir ağacı saran çürüme gibi bu hikâyelerin etrafında büyümüştü.

Dört yüz sene, hem hakikatin hem de inancın, somut delillerin ve kutsal gerçeklere dönüşen efsanelerin oluşması için yeterli bir süreydi. Fakat bu güç... somut bir inancın temelini sarsıyor, bir şeyler kanıtlamak için sihrini zorluyordu... bu iki karşıt kuvveti alıp Neve'i hem korkutan hem de heyecanlandıran bir şekilde birbirine kaynaştırıyordu.

Neve'in dine aykırı bir şeyde bir inanç duygusu bulması tuhaftı.

Neve çenesini sertçe eğerek onayladı. "Bir planımız var gibi görünüyor o zaman." Topuğu üzerinde döndü ve saraya doğru uzun adımlarla yürümeye başladı.

Arkasından, rüzgâr ölü yaprağı nihayet çalidan aldı ve döndürerek havaya kaldırdı.

15

Kapıdan gelen ses bir tıklatmaya benzemiyordu.

Red kafasını kitabından kaldırıp yüzünü buruşturdu. Gecenin geç saatleriydi, en azından anlayabildiği kadarıyla. Saatler önce Fife ve Lyra'yla yemek yemişti: elma, kalın ve sert peynir dilimleri ve yavan ekmek. Kale'ye döndükten sonra Eammon merdivenlerden yukarı çıkıp kaybolmuştu, muhtemelen odasına gitmişti ve Red o zamandan beri onu görmemişti.

Red, Lyra'ya Eammon'un yaralarından bahsetmişti fakat o fazla endişelenmişe benzemiyordu. "Eammon kanının dökülmesine alışıktır," demişti bir elmayı keserken. "Kendi başının çaresine bakabiliyor."

"Onu iyileştirebilir misin? Eğer ihtiyacı olursa?"

"Senin düşündüğün şekilde değil. Fife ve benim bunu yapmak için ormanla yeterli bağımız yok." Zarif kaşı havaya kalktı. "İyileştirmek yalnızca sizin aranızda olan bir şey."

Bu cümle Red'in yemeğin geri kalan kısmında sessizliğe gömülmesine neden olmuştu. Pek fazla yememişti ve kendini sürükleyerek odasına dönerken eli Kurt'un iyileştirdiği yanağındaki yere gidip durmuştu.

Şimdi, akşam yemeğinden saatler sonra kapıda başka bir ses vardı. Hâlâ bir tıklatma değildi; daha çok bir şey tahtanın üzerinde kayıyormuş gibiydi, yavaşça tahtayı tırmalayan bir tırnak gibi.

Red ve Neve küçükken birbirlerini korkutmaya çalışarak oyun oynarlardı. Red, her şeyden habersiz olan ikizinin üzerine atlamak için perdelerin arkasına saklanırdı fakat Neve daha kurnaz davranırdı. Bir defasında bir saat boyunca Red'in yatağının ayakucunu tırmalamıştı, bu onu o kadar çok korkutmuştu ki bakıcılarını çağırmak zorunda kalmıştı. Bu ses de ona benziyordu: birinin tırmalamasına.

Neve'i düşünmek yüreğinin burkulmasına neden olmuştu. Parmağını elindeki kitabın sayfalarının arasına koydu. "Kim o?"

Cevap yoktu. Red'in aklında kısa bir an için, nihayet onu iyileştirmesine razı olan kanla kaplı gömleğiyle kapısına yaslanmış Eammon belirdi.

Bu olası değildi. Yine de Red bir küfür savurup kapıyı çekip açmak için ayağa kalktı.

Hol boştu, uzaktaki büyük pencereden giren ışık yalnızca yaprakların kıvrımlarını ve dikenlerin uçlarını aydınlatıyordu. Koridor, gökyüzü eflatun rengindeyken bile huzursuz edici oluyordu; ormana karışan gecenin koyu mor ışığında ise neredeyse etrafa bir tedirginlik yayıyordu.

Red yutkunduydu, odasına çekilmek için eşiğe doğru geri adım atarak arkasına doğru uzandı. Fakat eli, kapı girişinin boşluğu yerine yanında duran pürüzsüz, yabancı bir yüzeye sürtündü. Yavaşça kafasını çevirip omzunun üzerinden arkasına baktı.

Cılız parmaklarını loş karanlığa doğru uzatan beyaz bir ağaç kabuğu. Bir gözcü.

Yıkık koridorda daha fazla gözcü dağınık hâlde duruyordu, ilk gözcüyü gördükten sonra bunları fark etmesi kolay olmuştu, uzun ve kemikler kadar solgun görünüyorlardı. Red yemekten döndüğünde burada değillerdi. Bunlar Gölge Topraklar'a açılacak yeni yarıkların habercisi olan yeni fidanlardı. O zaman ve şu an arasında geçen kısa sürede kaç yarık açılmıştı?

Kötücül değillerdi, Red'e bunun güvencesi verilmişti, kendi başlarına tehlikeli değillerdi ama kanını istiyorlardı ve Eammon onu bunun sonuçlarından uzak tutmakta kararlıydı. İnsanlık dışı

ve yabaniydiler, iyi veya kötü değillerdi, Red'in kavrayabildiği ikiliklerin dışında kalıyorlardı. Eammon'un uyarısı kulaklarında cınladı: *Yabanormen çok huzursuz ve kanının tadını her aldığında durum daha da kötüleşiyor gibi görünüyor.*

Orman bugün kanının tadını uzun ve büyük bir yudumla almıştı. Kurt onu durdurana kadar daha da fazlasını yapmak istemişti. Sonrasında Red'in Kurt'a ormanın onlara kızgın olmasıyla ilgili söylediği şey, koridordaki fidanların yoğun bakışları altında kulağa daha mantıklı geliyordu.

Beyaz ağaç vahşi bir hayvanmışçasına, Red ondan hızlı ve dikkatli bir şekilde uzaklaştı. Ama Kale'de yeni yetişen tek şey bu gözcüler değildi. Geriye doğru iki adım atmasıyla topuğu yeni filizlenmiş dikenlere takıldı. Dikenlerden biri ayak bileğinde kanlı bir çizik bırakırken dişleri acıyla kenetlendi.

Yarım saniye boyunca her şey sessiz bir bekleyişle hareketsiz kaldı. *"Ah, Yüce Krallar."*

Orman bir anda patlak verdi.

Odasındaki pencere bir örümcek ağı gibi çatlayıp bir patlamayla kırıldı, sarmaşıklar sürünerek kırık camdan içeri girdi. Saniyeler içinde duvarları kaplayıp yatak sayvanlarını parçaladı ve giysi dolabının etrafını bir mengene gibi sardı. Yerde keskin dikenler yetişip büyüdü, yapraklar gergin parmaklar gibi uzandı. Saldırının ve mahvoluşun sesleri birbirine karışıp bir kükremeye dönüştü ve Yabanormen *ileri atıldı.*

Yosunlar onu tökezletmek için kabardı, sarmaşıklar ayaklarına saldırdı. Sivri dallarla dolu bir çalı yerden fıskırdı; dallardan biri kolunu çizdi ve orman, üzerine sıçrayan kanları çorak toprağın üzerine dökülen su gibi içine çekti.

Red'in aklına gelen ilk şey yalpalayarak koridor boyunca kaçmak oldu ama sonra, şimdi sarmaşıklarla sarılı olan giysi dolabının içindeki pelerinini hatırladı. Neve'in omuzlarına sardığı parçalanmış, yırtık pırtık pelerini. Bir şekilde hayatta kaldığı kurban edilişin sembolü.

Yabanorman bunu ondan alamayacaktı.

Red dişlerini gösterip ona uzanan dalları ve kıvrılan yaprakları atlatarak açık kapıdan içeri koştu. Sarmaşıklara çıplak elleriyle saldırıp onları çekip kopardı. Yabanorman, bir çığlık kadar korkunç, zayıf bir feryat kopardı. Red kırılıp bükülen dolabı açtı, pelerinin hâlâ kirli olan kan kırmızı kumaşını çekip çıkararak göğsünde topladı ve kapı pervazı çatlayarak odanın çökmesine neden olmadan hemen önce eşikten atladı.

Red koşarak köşeyi dönerken Yabanorman uludu. Sesi kulaklarında duyduğu kadar kemiklerinde de hissetti, gövdesine kıvrılmış sihir parçası bu sesi yakalayıp daha da kuvvetlendirmişti.

Tekrar tekrar başlıyorsun ama hiçbir zaman sonunu getirmiyorsun.

Köşedeki çalılardan biri anında kuruyup soldu, dalları can çekişerek içe doğru kıvrılırken yapraklarının hepsi aynı anda yere düştü. Yabanorman konuşmasının bedelini ödüyordu.

Sarmaşıklar ve kökler ayaklanıp koridorun tavanını parçalarlarken yukarıdan yağan taş parçaları yere saçıldı. Red kollarını başının üzerine kapatarak pencereden giren ışığın altında çömelmek için sıçrarken pelerini yanında yere düştü.

“Red!”

Eammon üstü çıplak ve saçları açık hâlde gümbürtüyle aşağı inerken merdivenler titredi. Dudaklarında bir hırlamayla yayılmaya devam eden ormana sert bir bakış attı, elleri pençe şeklini almış, boynundaki sinirler gerilmişti.

Yabanorman’ın haykırışı sağır ediciydi, bir fidan ve diken yığını yerden Red’e uzanıyordu. Eammon merdivenlerin geri kalanının üzerinden atlayarak darmadağın saçlarıyla Red’in önüne çömeldi, neredeyse dengesini kaybedecekti. Tek dizinin üzerinde yükselerek ellerini uzattı, vücudundaki her bir kas gerilmişti.

Korku, Red’e tuhaf bir netlik duygusu vermişti, gözleri doğrudan Eammon’un koluna, orada olacağını bildiği şeye yöneldi.

Kendisinininkinden daha büyük ve daha karmaşık görünen bir Anlaşmacı'nın Mühür'ü Filizler kıvrılarak kök şeritlerinden çıkıyor, derisinin altında bükülerek zarif motifler oluşturuyor, ön kolunun merkezine ve dirseğinin üst kısmına doğru uzanıyordu.

Eammon sihri çoktan çağırmişti ve sihirle birlikte gelen değişimler hızla belirmişti: Ellerindeki damarlar yeşile dönmüştü, yalnızca bilekleri değil boynu da aynı durumdaydı ve yeşil damarlar omuzlarının kıvrımlarından aşağı dökülüyordu. Ağaç kabuğundan şeritler ön kolunun derisini, bilek kemiğinden Mühür'ün filizlerinin başladığı noktaya kadar sarmıştı. Boyu ve saçları uzadı, sırtında hareket eden saçlarının arasında sarmaşık yapraklarının bir anlık görüntüsü belirdi.

Kurt ve Yabanorman iç içe geçiyor, bulanıklaşıyor, üstünlük kurmak için mücadele ediyordu. Ormanın saldırısını durdurmak, kanla kazanılamayacak kadar derin bir mücadeleydi.

Eammon, yeşil damarlı ellerini koridora doğru kaldırdı. Ardından parmaklarını bir şeyi kavrayıp kontrolü altına alıyor-muş gibi kıvrıp yumruk yaptı ve ellerini hızla geri çekti.

Bir *güm* sesi duyuldu ve havada bir basınç hissedildi. Bu, Red'e o ilk geceyi, kendi gücünü baskılayarak kesip attığı zamanı hatırlattı, yalnızca bu daha geniş çaplıydı. Eammon, Yabanorman'ı içine çekmiş, kendi iç dengesinin bozulmasına izin vermiş, ardından da bütün o gücü hapsetmişti. Ormanın itaat etmekten başka bir çaresi kalmamıştı.

Yabanorman bir kez daha uludu, uluma yavaşça azalıp normal orman seslerine dönüştü: kırılan çalı parçaları ve gerilip uzayan ağaç dalları, ardından sessizlik. Eammon titreyerek dizlerinin ve dirseklerinin üzerine düştü. Damarları yavaşça parlak yeşilden maviye döndü. Ön kollarının üzerindeki ağaç kabukları derisinin altına girip kayboldu fakat bileğinin etrafında bilekli-ğe benzer kaba bir şerit kaldı. Çıplak sırtının yükselip alçalması, sakinleşen yaprakların hafif sallantısıyla mükemmel bir uyum içindeydi.

Nihayet dönüp Red'e baktığında saçları terden alınına yapışmış, gözlerinin beyazları yeşil ağlarla örülmüş ve irislerinin çevresi yeşil bir halkayla kaplanmıştı.

İşgalci orman, tam koridorun kollara ayrıldığı yerde devasa bir tırpanla biçilmiş gibi kesiliyordu. Kesik kökler yosunların üzerinde can çekişen böcekler gibi kıpırdıyordu, hareketleri Eammon'un nefes alıp verişinin ritmiyle uyum içindeydi. Beş gözcü koridorun kenarının hemen iç tarafında duruyor, kemik beyazı ağaçlardan oluşan bir duvar oluşturuyordu.

Red ve Kurt bir süre yerde kaldı; titreyen iki çift omuz, bir ormanın mahvettiği koridoru inceleyen iki çift çılgın göz. Eammon'un bakışları, Red'in dizlerinin yanında duran pelerine kaydı, gözleri tekrar onun yüzüne çıktığında alnı kafa karışıklığıyla kırıışmıştı.

Fife hâlâ tamamen giyinik bir hâlde, yemek odasından dışarı sıyrıldı. Gözleri kocaman açıldı, ağzından bir dizi küfür çıktı. "Yüce Krallar. Gölgeler *kahretsin* bizi."

Lyra kırık kemerin altından koşarak geldi, aniden durarak eliyle ağzını kapattı. Çenesi, avucunun arkasında hareket etti fakat söyleyebildiği tek şey "Ah," oldu.

Eammon, kendini Red'den önce toparladı ve titrek bacaklarının üzerinde ayağa kalktı. Red, Eammon'un bu sefer sihrin ona verdiği boyu yitirmediğini fark etti ama diğer değişiklikler yavaş yavaş akıp gidiyordu. Yeşillikler gözlerinden süzülüp gitti, ağaç kabuğundan zırhın son kalıntıları da saçlarını eliyle alnından geriye doğru iterken derisinin altında kayboldu.

"Ne oldu?" Fife gözlerini ormandan Eammon'a çevirdi ama hafifçe uzamış boyunu yalnızca endişeli bir yutkunmayla ve Lyra'ya attığı anlık bakışla karşıladı. "Bu sabah koridordakini kontrol etmiştim. Hiç gölge çürüğü yoktu."

"Bunun gölge çürüğüyle ilgili olduğunu düşünmüyorum." Eammon'un sesinde hafif bir yankılanma vardı fakat sözünü bitirmeden kayboldu. Sargı bezi karnındaki yaraları kapatıyor,

kumaştan yavaşça yeşil şeritli yeni kanlar sızıyordu. Red'e baktı, ardından bakışlarını başka yöne çevirdi ve kehribar rengi olan gözlerinin arasını baş ve işaret parmaklarıyla ovuşturdu. "Daha da kötüye gidiyor," diye mırıldandı. "Daha önce *hiç* böyle olmamıştı."

Lyra, Fife'a bir bakış attı, bir çizgi hâlindeki dudakları endişeli görünüyordu. İkisi de bir şey söylemedi.

Red, Fife'ın onu sağlam eliyle tutup kaldırmasına izin verdi. "Yaralandın mı?" diye sordu Fife kabaca.

Red başını iki yana salladı.

Lyra'nın küçük peri hatları kaygıyla kıvrıldı, gözleri Eammon'un üzerine kayarken dudaklarını birbirine bastırdı. Yabanorman'ın sihrini içinde tutmak boyunun iki buçuk santimetre kadar uzamasına neden olmuştu fakat etkisi hâlâ geçmemişti, bu gerçek Lyra'nın moralini bozmuş gibiydi. "Bir yerlerde bir çarşaf dolabı olacaktı," dedi en sonunda Red'e dönerek. "Benim odama bir yatak yapabiliriz—"

"İkiniz de yerde uyumayacaksınız." Eammon hâlâ koridora, ormanın sebep olduğu yıkıma bakıyordu. Elinden bir titreme geçtiğinde Eammon elini kapatıp yumruk yaptı.

"Dört kişiyiz ve üç yatak var. *Birisi* yerde uyumak zorunda kalacak."

"O da benim." Eammon merdivenlere doğru dönerken kimseyle göz teması kurmadı. "Benim yatağımı alabilir. Ben salonda uyurum."

Ses tonu tartışma kabul etmeyeceğini gösteriyordu. Lyra'nın dudakları seğirdi, bakışları Eammon'un uzaklaşan sırtından ayrılıp Fife'ın yüzüne yöneldi. "Eh. Tatlı rüyalar, sanırım."

"Bu kulağa berbat derecede iyimser geliyor," diye mırıldandı Fife fakat Lyra'nın kaburgalarına inen dirseği onu aniden susturdu.

Eammon merdivenleri yarılarmış ve bir kez bile arkasına bakmamıştı. Red derin bir nefes alıp en alt basamağa adımını attı.

Onu uzak tutmak için büyüyüp bir duvar ören yosunlar şimdi hoş bir şekilde düzleşmişti.

Red ağzı kararlı bir çizgi hâlinde pelerinini kollarının arasındada top yaptı ve Kurt'un peşinden gitti.

16

Büyüyen orman üst sahanlığın üzerinden geri çekildi, bitki parçaları Red'in ayaklarının altındaki çıplak taşların arasında gözden kayboldu. Bir haftadan uzun süredir gördüğü yosunlardan sonra bu durum garip gelmişti ve soğuktan ayak parmakları uyuşmuştu.

Balkona ulaştıklarında Eammon sağa döndü ve tahta bir kapıyı itip açtı, bu kapı daha küçük başka bir merdivene açılıyordu. Eammon hafifçe gövdesindeki kesiklerin üzerine eğilerek merdivenleri tırmanırken yukarıdan gelen sıcak ışıklar sırtında titreşti. Anlaşmacı'nın Mühür'ü eskisine göre daha koyu görünüyordu, yoğun yeşil rengi Eammon'un teni üzerinde bir mürekkep lekesi gibi çarpıcı görünüyordu.

Kurt'un odası kulenin en tepesindeydi, ahşap kirişlerle döşeli kubbeli bir tavanı olan yuvarlak bir odaydı. Merdiven boşluğunun yanında kapağı açık bir giysi dolabı duruyordu fakat kıyafetler dağınık yığınlar hâlinde yere saçılmıştı. Eammon onları ayağıyla dolabın altına itti. "Yüce Krallar," diye sövüp elini midesine bastırdı.

Merdivenlerin karşısındaki duvarın içine bir şömine yerleştirilmişti, sıcaklığın ve titreşen ışığın kaynağı buydu. Onun yanında duran iki büyük camsız pencerenin arasına bir yatak sıkıştırılmıştı, çarşaflar darmadağınktı ve yatak örtüsünün

yarısı yerdeydi. Yatağın etrafında kitap ve kupa yığınları duruyordu ve giysi dolabının yanındaki duvara dayalı masanın üzeri eski püskü kâğıtlarla dolup taşıyordu, bunlara ek olarak bir de kapağı açık bir mürekkep hokkası ile sızdıran bir kalem duruyordu.

Eammon bir elini gövdesinde tutup diğer eliyle yığınları düzeltmeye çalışarak masaya doğru sendeleyerek ilerledi.

“Bunu yapmana gerek yok.”

Eammon cevap vermedi ama beceriksizce etrafı düzenlemeyi bıraktı ve yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle ona döndü. Gözleri hâlâ Red’in elinde toplu hâlde duran pelerine kaydı. “Onu almak için mi geri döndün?”

Red başıyla onayladı.

Eammon’un alnında bir çizgi oluştu. “Sebebini anladığımı pek söylenemez.”

“O...” Fakat cümlelerin sonunu nasıl getireceğini, nasıl kelimelere döneceğini bilemiyordu. “O benim.”

Eammon başka bir açıklama için üstelemedi. Hareketsiz, bakışları kenetlenmiş bir hâlde öylece kaldılar, ikisi de nasıl hareket edeceğini bilemiyordu.

Bakışlarını ilk kaçıran Eammon oldu, Red yerine hâlâ dağınık hâldeki odasına baktı. İç çekerek düşen yatak örtüsünü toplamak üzere eğildi. “Ben merdivenlerin altında uyurum. Eğer bir şeye ihtiyacın – *siktir*.”

Battaniyeyi düşürüp elini sertçe karnına bastırdı. Sargı bezinden, kırmızıdan ziyade yeşil görünen kanlar sızıyor, solgun ve yaralı derisinin yüzeyinden aşağı akıyordu.

Red hızla ileri atılıp ellerini Eammon’un omuzlarına koydu ve onu duvara dayanıp oturması için itti. “Yarayı tekrar açtın.”

“Farkındayım.”

“Başka sargı bezin var mı?”

“Üst çekmecedeyim.”

Red odayı aşip masaya ulaştı ve bahsi geçen çekmeceyi açtı.

rak kâğıt parçalarını ve kırık kalemleri karıştırdı. "Sargı bezleri temiz tutulduklarında daha etkili olur."

"Şu zamana kadar gayet iyi iş gördüler." Eammon kıpırdanıp bir küfür savurdu. "Eğer fark etmediysen bir yerlerim oldukça sık kesiliyor."

Bu Red'e Lyra'nın daha önce söylediği şeyi hatırlattı. Eammon kammın dökülmesine alışıktır. Dudak büktü ve dağınıklığı yeni bir kararlılıkla karıştırmaya başladı.

Nihayet karalamalarla kaplı bir defterin ve bir kurşun kalem artığı katmanının altında onları buldu. Red, eli sargı beziyle dolu bir hâlde gelip onun yanına çömeldi ve Eammon dişlerinin arasından tıslayarak başka bir küfür savururken nemli sargı bezini açmaya başladı. Derisinin üzerindeki üç derin çizik göğsünü ve karnını yarmıştı. Yaraların kenarlarından neredeyse görünmeyecek kadar ince, benek benek narin yapraklarla dolu minik yeşil filizler kıvrılıyordu.

Red'in gözleri ani bir endişeyle kanlı yaralardan Eammon'un yüzüne yöneldi. "Gölge çürümesi yok, değil mi?"

"Olamaz." Eammon'un çenesi sertçe kenetlendi. "İçimde, başka bir şeye yer bırakmayacak kadar çok Yabanorman var."

Çok Yabanorman olduğu kesindi. Koridor çökerken dizginlediği sihir yüzünden uzayan boyu hâlâ kısaltmamıştı. Fark iki santimetre ya var ya yoktu fakat bu Red'e olağanüstü geliyor, boynunun arkasındaki sinirleri harekete geçiriyordu.

Eammon'un yanağında minik bir yara izi vardı. Red bunu daha önce fark etmemişti, uzaktan görünmeyecek kadar soluktu. Elmacıkkemiğinin üzerinde, kütüphanedeki o ilk gün Red'den aldığı yarayla aynı yerde duran ince, beyaz bir çizgi.

Onun için aldığı bir yara izi.

Aralarındaki yakınlık, daha önce açıklıkta olduğu gibi Red'in gücünü harekete geçirdi ve altlarındaki Kale'de, dışarıdaki avluda büyüyen her şeyin keskin ve acı verici bir şekilde bilincinde olmasını sağladı. Sihir, Eammon'un yarasının görüntüsü ve ara-

larındaki bağ onu çekiştiriyormuş gibi filizlenip Red'in parmak uçlarına doğru eğildi. "İyileştirmeye çalışmama izin vermelisin." Eammon başını arkasındaki duvara yasladı. "İyi bir fikir değil." Sözcükleri kısa ve ciddiye, boğazından ancak bu kadarını çıkarabilmişti. "Çok fazla."

Acısı çok fazlaydı ve bu acının bir yerlere gitmesi gerekiyordu. Red ellerini Eammon'un derisinin üzerine tuttu, sesi kararlılıkla keskinleşti. "Yapabilirim."

"Neden?" Koyu saçları Eammon'un söylemediği her şeyi okuyabildiği gözlerini gölgelemişti. Daha önce gücünü kullanma fikrine o kadar direnç göstermişken neden şimdi onu iyileştirmekte bu kadar kararlıydı?

Red buna ne cevap vereceğini bilemiyordu. Bildiği tek şey, konu Eammon olduğunda onun güvende olmasını istediği idi. Onu önemsiyordu. Bu önemseme karmaşık ve katmanlı bir şeydi fakat Red'in anladığı tek önemseme şekli buydu.

"Çünkü ölmemen benim çıkarıma olur." Ardından, biraz daha yumuşak bir şekilde ekledi: "Ayrıca sana borçluyum."

Eammon'un gözleri onun gözlerini inceledi. En sonunda başıyla onayladı, duvara dayalı bir şekilde kıpırdayarak kısa talimatlar verirken suratını buruşturdu. "Amacına odaklan. İçindeki orman gücüyle bağ kur. Yaraya dokun. Onu kendine çek." Ağzı aniden kararlı bir hâl aldı, kaşlarını çatı ve kendinden emin ve güçlü bir sesle konuştu. "Hepsini değil, Redarys. Söz ver."

Red güçlkle yutkundu. Başıyla onayladı. Ardından ellerini sabit tutmak için mücadele ederek Eammon'un teninin üzerine koydu.

Eammon her zaman sıcak olurdu fakat bu sıcaklık ateşli, hastalıklıydı. Yeşil ve kırmızı kanlar Red'in parmaklarını lekeliyor, yapraklarını eline batırıyordu. Odaklanabilmek ve Eammon'u bu kadar kötü yaralanmış bir hâlde görmenin zihninde yarattığı korkudan korunmak için gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

Fakat bu korkuda bile bir amaç vardı. Bu korkuyla ilgili bir

şeyler –korkunun Eammon için olmasıyla ilgili bir şeyler– içindeki gücü yönlendirmesini, ona şekil vermesini kolaylaştırıyordu. Paylaştıkları sihir kırıntısı ve yaptıkları evlilikle birlikte büyüyen ilgisi bu düzensiz gücü kullanabileceği bir şey hâline getiriyordu.

Yine de, durumu açıklamanın bu kadar zor olması Red'i korkutuyordu. Ormanda şekil bulan aralarındaki bağ. Red daha önce sarmaşığı büyütmeye çalıştığında Neve'i ve vahşeti, kontrol edemediği katliamı düşünüyordu. Ama daha sonra, kendini Eammon'la birleştirmesinin Red'i daha güçlü kıldığının kanıtı olan o görüş ortaya çıkmıştı. Şimdi de karşısındaki görevin bir anlamı olduğundan –hem o tuhaf önemseme yüzünden onun güvende olmasını istediğinden hem de Eammon güvende olmazsa onlara olacaklardan korktuğu için– içindeki sihre onu içinde hapsedmesi gereken bir şeyden ziyade bir gereç gibi davranabilirdi.

Red amacını zihninde netleştirip gücünün kontrolünü eline aldı ve kendini ona açtı. Ve bu kez boğulmadı.

Sihir yoğun ve inatçı, koyu yeşil bir hâlde aktı. Güneşe doğru kıvrılan bir kök gibi kaslarının ve kemiklerinin etrafına sarılan ince bir filiz onun buyruğunu bekliyordu.

Yaralar ellerinin altında yanıyordu. Red yavaşça ve dikkatle onları kendi içine kabul etti.

Acı oradaysa bile Red hissetmemişti. Gücün akışı sabit ve kendinden emindi, nabzıyla uyum içindeydi. Bu durum ilk kez doğru hissettirmişti ve bu his onu mest etmişti. Birazını aldı, ardından birazını daha, kendisini zorlayıp–

"Red dur!"

Red'in elleri boştu. Gözleri açıldı, yüzü terliydi ve güçlkle nefes alıp veriyordu.

Eammon'un eli onun yanağı üzerinde havada asılı duruyordu. Red'in gözlerini açmasıyla elini geri çekti, onun sıcaklığının yerini soğuk hava doldurdu.

“Çok fazla aldın.” Gözleri yarıktan bu yana daha berrak görünüyordu. “*Lanet olsun, Red.*”

Red aşağı baktı. Karnının üzerinde, geceliğinin ince kumaşından zar zor görülen kırmızı bir parlaklık vardı. Bir yaraydı fakat Eammon’unki kadar berbat durumda değildi – yalnızca bir kısmını almıştı, tamamını değil. Buna rağmen, yarayı görmek sinirlerini harekete geçirmiş gibi kesikler boyunca bir acı hissetti, dişlerinin arasından bir tıslama çıktı. “Siktir.” Arkasına yaslanarak oturdu ve elini karnına bastırdı. “Bütün gün bununla mı yaşadın? Bundan daha fazlasıyla?”

Eammon duvardan ayrılıp ayağa kalktı, alnı kırıışmıştı ve bacakları titriyordu. “Aldığın çok fazlaydı,” dedi yeniden, neredeyse kendi kendine konuşuyordu.

“Ama işe yaradı.” İlk yanma geçtikten sonra yaralar o kadar da kötü değildi. Evet, acının gidecek bir yere ihtiyacı vardı fakat hepsi hızlıca alev almış gibi tek seferde gelmiş gibiydi. Red temkinli bir şekilde elini karnından çekti, bunu yaparken yalnızca bileklerindeki değil bütün kolundaki damarların zümrüt yeşili bir renkle parladığını fark etti. Bu renk neredeyse anında solup yeniden maviye döndü. “Sen... eh, yeni gibi olduğun söylene-
mez. Ama daha iyisin. Artık *parçalanmış iç organların* yok.”

Eammon ellerini kalçalarının üzerinde tutup yukarıdan dik dik ona baktı. Göğsünün ve karnının üzerinde, orta kısımlarında beyaz yara izleri bulunan soluk kırmızı üç çizik görünüyordu. “*Daha az parçalanmış durumdalar.*” Ardından daha kısık bir sesle ekledi: “Teşekkür ederim.”

Üzerlerine bir sessizlik çöktü, kırılğan dostlukları bir tuhaf-
lık hissiyle gölgelendi. Eammon şöminenin üzerinden demir bir çubuk aldı ve kolları gönülsüzce karıştırarak açık pencerelerden giren serinliği kovdu. “Pelerinini giysi dolabına koyabilirsin,” dedi ateşe bakarak. “İstersen.”

Parçalanmış kumaş, Eammon’un kanaması Red’in dikkatini dağıttığında düşürdüğü yerde duruyordu. Red onu alıp odanın

içinde sessizce yürüdü. Eammon'un kıyafetlerinin çoğu ömrünü yerde geçiriyor gibiydi, bu yüzden dolapta bolca yer vardı. Dolabın içine girmeyi başaran kıyafetler koyu renkliydi ve yaprak gibi kokuyordu. Red kırmızı pelerinini Eammon'un gömlek yığınının yanına tıktırdı.

Tekrar şömineye doğru yürüdü ve yere oturup kollarını dizlerinin etrafına sardı. "Boyunu uzattı," dedi bir süre sonra. "Demek istiyorum ki boyun uzadı ve eski hâline geri dönmedi."

Eammon kaskatı kesildi, alevleri karıştırırken bir an duraksadı. Gözleri, kapanmadan önce kendini değerlendirircesine aşağı doğru kayd. "Öyle oldu."

"Bu daha önce olmuş muydu?" Kollarını dizlerinin etrafında ve sesini de sohbet eder gibi hafif tutuyordu fakat endişe midisini kemiriyordu. "Sihrin yol açtığı kalıcı bir değişim olmuş muydu?"

Eammon korları bir kez daha karıştırdı, kıvılcımlar döne döne soğuk havaya yükseldi. "Hayır," dedi kısaca ve demir çubuğu tekrar şömine rafına yerleştirdi.

Endişenin dişleri keskinleşip daha derine saplandı.

"Çok fazla güç kullandım." Sessizce konuşuyordu, Red'le olduğu kadar kendisiyle de konuşuyordu. "Daha önce bir gözcüyü iyileştirirken kullandığımdan bile daha fazlaydı. Muhtemelen nedeni bu. Normalde olduğundan daha fazlasını kontrolüm altına aldım. Daha fazlasını içime kabul ettim." Gözlerini ovuşturdu. "Yeterli olmayacak olsa bile kan kullanmayı da en azından denemeliydim."

"Pek hoş seçeneklerin yok sanırım."

Bir homurtuyla onayladı.

Red göz ucuyla onu, gergin omuzlarının incelik kalçalarıyla birleşimini, alnına düşen karanlık saçlarını izliyordu. Eammon'un karnındaki yara Red'ininkin birebir aynısıydı, tıpkı Anlaşmacı'nın Mühür'ü gibi. Bu durumda tuhaf bir samimiyet vardı, bu samimiyet Red'in iç organlarını tırmalayan endişe ve suçluluk duygusundan oluşan birleşimi yoğunlaştırıyordu.

Kocası, Kurt. Onun için, diğer herkes için yara almış, kendi parçası olan bir ormanla aralıksız süren bir mücadele içinde sıkışıp kalmıştı.

"Aşağıdayken," dedi bir cesaretle, Eammon onu izlediğini görmesin diye bakışlarını alevlere çevirmişti. "Daha önce hiç bu kadar kötü olmadığını söyledin."

Eammon hiçbir şey söylemedi. Bir süre sonra iç çekti. "Olmamıştı."

"Bu benim suçum mu?"

"Hayır, Red." Bu konuyu tartışmamak için koruduğu suskunluğuna rağmen bunu anında reddetmişti. "Bunların hiçbirinin senin suçun değil."

"Ama sadece ben geldikten sonra kötüleştiyse—"

"Senin durumun emsalsiz. Yabanorman'a olan bağın... Daha önce hiç böyle bir şey görmedim." Red'in yanına gelirken gölgesi yerde hareket etti. Eammon'un ağzı kıpırdadı, bakışlarından hiçbir şey okunmuyordu, eğer yeterince dikkatli bakarsa tam olarak aradığı sözcükleri oradan çekip alabilirmiş gibi gözlerini alevlere dikmişti. "Diğerleri de ormana bağlıydı ama bu şekilde değil."

Red dizlerinin üzerine iyice kapandı. "Onların bağları ölme-lerine neden oldu."

Loş ışıkta anlamak zordu fakat Eammon'un yüzü solmuş gibi geldi. "Evet," dedi sessizce. "Ama sen öyle değilsin. Öyle *olmayacak*sın. Ve evet, durum bu kadar farklı olduğu için, işleri... idare etmek daha zor. Ama söz veriyorum, bir yolunu bulacağız."

Birlikte. Bu kelime dillendirilmemişti fakat hayaleti havada asılı kalmıştı. *Birlikte bir yolunu bulacağız.*

Eammon döndü, hafifçe yüzünü buruşturarak yatak örtüsünü almak için eğildi. "Ben aşağıda uyurum. Eğer bir şeye ihtiyacın—"

"Aşağısı *buz* gibi."

"Bu yüzden battaniyeyi aldım."

"Saçmalıyorsun."

Eammon omuz silkip merdivenlere doğru yürüdü.

“Biliyorsun, oda paylaşmak evli insanlar arasında duyulmuş bir şey değil.”

Eammon donup kaldı, ardından dönüp ona baktı. Red ağzını kapattı ve başka saçma bir şey söylememek için dudağını ısırıldı. Nabızı paylaştıkları yaraların üzerinde uğulduyordu.

Red ayağa kalkıp kollarını kavuşturdu, Eammon’un inceleyen kehribar bakışlarının altında aniden savunmasız hissetmişti. “Horlar mısın?”

“Eskiden horluyordum.” Eammon dikkatini elindeki battaniyeye çevirdi. “Bir süredir hiç kimse sorunun devam edip etmediğini söyleyecek konumda olmadı.”

“Eh,” dedi Red sahte bir özgüvenle, “seni bilgilendiririm.”

Eammon’un ağzının kenarı hafifçe yukarı kalkıp tekrar düştü. Bir süre sonra Eammon odanın diğer tarafına yürüyüp battaniyesini duvarın yanına serdi. Sırtının üzerinde gerindi ve omzunun yere sürtünmesiyle nefes verdi.

Red temkinli bir şekilde yatağa oturup çarşafları düzeltti. Çarşaflar, Eammon gibi kâğıt ve kahve kokuyordu. Onların içine girdiğinde göz kapakları bitkinlikle ağırlaştı fakat Eammon’un odanın diğer tarafında olduğunun bilincinde olmak uykusunu kaçırmıştı.

Neve’le küçüklüklerinden beri, kimseyle bir oda paylaşmamıştı. Geç saatlere kadar oturur, hikâyeler anlatır, tartışır, giysi dolabındaki kıyafetlerle süslenip oyun oynarlardı. Red’in göğsüne bir ağırlık çöktü. “Horladığınızı sana kim söyledi?”

Eammon’un hafif hareketleri kısa bir an için kesildi. “Eskiden birlikte oda paylaştığım biri,” diye cevapladı en sonunda.

Bugünden önce, ellerinin altında Eammon’un kanını hissetmesinden önce Red konuyu burada bırakabilirdi. Olduğu şekliyle... “Gerçekten mi?”

Loş ışıktaki Eammon’u göremiyordu ama kafasında canlandırılabiliyordu: gövdesindeki beyaz, kare sargı bezini, darmadağır-

nık saçlarının altındaki ellerini. "Adı Thera'ydı," dedi en sonunda. Alçak bir sesle.

Thera. "Başka bir İkinci Kız Çocuğu değil miydi?"

"Hayır." Kısa kesilmiş bir cevaptı. "İkinci Kız Çocukları ve ben... hiç öyle bir şey olmadı, hiçbiriyle."

Red'in yeni açılan yaraların üzerindeki elleri karnının üzerinde gerildi. "Kimdi o zaman?"

"Sınırın diğer tarafındaki kasabaların birinde yaşayan bir kız," diye mırıldandı Eammon. "Kralların Yabanorman'ı yaralamasından önce. Ormanın kendini kapatmasından önce. Gaya ve Ciaran hâlâ hayattaydı. Henüz Kurt olmamıştım. Genç ve aptaldım."

"Doğrusunu söylemek gerekirse hâlâ oldukça genç görünüyorsun, *aptal* kısmına yorum yapamayacağım ama."

"Yabanorman'ın yararlarından biri. Sanırım bir ağaç gibi yaşıyorum."

"Bir ağaçtan daha iyi görünüyorsun. Kısmen."

Boğuk bir kıkırdama duyuldu. Red karanlıkta hafifçe sırttı.

"Genel olarak bakıldığında," diye devam etti Eammon, "Kurt olmadan önce hayatım hayli normaldi. Ebeveynlerimin masal karakterleri olması dışında tabii. Buradan ayrılabiliyordum."

Bir zamanlar buradan gidebilirdi. Bu, durumu neredeyse daha kötü yapıyordu. "Ne oldu?"

"Thera'yla kasabada kalıyordum. Tartıştık, o evlenmek istiyordu, ben istemiyordum..."

Red'in midesi kasıldı.

"...bu yüzden geceyi geçirmek için buraya geldim." Eammon'un döşemelerin üzerinde kıpırdandığını duydu. "Ve o gece Krallar, Yabanorman'ı yaraladı, anlaşmalarını yaptıkları yerdeki gözcüyü kesmeye çalıştılar ve Gölge Topraklar onları içine çekti. Sınırlar kapandı. Ben dışarı çıkamıyordum. O da içeri giremiyordu." Duraksadı. "Babamın korkunç zamanlaması bana miras kalmış sanırım."

“Çok kötüymüş,” diye mırıldandı Red.

“Üzerinden asırlar geçti.” Fakat hâlâ sesinde kederin izleri duyuluyordu, iyileşen ama unutulmayan bir yara gibi. “O zamandan beri kimseyle birlikte olmadım.”

“Neden?”

“Bariz bir mesele olan bir ormanın içinde kapalı kalmam dışında mı?” Burnundan alaycı, hafif bir soluk verdi ve yerde tekrar kıpırdandı. “Yabanorman’ı bir arada tutmak zor. Neredeyse aralıksız bir odaklanma gerektiriyor, özellikle de onu... yapmasını istemediğim şeyleri yapmaktan alıkoymam gerektiği zamanlar.” Duraksadı, sonraki sözcükleri daha sessizdi. “Benden geriye, başka bir insana verecek pek bir şey kalmadı.”

Red başparmağını çarşafının dikişleri üzerinde gezdirdi.

“Ya sen?” Sesi zayıftı fakat sorusu samimi bir merak içeriyordu. “Buraya gelmeden önceki yirmi sene zarfında illa birisi olmuştur.”

Red gözlerini kapatıp Arick’in yüzünü hatırlamaya çalıştığında görebildiği tek şey kapıya gelen, karanlıktan ve kötülükten oluşmuş o çarpık şeydi. “Bir kişi.”

Kırılğan bir sessizlik. “Eğer burada kalmak zorunda olmasaydın,” diye söze başladı Eammon, neredeyse fısıldıyordu, “istediğin her şeyi yapabilecek olsaydın, ne yapardın?”

Bu soru ona olması gerekenden daha karmaşık geldi. Red’in bütün hayatı Yabanorman’ın gölgesi altında geçmişti. Başka olasılıkları düşünmek canını çok yakardı, bu yüzden o da... hiç düşünmezdi. Şimdiyse seçenekler belirmişti, önünde odanın diğer ucundaki adama bağlı bir yaşam uzanıyordu ve Red bir şeyler istemenin nasıl bir şey olduğundan pek emin değildi.

“İstediğim her şeyi yapabilecek olsaydım,” diye cevapladı, “kız kardeşime güvende olduğumu söyledim.”

Eammon titrek bir iç çekti. “Üzgünüm.”

Red, dirseğinin üzerinde doğrulup korların saçtığı parlaklığın içinden Eammon’un yattığı yere baktı, bir eli saçını geri iter-

ken diğeri eli göğsünün üzerindeydi. Loş ışıktaki yalnızca ana hatları görünüyordu; geniş omuzları, eğri burnu. Eammon döndü ve bakışları buluştu.

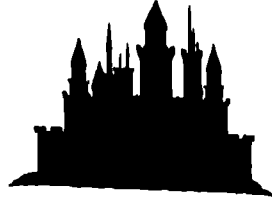
“Ben de üzgünüm,” diye fısıldadı Red.

Eammon’un kaşlarının arasındaki sabit çizgi yumuşadı. Hiçbir söz söylemeden, başını onaylarcasına salladı.

Red arkasına yaslanıp yan tarafına döndü. Bir süre sonra Eammon’un da aynısını yaptığını ve nefes alıp verişinin yavaşlayıp düzenli bir hâl aldığını duydu.

En sonunda Red de bunu yaptı.

Düzenleme
Ny.ozlem

Valleyda V

Mezhep cenazeleri iç karartıcı bir meseleydi. Bu seferki Başrahibe için olduğundan, her zamanki cenazelerden daha kasvetliydi.

Neve'in siyah duvağı her şeyi gölgede bırakıyor, odun yığını-
nı, rahibeleri ve toplanmış saray halkını yoğun sisin içinde hare-
ket ediyormuş gibi gösteriyordu. Midesi gerginlikle altüst oldu.
Her şey çok hızlı gelişmiş, planlarını bütünüyle uygulayamaya-
cağı kadar çabuk olmuştu. Kontrolden çıkmış bir atın dizginleri-
ne sıkıca tutunuyormuş gibi hissediyordu.

Zophia'nın bedeni odun yığınının üzerinde boylu boyunca
yatıyordu, cesetleri yakmak için giydirilen siyah pelerinle çene-
sine kadar sarılıydı. Koyu renkli kumaş Mezhep'in birliğini sim-
geleyen, kıtanın dört bir yanından gelmiş sembolik hediyelerle
kaplıydı; her ülkenin kendine ait bir Tapınak'ı, her Tapınak'ın
kendine ait bir başrahibesi vardı.

Diğer tapınakların bu yakma için gönderdiği hediyelerin
değeri dudak uçuklatıcıydı. Karsecka'dan gelen zeytinyağı,
Cian'dan gelen kilolarca mis kokulu çiçekler, Rylt'ten gemiyle
gelen altın tanecikleriyle demlenmiş şişe şişe koyu ren içkiler.
Bütün bunlar odun yığınınına dahil edilemeyecek kadar fazlaydı,
büyük bir çoğunluğu dua vergileriyle birlikte Tapınak'ın depo-
larına kaldırılmıştı. Bu hoş bir tesadüftü açıkçası; Belvedere'in

tahılın seyahat seyrini yeniden yönlendirmek için Alpera'ya ödediği miktar gerçekten devasaydı ve cenazeye getirilen malların bazıları bu masrafı dengeleyebilirdi.

Masraf büyük olsa da tahıllar hedefine sağ salim ulaşmıştı. Kiri ve Arick'in dualarının körfezin ağzını temizlediği hikâyesi, sessizce fısıldanan dedikodulardan oluşan bir rivayet hâline gelmişti. Bu, başta Neve'in kafasını karıştırmıştı fakat belli ki Kiri böyle olmasını tercih ediyordu. Dediğine göre, mucizevi bir halk hikâyesi Tapınak tarafından beyan edilecek bir şeyden daha çok işlerine yarardı. Aşağıdan yukarı destek vermek, yukarıdan aşağı destek vermekten daha faydalıydı. Bunları söylerken eliyle odun parçasından kolyesini kavramıştı, yüzündeysen kendi düşüncelerini açıklamaktan ziyade duyduğu bir şeyi aktarıyormuş gibi dikkatli bir ifadesizlik vardı. Bu durum Neve'in iç organlarının kasılmasına sebep olmuştu, Kiri'nin ona verdiği kolyeyi hiç takmadığına sevindi. Fakat rahibenin dediklerini başıyla onayladı.

Kiri, Başrahibe'nin yerine geçmeye aday diğer rahibelerle birlikte odun yığınının arkasında durduğu yerden Neve'e baktı, mavi gözleri buz gibi parıltıyordu. Dudakları soğuk bir tebesümle hafifçe kıvrıldı, ardından gözlerini başka yöne çevirdi.

Neve'in önünden bir meşale geçti. Planın ona ait kısmı şimdi başlıyordu.

Zophia'nın muhtemel varisleri odun yığınının etrafında bir daire hâlinde yürüyüp yedinci ve son turlarını tamamladıktan sonra bir sıra hâlinde yığının arkasına dizildiler. Tek bir vücut gibi aynı anda Neve ve Isla'ya döndüler. Kraliçe ve İlk Kız Çocuğu en ön sırada yerlerini almıştı.

Isla şimdi daha kötü görünüyordu. Ticaret toplantısının devamındaki bir hafta boyunca durumu istikrarlı bir şekilde kötüye gitmişti. Bugün güzellik malzemeleri yanaklarını daha az solgun, gözlerini daha az bitkin gösteriyordu ama zayıflığı ve omuzlarının çöküklüğü ortadaydı. Neve'in, Başrahibe'nin varisi

konusunda Isla'nın kararını değiştirme çabalarını ertelemesinin nedenlerinden biri de onun sağlığıydı. Annesini neredeyse her gün ziyarete gitmişti fakat hasta odasının sessizliği bunaltıcıydı ve zaten Isla da genellikle uyuyor oluyordu.

Sonra Tealia hâlâ onun yerine geçecek kişi olarak seçiliyken Zophia ld. Fakat burada bir açıklık vardı. Faydasız oylama töreni çağrısı yapılır yapılmaz Neve'in suistimal edeceği bir açıklık.

Zihninin içinde mırıldandığı minik bir dua, bütün o sapkınlığın içinde bulduğu bir inanç parçası vardı. *Seni dinlemesini saçla.*

Sıcak bir el Neve'in omzuna kondu ve sonra kayboldu, neredeyse aklı başından gidecekti. Hızla dönüp arkasına baktı, yalnızca Raffe'ti bu. Raffe ona kısaca gülümsedi, omzunu bir kez daha sıktı.

Bu onu rahatlatmalıydı. Bunun yerine Neve'in kalp atışları hızlandı.

Neve'in elindeki kırmızı gül yaprağı prsyp buruşmuş, ter yüzünden kırışmıştı. Odadaki saray halkı, sanki bu oylamanın bir önemi varmış gibi büyük bir gösterişle bakışlarını ellerindeki gl yapraklarından kaldırıp bir araya toplanmış rahibelere baktı.

Raffe'in yanında duran Arick'in kaşları çatıldı, gl yaprağını parmaklarının arasında çeviriyordu. Gzaltlarında koyu halkalar belirmişti. Dün gece Mihrap'taki toplantı geç bitmişti. Elinde yeni bir sargı bezi vardı, kanlı değildi fakat yine de avucunun ortasında bir siyahlık görünüyordu. Neve, kanadığını ilk gördüğünde endişelenmişti ama başka hiç kimse endişelenmişe benze-miyordu, bu yüzden bir şey söylemedi.

Kiri'nin dediğine göre işe yarıyordu. Yabanorman zayıflıyor, Red zerindeki hükmünü hafifletiyordu. nemli olan da buydu. Geri kalan her şeyi daha sonra halledebilirlerdi.

Neve, Raffe'e başka bir bakış attı. Pencereden giren güneş ışığı gözlerinin bal rengine parlamasına, ağzının kenarından altın

bir ışığın yansımalarına neden oluyordu. Raff'e hiçbir şey söylememişti. Söylemek istemediğinden değil –her şeyin ağzından dökülmesine engel olmak kesintisiz bir çaba gerektiriyordu– Raff'e anlamayacağı için söylememişti. Kiri'nin ve taraftarlarının tuhaf, karanlık fikirleri onu korkutabilirdi.

Neve'i bile bir miktar korkutuyordu, gerçi çoğunun saçmalık olduğundan emindi. Bu fikirler, sapkınlık ve iman, uygulanabilirlik ve bağnazlık arasındaki ince çizgi üzerinde gidip geliyordu. Beş Kral'ın bu şekilde yorumlanması onları hem daha fazla hem de daha az insan yapıyordu.

Şimdi hepsi buradaydı, dine yarı yarıya küfreden ortaklar, ve Neve de duvara son tuğlayı yerleştirmek üzereydi.

Isla ayağa kalktı, saray halkı da onu takip etti. Rahibeler odun yığının arkasında elleri geniş, beyaz cüppe kollarma sokulmuş, gözleri karşıya sabitlenmiş bir şekilde baston yutmuş gibi dimdik duruyordu. Kiri'nin saçları neredeyse Neve'in elindeki parlak kırmızı yaprakla aynı renkte parlıyordu.

“Biri gider ve onun yerini bir diğeri alır.” Isla'nın sözleri sakin ve ağırbaşlıydı. Yaprığını havada tutuyordu. “Tealia, kayıp Krallarımız ve geçmiş dönemlerin büyüğü adına bu görevi senin üstlenmeni talep ediyorum.”

Tealia şaşırmış görünmeye tenezzül etmedi. Ağzında hoşnut bir gülümsemeyle başını eğdi. “Nasıl arzu ederseniz.”

Tören gereğince diğer adaylar burada dillendirilmeliydi. Neve derin bir nefes alıp bekledi.

Fakat Isla meclise doğru döndü, durum sonuçlanmış gibiydi. “Kayıp–”

“Ben bir aday göstereceğim.”

Neve sesinin, titreyen parmaklarıyla uyum içinde alçak ve zayıf çıkmasını bekliyordu. Fakat bunun yerine yaprığını havaya kaldırırken berrak bir şekilde çınlamıştı. Gözleri Kiri'nin üzerinde öne doğru bir adım attı, annesine bakmıyordu. “Kiri bu görevi senin üstlenmeni talep ediyorum.”

Kiri şaşırmış numarası yapmadı. Taş gibi sert gözlerini tam karşısına dikip başıyla onayladı. "Nasıl arzu ederseniz."

Isla'nın yüzünün rengi soldu ama elindeki yaprağın düşmesine izin vermedi. "Bu ne demek oluyor, Neverah?"

Bu bir soru değil, bir suçlamaydı. Neve bu kadarını bekliyordu ve bu yönde hareket etmek zorunda olduğunu fark etmek uykularını kaçırmıştı. Annesinin makul bulacağı, onu duraksatmaya yetecek ağırlıkta bir cevaba ihtiyacı vardı.

Red ne söyleyeceğini bilirdi. O annesiyle nasıl tartışacağını, kelimeleri nasıl hançer gibi fırlatacağını veya sessizliğin kendisini nasıl bir bıçak gibi kullanacağını her zaman bilmişti.

Neve'in elindeki tek şey ise yalın, acı veren ve insanların da paylaştığını umduğu kederdi.

"İşler değişebilir." Neve, cümlelerin sonunda sesinin çatlamasına ucu ucuna engel olabiliyordu. "Bir şeyin her zaman aynı şekilde işlemiş olması sonsuza kadar o şekilde kalacağı anlamına gelmiyor. Red geri--"

"Bu kadarı yeterli." Fakat Isla'nın sesi ikna edici değildi, gözleri yalnızca hastalığın etkisiyle olamayacak denli dalgındı. Nihayet keder, Valleyda Kraliçesi'nin onu sakladığı derin kuyudan yukarı tırmanmaya başlamıştı.

Böylece Neve üsteledi. "Anne, onu eve getirebiliriz."

İğne düşse duyulacak bir sessizlik oldu. Raffe ağzı bir karış açık hâlde Neve'e bakıyordu. Arick hüznü bir şekilde hafifçe gülümsedi. Kiri hiçbir şey yapmadı.

Isla'nın parmakları arasındaki gül yaprağı titredi. Kraliçe'nin koyu renkli gözleri kapandı; göğsü derin bir nefesle şişti.

Neve nefes almadı.

Cam kadar kırılğan bir sessizliğin ardından Kraliçe kafasını başka yöne çevirdi. "Kayıp--"

"Hayır." Neve'in gül yaprağı yere düştü, verdiği keskin karşılık salonda yankılandı. Geleneklere göre atama oy birliğiyle yapılmalıydı. Oybirliği sağlanmazsa meclis, ortak bir karara varıla-

na kadar toplanıp duruşmalar yapardı. "Eğer birden fazla aday varsa--"

"*Neverah.*" Isla'nın sesi Neve'inkini yarıda kesti, çelimsiz görünüşüne rağmen sesi güçlüydü. "Karar verildi."

Raffe'in yüzü şaşkınlıkla doluydu, buruşmuş gül yaprağı elinden sarkıyordu. Neve ona yalvaran bir bakış attı fakat ne için yalvardığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Elleri eteğinin üzerinde umutsuzca açılıp kapandı. Isla her zaman geleneğe bağlı ve işlerin her zaman yürüdüğü şekilde gerçekleştirilmesinde kararlı olmuştu... Annesinin Mezhep sınırlamalarına uymayacağı Neve'in hiç aklına gelmemişti. Mezhep'in ona *izin vereceği* aklına gelmemişti.

Belki de her şeye rağmen Kiri'nin haklılık payı vardı. Belki de konu her zaman güç olmuş, kutsal sayılan şeylerin tanımları kasıtlı olarak değişken tutulmuştu.

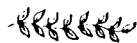
Raffe ileri doğru hareket edecek oldu fakat Arick elini omzuna koyarak onu durdurdu. Neve iki adamın da gözlerindeki ifadeyi okuyamıyordu.

Her zaman sakinliğini koruyan rahibeler dümdüz karşlarına bakıyordu. Gözle görülür şekilde sarsılmış olan Tealia bile yüzüne durgun bir ifade vermişti. Adaylar siyah mumlarını odun yığının üzerine bırakırken beyaz cüppe kolları titreşti, hediye edilen bütün o ürünler alev aldı.

Kiri'nin solgun yüzünde anlaşılmaz bir duygu vardı. Gözleri çok yavaş geçen bir an için Neve ve Arick'in üzerinde oyalandı, ardından başka yöne çevrildi.

Isla onaylama sözcüklerini söylerken Neve'e bakmadı. "Kayıp Krallarımız ve geçmiş dönemlerin sihri adına..."

Gül yaprakları havaya kalktı, odun yığını alev aldı ve Neve'in planları tuzla buz oldu.

Kapısı sinsi sayılabilecek bir şekilde kısaca ve aceleyle çalındı. Neve volta atmayı bırakıp kaşlarını çatı. Didiklemekle yetindiği

yemek tepsisi çoktan götürülmüştü ve hizmetçi kadına elbisesini çıkarmak için yardıma gelmeye zahmet etmemesini söylemişti.

Kapı bir kez daha sinsice çalındı. "Neve, kapıyı aç."

Raffe.

Neve yanakları kızararak onu içeri çekti. Odasında Arick'le yalnız kalması bir dedikodu malzemesi olurdu ama Raffe'le kalması ise bir skandal yaratırdı. "Yanında bir refakatçi olmadan gelmen başını ne kadar belaya sokar haberin var mı?"

"Muhtemelen törende yaptığın gösterinin senin başını belaya sokacağı kadar." Kaşları havaya kalktı. "Ne *yapmaya* çalışıyordun bugün?"

Neve masasının yanındaki sandalyeye çöktü. Bir şeyler uyduracak dermanı yoktu. "Ne *yapmaya* çalıştığımı biliyorsun."

Tamamını bilmiyordu, hayır. Fakat Raffe onu bunların hepsinin Red'le ilgili olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu.

Raffe bir küfür savurup elini kısa kesilmiş saçlarından geçirdi. "Bunun peşini *bırakmalısın*, Neverah. Seni yiyip bitiriyor ve ben..." Sustu ve iç çekti. Raffe yumuşak bir hareketle Neve'in önüne çöktü ve ellerini ellerine aldı. Neve ona bunun yakışıksız olduğundan, oluşabilecek fısıltılardan bahsetmesi gerektiğinin farkındaydı. Fakat Raffe'in elleri sıcacıktı.

"Neve." İsmi bir mihenk taşı, geri dönebileceği sabit bir noktaymışçasına söylemişti. "Red gitti."

Neve iç içe geçmiş ellerine bakarak, "O yaşıyor," diye fısıldadı.

"Yaşıyor olsa bile Yabanorman'a ait. Biz onu kaybettik."

Efsane ve hakikatin çevik bir dansı olan doğruya çok yakındı bu.

Raffe elini daha sıkı kavradı. "Kendini de kaybetmeye çalışmaktan vazgeçmelisin."

Neve çoktan kaybolmuştu. Zihni koyu gölgelerle ve kıvrak sarmaşıklarla dolu bir orman, bir pişmanlıklar labirentiydi. Ve şimdi planları başarısızlığa uğradığından, *kendisi* başarısızlığa

uğradığından... Tuz tadı alana kadar gözünden bir damla yaş düştüğünün farkına varmamıştı.

Raffe yanağını avucunun içine alıp başparmağıyla gözyaşını yakaladı. "Red'in ne yapmasını isterdin? Eğer ilk doğan o olsaydı, Kurt için gönderilecek olan sen olsaydın, onun ne yapmasını isterdin?"

"Kurt için gönderilecek olan ben olsaydım," diye fısıldadı Neve hiddetle, "savaşırdım. *Kaçardım*. Eğer kendimi büyülü bir ormana teslim edeksem bu *gereksiz* bir şey uğruna olmazdı."

"Ama o kaçmadı." Raffe bir tutam saç Neve'in kulağının arkasına sıkıştırdı. "O gitmeyi seçti. Sen de bunu kabullenmenin bir yolunu bulmak zorundasın."

Neve'in dudakları renksiz bir çizgi hâlini aldı, alnını Raffe'in alnına dayarken gözleri kapandı.

"Ne sıcak bir ortam," dedi bir ses kapı girişinden.

Neve'in gözleri bir anda açıldı; Raffe ellerini çekti ve ayağa kalkıp ceketini düzeltti.

Arick tek kaşı havada, kapı kenarına yaslanmıştı, elinde bir şarap şişesi vardı. Sendeleyerek odaya girdi ve şişeyi Raffe'e uzattı, bunu yaparken ayağı kilimin kenarına takılmıştı. Raffe gergin bir gülümsemeyle elini sallayarak şişeyi reddetti fakat Neve'e attığı bakış kaygı doluydu.

"Bölmek istemezdim." Arick, Neve'in karşısındaki sandalyeye yığıldı. Siyah saçları alnının üzerinde darmadağınktı, gözleri kanlanmış ve morarmıştı. Sargılı elini göğsüne yakın tutuyordu.

"Bu öğleden sonra işler tuhaf bir hâl aldı, değil mi?"

"Belki sen onu ikna edebilirsin," dedi Raffe kollarını kavuşturarak. "Bu işin peşini bırakmasını söyleyebilirsin."

"Belki de." Arick uzun bir yudum aldı. "Ne de olsa nişanlısıyım."

Raffe dişlerini sıktı.

"Ya da belki de," dedi Arick kalan şarabını şöyle bir döndürdü, "Neve'in alacağı karar her neyse onu destekleyebilirim."

Raffe dişlerini gösterdi, bu hareketi bir gülümseme olamayacak kadar keskindi. "Bu karar tehlikeli olsa bile mi?"

"Biraz tehlike olmadan hayatın ne anlamı var ki, Raffe?"

"Sen sarhoşsun."

"Siz de benim gibi yapsanız daha iyi zaman geçirirdiniz bence."

"Benden ben burada değilmişim gibi bahsetmeyi keserseniz daha iyi zaman geçirebilirim." Neve parmaklarını şakaklarına bastırarak kafasındaki zonklamayı yatıştırmaya çalıştı. Arick'in başka bir plan bulmak için gelebileceğini düşünmüştü. Fakat o, bunun yerine yalnızca içki içip olanları unutmaya odaklanmış gibi görünüyordu. Bu da Neve'in göğsünü tehlikeli olabilecek türden, dingin bir öfkeyle dolduruyordu.

Bu öfke Neve'e gölgeli damarları ve çağrılan o gücü düşündürüyordu, bir de onu kullanmanın ne kadar kolay olacağını.

Raffe iç çekti. "Neve..."

"Beni yalnız bırak lütfen." Derin bir nefes alıp kafasını kaldırdı. "Yorgunum."

Raffe'in ağzı konuşacakmış gibi kıpırdadı. Ancak gözleri Arick'e kaydı ve sessizliğini korudu.

Arick sendeleyerek ayağa kalktı ve dostça Raffe'in omzuna vurdu. "Leydiyi duydun."

Raffe kaskatı bir şekilde kapıya döndü. Arick de peşinden gitti. Fakat eşige ulaştığında dönüp Neve'e baktı, kafasıyla masasının üzerinde bıraktığı şişeyi işaret etti.

"Uyumana yardımcı olabilir." Elindeki sargı bezi gölgelerin içinde dikkat çekiyordu. "Bana oldu."

Neve kaşlarını çattı. "Uyumakta zorlanıyor muydun?"

Arick gülümsemedi fakat ağzı gülümsemeye çalışacakmış gibi kasıldı. "Öyle de denebilir." Arick sendeleyerek odadan çıktı. "Endişelenme, Neve," diye mırıldandı, sözcükler ağzında yuvarlanıyordu fakat samimiydi. "Daha her şeyi kaybetmedik."

Neve yüzünü buruşturup Arick'in kapıyı açık bırakarak koridora doğru yalpalamasını izledi.

Neve şişeyi boğazından kavrayıp uzun bir yudum aldı. Şarap o kadar sertti ki bir yudum bile zihnini sersemletmeye yetti. Bu başarısızlık hissinin ezici ağırlığından daha iyiydi. Bir yudum daha aldı ve elinin tersiyle ağzını sildi.

Dakikalar içinde şişeyi bitirmişti. Düşünceleri hoş bir bulanıklık hâlini almış, günün keskin kenarları sıcak ve buğulu bir parlaklığa dönüşmüştü.

Gözüne hâlâ açık duran kapıdan koridordan geçen beyaz bir şey ilişti. Neve gözlerini devirerek yavru bir geyik gibi sendeleyerek ayağa kalktı. Hizmetçi kadınlardan biri bir saray mensubuyla kaçamak yapıyorsa bunu duymak istemiyordu. Kapıya doğru ilerledi, birkaç denemeden sonra kapı kolunu tuttu ve koridora göz attı.

Tanıdık beyaz bir çüppe ve kor kırmızısı saçlar köşeden dönüp kayboldu. *Kiri?*

Oradaki her kimse Neve koridora ulaşana kadar gözden kaybolmuştu. Neve kapıyı çekip kapattı ve elbisesini beceriksizce çıkarıp nihayet uykuya daldı.

17

Dolap toz kokuyordu. Ormanın bir nefes kadar uzak olduğu Kale’de bir koku sıradışı değildi ama bunu çoğu zaman başka kokular takip ederdi: yeşillik, toprak kokusu. Bu kokuyorsa yalnızca tozdan ibaretti. Çok uzun süre kendi hâline bırakılmış bir şeyin diğer bütün özelliklerini kaybetmesiyle oluşan koku.

Red uçuşan tozları gözlerinden uzaklaştırmak için elini salladı. “Bu dolabın kapağının son kez açılmasının üzerinden yüz seneden daha uzun bir süre geçmiş gibi görünüyor.”

“Bunu Fife’a söyle,” dedi Lyra. “Gerçi orman içeri girmeye başladığından beri Kale’yi temizlemek çok zorlaştı.”

Eammon’dan yürüttüğü kemer Red’in kalçalarına doğru kaydığında homurdanarak onu yukarı çekti. “Bulabileceğimiz her şey bundan iyi olacak sanırım.”

Koridor çöktüğünde Red’in bütün kıyafetlerini beraberinde götürmüştü. O zamandan beri, geçen haftalar boyunca, üzerindeki gece elbisesi ve gerektiğinde Eammon’un gömlekleriyle – neredeyse Red’in dizlerine kadar geliyorlardı ve bir tane de kemer takarsa iş görüyorlardı– idare etmişti. Fife neredeyse fark etmemişti bile fakat Eammon onu ilk kez bu eğreti kıyafetin içinde gördüğünde kulak uçları kızarmıştı.

Yaptıkları evliliklerinin bağlı kaldıkları tek kuralı bir oda paylaşmaktı ve bu da yalnızca teknik bir detaya dayanıyordu. Red yalnız

uyuyup yalnız uyanıyordu. Eammon'un orada olduğunu gösteren tek işaret köşedeki dağınık yatak örtüleri ve giysi dolabının kapılarını açık bırakma alışkanlığıydı. Red ise her zaman onları kapatırdı.

Bazı günler Eammon'u hiç görmezdi. Eammon ya kütüphanede ya da Yabanorman'a gitmiş olurdu. Red'le aynı saatlerde uyuyup uyanmıyordu –hiç kimse böyle yapmıyordu– ve bazen Red uyandığında battaniye kümesi hiç bozulmamış olurdu.

Arada bir masanın üzerinde Red'i kuleye çağıran, üzerinde yana yatık ve karmaşık yazıların bulunduğu bir not bulunurdu. Eammon'un yardımıyla az da olsa sihir kullanıyordu, yaptığı bir yarayı almak kadar riskli değildi tabii; saksıdaki sarmaşığı büyütmüş ve vasat bir başarıyla bir dalının üzerindeki tomurcukların yaprak açmasını sağlamıştı. Sihri yönetmek Eammon'u iyileştirdiği gece olduğu kadar kolay değildi ama anılarını kontrol altında tutup Eammon'u düşünerek evlilik bağlarının ve ormanın, içindeki sihri yatıştırıp kavraması kolay bir şeye dönüştürmesine izin verdiğinde onu yönlendirebiliyordu. Fiziksel yakınlık da işe yarıyor gibiydi ancak Eammon'a bundan bahsetmek Red'in fazla düşünmek istemediği bir şekilde savunmasız hissetmesine neden oluyordu, bu yüzden bunu kendine sakladı.

Red titredi, çıplak baldırlarının üzerindeki tüyler diken diken oldu. Eammon'un gömleklerinin rezilliklerine ek olarak, Yabanorman'ın aralıksız süren soğuğuna karşı da pek bir işe yaramıyordu. Eski kıyafet arayışına çıkmak Lyra'nın fikriydi ve onları bulana kadar Kale'nin içinde hâlâ varlığını sürdüren bütün ardiye dolaplarına bakmışlardı.

"Sana bir şeyler ödünç verebilirim," dedi Lyra duvara yaslanarak. Bir hançerle tırnaklarını temizliyor, pek ilgilenmiyormuş gibi davranıyordu. "Eğer istersen."

Kale'ye gelişinden beri Lyra, Fife'tan daha dost canlısı olmuştu fakat yine de kendince mesafeli duruyordu. Ancak son bir iki hafta içinde arkadaşlık konusunda daha fazla adım atmıştı: Ormanda gördüğü gölge yaratıklarından bahsetmiş, Fife

ve Eammon'la birlikte Yabanorman'daki tuhaf yaşayışlarıyla ilgili hikâyeler anlatmıştı. Red'in şimdiye kadar en sevdiği hikâyeye Eammon'un yemek yapmayı öğrenmeye karar verip Fife'ı kol kadar bir alışveriş listesiyle Hudut'a gönderdiği zamandı. Görünüşe göre mutfağı ateşe vermekten kıl payı kurtulmuştu. Bundan sonra da yemeklerle Fife ilgilenmeye başlamıştı.

Bu durum Red'in diğer İkinci Kız Çocukları'nı ve Yabanorman onları öldürmeden, onları tüketmeden önce burada zamanlarının nasıl geçtiğini merak etmesine sebep oldu. Lyra'nın onunla iletişim kurması olumlu bir şeydi, çünkü Red'in burada bir süre kalacağını düşündüğü anlamına geliyordu.

Red dolabın açık kapağına yaslandı ve Lyra'nın kendisinden çok daha ince bedenine bakıp anlamlı bir şekilde tek kaşını kaldırdı. "Senin kıyafetlerini giymeye çalışmak Eammon'unkileri giymekten daha rezil bir şekilde sonuçlanabilir."

Lyra omuz silkti. "Sen bilirsin."

Elbiseler en alt rafta katlı duruyordu. Red, parmaklarının arasında parçalanmalarından korkarak dikkatle pürüzsüz ipekleri ve gösterişli sırmalı kumaşları karıştırdı. Elbiseler çeşit çeşit bedenlerde ve Red'in yalnızca tarih kitaplarında gördüğü modellerdeydi. Kumaşların içine işleyen asırlar, elbiseleri olmaları gerektiğinden daha da ağırlaştırmışa benziyordu.

Lyra kaşlarını kaldırıp kafasını kapıdan içeri uzattı. Dolap merdivenin arkasındaydı ve yukarıdaki pencereden giren solgun ışık, sık buklelerine bakır renkli ışıltılar veriyordu. "Ee?"

Red'in elinde tuttuğu elbise orman yeşiliydi, kolları boyunca ve etek ucunda altın nakışlar vardı. "Bu umut vadediyor gibi."

Fife ve Eammon ortalarda görünmüyordu, bu yüzden Red üstünü merdivenin arkasında değiştirdi. Elbisenin göğüs ve kalça kısımları dardı ama genel olarak uymuştu. Ellerini iki yanında kaldırdı. "Uygun mu?"

"Uygun." Lyra'nın gözlerinde gülümsemesinin bile silemediği tuhaf, huzursuz bir ışık vardı.

Red nakış işlemeleri çekiştirdi. "Kime ait olduğunu biliyor musun?"

"Merra'ya sanırım."

Merra. Red'den önce gelen İkinci Kız Çocuğu. Derisinin üzerindeki kumaş birden tuhaf hissettirmişti.

Lyra *tor*'unu tutan kayışı çekiştirdi ve belindeki küçük çantayı kontrol edip kanla dolu olduğundan emin oldu. "Ben devriyeye çıkıyorum. Dua et canavar olmasın." Kapıdan sıyrılıp alacakaranlığa çıktı.

Merra'nın yeşil etekleri Red'in çıplak bacakları üzerinde kayıyor, elbisenin yenleri kollarını kaşındırıyordu. Dönüp kütüphaneye inen merdivene yöneldi. Eğer gün ona aitse onu kitap okuyarak geçirmeyi düşünüyordu.

Gözleri koridorda gezindi, bu kısa denetleme, rutininin bir parçası hâline gelmişti. Gözcüler, Yabanorman ona saldırdığından beri hareket etmemişlerdi. Ormanın sihrini kullanma alıştırması yaptıkları günlerde Eammon, Red bir şeylere dokunmadan önce ellerini özenle kontrol ediyordu ve bir keresinde bir kâğıt kesiğine yara bandı yapıştırmasını istemişti. Ancak Red yine de her ihtimale karşı gözünü üzerlerinde tutuyordu.

Gözleri dikkatlice kök ve sarmaşık yığınlarını taradı. Buna rağmen, neyin ters olduğunu anlaması zamanını aldı, görmeye o kadar alıştığı o lanetli manzarada eksik bir şey vardı.

Gözcüler orada değildi.

Uzuvları bir panik hissiyle buz kesti; Red etrafında dönerek gözleriyle gölgeleri araştırdı, beyaz ağaçların Kale'nin içine daha da ilerlediğinden emindi ve belki de yeniden ona saldırmaya hazırlanıyorlardı. Fakat uçuşan tozlar dışında her şey kıpırtısızdı.

Red yavaşça Eammon'un ormanı yardığı belirgin sınır çizgisine doğru sokuldu. Yerde kuru yaprak ve ince kök kalıntıları vardı, hareketsiz ve suskunlardı.

Kuru yapraklardan birinin üzerinde bir kan lekesi vardı.

Yeşilliklerin ortasında kıpkırmızıydı. Onu gördükten sonra diğer kan lekelerini fark etmesi kolay olmuştu; yosunların üzerinde, dalların üzerinde.

Fife her gün gözcüleri kontrol edip onları kendi kanıyla elinden geldiği kadar dengede tutuyordu. Bugüne kadar üzerlerinde gölge çürümesi belirmemişti, Eammon'un onları buradan götürecektir kadar gücü olana kadar orada kalmalarında bir sorun yoktu. Fakat eğer Eammon hepsi için bir defada kanını akıtmayı şimdi gerekli gördüyse...

Demek ki durum daha da kötüye gidiyordu. Orman sihrini kullanmasına ve evliliklerine rağmen yine de daha kötüye gidiyordu. Yine de ya damarından akan kanı alarak ya da vücudunda değişikliklere neden olarak Eammon'dan parçalar götürüyordu.

Dudağını ısırarak anlık bir karar aldı ve kapıya yöneldi.

Avluda sis yerde kıvrılıyordu. Sis içinde oraya ait olmayan bir şekil belirip kayboldu. Kulenin arkasında, dış kapının yanında uzun ve dümdüz bir şey duruyordu.

Başka bir gözcü.

Yanında da dizlerinin üzerine çökmüş hâlde, Eammon. Elindeki hançerin keskin kenarı loş eflatun ışıktaki parıldadı.

"Dur!" Red eteklerini toplayıp yosunların üzerinde yalın ayak koştu, kalp atışları yerdeki kanın bir hatırlatıcısı gibiydi. "Eammon dur!"

Eammon bir anda kafasını yukarı kaldırdı, Red onu yasaklı bir şey yaparken yakalamışçasına omuzlarını dikleştirdi. Eammon geri çekmeden önce elindeki bıçak bir saniye daha avucuna doğrultulmuş şekilde kaldı. Ayağa kalkarken çok yavaş hareket etmişti, kemikleri kaslarının kaldıramayacağı kadar ağırmış gibi görünüyordu.

Red yanına ulaştığında durdu, göğsü inip kalkıyordu. Gözcü dış kapının hemen iç tarafında duruyordu, boyu Eammon'un bir buçuk katı kadar vardı, solgun tepesinde yumru yumru sürgün-

leri görölüyordu. "Koridoru gördüm," dedi Red nefes nefese. "Neden hepsini tek seferde gönderdin?"

"Göndermek zorunda kaldım." Eammon'un parmakları avucundaki özsu akıtan kesikleri gizlemek istermişçesine içe doğru kıvrıldı. "Fife bu sabah onları kontrol etti. Gövdelerinin yarısına kadar gölge çürükleriyle kaplılardı." Yorgun elini yüzünde gezdirerek alnında kırmızı ve yeşil bir leke bıraktı. "Onları şimdi yerlerine geri göndermeseydim bir daha hiç göndere mezdim. Durdukları yerde çürüyüp giderlerdi. Ve ben... yani Yabanorman o kadar zayıf noktayı kaldıramaz."

Gölge iltihabıyla kaplı gözcü, bu tuhaf alacakaranlıkta zayıf ve solgun görünüyor, topraktan çıkıp kaçabilirmiş gibi yıldızsız gökyüzüne uzanıyordu.

"Anlayamıyorum. Sihri kullanmaya başladım. *Evlendik*." Red parmaklarını kıvrarak elini kemik beyazı ağaç kabuğuna vuracakmış gibi yumruk yaptı. "Bu neden yeterli olmuyor?"

Eammon'un gözleri onun yüzünde dolaştı, gözlerinde hüznü bir şeyler vardı. Bir cevap vermedi.

Red'in yüzünde kararlı bir ifade belirdi. İleri doğru çekingen bir adım atarak aralarındaki mesafeyi kapattı ve Eammon'un elindeki hançere uzandı.

Eammon hançeri hızla geri çekti. "*Olmaz*."

"Başka ne yapacağım? Şu âna kadar lanet bir fark yaratan tek şey kanım oldu!"

Gözlerinde bir şimşek çaktı, hançeri daha sıkı kavradı. "*Olmaz*," diye tekrarladı sanki bu sözcük bir kalkanmış gibi.

"O zaman deneyebileceğimiz başka bir şey olmalı. Kan içermeyen bir şey." Dudağını ısırды, gözlerini kaldırıp Eammon'un gözlerine baktı. "Sihir nasıl olur?"

Eammon neredeyse irkilerek bakışlarını kaçırdı. Bir anda boyundaki o hiç yok olmamış fazladan uzunluğun farkına varmış gibi omuzlarını kamburlaştırdı.

Bu değişiklikler onu korkutuyordu. Ve Eammon utanıyordu.

Yabanorman'ın neden olduğu değişimlerden veya onlar karşı-
sında duyduğu korkudan utanıyordu, Red hangisi olduğundan
emin değildi.

“Belki değişiklikler uzun süreli değildir,” diye mırıldandı Red.

“En son öyle olmuşlardı.” Yüce Krallar, sesi o kadar yorgun
çıkiyordu ki.

“O zaman yalnızdın. Artık yalnız olmayacaksın.”

Bu Eammon'u afallattı, yutkunmasına neden oldu. Kehribar
gözleri, aralarındaki mesafeyi ölçüyormuşçasına gözcüden
Red'e yöneldi. “Onlara yaklaşman hoşuma gitmiyor Red,” dedi
usulca. “Ortada girebilecekleri bir yara veya kan olmasa bile. Ne
yapmak istediklerini biliyorum.”

“Ben de onlara izin vermeyeceğini biliyorum.” Kollarını ka-
vuşturarak elbise kollarındaki işlemelere dokundu. “Evlendik ve
sihri kullanmak kolaylaştı fakat saksıda sarmaşık yetiştirmemin
sana bir faydası olmadığı ortada. O yüzden bunu deneyelim.”

Bu Eammon'un hoşuna gitmiyordu. Yüzündeki her bir çizgi,
dümdüz olmuş dolgun dudakları ve çatılmış kaşları bunu gös-
teriyordu.

“Ben sana güveniyorum.” Red bunu kayıtsızca söylemeye çalış-
mıştı fakat sözcükler hafif değildi. “Sen de kendine güvenmelisin.”

Eammon bir sessizliğin ardından iç çekti. Elini tekrar yüzün-
de gezdirdi ve Red'e tekrar baktığında nihayet elbiseyi fark etti
ve gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Onu nereden buldun?”

“Lyra'yla birlikte bulduk. Senin kıyafetlerini giymekten bı-
nıştım.”

Eammon'un yanakları kızardı. “Gayet makul bir neden.”

Gölge çürümesi çizgiler hâlinde gözcü fidanın gövdesine tır-
nanıp saniyeler önce olduklarından daha yukarı uzandı. Red
yaklaşan bir orduymuş gibi telaşla ona döndü. “Ne yapmam ge-
rettiğini söyle.”

Eammon bir an duraksayıp en sonunda hançerini kınına sok-
tu. “Bana ellerini göster.”

Red avuçları yukarı bakan ellerini havaya kaldırdı. Eammon onun ellerini kendi ellerinin arasına alıp bir yara var mı diye dikkatle inceledi, bu sırada Red onun ellerindeki yaraların sert dokusunu hissedebiliyordu. Tatmin olunca ellerini bıraktı, sıcaklığının yerini soğuk hava doldurdu. "Her gözcünün yeri kasıtlıdır."

"Bir duvarın tuğlaları gibi."

"Doğru. Bir duvarın tuğlaları gibi." Eammon uzanıp elini beyaz ağaç gövdesine yerleştirdi. "Gölge Topraklar'ın bu tarafa sızmasını engellemek –duvarı güçlü tutmak– için gözcüleri olmaları gereken yerlere geri göndermek zorundayız. Onları iyileştirdiğimizde yerlerine geri dönüyorlar."

"Peki onları nasıl iyileştirebiliriz?"

"Çürümeyi geriletmesi için sihri yönlendirerek."

"Dokunarak sanırım." Red neden sesinin bu kadar alçak ve boğuk çıktığını bilmiyordu.

Eammon'un omuzları kaskatı kesildi, yanıtı gerginlikle doluydu. "Evet."

Ellerindeki beyaz yaralar, ellerinin altındaki gözcünün kabuğuyla uyum içindeydi. Red içgüdüsel olarak elini uzatıp Eammon'un elinin üzerine koydu.

"Ağaca koyacaksın, Red," diye mırıldandı Eammon.

Red yanakları kızararak elini kaldırdı. Bir anlık tereddüdün ardından nazikçe gözcüye dokundu.

Eli ağaç gövdesiyle buluşur buluşmaz her uzvundan akıp omurgasından yükselen sihir bir çağlayan gibiydi. Red'in gövdesindeki güç dışa doğru akmak için avucuna doğru yöneldi, gözcüyü Kutupyıldızı olarak alan bir pusula iğnesi gibiydi. Red'in derisi bir anlığına, uzun süredir ayrı kalmış bir şeylerin kavuşmasına engel olan, rahatsız edici bir duvarmış gibi hissettirdi. Red dişlerinin arasından tısladı.

"Ne oldu?" Eammon'un sesi kaygıyla çatlamış, bedeni gerginlikle sarmalanmıştı.

“Düşündüğümde farklı bir his.” Red hafifçe gülümsedi.
“Şimdi ne olacak?”

Eammon onun sorusu ve kendi cevabı arasında geçen sürede bütün bunlardan vazgeçecekmiş gibi göründü. Çenesi kıpırdadı, bakışları onun elinden yüzüne kaydı. Red’in dudakları kararlılıkla gerildi.

En sonunda Eammon iç çekti. “Eğer gözcüler bir duvarın tuğlalarıysa biz de onları bir arada tutan harç oluyoruz.” Eammon’un gözleri Red’den ayrılıp beyaz ağaca yöneldi. “Bizim sihrimiz Yabanorman’ın bir parçası. Gözcüler de öyle. Onları iyileştirmek için gücümüzü onlara akıtıp kaynağına yönlendiriyoruz. Yabanorman güçleniyor ve karşılığında da bizi güçlendiriyor. Yağmurun, buharlaşıp tekrar yağmura dönüşen bir nehri beslemesi gibi.”

“Bir döngü.” Bunda bir paralellik vardı. Kurtların döngüsü, İkinci Kız Çocukları’nın döngüsü, kederin döngüsü.

“Aynen öyle,” dedi Eammon usulca. “Yalnızca sihrin senin içinde hareket etmesine izin veriyorsun. Onu serbest bırakıyorsun.”

Gözcü, Red’in elinin altında vızıldadı. Ağaç kabuğunun arkasında ona doğru çekilen, onu iten bir şeyler toplandı. Kaygı ve beklenti hisleri Red’in gövdesinde dans ediyordu.

Bu yüzünden okunuyor olmalıydı. Eammon kafasını iki yana salladı. “Bunu yapmana—”

“Hayır, yapabilirim.” Red damarlarındaki hareketliliğe, avucunun altındaki ağaç kabuğunun sıcaklığına odaklandı. Nefes alıp verişlerini yavaşlattı, düzenli bir hâl alana kadar kalp atışlarının ritmini tuttu. Yanında duran ve yardımına ihtiyaç duyan Eammon’un düşüncesi, Red gözlerini kapatırken gücünün çalkantılı denizini yatıştırıp durgun bir su hâline getirdi.

Zihni koyu bir yeşille doldu ve gözkapaklarının ardındaki karanlığın tonu değişti. Düşünceleri turkuaz ve zümrüt rengi tonlarıyla boyandı, tam ortası ise yumuşak, altın bir parıltıyla aydınlatılmıştı.

Red odaklandıkça görüntü daha da netleşti. Parıltı fidana aitti, bir ışıltılı şekiller denizinin içinde duran ışıltılı bir şekildi bu. Derinlere uzanan kökleriyle uzun ve düz ağaçların oluşturduğu altından bir ağ örgüsü görüyordu, parlak ışıklar tüm dünyaya yetecek kadar büyük gölgeler oluşturunuyordu.

Bazı gözcüler diğerlerine göre daha sönüktü; bu zayıf olanlar mum ışığı kadardı, güçlü gözcüler ise şömine ateşi gibi parlak alevlerle yanıyordu. Altından tırtıklı sicimleri andıran kökleri karmakarışıktı. Fakat bunların hepsi tanıdık bir figüre uzanıyordu, oluşturdıkları bu geniş ağ örgüsü aşına olduğu bir bedende toplanıyordu.

Eammon. O da gözcüler kadar Yabanorman'ın bir parçasıydı ve kökler, Eammon onların toprağıymışçasına kıvrılarak onun içinden çıkıyorlardı. Ayrılmaz bir biçimde ormanla iç içe geçmiş bir adam, yarı dal yarı kemikten. Yabanorman onu yarı özümsemiş durumdaydı ama annesini, babasını veya diğer İkinci Kız Çocukları'nı tükettiği gibi tüketmemişti. Bunların hepsini Red'in tam olarak idrak edemediği bir kuvvetle, onu aynı anda hem hayrete düşüren hem de korkutan bir kararlılıkla tutuyordu.

O insan değildi. Red bunu önceden de biliyordu, bunun tekrar tekrar kanıtlandığına şahit olmuştu. Eammon farklı bir şeydi, içinde yaşadığı orman kadar esrarengizdi. *Onun* içinde yaşayan orman kadar esrarengiz.

İlk kez bu gerçek göğsünü sızlatmıştı.

"Red?" Eammon'un sesi oldukça çekingen çıkmıştı.

Red, Eammon bunu hissedebilirmiş gibi parmaklarını güven verici bir biçimde ağaç gövdesine bastırdı. "Ben iyiyim." Red zihninde onu, bütün Yabanorman'ın serpildiği tohumu incelerken uzunca duraksadı. "Bu çok güzel."

Sessizlik. Orman nefesini tutmuşa benziyordu.

"Yaptıklarımı tekrarla," dedi Eammon en sonunda. Ardından Red'in zihninde canlanan altın biçimli görüntüsü parıldadı. İçinden akışkan bir ışık sızmaya başladı, bağlı olduğu ağ örgüsünün üzerinden gözcüye doğru ilerledi.

Red, güneşin altında açan bir çiçek gibi içindeki gücün nazikçe serpilmesine izin verdi. Eammon'un yakınlığıyla sakinleşip amacını bulan güç, gövdesinden yükselip avuçlarından taşıdı. Red'in koyuverdiği ışık Eammon'ununki kadar parlak değildi fakat en az onun kadar hoş karşılanmıştı.

Önlerindeki gözcü ağır ağır canlandı, onlardan çıkan ışık gölgeleri yutarken titreşen mum ışığı güç kazandı.

Red, ellerini beyaz ağaca bastırmaya devam ederek orada durdu ve büyümlü döngünün, nehri besleyen yağmurun işlemesine izin verdi. Gözcünün sönük ışığı zihninde parlarken altın bir gücün içine aktığını hissetti. Başta bu onu ürküttü ve kürek kemikleri boyunca bir korku hissi saldı. Ancak Yabanorman şimdilik zafer kazanmakla ilgilenmiyordu. Red yalnızca döngünün bir parçası, dönen çarkların içinde yalnızca bir basamaktı. Yabanorman'ın onun içinde bıraktığı parlak, ince sihir sicimi ısıldayıp kemiklerinin etrafına ağır ağır sarıldı.

Bu... iyi hissettirmişti. İyi hissettirmişti ve Eammon ile Fife'in gözcülerin Red'i arzulamalarının kötücül oldukları anlamına gelmediği konusundaki ısrarlarına rağmen ilk defa buna gerçekten inanmıştı. Bu kadar karmaşık bir şeye göre fazla basit bir açıklama gibi geliyordu fakat o ve Yabanorman bir uyum içindeydi, en azından en temel seviyede. İkisi de aynı şeyleri istiyordu. Orman kendi varlığını sürdürmek ve kendi ihtiyaçlarını karşılamak için hareket ediyordu.

Red doğum gününde ormanın içinde koştığı zamanı ve derinlerinden gelen o hiddetli *yaşama* arzusunu düşündü. Gözcüden ve onun bağlı olduğu Yabanorman'dan aldığı his de buydu. Derin, pervasız bir yaşama azmi.

Gözcü kaybolduğunda ve avucu ağaç kabuğu yerine Eammon'un eline dokunduğunda ne kadar zaman geçtiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Yabanorman'ın parlak ağ örgüsünü kovup bunun yerine onu görebilmek için gözlerini açtı. Eammon çatılmış kaşları, hafifçe

aralanmış dolgun dudakları ve alnına düşen siyah saçlarıyla onu izliyordu. Gözlerinin beyazları belli belirsiz bir zümrütle boyanmıştı, yerdeki gölgesi daha önce olduğundan daha uzun görünüyordu, kenarları yapraklarla süslü gibiydi. Uzun kıyafet kollarını yukarı sıvamıştı ve ön kollarının üzerine yine ağaç kabukları kapanmıştı.

Eammon sihrin onda meydana getirdiği değişimleri gizlemeye çalışmadı. Orada hareketsizce durup onları görmesine izin verdi.

Red'in bilekleri Eammon'un kollarına yakın duruyordu, damar ağları yeşil bir renkle belirginleşmişti. Red içgüdüsel olarak onları gizlemek istemişti fakat ellerini sabit tuttu. Eammon gizlenmiyorsa o da gizlenmeyecekti. Az önce yaptıkları şey –yalnızca küçük bir parçasını olsa bile, birlikte ve kansız bir şekilde Yabanormen'i iyileştirmeleri– ikisinin de daha dürüst olmasına yol açmıştı.

Eammon'un gözlerindeki yeşillik yavaşça soldu. Ağaç kabukları gözden kayboldu ve geride yalnızca bereli bir deri kaldı; boyu kısaldı, yerdeki gölgesinin kenarları daha düz bir hâl aldı. Bu sefer kalıcı bir değişim olmamıştı ancak önceden kalan, boyundaki o fazladan uzunluk hâlâ duruyordu. Bu yalnızca başka bir yara, ormanın bıraktığı başka bir izdi.

Eammon onu bir saniye daha izledi, kollarını saran damarlar solup tekrar maviye dönerken yüzünün sert çizgilerinden hiçbir şey okunmuyordu. Ardından Eammon elini Red'in elinden alıp arkasını döndü.

Red avucunu kalçasına bastırıp Eammon'un dokunuşunun sıcaklığını kovdu. Ayaklarının dibinde, gözcünün yerinde şimdi yalnızca bozulmamış yosunlar vardı. "İşe yaramış gibi görünüyor."

Eammon onaylayıcı, alçak bir ses çıkardı. Red onun bakışlarını takip etti: Kapının hemen ardında, diğer ağaçların arasında yetişen fidana baktı.

Ancak artık bir fidan değildi. Yetişkin, kalın gövdeli bir ağaçtı. Tepesinde kümelenmiş beyaz dallar, canlı ve yeşil yapraklarla doluydu.

“Öyle görünüyor.” Eammon’un yüzünde hayrete benzer bir şeyler vardı ve bu hayret, orman ve sisle çevrelenmiş yüzünün keskin çizgilerini değiştirmişti.

Red’in elbise kolunun altında gizlenen Anlaşmacı’nın Mühür’ü sızladı. Elini kısaca üzerine bastırdı ve gözlerini bir çabıyla yeniden gözcüye, Eammon’dan uzağa çevirdi.

Yeşil yapraklar şimdiden solup cansızlaşmıştı. Bir yaprak dalların birinden kurtulup ormanın zeminine doğru süzüldü.

Eammon tıslayarak nefes aldı. Ormanın onunla iç içe örüldüğünü, kemiklerinin arasında kök saldıgını görmüştü: Ormanın başarısızlığa uğraması onu incitiyordu.

“Artık onun için kanını akıtmayacaksın,” dedi, sözcükler yumuşak olsa da sertçe söylenmişti. “Ben burada olduğum sürece bu lanet orman artık senden bir parça koparamayacak.”

Eammon’un gözlerinde başkaldıran bir ışık belirdi fakat Red’e baktığında bunun yerini okunması zor, zayıf bir şey aldı.

Ağaç gövdesine bastırdığı eli hâlâ karıncalanıyordu, Red bunu defetmek için elini salladı. “Başka gözcü var mı? Şey yapabiliriz—”

“Sen ayakkabılarını giyene kadar hiçbir şey yapmıyoruz.” Red’in çıplak ayaklarına sert bir bakış attı.

Red yosunların üzerinde ayak parmaklarını büktü. “Yabanorman botlarımı yedi, unuttun mu?” Şu ana kadar yalın ayakla gayet iyi idare etmişti, yalnızca kuleye ulaşmak için avludan koşarak geçiyorsa veya Kale’de kalıyorsa bir sorun olmuyordu ve ihtiyacı olduğunda da Eammon’un çoraplarını yürütüyordu. “İkinci Kız Çocukları’nın hiçbirisi yedek ayakkabı bırakmamış.”

Eammon’un kolu kıpırdadı ve Red bir anlığına Eammon’un, ayaklarını soğuk zeminden kurtarmak için onu kucağına alacağını sandı.

Fakat o an geçti ve Eammon kuleye doğru döndü. “Ambarlara bakıp giyebileceğin eski bir çift buldum. Şöminenin yanına bı-

raktım.” Başını çevirip bir bakış attı, kaşını kaldırdı ve yüzünü tekrar kuleye döndü. “Senin bedenine uygun değiller ama gömleklerim de değildi ve bu seni durdurmadı.”

“Hava çıplak kalınmayacak kadar soğuktu.”

Eammon arkasına dönmedi fakat eli kasıldı ve boğuk bir ses çıkardı. Red arkasından sırtıttı.

Eammon kule kapısını itip açarken omuzları hafifçe titredi fakat merdivenleri tırmanırken yürüyüşü sağlamdı. Eammon hiçbir zaman ondan yorgunluğunu tamamen saklayamamıştı ve Red, Yabanorman’ın onun vücuduyla ne kadar derin şekilde iç içe geçtiğini gördükten sonra ona karşı yeni bir anlayışa sahip olmuştu.

Eammon şimdi bile gizlemeye çalışıyordu. Bu, kendi başına katlanmaya kararlı olduğu utanılacak bir şeymiş gibi. Bu durum Red’in bu Kralların belası ormandaki her bir ağaca sihriyle vurup onları aynı ölçüde hem güçlendirmek hem de cezalandırmak istemesine sebep oluyordu.

“Burada sana göstermek istediğim bir şey vardı zaten.” Eammon omzunun üzerinden ona bakarken alevlerin ışığı tavandaki gümüş takımyıldızlarının üzerinde parıldadı. “Aslında iki şey.”

Saçını gergince geri iterek boş masaya doğru ilerledi. “Pek yeni gibi oldukları söylenemez,” dedi lafı dolandırarak. “Ama en azından yine okunabilir durumdalar.”

Red yavaşça onun yanına yürüdü. Masanın üzerinde tanıdık bir deri çantanın yanında kitaplar yığılmıştı.

Onun kitapları.

Boğuk bir kahkaha atıp parmaklarını kitapların tozlu kenarlarında gezdirmek üzere elini uzattı. Kapakların üzerinde tozlu çizgiler, bitkilerin mürekkebi dağıttığı yerlerde yeşil lekeler vardı. “Koridor çöktüğünde onları da kaybettim sanmıştım.”

“Az kalmıştı. Onları yosunların arasından çıkarırken gölgele-
re lanet olsun ki zor zamanlar geçirdim.”

Red’in görüşü bulanıklaşmıştı. “Teşekkür ederim.” Annesinin verdiği şiir kitabı yığının tepesindeydi. Toprağın içine gömül-

mek kapağındaki bütün yıldızları aşındırmıştı. Red kitabı alıp bağrına bastı. "Teşekkür ederim, Eammon."

"Rica ederim." Vücudunu nasıl kontrol edeceğini bilemiyor-muş gibi kıpırdandı. Aşağıda tuttuğu eli kasıldı.

Bir an sonra Eammon geri bir adım atarak şömineyi gösterdi. "Botlar orada," dedi gereksizce. "Sonra bir şey daha var."

Red botları ayaklarına geçirdi –çok büyük fakat sıcaklardı– ve ağır botlarının çıkardığı seslerle sarmaşık oymalı pencerelerden birinin yanında duran Eammon'un yanına yürüdü. Pencerenin yanında duvara dayalı, gri kumaşa sarılı bir şey vardı.

"Bu işe yaramayabilir." Bakışları sertti, bütün o önceki gerginliği özenle gizlenmişti. "Fakat bunu senden gizlemek doğru gelmedi."

"Ürkütücü."

Eammon kumaş parçasını açtı. İçinden bir ayna veya en azından ona benzeyen bir şey çıktı. Camından hiçbir şey yansımıyor-du; mat bir griden ibaretti. İçindeki bu renk, karşısında dumanla dolu bir kavanoz varmış gibi hareketliydi.

"Bu ne?"

"Annem Yabanorman sihriyle yapmıştı." Eammon anlaşıl-maz bir ifadeyle Red'e bir bakış attı. "Kız kardeşi Tiernan'ı görmek için."

Anlayış bir dalga gibi çarptı. Red'in elleri serbestçe aşağı düştü. Yüzünü Eammon'dan aynaya çevirdi, duyduğu özlem tedbir hissini alıp götürmüştü. Ormanda geçirdiği bu birkaç haftada Neve hakkındaki düşüncelerini bastırmaya alışmıştı fakat kız kardeş ifadesinin bahsiyle bile yüreği aniden göğüs kafesinin içi-ne sığmaz olmuştu. "Yaa."

"Hayli eski," diye uyardı Eammon. "Asırlardır kimse onu kullanmayı denemedi ve Yabanorman'ın şu anki durumunda tamamen işe yaramaz bir şey olabilir. Ama ben..." Susup bir nefes aldı. "Her şeyi yapabilecek olsan kız kardeşine güvende olduğunun haberini vereceğini söylemiştin. Bu onunla konuşmanı sağlayamaz fakat umarım en azından onu görmeni sağlar."

Minnettar olmak Red'in göğsünde beliren hafifliği ifade et-

mek için çok basit kalırdı, daha çok taşıdığıının farkında olmadığı bir yük aniden ortadan kalkmış gibiydi. "Eammon..." Durup yutkundu. "Eammon, bu..."

"Üzgünüm," dedi Eammon usulca. "Üzgünüm, sana verebileceğim tek şey bu."

"Bu yeterli." Red'in cevabı anlık ve içgüdüsel olarak çıkmıştı. Alevlerin ışığında Eammon'un gözleri bal rengi görünüyordu.

Red öne çıkıp aynaya uzandı fakat dokunmadı. "Nasıl çalışıyor?"

"Adakla." Eammon alaycı bir soluk verdi. "Kuşkusuz."

"Kan mı?"

"Hayır." Cevabı hızlı ve sertti. "Yani işe yarar tabii ama kan akıtmaya biraz ara versek iyi olur."

Kabaca ördüğü örgüsü omzunun üzerine düşmüştü; Red kırık uçlu saç tellerinden birini çekip havaya kaldırdı. "Bu o zaman?"

Eammon, çenesi gergin ve kollarını kavuşturmuş hâlde başıyla onayladı. "Hemen burada olacağım," dedi, sesi yine sertti. "Herhangi bir şey garip hissettirirse seni çekip alacağım."

Red dalgınca onaylayan bir ses çıkardı, bütün dikkati aynanın mat yüzeyi üzerindeydi. Uzun saç telini dikkatle çerçevenin kıvrımlarına doladı. Ardından geri çıkıp aynanın içindeki karanlığı izleyerek bekledi.

Beş kalp atımı, altı. Hiçbir şey olmadı. Boğazında hayal kırıklığının acı tadını hissetti, arkasını dönmek üzereyken aynanın derinliklerinde bir şey parıldadı.

Griliklerin içindeki gümüşün ışığı onu yakalayıp içine çekti. Red baktıkça ışık daha da büyüyüp güçlendi, parlaklığın üzerinde dumanlar dalgalanıyordu, görüşünü bütünüyle kaplayana kadar büyümeye devam etti.

Işık patlayan bir yıldız gibi her yeri kapladı, dumanlar döne döne karanlık evrene yayıldı.

Ve dumanlar çekildiğinde Neve orada duruyordu.

18

Bir pencereden dışarı bakmak gibiydi. Aslında hayır, tam olarak böyle değildi; bir pencerenin içinde *kapana kısılp*, camın içine hapsedilmek gibiydi. Hareket etmeye çalıştığında bunu başaramadı, uzuvlarının hissetmeyi bütünüyle yitirmişti. Farkındalığı azalmış, aynadaki ışık gibi dağılıp kırılmıştı.

Neve, Mihrap'ın içinde, Gaya heykelinin arkasında duruyordu. Silueti bulanıktı fakat Red yine de onun şimdi daha zayıf olduğunu, yanaklarının çöktüğünü görebiliyordu. Sol eline bir sargı bezi sarılmıştı.

Red bunu nafile olacağını, bu aynanın tek yönlü ve yalnızca görmek için olduğunu unutarak ona seslenmeye çalıştı. Uzaktan ses tellerinin hareket ettiğini hissetti fakat ne ses, ne de başka bir şey çıktı.

Buna rağmen seslenişi bir şeyleri harekete geçirmişe benziyordu, sanki arzusu aynayı oluşturan büyüyü güçlendirmişti. Neve'in sureti netleşip belirginleşti.

"Buna bir aydır devam ediyoruz ve hâlâ geri dönmedi." Kız kardeşi yana dönük duruyordu, kaşları çatılmış, koyu renkli gözleri kısılmıştı. Dudağı dişlerinin arasında kayboldu, gergin olduğunu gösteren bu hareket Red'le paylaştığı ortak bir alışkanlıktı. "Neden hâlâ kaçmadı?"

Red, Neve'in kimle konuştuğunu seçemiyordu; her kimse bu-

lanıktı ve gölgelerin içinde kalıyordu. Bu ayna İlk Kız Çocuğu'nu göstermek için yapılmıştı ve bundan başka bir şey yapmıyordu.

"Bu zaman alacaktır." Ses boğuk geliyor, zar zor duyuluyordu. "Büyük şeyler genelde zaman alır. Sabır, Neverah."

"İşleri hızlandırmanın bir yolu yok mu?" Neve, kollarını zayıf göğsünün üzerinde kavuşturdu. Başını kaldırdığında alevlerin ışığı saçındaki gümüş tacın üzerinde parladı. Normalde taktığından daha gösterişli bir taçtı. Bunda Red'in zihnini kurcalayan, bir şekilde *ters* gelen bir aşinalık vardı.

"Belki."

"Neye ihtiyacımız olduğunu söyle bana, Kiri." Neve emir veren bir ses tonuna yabancı değildi fakat şimdi sesinde yeni bir kuvvet de vardı. Ona itaat edileceğine hiç şüphesi olmayan birinin ses tonu. "Bana neye ihtiyacımız olduğunu söyle, ben de gerçekleştiğinden emin olayım."

Rahatsız edici uzunlukta bir duraksama oldu. Neve'in çene hattı bir kez seğirdi. Uzanıp tacına dokunarak onu alnının üzerinde düzeltti.

"Sanırım artık bunu bir engel olmadan yapabilirsiniz, değil mi?" Boğuk seste kurnaz bir hava vardı. Red'in omurgasının boydan boya ürpermesine neden olan bir şeyler. "Artık Isla öldüğüne göre. Artık Kraliçe olduğunuza göre."

Kraliçe.

Red, bu tuhaf ve muallakta kalmış bilinçlilik hâlinde bile ciğerlerinin havasız kaldığını ve boğazından yukarı tırmanan hırıltılı yarım haykırışı hissedebilmişti.

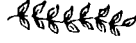
Aynanın içindeki Neve belli belirsiz irkildi.

Red omuzlarında Eammon'un ellerini hissetti, onu duymuş ve bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Eammon'un dokunuşu onu görüsünün içinden çekip aldı, dumanlar ve gümüş bir parlaklık Neve'in suretini gölgede bıraktı fakat bütün bunlar olmadan önce Red o boğuk sesin son bir şey daha söylediğini duyabilmişti.

"Her zaman daha çok kan sunabilirsiniz."

Ardından, yere çarpan dizlerinin keskin acısını hissetti ve üzerine eğilen Eammon'un kâğıt ve kahveden oluşan kokusunu aldı. "Red?" Sesi sakindi fakat hissettiği paniğe zar zor hâkim olduğu anlaşıyordu. "Red sorun ne?"

"Annem ölmüş," diye mırıldandı şaşkınlıkla açılmış gözleriyle. "Annem ölmüş."

Masanın üzerinde hızla soğuyan kupadan buharlar yükseliyordu. Red ona uzanacak gücü kendinde bulamadı. Yatağın üzerinde, kollarını dizlerinin etrafına sarmış oturuyor, buharların sessizce kıvrılarak havaya yükselmesini izliyordu. Şiir kitabı kupanın hemen yanında duruyordu. Eammon onu nazikçe ellerinin arasından alıp bir kenara koyana kadar kitabı kuleden buraya getirdiğini fark etmemişti.

Ocaktaki alevlerin çıtırtısı, merdivenlerin aşağısından gelen fısıltıları bastıramıyordu. "Gerçek olduğundan emin miyiz?" diye sordu Lyra. "O ayna çok eski."

"Kız kardeşini gördü." Bu, Eammon'un sesiydi. "Ayna bunun için yapıldı."

"Ama gücü Yabanorman'dan geliyor." Fife'tan gelmişti bu, sesi temkinliydi. "Ve son zamanlarda işler Yabanorman'da pek iyi gitmiyor. Gerçeği gösterdiğinden nasıl emin olabilirsin?"

"Biliyorum işte, Fife." Red, Eammon'un koyu halkalarla çevrili gözlerini ovuşturduğunu görür gibi oldu. Ardından keskin ve asabi bir kahkaha duyuldu. "Annesi ölmüş, kız kardeşi bir başına, kendisi de hiçbir nedeni yokken bu gölgelerin belası ormanda kalıyor."

"Sana yardım etmek dışında hiçbir nedeni yok," dedi Fife.

Eammon sessiz kaldı.

Lyra fısıltıyla konuştu. "Eammon, onu göndermeyi düşünüyorsun..."

"Eğer isterse," dedi Eammon, "ona hayır demem." Bir anlık ağır

bir sessizlik oldu. Ardından sessizce ekledi: "Buraya ilk geldiğinde onu geri göndermeliydim. Yabanorman'ın onun üzerinde bir hâkimiyeti yok, en azından onu burada tutacak kadar. Diğerlerinde olduğu gibi değil."

Bunun sonucundaki sessizlikte şaşkınlık yoktu. Fife ve Lyra ilk günden beri onun durumunun farklı olduğunu anlamışlardı.

"Yani onun burada olması pek bir işe yaramıyor zaten," diye mırıldandı Fife.

Eammon alçak ve hırıltılı bir iç çekti. "Hayır."

Red gözlerini sımsıkı kapattı.

Merdivenlerden ayak sesleri geldi. Eammon saçları omuzlarına dolaşmış bir hâlde ortaya çıktı. Yüzünü buruşturdu. "Hâlâ uyumamışsın."

"Uyuyamadım." Red masanın üzerine uzanıp artık sıcak olmayan kupayı aldı. Çay hoş kokuyordu, çeşnili ve karanfilliydi. Aldığı yudum göğsünü ısıttı.

Eammon'un elinde yarısına kadar koyu bordo bir içeceklerle dolu başka bir bardak vardı. Onu kupanın yerine bıraktı. "Çaydan daha güçlü bir şeye ihtiyacın olursa diye." Ağzının kenarı küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Lyra seni bunun Meducia şarabı olmadığı konusunda uyarmamı istedi. Valdrek, Hudut'ta kendi şarabını yapıyor ve bana satmadan önce sulandırdığını düşünüyorum."

Red gülümsemesine karşılık vermeye çalıştı fakat dudakları pek hareket etmedi.

Eammon, yavaşça masanın önündeki sandalyeye oturup ellerini dizlerinin arasında kenetledi. Havada asılı kalan ağır sessizliği bozan tek şey alevlerin çıtırtısıydı fakat bu huzur vericiydi.

Red çayı bitirip dipte kalan tortulara baktı. "Artık aynanın çalıştığını biliyoruz. Sanırım bu iyi bir şey."

"Çok üzgünüm, Red." Eammon bunu, göz temasının hoş karşılanmayacağını düşünüyormuş gibi yere bakarak söylemişti. "İyi görünüyor muydu... kız kardeşin..."

"Yorgun görünüyordu. Yorgun ve... üzgün." Omuz silkmeye

çalıştı fakat hareketi doğallıktan yoksundu. "Neve kraliçe olmaya, annemizin yerini almaya hazır mı bilmiyorum."

"Bence hiçbir zaman ailelerimizin bize bıraktığı şeyleri üstlenmeye hazır olmuyoruz." Eammon iç içe geçmiş ellerini inceledi. "O yerler bize uymuyor."

Bembeyaz kesilmiş eklemleri kayıtsız görünüşüyle çelişiyor, sözlerini ikisinin de bildiği bir dile çeviriyordu. Ebeveynlerinin uzun ve karanlık gölgeleri. İkisinin de seçmediği bir Kurt ve ikinci Kız Çocuğu mirası.

"Anneme üzölmekten çok Neve için endişeleniyorum." Utanç dolu bir itiraftı bu. "Bu çok mu korkunç?"

"Korkunç değil. Keder tuhaf bir duygudur."

Red ve Isla'nın ilişkisi kolayca açıklanamayacak kadar yoğun ve katmanlıydı. Fakat onun yokluğu ve geride bıraktığı boşluk Red açıklamaya çalışmak istemesine sebep olmuştu. "Biz... annem ve ben... hiçbir zaman yakın değildik."

Eammon'un parmak eklemleri bembeyazdı, elleri hâlâ dizlerinin arasında kenetlenmiş duruyordu. "Bu yüzden..." Ellerinden birini kaldırıp aralarındaki boşlukta salladı.

"Yalnızca o değil." Red başını iki yana salladı. "Neve'le de o kadar yakın sayılmazdı fakat yakın olmak istiyordu sanırım." Battaniyenin çözölmüş ipliklerini inceliyordu, ikisi de özenle diğerine bakmaktan kaçınıyordu. "Isla'nın bir varise ihtiyacı vardı. Neticede iki tane kızı oldu ve birini elinde tutamadı. Ben aslında yokmuşum gibi davranmak onun için daha kolaydı. Özellikle de şeyden sonra..." Red cümlesini bitirmedi, bitirmesine de gerek yoktu zaten. Yabanorman sihrinin gövdesindeki parçası yukarı doğru serpildi, Red ağzında toprağın belli belirsiz tadını hissetti.

Hissettiği suçluluk somut bir şeymişçesine Eammon'un omuzları çöktü. Red'in parmakları omuzlarının üzerine konma ve onları tekrar dikleştirme arzusuyla doldu. Saçlarında gezdirmek ve ikisinin de başka şeyler düşünmesini sağlamak için.

Red bunun yerine kupasını sıkıca kavradı. Suçluluk duygu-

sunu yakından tanıyordu ve ondan kurtulmak için sıcak ellerden, hatta sıcak dudaklardan daha fazlasının gerekli olduğunu biliyordu.

Suçluluk. Konu dönüp dolaşıp buna geliyordu.

“O gece olan her şeyi görmediğini biliyorum.” Red yatağın üzerinde kıpırdandı. “Ama beni görmüş müydün?”

“Yalnızca ellerini. Seni sadece... hissettim.” Bir tutam siyah saç düşüp gözlerini gizledi ve Eammon bereli bir parmak eklemiyle onu geri itti. “Yabanorman’ın bir şeyin üzerine hücum ettiğini hissettim ama ne olduğunu bilmiyordum, en azından en başta. Fakat sana dokunduğunda senin acını hissettim. Paniğini. Bu geri kalan her şeyi bastırdı.”

Red’in dudakları bir çizgi hâlini aldı.

“Onu durdurmaya çalıştım.” Eammon kollarını bacaklarının üzerinde birleştirdi. “Belli ki gerektiği kadar başarılı olamadım. Hepsini senden uzakta tutamadım. Ama Yabanorman sana gücünün bir parçasını vermiş olmasına rağmen belki seni buraya çağırmasına engel olabilirim diye düşünmüştüm. Belki ormanı güçlü tutabilseydim Mühür’ün hiç belirmezdi. Belki döngü bozulurdu.” Yutkundu. “Bunda da başarılı olamadım.”

Eammon seneler boyunca onu kurtarmaya çalışmış, Red’i artık yapamayana kadar uzakta tutmuştu. Onu, Kurt kendinden ne kadar ödün verse de Yabanorman kurbanını almaya karar verene kadar uzakta tutmuştu.

Red derin bir nefes alıp oturduğu yerde sırtını dikleştirdi ve yıpranmış yatak örtüsünün üzerinde bağdaş kurmak için bacaklarını uzattı. Neve’le birlikte Yabanorman’a kaçtıkları o gece neler olduğunu hiçbir zaman bütünüyle anlatmamıştı, hiç kimseye. Onlara saldıranlar ölmüştü ve Neve o geceyi zihninden çıkarmıştı. Hatırası bir yaraydı ve Red onun üzerini kapatmış, hiçbir zaman nefes almasına, iyileşmesine izin vermemişti.

Bu hatıranın yalnızca ona ait olmadığı daha önce aklına gelmemişti. Bazı kısımları da Eammon’a aitti. Paylaştıkları bir yara,

bir ikiz mühürdü bu. Birlikte taşırılsa hafifleyebilecek bir yük.

“On altıncı yaş günümüzdü.” Red konuşurken yatağa bakıyordu fakat Eammon’un şaşkın gözlerinin üzerinde olduğunun farkındaydı. Red ona bakarsa büyü bozulabilir, bunu bir hikâyeye çevirip anlatmasını kolaylaştıran ahenk dağılılabildi. “Bir balo olmuştu.”

Neve ihtiyacı olduğunu hissetmişçesine Eammon sessiz kaldı. Hareketsizce oturup sözlerine devam etmesini bekledi, alevlerin ışığı yüz hatlarının üzerinde titreşiyordu.

“Bu... hoş değildi. Neve’le ne kadar farklı olduğumuzun ilk defa o gece farkına vardım. Hayatlarımızın ne kadar farklı olacağını.” Duraksadı. “Annem benimle neredeyse hiç konuşmazdı.”

Eammon, dizlerinin arasında duran yumruklarını sıktı.

“Sonrasında Neve ben ağlarken yanıma geldi. Ne yapabileceğini sordu. Ben de Yabanorman’ı nasıl ortadan kaldırabileceğimizi bilmiyorsa hiçbir şey yapamayacağını söyledim. Biz de bunu yapmayı denedik.” Red alaycı bir soluk verdi. “Herkes yarı sarhoştur, bu yüzden atları çalmak gerekenden çok daha kolaydı. Onları sınıra kadar koşturduk.”

Atlar çabucak ter içinde kalmıştı, nefesleri soğuk gece havasında çığlık gibi geliyordu. Red, kuzeye yaptıkları yolculuğun yeterince uzun sürmediğini düşündüğünü hatırlıyordu. Kız kardeşiyle birlikte sonsuza kadar yıldızlarla bezeli gökyüzünün altında kaçmak istemişti.

“Neve’in getirdiği kibritler bir işe yaramadı,” diye devam etti usulca. “Yabanorman yakılamaz, bunu hep duymuştuk fakat o âna kadar ikimiz de inanmamıştık. Bu onu korkuttu sanırım, bunun –ormanın yalnızca bir orman olmadığını, bundan daha fazlası olduğunu– kanıtlandığını görmek. Muhtemelen Neve bundan sonra oradan ayrılırdı, her şey orada biterdi. Ama ben bir taş buldum.”

Taşı almış ve vahşice ağaçların arasına fırlatmıştı. Taşın çıkarıldığı ses onun için yeterince yüksek değildi, yalnızca çalılıkların

arasından boğuk bir *pal* sesi gelmişti. Bunun üzerine haykırmaya başlamış, başladıktan sonra da duramamıştı. Red yerden taş üzerine taş alıp nereye attığına bakmadan fırlatmış, gittikçe ağaçların sınırına yaklaşmıştı. Hâlâ o uğultunun nasıl tenini bas-kıladığını ve kemiklerini titrettiğini hatırlıyordu. Orman başka hiç kimseye izin vermezken onun yaklaşmasına izin vermişti.

Neve de kendine bir taş bulup Yabanorman'a atmış, ona yaklaşabildiği kadar yaklaşmıştı. Çıgılları Red'inkilere karışıyordu. Bildikleri dünyanın kıyısına gelmiş, yapabilecekleri başka hiçbir şey olmadığı ve *bir şeyler* yapmak zorunda hissettikleri için çıgıllar atarak taşlar fırlatan iki kayıp kız çocuğu.

"Taşlardan biri elimi çizdi," dedi Red, bu hatıra gözkapaklarının ardında bir gölge oyunu gibi oynuyordu. "Ve onu atarken takılıp düştüm. Kesik elimle düşüşüme engel olmaya çalışarak sınırın hemen iç tarafına düştüm."

"Ve Yabanorman sana saldırdı." Eammon'un sesi pürüzlü ve boğuktu, sanki dakikalardır değil de saatlerdir konuşmamıştı.

"Sen de onu durdurdun," diye ekledi Red sakince. Gözlerini açmadı, bunun cesaretini kaybetmesine neden olacağını biliyordu. Fakat Eammon'un ona baktığını hissedebiliyordu, bakışlarını omzunun üzerine konan ağır bir kolmuşçasına hissedebiliyordu.

Hikâyesine devam etmeden önce bir an duraksadı. "Bütün o haykırışlar dikkat çekmişti, bakımlı atların üzerinde yol alan iki kız çocuğu da. Ne kadar süre pusuda beklediklerini, bizi ne kadar izlediklerini bilmiyorum. Ama Neve ayağımdan tutup beni ormandan çektikten sonra onu yakaladılar. Boğazına bir bıçak dayadılar. Ben de..." Kapalı gözlerini daha da sıktı. "Onu serbest bıraktım."

Her şeyin bir anlığına hareketsiz kaldığını hatırlıyordu. Gövdesinde kalan sihir parçası, neredeyse afallamış bir hâlde, gerilip uzanmış ve sonrasında kesilmiş sarmaşıklar gibi bir anlığına duraksamıştı. Bileklerindeki damarlar canlılıkla parıldamış,

kollarından yukarı tırmanıp göğsüne ve yüreğine ilerlemişti. Gözkapaklarında altın bir ışık parlamıştı.

Ardından da içindeki sihir kırıntısı patlak vermişti.

Yerden bir ağaç gövdesi fırlayıp hırsızlardan birinin gövdesini delmiş, kan ve iç organlarla kaplı şekilde ağzından dışarı çıkmış ve dalları etrafına sararak kemiklerini kırmıştı. Yerde süren sarmaşıklar başka bir adamın etrafını sarmış, yüzü şişip morarana ve bir balon gibi patlayana kadar sıkıca boynuna dolmuştu.

Neve'i tutan adam geriye doğru sendeleyip onun bilinci kapalı bir şekilde yere düşmesine sebep olmuştu. Bir kök o adamın arkasından yükselip yere düşürmüştü ve bir anda dikenli bir çalı yetişmişti. Derisini bir kâğıt gibi parçalayıp ağzından ve gözlelerinden dışarı fırlamıştı.

Fakat en kötüsü Neve'di. Orada öylece yatıyordu ve yerden filizlenen dikenler etrafını sarmıştı, yalnızca Red'in yarattığı kargaşaya kapılmış başka bir bedendi. Karmakarışık orman sihrinin öldürebileceği başka bir şey.

Red ilk defa o zaman gücünü durdurmuştu, bu kendi omurgasını derisinden çekip alıyormuş gibi bir ıstırap hissetmesine sebep olmuştu. Onu durdurmuş, ardından dizlerinin üzerine düşmüş ve bağırarak, bağırarak, bağırarak.

"Onları öldürdüm." Sesi şimdi tekdüzeydi, aceleyle dile getirmeye çalışırken sözcükler birbirine dolanıyordu. "Hepsini öldürdüm. Neredeyse Neve'i de öldürecektim ama tam zamanında durdurdum."

"Bu yüzden burada kalmak zorunda olduğunu söyledin," dedi Eammon parçaları birleştirerek. "Seni göndermeye çalıştığım zaman."

Red başıyla onayladı. Artık bu konudan bahsedemez, üzerine fazla düşünemezdi, düşünürse acı ve suçluluk duygusu boğazını tıkayacaktı. "Ben onu durdurduktan sonra orman... geri çekildi. Sarmaşıkların, ağaçların ve dikenlerin hepsi tekrar toprağa

gömüldü, geride yalnızca bedenleri kaldı.” Kan birikintileri içindeki bedenler, o kadar çok ölü vardı ki şimdi bile boğazında bir çığlğın yükseldiğini hissediyordu. Omuzlarında bir titreme başladı ve kesilmedi. “Neve, bir şey göremeden önce bayıldı. Ne yaptığını hatırlamıyor. Nihayet nöbetçiler geldiğinde de –bu, saatler almış gibi hissettirmişti– onlara hırsızların birbirlerine saldırdığını söyledim. Ama aslında bendim. Hepsini ben yaptım.”

Sesi gittikçe azaldı, son sözleri bir fısıltı hâline gelene kadar alçaldı. Tuzlu bir şeylerin tadını alana kadar ağladığını, pürüzlü avuçlarını yüzünde hissedene kadar da Eammon’un gelip yanına oturduğunu fark etmemişti.

Eammon’un başparmakları hafifçe onun yanaklarının üzerinde gezinip gözyaşlarının izlerini sildi. Red’in titremesi giderek azaldı ve en sonunda tamamen kesildi. Eammon ellerini çektiğinde Red onlara uzanmamak için çaba göstermek zorunda kaldı.

“Sen onu kurtardın.” Eammon’un sesi alçak ve içtendi. “Olanların hiçbirisi senin suçun değildi.”

“Artık duruma *suçluluk* açısından bakmıyorum bile.” Red kavuşturduğu kollarının üzerine kapandı. “Bu yaşandı. Bununla yaşamak zorundayım.” Gözleri Eammon’a yöneldi. “Ve sen bana bu gücü kontrol etmeyi, *kullanmayı* öğretmeden önce aynı şeyi tekrar yapabileceğim korkusuyla yaşamak zorundaydım.”

Eammon’un yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. “Şimdi geri mi döneceksin o zaman?” Sesi alçaktı, bunu fazla yüksek sesle söylemekten çekiniyor gibiydi. “Artık gücü kontrol edebileceğini anladığına göre?”

“Tabii ki hayır.” Sözler keskin denebilecek bir şekilde çıkmıştı, bunu sorduğuna bile inanamıyordu. “Bana burada ihtiyacın var.”

Eammon’un gözleri yalnızca bir anlığına şaşkınlıkla açıldı fakat bu kısa an Red’in sözcüklerin tekrar ağzına tıkıp yutabileceği somut şeyler olmasını dilemesi için yeterli olmuştu.

Ancak Eammon ona karşı çıkmadı.

Red iç çekip saçlarını yüzünden çekti. "Kısacası annemin ölümüne üzülüyorum ve bir katilim." Ona zayıfça gülümsemeye çalıştı fakat gülümsemesi şekillenemedi parçalandı. "Bir gecede iki korkunç itiraf."

"Seninle ilgili korkunç hiçbir şey yok," diye mırıldandı Eammon. "Sana daha önce de söyledim. Buna inanmalısın."

Orada, yatağın üzerinde yakın ve sıcak bir şekilde otururlarken zaman uzayıp gidiyor gibi gelmişti. Ardından Eammon kaba bir şekilde ayağa kalkıp elini saçlarından geçirdi. Masanın üzerindeki şarap bardağını aldı ve Red'e uzatmadan önce içinden bir yudum aldı. "Fife çorba yapacak. İster misin?"

"Sanırım sadece uyumak istiyorum."

Eammon başıyla onaylayıp merdivenlere yöneldi. "İyi geceler o zaman."

"Sen de uyumalısın."

Eammon durdu ve tek kaşını kaldırıp omzunun üzerinden ona baktı.

Red şaraptan bir yudum aldı. "Artık bütün gece uyanık kalmak yok," dedi ciddiyetle. "Çok yorgunsun Eammon."

"Uyuyacağıma söz veriyorum."

"Burada. En azından düzgün bir battaniyeyle. Kafanı kütüphanede bir masanın üzerine koyarak değil."

Kaşı dudağının kenarıyla birlikte daha da yukarı yükseldi. "Başka bir emriniz var mı, Leydi Kurt?"

Red'in yanakları kızardı fakat çenesini havaya kaldırdı. "Şimdilik yok, Muhafız."

Eammon alaycı bir hürmetle başını eğdi. Ardından merdivenlerden inip gözden kayboldu.

Meducia şarabı olmamasına ve kesinlikle sulandırılmış olmasına rağmen Red şarabı bitirdi. O hareket ettikçe eski kitap ve kuru yaprak kokuları yayan yatağa yerleşti.

Fakat gözlerini kapattığında Arick'i hatırladı.

Artık yalnızca İlk Kız Çocuğu'nun değil, aynı zamanda

Kraliçe'nin de Müstakbel Eş'i olan Arick. Beyni, karar almak için kullandığı son organ olan hırslı ve aceleci Arick.

Hiçbir parçası onu kıskanmıyordu, en azından artık. Hiçbir zaman gerçekten kıskanmamıştı: İlişkileri arkadaşlıktan, uygun koşullardan ve acı verici yalnızlıktan doğmuştu ve Red bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu. Önceden ona karşı hissettiği duygular öğle aydınlığındaki yıldızlar gibiydi, yeni doğan ışık anılarını yutmuştu.

Fakat Arick'e karşı hissettiği duygular solup giden gölgelerse Eammon'a karşı hissettikleri keşfetmeye cesaret edemediği zifiri karanlık bir odaydı. Odanın kapısı çatlamıştı fakat çok dikkatli bakmadığınız sürece içeride sizi neyin beklediği konusunda düşünmek zorunda değildiniz.

Gölgeleri ve çatlamış kapıları düşünürken bir ninniye andıran alevlerin çıtırtısıyla yavaşça uykuya daldı.

Valleyda VI

Pelerin fazlasıyla büyüktü ve Neve onun içinde adımlarına dikkat ederek gümüş tahta doğru ilerlerken bir çocuk gibi hissediyordu. Elbisesi de gümüştü, aynı zamanda kemerine bağlanan hançer de öyleydi, bunların hepsi törenin ağır parçalarıydı. Arkasında iki rahibe pelerinin siyah kadife ucunu tutuyor, daha önceki kraliçelerin pelerinin ucuna gümüşle işlenmiş isimleri ışıktaki parlasın diye onu büküyorlardı. Kendi isminin iplikleri gevşekti, aceleyle işlenmişti.

Buradaki her şey aceleyle yapılmıştı.

Taç giyme töreni yalnızca bir formaliteydi –Valleyda’nın anaerki veraset kuralları gereğince Neve, yaşam Isla’nın vücudunu terk ettiği an Kraliçe olmuştu– fakat buna rağmen Neve’e uğursuz ve ağır bir şeymiş gibi geliyordu. Ayakları tahta yaklaşmak için küçük ve düzgün adımlar atarken bile yüreği kilometrelerce koşmuşçasına çarpıyordu.

Tealia’nın Başrahibe ilan edilmesinden sonraki sabah Isla’nın durumu önemli ölçüde kötüleşmişti. Bunu hiçbir kozmetik malzemesi saklayamazdı. Isla yataklara düşmüştü ve arada bir, bir yudum çorba içmek dışında neredeyse hiç hareket etmemişti. Bir haftanın ardından ölmüştü.

Bir haftanın ardından Neve, İlk Kız Çocuğu’ndan Kraliçe unvanına geçmişti.

Bu düşünce sürekli zihninin bir köşesinde duruyor, bir saat gibi hareketleriyle eş zamanlı olarak işliyordu. Bu düşünce zihninin bir köşesinde sabitti, bir saat gibi tıkır tıkır işliyordu. *Annem öldü.* Yemek yerken, Kiri, Arick ve diğerleriyle Mıhrap'ta buluşurken zihninde tekrarlanıyordu. Şimdi bile, iki yanı kızıl ve beyaz mumlarla kaplı Tealia temkinli gözlerle ona yaklaşmasını izlerken kulaklarının arasında yankılanıyordu. *Annem öldü, annem öldü.*

Gönderebildiği kadar derine gömdüğü ilave bir çınlama: *Annem öldü ve ben üzgün değilim.*

Neve'in duyguları, geçmişten ve hislerden oluşan bir okyanustu ve üzüntü yalnızca bunun üzerindeki köpüktü. Bininci kez birlikte yedikleri o son akşam yemeğini, annesinin şarabını tutuşundaki minik işaretleri ve gözlerinin nasıl titreştiğini düşündü. Bu durum Isla'nın da canını yakıyordu, Neve'in hayal bile edemeyeceği bir şekilde. Küçük, tarif edilemez bazı şeyler daha farklı olsaydı İkinci Kız Çocuğu kurbanına bir son vermek ve Red'i eve getirmek konusunda birleşebilirlerdi.

Neve bunun üzerine fazla düşünemiyordu. Sızısı fazla büyüktü.

Bütün bu olanların tuhaf, korkunç eşzamanlılığı yine de onu sersemletmişti. Başrahibe, ardından Kraliçe hastalanıp ölmüş ve Neve'in ters gideceklerini düşündüğü planlarının önünü açmışlardı. Neve bir ölüm fırtınasının merkezinde duruyor ve fırtına bir elbisenin kuyruğu gibi onun etrafında dönüyordu.

Gümüş taç alnına konarken boğazı suçluluk duygusuyla doldu, Tealia'nın parmakları Neve'in tenine değmemek için acele etmişti. Bu ölümler doğal olsa da Neve'e boynuna sarılmış ve bir denize atılmayı bekleyen taşlarmış gibi geliyordu. Bunların karşısında soğukkanlı kalmıştı çünkü elinden gelen tek şey buydu, bu yükü ancak bu şekilde sırtlanabilirdi.

Isla için yalnızca bir kez ağlamıştı. O ilk gece, odasında yalnızken, zaten çizilmiş avucu kesilene kadar Kiri'nin ona verdiği karartılmış odun parçasından kolyeyi sıkarak.

O zaman etrafa bir anlığına tuhaf bir durgunluk hâkim olmuştu. Birisi buğulu bir pencereden onu gözetliyormuş gibi omuzlarını ürperten bir bilinçlilik hissetmişti. Bir soluk sesi duyulmuştu fakat bu tam olarak şekil alamayan bir sözcük gibi yalnızca kafasının içindeymiş gibiydi.

Dal parçasının üzerindeki kanı silip elini sargı beziyle sarmıştı. Kolye temizlendikten sonra bu tuhaf hisler de geçmişti. Buna rağmen o zamandan beri o şeye dokunmamıştı, onu bıraktığı çekmeceye bir yılan kafesine bakar gibi bakıyordu.

Şimdi, odun yerine ağır gümüş mücevherlere bürünmüştü, yüzlerce mumdan yükselen sıcaklığın yanaklarını renklendirdiğini hissetti. Yarıları gayesinin saflığını simgelemek üzere beyaz, diğer yarıları da hüküm sürerken yapmak zorunda kalacağı fedakârlıkları belirtmek üzere kırmızıydı.

Hiçbirinin birazından bile haberi yoktu.

Neve ayağa kalkıp yüzünü saray halkına döndü. Raffe kollarını kavuşturmuş ve dudakları gergin bir şekilde ön sırada duruyordu. Onunla göz göze geldiğinde gülümsemeye çalıştı, Neve'in soğuk yüreği tekledi.

Son zamanlarda Raffe'ten uzak duruyordu, hem zaman yüzünden hem de ölümün bir şekilde ona musallat olduğuna ve ihtiyacı doğrultusunda yolunu temizlediğine dair iliklerine işleyen, akla ziyan korkusu yüzünden. Bu hiç mantıklı değildi ve Neve bunun doğru olmadığını biliyordu. Emir vererek veya kendi elleriyle hiç kimseyi öldürmemişti.

Fakat konu Raffe'ken bu riske giremezdi.

Zamanları olacaktı. Bunlar bittiğinde dünyadaki bütün zaman Raffe ve onun olacaktı. O zaman onu bir şekilde tehlikeye atmaktan, kendi ihtiyaçları doğrultusunda ölüm için işaretlendiğinden korkmasına gerek kalmayacaktı.

"Neverah Keyoreth Valedren." Tealia'nın tiz ve vurgulu sesi geniş salonu dolduruyordu. "Hanesinin Altıncı Kraliçesi."

Meclisten nazik bir alkış sesi yükseldi. Oda dolu sayılmaz-

di; acil taç giyme törenine katılmak için yalnızca birkaç Valleyda soylusu ile Floriane'den ve kuzey Meducia'dan bir avuç insan gelmişti. Kıtadaki diğer ülkeler Red'in gönderilmesine katılarak görevlerini yerine getirmişti; duacı vergilerinin vakti gelene kadar tekrar Valleyda'nın rahatsız edici serinliğine gelme cesareti göstermek istemezlerdi.

Arick kürsüye adım attı, ince ve gümüş bir taç alnını süslüyordu. Avucu hâlâ sargı bezine sarılıydı fakat bez temizdi, üzerinde siyah veya kırmızı bir iz yoktu. Arick güven veren bir tebessümle omzunu uzatarak ona koridorda eşlik etti. Kasları Neve'in avucunun altında gerildi ve diğer eli kalkıp Neve'inkinin üzerine yerleşti.

Raffe geçip gitmelerini izliyordu, Neve gözlerini dümdüz karşısında tuttu.

Arick geri döndüğünden beri aralarında bir şeyler farklıydı. Mihrap'la ve orada yaptıkları şeyle ilgili aynı sırları saklamaktan tuhaf, çabuk gelişen bir yakınlık doğmuştu. Şimdi Arick'te de farklı bir şeyler vardı, Neve'in tam olarak adlandıramadığı bir şeyler. Arick iyi bir arkadaş olsa da her zaman kendiyle meşgul olmaya meyilliydi. Bu kötü niyetle yaptığı bir şey değildi, kasıtlı olduğu bile söylenemezdi fakat Arick ilk önce ve en başta kendi çıkarlarını gözetirdi ve doğrudan onu ilgilendirmeyen konular aklından uçup giderdi.

Son zamanlarda böyle değildi. Isla öldüğünden beri Neve'e karşı nazik davranıyordu. Ölümünün ertesi günü kapısına gelmiş, kahve ve bir tabak hamur işi getirmişti.

"Çok üzgünüm, Neverah." Tuhaf olayların ilki: Daha önce ona hiç tam adıyla hitap etmemişti. Neve normalde bunu yadırgardı fakat ondan duymak diğer saray mensuplarının söylemesinden farklı gelmişti. Söylediklerinin ciddiyetini vurgulamak, gerçekten kastettiğini anlatmak için kullanılmıştı.

Neve dudaklarını birbirine bastırıp renksiz bir çizgi hâline getirmişti. Başını onaylarcasına sallamıştı. Ardından bir nefes alıp onu bütün gece rahatsız eden şeyi, tam olarak keder sayıl-

mayan bir şeyin keskin kısmını dillendirmişti. “Bu, işleri kolaylaştırabilir.”

Sabahın erken saatlerinde pencereden giren günışığı yüzünün detaylarını soluklaştırmış, Arick’i güneşte parlayan, gölgesi olmayan belirsiz bir şekle çevirmişti fakat Neve yine de onun kaşlarının yukarı kalktığını fark etmişti.

Neve yutkunmuş, omuzlarını dikleştirmişti. “Ne yapmamız gerekiyorsa onu yapacağız.”

Arick duraksamış, ardından başıyla onaylayıp tabakla bardağı ona vermişti. “Ne yapmamız gerekiyorsa onu yapacağız.”

Neve, aralarındaki bu yeni yakınlığın insanlara nasıl göründüğünü biliyordu. Fakat Raffe, onu ve Arick’i çoğu kişiden daha iyi tanıyordu, ikisinin de Red’i bu kadar kolay unutamayacağını biliyordu. Yine de Raffe, Arick’in koridorda Neve’e eşlik etmesini izlerken ağzı bir hüznle bükülmüştü, bu da Neve’in midesinin kasılmasına neden oldu.

Neve ona söylemek istiyordu. O kadar çok söylemek istiyordu ki sözcükler boğazını tıkıyor gibi hissediyordu. Fakat Kiri ve Arick tam bir gizlilik konusunda ısrarcıydı. Kiri böyle olmasını istiyordu çünkü daha küçük ikinci Mezhep’inin fikirleri, onları Neve’le birlikte siyasi güçlerini kullanarak dini gerçeklerle bir bütün hâline getirene dek kutsala saygısızlık olarak kalacaktı. Arick de böyle olmasını istiyordu çünkü... eh. Neve tam olarak bilmiyordu.

Kapılar arkalarından kapandı. Neve elini Arick’in kolundan indirdi. “Ne kadar vaktimiz var?”

Arick, kolunda Neve’in ona dokunduğu yere kısa bir bakış attı, gözlerinde okunması zor bir ifade vardı. “Aceleye gerek yok. Bırak da Tealia birkaç saniye daha başrahibeliğin tadını çıkar-sın.”

Orada yalnızlardı fakat yine de Neve’in sırtı kaskatı kesildi. Kafasını hızla çevirip kimsenin onları duymadığından emin olmak için koridorları kontrol etti.

“Sakin ol Neverah,” diye mırıldandı Arick. “Her şey yolunda gidecek.”

Neve kollarını sıkıca göğsünün üzerinde kavuşturdu fakat Arick’in rahatlatıcı sözleri göğsündeki düğümü biraz gevşetmişti.

“Tealia’nın Tapınak’a geri dönmesi en az on dakika sürecektir.” Arick, botunun bırakacağı lekelerle aldirmayarak ayağını arkasındaki duvara dayadı. “Kiri çoktan diğerlerini içeride toplamış olmalı.”

Neve kısa bir alanda ileri geri yürüyordu. “Onun için o görevi ayarladın, değil mi? Rylt’teki Tapınak’ta?”

“Bu hafta bitene kadar orada olmasını bekliyorlar. Rylt’in hava durumu Valleyda’nınkinden bile daha kötü, bu yüzden orada yaşamaya gönüllü olacak fazla rahibe çıkmıyor. Onu ve Beş Gölge Mezhebi’ne katılmayı reddeden herkesi aralarına almaktan memnunlar.” Arick dişlerini gıcırdattı. “Bu ismi hâlâ çok saçma buluyorum.”

Neve’in midesindeki düğüm biraz daha çözüldü. Onlara katılmak istemeyen rahibeler Valleyda’dan ayrılacak, denizin diğer tarafına geçecekti. Garip ölüm fırtınasının başka birilerine dokunmasına gerek kalmayacaktı.

Arick endişeli gözlerle Neve’in volta atmasını izliyordu fakat hiçbir şey söylemedi, duruşunda gergin olduğunu gösteren başka hiçbir şey yoktu. Aslında kayıtsız görüldüğü söylenebilirdi, kollarını kavuşturmuş hâlde duvara yaslanıyordu, koyu renkli bir bukle tasasızca alnına düşmüştü.

On dakika geçti. Arick nazikçe Neve’in koluna dokunup yürümesini böldü. Ona yolu gösterirken dudağı küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Kraliçem.”

Bu sözcük bir an için donup kalmasına neden oldu. Fakat ardından Neve kendine geldi ve yarım, titrek bir gülümsemeyle karşılık vererek Arick’in onu Tapınak’a yönlendirmesine izin verdi.

Tapınak, bir amfiteatro gibi inşa edilmişti, çukurdaki ana odaya giden yalnızca iki koridor vardı; biri saray bahçesinden, çok daha uzun ve korumalı olan diğeri ise kent caddesinden geliyordu. İkisi de bomboştı. Kapının ardından yaklaşan fısıltıların yumuşak mırıltıları duyuldu ve Arick güven verici bir şekilde Neve'in omzunu sıkarak onu bıraktı.

Neve gözlerini kapatıp ellerini sabitledi. Ardından kapıyı itip açtı.

Tealia'nın ifadesi sakindi, elleri cüppe kollarının içine gizlenmiş hâlde odanın en altındaki kürsüde duruyordu fakat gözleri paniğe yakın bir ifadeyle parlıyordu. Kiri ve onun Beş Gölge Mezhebi'ndeki destekçileri Tealia'nın arkasına dizilmişti. Diğer rahibeler giderek yükselen sıralarda sessizce oturuyordu, ortama mumdand yükselen dumanlar kadar yoğun bir korku hâkimdi.

Neve kürsüye doğru ilerlerken Başrahibe sade bir reveransla onu selamladı. "Majesteleri, bu onuru neye borçluyuz? Görüşmeyi arzuladığınızı bilseydim toplantı için zaman ayırbilirdim." Korku, telaşlı davranmasına sebep oluyor, sesi tedirginliğini korumasına rağmen gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bu tür şeyler için kurallar vardır. Hatırladığım kadarıyla bu kurallar benim dışımda bir rahibenin toplanma talebinde bulunmasını kapsamıyor."

Tealia'nın arkasında duran Kiri'nin yüzü ifadesizdi fakat gözleri hasetle parıldıyordu. Neve hiçbir şey söylemeden, anesinden öğrendiği bütün o donuk ağırbaşlılığı kullanarak dikkatle merdivenlerden aşağı süzülüyordu. Yüreği kaburgalarının altında bir serçe gibi çırpınıyordu.

Tealia tiz bir kahkaha koyuverdi. "Eminim konuşmamız gereken konu başkentteki bütün rahibeleri ilgilendirmiyordur?"

"İlgilendiriyor," diye cevapladı Neve.

Tealia'nın ağzı kapanıverdi.

Neve en sonunda kürsüye ulaştı. Ne elinde yazılı bir yönerge vardı ne de bu meseleyi uzatacak dermanı. Bir elini kaldırıp

Tealia'nın omzuna koydu. "Hizmetin için sana teşekkür ediyorum. Artık azat edildin."

Başrahibe, Neve'in avucu altında titredi. Neve, kadının omzundan kaldırdığı elini eteğine silmemek için çaba harcamak zorunda kalmıştı. "Rylt'te senin için bir görev ayarlandı," dedi, bunun bir an önce son bulması arzusuyla neredeyse sözcükleri birbirine dolaştırmıştı. "Bir saat içinde buradan ayrılacaksın. Müstakbel Eş sana eşlik edecek."

Arick merdivenlerin tepesindeki kapıdan içeri girdi, ellerini arkasında kenetlemişti. Yüz ifadesi donuktu.

Tealia'nın gözleri hiddetli yaşlarla parlıyordu, ağzı öfkeli bir çizgi hâlini almıştı. "Doğru demek," dedi hırıltıyla. "Bir sapkın oldunuz demek. Mihrap'ta ne yaptığınızı bilmediğimi mi sanıyorsunuz, kız kardeşinizle paylaştığınız o Floria kaltağı ve Kiri'yle birlikte bir plan hazırladığınızı?" Toplanan rahibelere dönüp sesini yükseltti. "Kutsal ormanı kirleteceklere mi itaat edeceksiniz? Kraliçe olsun veya olmasın, kutsala yapılan bu tür bir saygısızlık ancak bir odun yığınının hak eder--"

Hançer sembolikti. Doğrusu Neve keskin olup olmadığını bile bilmiyordu; hizmetçiler, bu lanet taç giyme töreninde her şeyin aceleyle yapıldığı gibi onu da aceleyle ve milli güç üzerine özlü sözler sarf ederek giydirirken hançer de beline bağlanmıştı. Buna rağmen onu kemerinden çekip aldı ve hiç düşünmeden eski Başrahibe'nin boğazına dayadı.

"Kutsal orman," dedi sakince, "Kralların geri dönmemesinin asıl sebebi."

Çıt çıkmadı. Kiri'nin ağzı soğuk bir tebessümle bükülmüştü. Amfitiyatronun en tepesinde duran Arick'in gözleri ışıldadı, içlerinde yanan bir şey var gibiydi.

Tealia, gözlerinde haklı yaşlarla Neve'e bakıyor, nabızı bıçağın ucunda atıyordu. "Kâfir," diye tısladı. "Bu günahlar ona katlanarak sana geri dönecek, Neverah Keyoreth. Kimse Yabanorman'a zarar verip sağ salim geri dönemez."

Neve, hançeri sabit tutmaya devam ederek omuz silkti.

Görevden alınan Başrahibe titrek bir nefes alarak gözlerini kapattı. Tekrar açtığında gözleri sakindi ve Neve hançeri indirdi. Tealia'ya hakkını vermeliydi; Rahibe odadan başı dik bir şekilde çıkmış ve gözyaşlarını saklamaya çalışmamıştı.

Neve gözlerini rahibelere çevirdi, beyaz cüppelerden ve şaşkın gözlerden oluşan bir deniz gibi görünüyorlardı. Hançerin kabzasını saran parmakları hissizleşmişti; bıçağı kınına yerleştirirken ucu başparmağına takılıp acı verici bir çizgiye sebep oldu.

Keskindi demek. Dizleri güçsüzleşmişti fakat Neve kendini dindik tutmaya devam etti. Onu buraya getirmek için yaşanan onca şeyden sonra birini keskin bir hançerle tehdit etmek şaşırtıcı gelmemeliydi.

"Tealia'nun izinden gitmek isteyenler için gemide yer var." Neve kapıyı gösterdi. "Onu duydunuz. Neye inandığınızı biliyorsunuz. Ne yaptığınızı."

Sesi içtenlikle çınlamıştı fakat yüreğinin etrafına sarılmış o şüphe parçası hâlâ oradaydı. *Red için. Her şey Red için.*

Neve arkasındaki rahibelere döndü. "Kiri. Kayıp Krallarımız ve geçmiş dönemlerin büyüğü adına kız kardeşlerine öncülük etme görevini senin üstlenmeni talep ediyorum."

İnsanların topluca kesilen nefesleri hiç ses çıkarmamıştı fakat varlığı hissedilmişti. Kiri'nin gözlerinin titreşmesinde ve havanın bir anda yoğunlaşmasında hissedilmişti.

Kiri başını eğdi. "Nasıl arzu ederseniz."

Neve yüzünü toplananlara dönerken nefesini tuttu. Diğer rahibelerin gözleri şaşkınlıkla açılmıştı fakat hiçbirisi karşı çıkmak üzere ayağa kalkmadı. Neve'in gövdesi cesaretle doldu.

"İkinci Kız Çocukları'nın kurban edilmesi faydasız bir uygulama," dedi Neve, sesi çıt çıkmayan salonda yankılanıyordu. "Onları Kurt'un kana susamışlığını dindirmek için göndermek hiçbir işe yaramıyor. Esaret altında tuttuğu canavarlar, efsanelerin dışında var oldularsa bile uzun süre önce öldüler. Ve ona

gönderdiğimiz kurbanın niteliği ne olursa olsun Kralları serbest bırakmayacak." Bu sözcükler diline dolanmıştı. Rahibelerle arasında, onların kullandığı kelimeleri kullanarak bir yakınlık kurmalıydı fakat sözcükler dilinde acı bir tat bırakmıştı. "Krallar yaratılmasına yardım ettikleri hapis hanede kapalı kalmış durumdalar, Yabanorman tarafından esir tutuluyorlar. İçinde zayıflatılması gereken bir güç var. Krallar serbest kaldığında daha büyük bir mükâfat alacağız."

Mezhep'in solgun cüppeleri birbirine karışıp tek bir yaratık hâlini almıştı, sessizce onu dinliyordu. Arick, onların arkasında duruyordu, Tealia'yı nöbetçilere teslim etmişti. Çenesi sınıksız kapalıydı, gözlerinde anlaşılmasız bir ifade vardı.

"Süreç çoktan başladı. Yabanorman'ın köklerini yeterince kazırsak Krallar eve dönebilir." Neve yutkundu. "Redarys eve dönebilir."

Kiri'nin başı aniden ona döndü, gözlerinde şimşekler çakıyordu fakat yeni Başrahibe ağzını açmadı.

"Rylt'e giden gemi yarım saat içinde yola çıkacak." Neve, onu kapıya götürecek merdivenlere doğru yürümeye başladı. Mermerden seken son sözlerini omzunun üzerinden söylemişti. "Ya bize katılırsınız ya da buradan ayrılırsınız."

19

Tahtanın üzerine sürtünen kumaşın hışırtı sesine uyandı. Red eflatun ışık karşısında gözlerini kıstı. Eammon, odanın karşı tarafında doğrulup yüzünü ovuşturdu. Saçlarını ensesinde dağınık bir topuz hâline getirirken sırtındaki kaslar gerildi.

Ona daha fazla uyumasını söylemesinin üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti ve o zamandan beri her sabah uyanışına tanık olmuştu. Ve her sabah, alevlerin Eammon'un çıplak tenini aydınlatmasıyla yanakları kızarıyordu.

Eammon ayağa kalktı, yerde geçirdiğı başka bir gece yüzünden tutulmuş boynunu ve omuzlarını esnetti. Red bu rutine alışmıştı. Eammon bir an için ateşin önünde durup kendini ayıltır, ardından hiçbir zaman giysi dolabının içine giremeyen yığının içinden bir gömlek alırdı. Yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle yatağa göz atar ve onu uyandırmamaya çalışarak yumuşak adımlarla, ses çıkarmadan merdivenlerden aşağı inerdi.

Fakat belli ki bugün farklıydı. Eammon botlarını ayağına geçirip dolaba yürüdü, siyah bir gömlek ve palto çıkardı. Açtığı st çekmece gıcırdadı ve Eammon fısıltıyla bir küfür savurup yatağa baktı.

Red uyuyor numarası yapmayı bıraktı fakat yastığının üzerine kıvrıldığı yerden doğrulmadı. "Nereye gidiyorsun?"

Eammon çekmeceyi sonuna kadar çekti. "Seni uyandırmak istemedim."

“Gıcırdayan çekmeceler yapar öyle.”

Eammon kıkırdayıp söz konusu gıcırdayan çekmecenin içine uzandı ve kımına yerleştirilmiş bir hançer çıkarıp kalçasına bağladı. “Erzaka ihtiyacımız var. Hudut’a gideceğim.”

Red, Isla öldüğünden beri Kale’den ayrılmamıştı. Odalarında, kütüphanede ve bazen de kulede oyalanıyor, Eammon’un onu çağırmasını bekliyordu fakat hiç çağırmamıştı. Red yitik ve yetersiz hissediyordu ve şimdi karşısına çıkan bu fırsatla bir şeyler –her ne olursa– yapma *arzusuyla* dolmuştu. “Beni de yanında götür.”

Eammon duraksadı. Gözlerinden onu reddetmeye niyetli olduğu anlaşılıyordu, başı iki yana sallanmak üzere bükülmüştü.

Red’in doğrulmasıyla örtüler belinin etrafında toplandı. “Lütfen Eammon.”

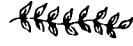
Sesi çaresiz çıkmış olmalıydı. Eammon iç çekip gözlerini tavana kaldırdı. “Peki.” Çenesiyle giysi dolabını işaret etti. “Giyin. Aşağıda buluşuruz.”

Red dolaba yürüyüp Eammon’un gömleklerinden birini ve Merra’nın elbisesinin olduğu dolabın derinliklerinde tesadüfen bulduğu dar pantolonu aldı. Ona verdiği botlar fazla büyük olduğundan Eammon, Red’in eski odasından kendi botlarını kurtarmayı başarmıştı – botların derisi fena hâlde yıpranmıştı fakat kullanılır durumdaydı. Red çekmecedен pelerinini bulup çıkardı.

Eammon, dudaklarını birbirine bastırıp pelerine baktı. “Hudut’ta bir terzi var,” dedi temkinli bir şekilde, söylediği her sözcükte Red’in onu durdurmasını bekliyor gibiydi. “Eğer... eğer onarılmasını istersen o ilgilenebilir.”

En sonunda o şeyi yıkayıp Yabanorman’daki ilk gününden kalan kirleri arındırmıştı. Fakat kumaş hâlâ yırtık pırtıktı, ucundan iplikler sarkıyordu. Red parmaklarıyla pelerinin pürüzlü örgüsünü ovuşturdu. “Güzel olur.”

Eammon başıyla onayladı. “Sana uygun bir hançer bul,” diye seslendi Eammon merdivenlerden inmeye başlayarak. “Bir de hançer kılıfına ihtiyacın olacak.”

Red'in seçtiği kılıfın, kalçanın etrafına takılıp deri bir kelepçe gibi bacağa bağlanması gerekiyordu. Hançer ile kılıf seçmek tecrübeli olduğu bir konu değildi ve Yabanormen'in içinden yürürlerken hançer hantalca bacağına sürtünüyordu, yaprakların üzerindeki botları sessizliği bozan tek şeydi.

"İstersen koluna takabilirsin." Eammon sislerin içinde önünde duran bir karaltıdan ibaretti. "Hançeri çekmek o kadar kolay olmayacaktır ama seni bu çarpık yürüyüşten kurtarır."

"Çekmem *gerekecek* mi?"

"Sanmam ama hazırlıklı olmak iyidir."

Red aşına olmadığı kabzayı kavradı. "Taşımama izin vermemişti," dedi. "Kan akıtma riskini düşünürsek."

Eammon durdu, omzunun üzerinden bir bakış attı. "Dikkatli olacağın konusunda sana güveniyorum," dedi, ses tonu ciddiydi.

Red kabzayı bıraktı.

Ormanın içinde yürürlerken sessizlikleri rahatsız edici sayılmazdı. Aralarında hâlâ mesafeden kaynaklanan bir gerginlik vardı: Eammon, Red'in annesi öldüğünden beri daha az görünür olmuştu, varlığı neredeyse hiç hissedilmiyordu. Yolları kesiştiğinde iki çift laf ediyorlardı fakat bunun gözcüyü iyileştirdikleri ve Eammon'un ona aynayı gösterdiği gün birbirlerine gösterdikleri samimiyetle hiçbir alakası yoktu. Aralarındaki durum değişmiş, boşluk uçuruma dönüşmüştü ve Eammon'un yokluğu Red'in yolunu nasıl bulacağını öğrenemediğini gösteriyordu.

Belki de bu onu incitmemeliydi fakat incitiyordu. Ve Eammon'un aralarında olmasını istediği mesafeyi önceden ölçmüşçesine özenle kendine hâkim oluşu bir kıymık kadar keskin ve rahatsız ediciydi.

"Bu yüzden mi hiç ortalarda yoktun?" diye sordu Red. "Hudut'a mı gidiyordun?"

Eammon'un hareketleri başlı başına bir lisandı. Omuzlarının gerginliği endişeye, içe doğru eğilişleri teslimiyete işaret ediyordu.

"Yakın olmadığınızı biliyorum fakat o senin annendi." Eammon'un yumuşaklığı Red'in sertliğini yatıştırmıştı. "Senin için işleri yeterince karıştırdım. Zamana ihtiyacın olur diye düşündüm."

"Yalnız kalmak için mi?" Kısık sesle konuşmuştu fakat Yabanorman'ın sessizliği sözlerini taşıdı.

Eammon başını öne eğdi, verdiği nefesin buharı havaya karıştı. "Beni görmek ister misin bilemedim," diye mırıldandı. "Annenle aradaki mesafenin sebebi ben olduğum için."

Red düşünmeden Eammon'un parmaklarını yakaladı, bu temas kendisini şaşırttığı kadar onu da şaşırtmıştı. Eammon bakışlarını birleşmiş ellerinden onun yüzüne kaldırdı, dudakları şaşkınlıkla ayrılmıştı.

"Bu," dedi Red alçak ve hiddetli bir sesle, "tam bir saçmalık. Annemle aramda olanlar... karmaşık ve çetrefilliydi. Evet, burada Yabanorman'ın payı vardı. Ama hiçbirisi senin suçun değildi." Bakışlarını aşağı indirdi çünkü Eammon'un gözleri hayretle açılmıştı ve ellerine bakmak, üzerlerindeki yaraları okumak daha kolaydı. "Kendini suçlamak için yer arama."

Eammon yutkundu. "İnsanların söylediğine göre böyle bir kusurum var."

Red kafasını kaldırıp dudağının kenarıyla gülümsedi. Eammon da gülümsemesine karşılık verdi ve tekrar yola koyuldukları Red'in elini tutmaya devam etmesine izin verdi.

Kederden bahsetmek Red'in göğsünde hiçbir zaman tam olarak sakinleşmeyen o yığını karıştırmıştı. İsla için duyduğu keder tuhaf ve mesafeliydi. Ölüm annesini daha iyi biri yapmamıştı, onu yalnızca olduğundan daha fazlasına dönüşme şansı olmayan, başı ve sonu belli bir çizgi gibi Red'in zihnine kazınmıştı.

"Onun yasını tutabileceğimi sanmıyorum," diye mırıldandı.

Eammon kaşlarını çatıp ona baktı.

"Onun düşüncesinin yasını tutabilirim belki. Bir annenin olması gereken şey ve onun olduğu şey arasındaki boşluğun."

Gözlerindeki yanmaya karşın onları hızlı hızlı kırptı, başını iki yana salladı. "Bu muhtemelen çok saçma."

"Öyle. Bazen insanlardan çok olabilecekleri şeyin yasını tutarsın." Parmaklarıyla Red'in parmaklarını sıktı. Red de ona karşılık verdi, bir destek bulduğu için memnundu. Eammon onun bileğinin tersiyle gözlerini sildiğini fark etmemiş gibi yaptı.

Yollarının üzerinde sarkık bir dal vardı, Eammon onu yukarı kaldırmak üzere Red'in elini bıraktı ve geçmesini işaret etti. Havanın serinliğinde etrafa bir ışık kaynağı gibi ısı yayıyordu. Topladığı saçlarından bir tutam kurtulmuş, alnının üzerine düşmüştü ve kafası neredeyse Red'in yanağına sürtünecek kadar aşağı eğilmişti.

Red gerekenden daha uzun bir süre öyle kaldı, onun gözlerinin parlaklığı ve kütüphane kokusuyla olduğu yere çakılıp kalmıştı.

Ardından Eammon kolunu indirdi ve aşağı sarkan dal orman zeminine sürtündü. Eammon onunkilerin iki katına denk adımlarıyla hızla ilerledi ve bir daha elini tutmadı.

Red yanaklarının yandığını hissetti.

Gözünün kenarıyla Eammon'un bıraktığı dalm kıpırdadığını ve dikenli dal parçalarının ayak bileğine doğru kıvrıldığını gördü. Bu, gururunun sarsılması ve acele edip tekrar Eammon'un arkasına yaklaşması için yeterli olmuştu.

Önlerinde sislerin arasından bir korucu yükseliyordu. Kökleri karanlıkla gölgelenmişti, gölge şeritleri beyaz ağaç gövdesinde neredeyse Red'in bel hizasına kadar uzanıyordu.

Eammon durdu, gözleri o ve ağaç arasında gidip geldi. Red çekinerek onun elini tuttu, aralarında sözsüz bir iletişim gerçekleşti.

Eammon başlangıçta gergindi. Fakat bu dokunuşun bir amacı vardı, yalnızca teselli etmek için değildi ve Eammon'un kasları yavaşça gevşedi. Kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi ağaca doğru ilerledi, Red'in tutmadığı diğer eliyle neredeyse ağaç kabuğuna vuracaktı.

Ağaç kabuğunun Red'in avucu altında vızıldayışı hoş debilecek bir histi. Aynanın ona Neve'i gösterdiği günden beri bunu yapmamıştı fakat vücudu hâlâ hatırlıyordu: Güç döngüsünü, gözcülerin altın ağ örgüsünü ve bunların hepsinin nasıl Eammon'da bir araya geldiğini unutmamıştı.

Ancak farklı bir şeyler vardı. Gözkapaklarındaki parlaklığın üzerinde karanlık boşluklar, gözcülerin olması gereken yerlerde çukurlar vardı. Bunlar zayıf mum alevleri gibi, Kale'de belirlemek üzere köklerini koparmış gibi değildi; sanki *yok olmuşlardı*.

Red'in parmakları gerildi fakat Eammon başparmağını seçilen bileğinde gezdirerek sorularını sonraya saklaması için sözsüz bir istekte bulundu.

Red, önlerindeki gözcünün parlaklığı titreşmeyi bıraktığında ve gölge çürümesi yok olduğunda gözlerini açtı. "Ne oldu?" Gözcülerin olması gereken yerlerdeki çukurları ve altın harita hâlâ gözlerinin önünde gibiydi. "Kayıp gözcüler Kale'de bir yerlerde mi?"

"Hayır." Eammon'un sesi, ormanın sihrini kullanmaktan doğan o tuhaf ve katmanlı tınıyla sessizliğin içinde yankılandı. Yeşillenmiş gözlerini ovuşturdu, altlarındaki gölgeler hayli koyuydu. "Hayır, Kale'de değiller."

"Neredeler o zaman?"

"Bilmiyorum." Bir şeyler saklıyormuş gibi hafifçe yüzünü buruşturdu. "Yalnızca üç tanesi kayıp. Diğerleri yerlerinde kalmaya devam ettiği sürece durum kontrol altında tutulabilir."

"Ne zaman oldu bu? *Nasıl?*"

"Birkaç gün önce. Nasılına gelince... bilemiyorum." Sihrin Eammon'da meydana getirdiği tuhaflıklar yavaş yavaş yok oldu; gözleri artık yalnızca kehribardı, sesindeki yankı kaybolmuştu. Red onu dikkatle izleyip her bir değişikliğin gittiğinden, Yabanorman'ın onun içinden olabildiğince dışarı aktığından ve geride kalıcı bir iz bırakmadığından emin oldu. "Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı."

“Nasıl düzelteceğiz? Eğer *burada* değillerse onları nasıl iyileştireceğiz?”

“Biz iyileştirmeyeceğiz.” Eammon elini bırakıp ağaçların arasından ilerlemek üzere arkasını döndü. Yaptığı vurgulama çok açıktı, her ne yapmayı planlıyorsa içinde Red’e yer yoktu.

“Ama eğer–”

“İyileştirebildiklerimizi iyileştireceğiz. Onları olmaları gereken yerlere göndereceğiz.” Sessizliğe bozarak devam etti. “Yapabileceğinin hepsi bu, Red. Yabanorman’daki açıkları ellerini ağaç kabuğunun üzerine yerleştirerek düzeltemezsin.”

“O zaman başka ne yapabilirim onu söyle.”

“Hiçbir şey.” Bunu söylerken paltosunu savurarak ona döndü, gözlerinde alevlerle Red’in gözlerine baktı. “*Krallar aşkına* be kadın, bu konuda hiçbir şey yapamazsm. Güven bana.”

Sözlerinde, Eammon’un Red’den ona güvenmesini istediği, Red’in de ona güvenmesi için bir sebep vermesini söylediği o ilk gecenin yankısı vardı. Eammon bu sebepleri ona defalarca vermişti.

Yine de bu durumda farklı bir şeyler vardı. Fakat Eammon’un yüzündeki –hararetli, neredeyse korkulu– ifade Red’e ısrar etmenin anlamsız olacağını söylüyordu.

Red onun dik bakışlarına karşılık verdi. “İyi.”

Eammon bir an sonra başını onaylarcasına salladı. “İyi.” Tekrar arkasını dönüp sislerin içine doğru ilerlerken dal parçalarını botlarının altında çıkırdadı.

“Bana söylemen gerekirdi,” diye mırıldandı Red. “Bir şey yapamayacak olsam bile bana söylemen gerekirdi.”

Eammon’un omuzları gerildi ama bir cevap vermedi.

Başka bir korucuyla karşılaşmadılar. Sis incelmış, eğik bükük ağaçların arasındaki mesafe gittikçe açılmıştı. Az ileride dalların arasından ışık hüzmeleri süzülüyordu.

Güneş ışığı. Red’in en son alacakaranlığa bürünmemiş bir günü ışığı görmesinin üzerinden ne kadar zaman geçmişti?

Eammon, yüzündeki ifadeyi okumuş gibi göz ucuyla ona baktı. Dudağının kenarı gülümseyecek gibi kıvrıldı fakat sonra kederle eski hâline döndü. "Orman ileride son buluyor."

Yabanorman'ın *sonu* olan bir şey olması hâlâ tuhaf geliyordu. Bu coğrafik bir anomaliydi. Ormanın nerede bittiğini kimse kayıt altına alamamıştı, bu yüzden onlar da bir sonu *olmadığını* düşünmüştü. Kâşifler daha önce bölgenin haritasını çıkarmaya çalışmıştı: Atlarını Valleyda'nın Alpera Bozkırları'nın buz kesmiş açıklığıyla buluştuğu doğu sınırına doğru sürmüş ve denizle buluştuğu batı kıyısı boyunca yelken açmışlardı. Hiçbiri geri dönmemişti.

Red artık nedenini biliyordu. Krallar ortadan kaybolmuş ve Yabanorman kendini kapatmıştı ve deniz veya Bozkırlar yoluyla sınırı geçmeyi başaranlar da orada kısıtlı kalmıştı. Bormain'i, Valdrek'i ve yeşiller ve griler içindeki insanları düşündü. Bu kayıp maceraperestlerin soyundan gelen insanlar, nesiller boyu dünyadan kopuk yaşamıştı.

"Burada bir gökyüzü var," dedi Red alçak bir sesle, yukarı bakıyordu. "Normal gökyüzü yani. Güneşi olan."

Eammon yine yarım ağızla gülümsedi, yine incinmiş bir bakışla ona baktı. "Evet, var." Eammon ilerlemeye koyuldu, sisi delen ince, altın ışık hüzmeleri saçlarının üzerinde parlıyordu. Güneş ışığı ona yakışıyordu. "Sonu gelmeyen alacakaranlık neyse ki yalnızca Yabanorman'ı kaplıyor."

Red onu ağaç sınırına kadar takip etti ve ağaç gövdelerinin arasından sıyrılıp ilerideki ışığa çıktılar. Acı beklentisiyle nefesini tuttuğunu fark etti fakat beklediği acı gelmedi. Derisinin üzerinde patlayan bir baloncucu andıran bir *pıt* hissetti fakat bunun Yabanorman sınırından ilk geçtiği sefer hissettiği o ezici sıkışma hissi ve kemiklerinde duyduğu o tuhaf uğultuyla hiçbir ilgisi yoktu. Bu, Red'e Bormain'le geçirdikleri gün Fife'in söylediği şeyi hatırlattı – kuzey kesimindeki sınır o kadar güçlü değildi. Görünüşe göre Yabanorman böyle bir korumayı yalnızca kıtanın geri kalanına karşı gerekli görüyordu.

Buna rağmen Eammon yanında duraksadı, çenesindeki bir kas seğirdi ve yutkundu. Acı, ağzının kenarlarında çizgiler oluşmasına ve omuzlarının kaskatı kesilmesine neden oldu; omurgasına dolanmış kökler daha da sıkışıyor, onu tekrar ormanının karanlığına doğru çekiyordu. Orman, Eammon'un kuzey sınırından dışarı çıkmasına izin verebilirdi fakat nereye ait olduğunu unutmamasına izin vermeyecekti.

Red gergince dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi.

Birkaç metre ötede, yerden üzerine sarmallar ve arabesk işlemler oyulmuş, devasa kanatlı kapıları olan ahşap bir duvar yükseliyordu. İçeriden bir kentin belli belirsiz sesleri geliyordu - kahkaha ve bağırışlar, satış yapan tüccarlar, çiftlik hayvanları. Dumanlar kıvrılarak eflatundan açık maviye dönen bir gökyüzüne yükseliyordu. Batıda ve kilometrelerce ileride, ufkun üzerinde bir sis tabakası görünüyordu. Yaklaşan bir fırtınaya benziyordu fakat Red onu izlerken hiç hareket etmedi.

Eammon onun bakışlarını takip etti. "O tarafta deniz var," dedi. "Sis o kadar yoğun ki beş santimetreden ilerisini göremiyorsun. Görünüşe göre içinde yelken açan herkes dönüşü olmayan bir şekilde kayboluyor ve etrafta daireler çizip duruyor."

"Daha önce deneyen oldu mu?"

"Asırlardır kimse denemedi." Parmağıyla omzunun üzerinden tam zıt yönü işaret etti. "Doğu tarafı da aynı şekilde, sadece buradan gözükmeyecek kadar uzakta. Uçsuz bucaksız bir sis tabakası."

"Onun içinden de mi geçilmiyor?"

Eammon başını iki yana salladı. "Yabanormen, Krallar onu yaraladıktan sonra çok titiz davrandı. Burada mahsur kalacak kadar şanssız olan hiç kimse hiçbir şekilde dışarı çıkamıyor." Elini beline koydu, kent duvarlarına doğru yürümek üzere dönerken dudaklarını birbirine bastırdı. "Hadi. Bunu bir an önce halletmeliyiz."

Red kaşlarını çatıp Eammon'un normal yürüyüşünün zarifliğine aykırı şekilde kaskatı hareket ederek ilerlemesini seyretti.

Kemikleri sarmaşıklarla sarılmış, bir halat onu geriye çekiştiriyordu. Her ne kadar insan gibi görünse de aslında olmadığına dair başka bir hatırlatma.

Buna rağmen tuttuğu eli hâlâ sıcaktı.

Eammon ahşap kapılara vurdu. Yabanorman'ın ezici sessizliğine alışmış olan Red irkildi fakat Eammon'un vuruşu neredeyse kasaba seslerinin arasında kaybolacaktı.

Kapı gıcırdayarak aralandı. Temkinli mavi bir göz aralıktan dışarı baktı. "İsim?"

"Kim olacak, Lear?" Eammon göz devirdi fakat bunu yaparken sırtıyordu. "Bir misafir getirdim."

Bekçinin gözleri ve kapı aralığı kocaman açıldı. Red kapının ardında capcanlı bir kasabanın olduğunu görebiliyordu, Valleyda başkentinden pek de farklı değildi.

"Leydim." Adamın sonbahar yapraklarını andıran koyu kestane saçları ve yakışıklı, tamamen tıraş edilmiş bir yüzü vardı. Red onu tanıdı, gördüğü görüden sonra Eammon'un peşinden ormana geldiği gün bu adam da oradaydı.

Lear kapıyı itip sonuna kadar açtı. "Hoş geldiniz, Kurtlar."

20

Yabanorman'da sessizlik içinde geçirdiği haftalardan sonra bu kargaşa sağır ediciydi. Çocuklar koşup bağıyor, eşekler anıyor, koyunlar meliyordu. Taş döşeli ana yol kollara ayrılarak kilden yapılmış saman çatılı kulübelere uzanıyordu. Ahşap pervazların üzerine kasaba kapılarını süsleyen aynı zarif arabesk işlemeler oyulmuştu. Buranın bir kasaba olduğunu söylüyorlardı fakat neredeyse Valleyda başkenti kadar büyük bir kentti. Asırlar önce yaşamış kâşiflerin soyundan gelen insanlar, Yabanorman'ın ötesindeki dünyaya geçemediklerinden kendilerine burada bir dünya kurmaya çalışmıştı.

Red, işlek caddenin ötesindeki ekin dolu tarlaları ve uzakta otlayan hayvanları görebiliyordu. Öyle görünüyordu ki Valleyda'da çiftçilik yapmayı zorlaştıran soğuk ve kurak toprak burada pek bir sorun oluşturmuyordu. Red bunun büyüğü bir özellik olup olmadığını merak etti. Yabanorman onları ticaret yapacak bir yolları olmadan buraya hapsedip yalnızca kendi yetiştirdikleri şeylerle geçinmek zorunda bıraktığı için araziye verimli kılıyor olabilir miydi?

Kimse Eammon'un varlığından rahatsız olmuşa benzemiyordu fakat Red dikkatlerini çekmişti. Kadınlar ellerini ağızlarına kapatıp fısıldıyor, çocuklar oyunlarını bırakıp kocaman açtıkları gözleriyle ona bakıyordu. Hepsinin üzerinde duman, orman ve toprak renklerinde eski usul kıyafetler vardı.

"Bana üç kafan varmış gibi bakıyorlar," diye mırıldandı.

"Bir asırdır Yabanorman'ın dışından gelen birini görmediler," diye cevapladı Eammon. "Üç kafalı bir şey daha az dikkat çekerdii."

Bir asırdır, demişti. *Hiç değil.* "Diğerlerini buraya getirdin mi yani?"

Eammon hafifçe gerildi. "Merra bir defasında gelmişti."

"Yalnızca bir defa mı?"

"Daha fazla zamanı olmadı." Eammon hızını artırdı, Red ona yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kaldı. Yine de gözlerini kısıp arkasından baktı.

Yürüdükleri yol geniş bir pazar meydanına açıldı, burada ahşap ve taş parçalarıyla inşa edilmiş daha büyük yapılarla kuşatılmış açık hava tezgâhları vardı. Müzisyenler taştan oyulmuş bir ağacın etrafında toplanmıştı, ağaç o kadar gerçekçiydi ki yapraklarının hışırtısını duymayı bekledi. Küllü sarı saçları dizlerine kadar uzanan hoş bir kız çalan davulun ritmiyle zarif daireler çizerek dönüyordu. Kız, Eammon'a göz kırptı ama Red'i görünce dönüşünde bocaladı. Ardından hızla kendine gelip ona da göz kırptı.

Meydan gürültülü ve kalabalıktı, tüccarlar çiftlik hayvanları ve sebze meyveden mücevher ve ev eşyalarına kadar her şeyin satışını yapıyordu. Red gözünü dikip bakmamaya çalıştı fakat başaramadı. "Hudut sahip oldukları tek kent mi?"

Eammon kolunu yakalayıp onu bir yük arabasının önünden çekti. Araba geçtikten sonra kolunu tutmaya devam etti, Red de kendini çekmek için bir harekette bulunmadı.

"Yabanorman'ın daha uzağında birkaç tane daha var," dedi Eammon. "Çok fazla değil ama." Kafasında hesap yapıyormuş gibi bir anlığına gözlerini yukarı kaldırdı. "Bölgenin tamamı Floriane kadar sanırım."

Sislerin içinde saklanan ve zamanda donmuş kocaman bir ülke. Red tek kaşını havaya kaldırdı. "Floriane'in ne kadar büyük olduğunu nerden biliyorsun?"

"Harita görmüşlüğüm var, Redarys."

"Yakın tarihli değildir eminim. Geçtiğimiz beş yüzyılda coğrafyada bazı değişiklikler oldu, Kurt."

"O zaman belki sen bana öğretebilirsin."

"Belki. Çalışkan birine benziyorsun."

"Bu da hayranlık uyandıran bir sürü özelliğimden biri."

"Bunu bir iltifat olarak söylediğimi nereden çıkardın?" Red bunu söylerken sırtıyordu, Eammon da hafifçe koluna vurarak karşılık verdi.

Eammon onları yolun karşı tarafına geçirdi ve önünde rengârenk bir tezgâh kurulu taş bir binanın önünde durdular. Tezgâhın köşelerinden çanlar sarkıyordu ve çatısı kumaş şeritlerinden yapılmıştı. Kıyafetlerin bir kısmı katlanıp masaların üzerine konmuştu, bir kısmı da direklere asılmıştı, geçmişe ait tasarımlara ve orman renklerine sahip bir ton elbise rüzgârda salınıyordu.

Kömür grisi saçları özenle başının üzerinde örülmüş bir kadın Eammon'u görünce gülümsedi. Onun yanında kızıla çalan açık hâldeki sarı saçları çiçeklerle bezenmiş daha genç bir kadın oturuyordu.

Eammon başıyla yaşlı kadına selam verdi. "Asheyla."

"Kurt." Kadın merak dolu mavi gözlerini Red'e çevirip onu değerlendirdi. "Bu da Leydi olmalı. Duyduğuma göre nihayet bu unvanı birine bahşetmişsin." Başını eğdi. "Tebrikler, Leydi Kurt, evliliğiniz için tebrikler."

Red'in sırtı bu unvanla dikleşti. "Bana Red demeniz yeterli."

"Hesabıma eklenecek bir şey daha var," dedi Eammon onun pelerinini işaret ederek. "Bunu onarabilir misin?"

"Ben her şeyi onarabilirim, oğlum,ilmeklerine ayrılmış gibi duran bir pelerini bile." Asheyla, Red'i baştan aşağı inceledi.

"Siparişini verdiğin diğer her şey ona uyacak gibi görünüyor.

Birileri" -gözleri Eammon'a yöneldi- "bana tam bir ölçü vermedi."

Zarafetle binaya doğru dönüp omzunun üzerinden diğer

kıza seslendi. "Birazdan dönerim, Loreth."

Dükkân boştu ve taş duvarlar dışarıdaki pazarın gürültüsünü bastırıyordu. Köşelerde duran tahta mankenlerin üzerinde iğnelerle tutturulmuş elbiseler vardı. Arka duvarın önüne yarı kullanılmış kumaş rulolarıyla dokuma tezgâhları dizilmişti, dükkân tezgâhının üzerindeyse bot tabanlıkları ve deri parçaları duruyordu.

İçeri girince Asheyla solgun kaşlarını çatarak Red'in pelerinine tekrar göz gezdirdi. "Yeni bir pelerin istemediğine emin misin?" diye sordu. "Bunun o kadar çok yırtığı var ki onarmak için neredeyse aynı miktarda kumaş gerekecek."

"Onarılacak," dedi Eammon arkasından, o kadar yakındı ki nefesi Red'in saçlarını kıpırdattı. Biraz duraksadı. "Fife'ı daha fazla talimatla yanına göndereceğim."

Asheyla kaşlarını kaldırdı ama ona karşı gelmedi. Red pelerini üzerinden çıkardı, onu dükkân sahibine vermeden önce yıpranmış kumaşı bir elinden diğerine geçirdi. Ondan ayrılmaya gönülsüz olduğu yüzünden okunuyor olmalıydı – yaşlı kadının yüz ifadesi yumuşadı. Pelerini kollarının arasına alıp katlarken bariz bir özen gösterdi.

"Yeni gibi olacak," dedi Asheyla yumuşak bir sesle.

Red yutkundu. "Teşekkür ederim."

Asheyla nazikçe başını salladı. "Botlar daha bitmedi," dedi üzerinde sicimle bağlanmış bir kıyafet yığını duran tezgâhın arkasına geçerken.

"Fife gelip onları alabilir," dedi Eammon.

Asheyla kıkırdadı. "Ona Valdrek'in sulandırmadığı bir şişe şarap bulacağımı söyle. O–"

Boğuk bir kükreme lafını kesti, üçü de oldukları yerde donup kaldı. Dehşet, çılgınlık ve ıstırap içindeki kükreme tekrar duyuldu, bu sefer ona bir taşla sürtünme sesi de eşlik etmişti. Ses, ayaklarının altında, döşeme tahtalarının altında bir yerlerde yankılandı. Eammon kavrayışının sıkılaşmasıyla isyan eder gibi minik bir ses çıkarana kadar Red onun koluna yapıştığını fark etmemişti.

Bir sürtünme sesi ve bir kükreme daha duyuldu. Bu seferki yavaşça alçalarak en sonunda neredeyse bir iniltiye dönüştü.

Sessizlik çökünce Eammon, Red'in geri çekileceğini düşünüyormuşçasına ona baktı. Çekilmediğindeyse büyük ve yaralarla pürüzleşmiş elini kolunun üzerinde duran elinin üzerine koydu. "Durumu ne kadar kötü?" Birilerinin duymasından korkuyormuş gibi alçak bir sesle konuşmuştu.

"Tavernada iki hafta kaldı." Asheyla da Eammon gibi neredeyse fısıltıyla konuşuyordu, masanın üzerindeki kıyafetleri büzgülü, kumaş bir çantaya yerleştirdi. "En sonunda bir tanesi kırılana kadar kendini bodrum kirişlerinin üzerine atıp durdu. O zamandan beri burada ama..." Devamını getiremedi, gözlerindeki parlaklığın dökülmesini engellemek için gözlerini kırptı.

Bormain. Red onu son gördüğünde gölge iltihabı sızdıran Bormain'den bahsediyorlardı. Şimdiyse bir şeyler daha da kötüleşmişti.

Red güçlkle yutkundu. Bir parçası, olanlar hâlâ onun suçuymuş gibi hissediyordu. Yalnızca yarığı iyileştirmişti, adamı değil. İşi yarıda bırakmıştı.

Tekrar tekrar başlıyorsun ama hiçbir zaman sonunu getirmiyorsun. Yabanormen, koridorun çöktüğü o gece bunu ona haykırmıştı ve haklıydı.

Eammon iç çekti ve şakaklarını ovmak için elini Red'in elinin üzerinden aldı. "Valdrek neden icabına bakmadı?" Sesi bu kadar kederli olmasaydı bu sözcükler kulağa duygusuz gelirdi. "Durumu hâlâ iyiye gitmediyse, Ash, artık yalnızca—"

"O Valdrek'in damadı." Asheyla'nın sesi katıydı. "Aileden biri. Valdrek, kesinlikle hiçbir iyileşme ihtimali olmadığı sürece... hiçbir şeyin *icabına bakmayacak*. Elia onu asla affetmez." Kadın gözlerini ellerinden kaldırmadı, hiç durmadan önündeki paketleri bağlıyordu fakat bütün dikkati Kurt'un üzerindeydi ve ihtiyatla konuştu. "Gölge iltihabı kapmış birini iyileştirmiştin. Uzun zaman önce." Gözlerini hızla kaldırdı. "Çok uzun zaman

yaşadın Kurt ama yine de hikâyelerimiz daha uzun yaşıyor.”

Eammon’un çenesi gerildi. “Eğer yapabilseydim yapardım,” dedi alçak sesle. “Ama yapamıyorum. Artık yapamam.”

Asheyla bakışlarını Eammon’dan Red’e çevirdi, dudakları ince bir çizgi hâlini almıştı fakat hiçbir şey söylemedi.

Eammon kapıya doğru döndü. “Gitmeliyiz. Fife bana uzun bir liste verdi.” Eşikten geçip güneş ışığına çıktı.

Asheyla bakışlarıyla onu takip etti, hâlâ şaşkın durumdaydı fakat Red’e döndüğünde yüzüne yorgun bir tebessüm kondurmuştu. Yeni kıyafetlerle dolu bez çantayı ona uzattı. “Uymayan bir şey olursa yine gel.”

Red çantayı omzunun üzerine attı. Çanta görüldüğünden daha ağırdı. Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi, dilinin ucunda tam olarak şekillendiremediği bir soru vardı.

“Daha önce,” diye söze başladı tereddütle, “Eammon... insanları iyileştirdiğinde. Bunu nasıl yapıyordu?”

“Ben daha doğmamıştım,” diye lafı dolandırdı yaşlı kadın, bir iplik rulosunu çekiştiriyordu. “Hikâyeyi annemden duydum. Anlattığına göre bunu bir dokunuşla yapabiliyormuş.” İç çekip hafifçe başını iki yana salladı. “Ama Yabanormen o zamanlar bu kadar zayıf değildi.”

Red gözcüleri, kara çürümeyi ve ağaç gövdelerinin üzerine konup gölgeleri alt etmek için ışık veren elleri düşündü. Başıyla onayladı, Asheyla’ya gülümsedi ve Kurt’un peşinden gitti.

Dışarı çıktığında güneş ışığı hâlâ aydınlığa alışmamış gözlerini kırıptırmasına neden oldu. Eammon kollarını kavuşturmuş hâlde verandadaki bir direğe yaslanıyordu fakat Red dışarı çıkınca direktten ayrıldı. “Fife dedi ki—”

“Bormain’e yardım etmeliyiz.”

Eammon durdu, omuzları sessiz bir iç çekişle yükselip alçaldı.

Red, Asheyla’nın dükkânının küçük basamaklarından indi ve Eammon’un altındaki basamakta durdu. Merdiven Eammon’u çok daha uzun kılmıştı ama Red sırtını dikleştirdi. “Onu iyileş-

tirmene yardım edebilirim," dedi sertçe. "Gözcü için yaptığım gibi. Benzer durum, değil mi?"

"Bundan çok daha karmaşık Redarys." Eammon'un bakışları kararlıydı. "Bir insandan gölge çürüklerini kovmak çok tehlikeli. Bu artık sahip olduğumdan çok daha fazla güç gerektiriyor--"

"Ama yalnız yapmayacaksın." Red başını iki yana salladı. "Her şeyi yalnız yapmak zorunda değilsin, Eammon."

Eammon'un ağzı bir çizgi hâlini almıştı, saçları gözlerinin üzerine gölgeler düşürüyordu. İkisinin arasındaki boşlukta sürüncemede olan bir şey vardı, uçsuz bucaksız ve dehşet verici bir şeydi bu: parmaklarını onun çenesinde gezdirmedikçe yatışmayacaktı. Red onun saçlarını alnından çekmediği sürece avuç içinin huzur bulmayacağından emindi.

Red gözlerini kaçırdı; Eammon'un gözlerine bakmak bir anda ona çok zor gelmeye başlamıştı. "Sana yardımcı olmama izin ver ki Bormain'e yardım edebilelim. En azından bu konuda Valdrek'le konuşabiliriz."

Eammon sanki bulmaya hevesli olduğu ama aynı zamanda bulmaktan ölümüne korktuğu bir şeyi arıyormuş gibi dudakları hafifçe aralanmış şekilde onun yüzünü inceledi. Ardından hızla arkasını dönüp meydanın diğer tarafına yürümeye başladı. "Nasıl istersen öyle olsun, Leydi Kurt."

Taştan ağacın tam karşısında ahşap bir bina duruyordu. Onlar daha merdivenlere tırmanmadan müzik ve yüksek kahkaha sesleri duyuldu, kapılar açıldığında da dışarı ter ve bira kokusu yayıldı.

"Valdrek genellikle burada olur." Eammon onu uyarırcasına bir bakış attı. "Fazla uzaklaşma."

Kapının karşısında içki içen, gülen ve kart oynayan insanlarla dolu bir bar vardı. Orkestranın etrafı masa ve sandalyelerden arındırılmıştı ve dansçılar müziğin ritmine göre etrafta dönüyordu, bazıları diğerlerine göre daha zarif kalıyordu. Kalabalığın arasında Eammon'un geniş silueti göründü.

Tavernanın dans etmekten ziyade içki içmeye odaklanmış insanların olduğu arka tarafı biraz daha sakindi. Valdrek, elinde oyun kartları ve yanında da koca bir yığın antik demir parayla arkası onlara dönük oturuyordu. Red'in gözleri kocaman açıldı. Daha önce tarih kitapları dışında hiçbir yerde bu tür bir para birimi görmemişti: Üzerinde hâlâ ülke kent devletlerine ayrılmadan önceki son Elkyrath Kralı'nın portresi vardı.

"Kurt," dedi Valdrek bir kart seçerek. Ardından sanki Red'in varlığını hissetmiş gibi dönüp tek kaşını yukarı kaldırdı. "Kurtlar."

Red masadaki diğer adamları tanı mıyordu, yüz ifadeleri meraklıdan temkinliye çeşitlilik gösteriyordu. Eammon kafasıyla köşeyi işaret etti ve Valdrek'in peşinden gelip gelmediğine bakmadan arkasını döndü. Red aralarında kararsızca durdu, bu bilmediği ortamda şaşkına dönmüştü.

Yaşlı adam iç çekerek kartlarını masaya bıraktı. "Affedersiniz, beyler. İlgilenmem gereken bir Kurt var."

Eammon arka köşeye oturup yorgunlukla suratını ovuşturdu. Red peşinden gitti, Valdrek de onu takip etti.

"Görünüşe göre onu yormuşsun, Leydi." Bu sözcükler kulağa müstehcen bir ima taşıyormuş gibi gelebilirdi fakat Valdrek yalnızca meraklı görünüyordu. Ona sürtünerek yanından geçip Eammon'un karşısındaki sandalyeye çökerken Red'i bakışlarıyla tarttı. Red kaşlarını çatarak aralarına yerleşti.

Valdrek bira bardağını yanında getirmişti, onu masaya koymadan önce büyük bir yudum aldı. "İçki isteyen var mı?" Alaycı bir şekilde Eammon'a baktı. "Sinirlerine iyi gelebilir."

"Seni kartlarından alıkoyduğum için üzgünüm." Eammon öne eğilip kollarını dizlerinin üzerinde birleştirdi. "Oyun arkadaşlarının... durumdan haberi olup olmadığından emin olamadım."

Durumun ne olduğunu açıklaması gerekmiyordu. Valdrek'in küstahlığı hemen kayboldu, omuzları çöktü. "Bir hayli gizli tut-

tık." Omuz silkti fakat hareketlerinde bir keder vardı. "O... fenalaşıktan sonra bodrumun onarılması gerekti fakat hasarın kontrolden çıkan bir bilek güreşi yüzünden olduğunu söyledik. Ash'in dükkânı taştan yapılma, bu yüzden daha fazla dayanacaktır." Ağzı bir çizgi hâlini aldı, gözlerinde bir kararlılık kıvılcığını parladı. "O iyileşene kadar."

Eammon bir yorum yapmadı fakat dizlerinin arasında kenetlenmiş elleri kasıldı.

"Onu iyileştirmeye çalışacağız." Red sesini elinden geldiğince kendinden emin çıkarmıştı. "Eammon ve ben."

Valdrek şaşkınlığını gizlemedi. Oturduğu yerde arkasına yaslanıp kaşlarını havaya kaldırdı. "Şu an böyle bir şey yapabilir misin Kurt?" Sesinde cılız bir umut duyuluyordu. "Yabanorman bu kadar zayıf olduğu için bunu istemeyecektim ama Leydi'nin yardımıyla yeterince güçlü oluyorsan..."

"Deneyebiliriz," dedi Eammon kısaca.

Valdrek birasının geri kalanını kafasına dikmeden önce ikisine bakarak onları değerlendirdi. "Çok farklılık var." Kıkırdadı. "Evlilik bir erkeği değiştiriyor."

Eammon'un çenesi kasıldı. Aceleyle ayağa kalkarak sandalyesini itti. "Halledelim gitsin o zaman."

Dükkânın önünde Valdrek alçak sesle Asheyla'ya planı anlattı. "Ben orada bekleyeceğim," dedi tavernayı işaret ederek. "Her ihtimale karşı. Şarap istersen Ari'ye haber ver, bir de sulandırılmış olanları atlamasını söyle."

Eammon, Red'in arkasında taştan yapılma ağaç kadar hareketsiz duruyordu. Fife'ın listesini Asheyla'nın yardımcısı Loreth'e vermiş, erzaklarını kent kapılarının orada Lear'ın yanına bırakmasını söylemişti.

"Gölge iltihabı kapmış birini iyileştirmek bir gözcüyü iyileştirmekten farklı." Yaptıkları derslerdeki o alçak ve sabit ses

tonunu kullanıyordu fakat vücudunun her bir hattı bir keman teli kadar gergindi. "Hepsini salıvermek yerine gücünü bilhassa iltihaptan etkilenmiş yerlere yönlendirmelisin."

"İnsanlar ağaçlara göre biraz daha karmaşık," dedi Red. Eammon yara kontrolü yapabilsin diye avucunu uzattı, bu artık aşına olduğu bir rutindi.

Eammon uzatılan eli aldı fakat incelemek yerine çatık kaşlarının altından sertçe baktı. "Ona dokunma."

Red yüzünü buruşturdu. "O zaman nasıl—"

"Sen bana dokunacaksın, ben de ona." Eammon, uzatılan eli hafifçe sıkarken elindeki yaralar Red'in eklemlerine sürtündü. "Dediğim gibi, bu ustalık isteyen bir iş ve tehlikeli olabilir. Sen gücünün bana akmasına izin ver, ben de ona akmasına izin vereceğim."

Red dudaklarını büktü fakat kısa bir an sonra başıyla onayladı. Eammon onun elini bir kez daha sıkıp bıraktı ve arkasını dönerek Valdrek'in peşinden bodrum kapısına ilerledi.

Kapıya üç kilit vurulmuştu ve buna ek olarak üzerine bir tahta çivilenmişti. Eammon ve Valdrek tahtayı oradan çekti ve Valdrek cebinden bir anahtar çıkardı.

"Bağladınız mı?" diye sordu Eammon.

"Dört uzvunu da. Bir de gövdesini." Valdrek bu ona acı veriyormuş gibi söylemişti; onun soyundan birinden bahsettiklerini belirten somut bir hatırlatmaydı bu. Red, Asheyla'nın bahsettiği kişiyi düşündü: Elia, Valdrek'in kızı ve Bormain'in karısı olmalıydı. Gözleri yanında hareketsiz ve metanetle duran Eammon'a kaydı ve sempati duygusu göğsünü delip geçti.

Son kilit de yerinden çıktı. Valdrek iç çekti. "Hiç hoş görünmüyor. Hazırlıklı olun."

Oda loştu. İçerisi yalnızca duvarların yukarı taraflarındaki minik aralıklardan giren ışıkla aydınlanıyor, toz zerrecikleri bu ışıltıda dans ediyordu. Eammon ve Valdrek'in peşinden eşiği geçmesiyle keskin bir koku bir duvar gibi Red'in suratına çarptı.

Asidik, soğuk ve onu kolunu burnuna kapatmak zorunda bırakacak kadar yoğundu. Oda, üçü omuz omuza durduğunda zar zor sığabilecekleri kadar küçüktü ve Eammon'un kafası neredeyse alçak tavana değiyordu.

Önünde duran Eammon kaskatı kesildi ve gölgesiyle Red'i saklamak istermiş gibi yana doğru bir adım attı. Red onu omzundan itti. Eammon anlık bir direnmenin ardından onun görebileceği kadar kenara çekildi.

Adamı olabildiğince rahat ettirmeye çalışmışlardı fakat bu bir şekilde durumu daha da kötüleştirmişti. Bormain, kalın battaniyelere sarılmış ve etrafı yastıklarla kaplanmış hâlde bir yatakta yatıyordu, bütün bunlar yatak örtülerinin altından çıkıp beton zemine sabitlenmiş prangalara uzanan zincirleri kısmen saklıyordu. Her uzvu için birer tane ve gövdesinin etrafına sarılmış gibi görünen başka bir pranga da yatak başlığına, oradan da duvarlardaki metal halkalara bağlanmıştı. Bağlı olduğu zincirlere rağmen yatağı zeminin üzerinde kaydırmayı başardığı yerler kazınmıştı. Red, Asheyla'nın dükkânının üstünde duydukları sesleri hatırlayıp titredi.

Bormain hareket etmiyordu. Gözleri kapalıydı, şişmiş siyah damarlar, örümcek ağıları gibi gözkapaklarından aşağı uzanıyordu. Gölge iltihabı kapmış kolu battaniyelerin dışında kalmıştı, normal boyutunun iki katıydı ve çürüyen bir meyve kadar hassas olan derisi yatak örtülerinin üzerinde koyu ve nemli lekeler bırakıyordu. El tırnakları çok uzamış ve bükülmüştü, yüzlerindeki kemikler ise çok belirgindi.

Gölge çürümesi Bormain'i yalnızca hasta etmiyordu. Aynı zamanda onu... *baştan yaratıyordu.*

Valdrek'in dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyorlardı. "Elia'nın bir haftadır buraya inmesine izin vermiyorum, Bormain şey olmaya başladığından beri..." Cümlesini tamamlamadı.

Eammon'un yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Elini uzatıp nazikçe Red'i omzunun arkasına yönlendirdi.

Red bu defa ona izin verdi. Önünde bir kalkan görevi gören Eammon'a yaklaşıp durdu. "Uyuyor mu?"

"Uyumuyorum." Ses, kesik bir boğazdan geliyormuş gibi ince ve çatalıydı. "Gölgeler uykularımı benden çaldı."

Bormain, yavaşça kafasını kaldırdı. Kafasına verdiği aç bağ-
lı olduğu zincirlerden dolayı ona acı veriyor olmalıydı fakat Bormain rahatsız görünmüyordu. Yüzündeki gülümseme fazla genişti, ağzı kulaklarındaydı. Süt beyazı bir perde inmiş gözle-
rini kapatıp derin ve abartılı bir nefes aldı. "Ne tatlı kokuyor. Çorak, köksüz toprak." Gözleri açıldı ve doğal olmayan bir hızla Red'e yöneldi. "Korunun üzerinde kan var, köksüz İkinci Kız Çocuğu. Açmak için kan, kapatmak için kan. Kadim şeyler uyan-
dı. Çağlar boyu süren sabır artık mükâfatlandırıldı."

Red yüzünü Eammon'un omzuna gömme ve bütün bu olan-
ları onun sıcaklığı ile kütüphane kokusuyla bastırma arzusuna güçlkle karşı koydu. Bunun yerine onun eline uzandı. "Sana yardım etmeye geldik," dedi, kısık sesle konuşmasına rağmen sözcükler net bir şekilde duyulmuştu.

"Bana yardım etmeye mi?" Bormain kafasını geriye atıp ta-
vana doğru yüksek sesle güldü. Boğazındaki kara, şiş damarlar titreşti. "Tatlı Kurtlar, zavallı Kurtlar, kurtarılması gereken *ben* değilim. O bekliyor, *onlar* bekliyor, herkesin bir fırsatı olacak." Hâlâ tuhaf bir açıyla tuttuğu kafasını ileri geri sallayarak bir şarkı mırıldandı. "Bekler ve ağ örerler, eski ve yeni kâbusların ağlarını, gölgeyi baştan yaratır, gölgenin de *onları* baştan yarat-
masına izin verirler..."

Eammon soran gözlerle yukarıdan Red'e baktı, yüzünde oku-
ması kolay bir ifade vardı. Eğer fikrini değiştirdiyse onu hemen oradan dışarı çıkaracaktı.

Red dudağını ısırdı, boğazı yine acı bir suçluluk duygusuyla düğümlenmişti. *Tekrar tekrar başlıyorsun ama hiçbir zaman sonunu getirmiyorsun.*

Başını bir kez kararlılıkla aşağı yukarı salladı.

Eammon yine hararetli bir bakışla taş zeminin üzerinde neredeyse hiç ses çıkarmadan ileri doğru yürümeye başladı.

Bormain'in şarkısı ahenksiz bir mırıltıya dönüşmüş, gözleri kapanmıştı. Kafası artık orada olanlarla ilgilenmiyormuşçasına hafifçe ileri geri sallanıyordu. Red odanın pis kokulu havasından derin bir nefes aldı ve gövdesinde kıvrılmış duran gücünü çekti. Gücü hızla yükselip parmaklarına ve onları tutan Eammon'a doğru serpildi, damarları yeşerdi ve Red hafif bir toprak tadı aldı. Dikkatli ve olabildiğince sessiz bir şekilde öne çıktılar, Eammon'un vücudu kopmak üzere olan bir yay gibi gerilmişti.

Bormain mırıldanmayı bıraktı, gözleri hâlâ kapalıydı. "Düğümlemiş ölüm halatın yıpranıyor, Yavru Kurt," dedi, sesi berrak ve kesindi. "Artık onlara yardım edenler var. Eve dönecekler, Solmir ve geri kalan herkes."

Bu isimle birlikte ikisi de donup kaldı, Eammon'ın eli havada asılı durdu. Bormain çirkin ve kesik bir kahkaha kopardı. "O kadar fazla yıkım yaşandı ki Yavru Kurt ve sen *hepsine* tanık oldun--"

Eammon'un elini Bormain'in vücudunda gölgelerin dokunmadığı sayılı yerlerden biri olan ağzına kapatmasıyla sözü yarıda kaldı.

Bormain avucunun altında debelenirken Eammon'un boyundaki damarlar belirginleşti. "Yap hadi," diye konuştu dişlerinin arasından. "Red, eğer yapacaksan *şimdi* yap."

Red dişlerini sıktı ve ormanın büyüünün kendinden çıkıp Eammon'a akmasına izin verdi.

Daha önce gözcüyü iyileştirmek için birlikte hareket ettiklerinde olduğu gibi zihni gözlerinin göremediği şeylere tanık oldu. Eammon'un kiyle karşılaştırıldığında kendi gücü hayli sönük kalıyordu, vücudundan geçerek kemiklerinin ve organlarının arasından kıvrılan bir sicimden ibaretti. Buna karşılık Eammon altın bir cümbüştü, kök biçimindeki ışıklar vücudunu sarmalıyor, serpilip büyüüyordu.

Ormanın büyüünün Eammon'un içine ne kadar işlediğini gördüğünde Red neredeyse duracaktı. Onu nasıl değiştirdiğini, ondan parçalar aldığını hatırladığında neredeyse ince güç sicimine bir son verecekti. İçinde korkunun başkaldırdığını hissetti, Eammon bir şekilde ondan alınacaktı ve bu, ona bunu yaptırarak derisinin altında büyüyen kökleri güçle beslediği için kendi suçu olacaktı. Red güçlükle soluyarak gözlerini açtı ve Eammon'un ona baktığını gördü. Gölge hastalığı bulaşmış Bormain'in vücudu yatağın üstünde, Eammon'un yeşil damarlı elinin altında kıvranıyordu.

"Sakın." Odaklanmış bir hâlde kısaca konuşmuştu fakat bu sözcük bir şaşkınlık ve bir tür hasret içeriyordu. Gözlerinin beyaz kısımları bütünüyle zümrüt yeşiliyle kaplanmıştı. "Red bana bir şey olmayacak, durma."

Red derin bir nefes aldı, Eammon'un kuru yaprak, kahve ve kâğıttan oluşan kokusu hasta odasının berbat kokusunu bastırdı. Ardından tekrar gözlerini kapattı ve hayatı buna bağlıymışçasına Eammon'un elini tutup içinden serpilen gücün ona akmaya devam etmesine izin verdi.

Gözkapaklarında gördüğü Bormain'in görüntüsü bir boşluğu andırıyordu. Koca bir yitiklikten, bütün o altın parlaklığın ortasında bir insanı andırır gibi görünen bir delikten ibaretti. Başta bu boşluk Eammon'dan boşalan sihri yalayıp yutuyor gibiydi. Her bir altın sicim ustaca ve kasıtlı şekilde hareket ediyordu, âdeta Eammon bir şey diyor, bir adamdan ziyade bir çorabı onarıyordu. En sonunda altın parlaklık gölgeye baskın gelmeye başladı, onu tüketip hükümsüz kıldı. Red, ışık ağır ağır karanlığı yutarken Eammon'un sarsıldığını hissetti ve Bormain'in acı dolu soluğunu duydu.

Eammon nihayet elini bıraktığında Red gözlerini açtı.

Yataktaki adam bir ceset kadar solgun görünüyordu fakat derisi artık karanlık sicimlerle kaplı değildi. Ellerindeki tırnaklar kısa ve soluk renkliydi fakat pençe şeklinde değildi ve kafatasın-

daki kemikler de yine normal ebatlara dönmüştü. Göğsü sığ ama düzenli nefeslerle yükselip alçalıyordu.

Eammon yatağın üzerine eğildi. Kıyafet kolunun kırıştığı yerler bileklerindeki ağaç kabuklarını açık ediyordu, boyu davet ettiği sihrin etkisiyle uzamıştı. Bileklerindeki, boynundaki ve gözaltlarının morarmış derisindeki damarlar yeşildi fakat içlerinden nabız atışı gibi bir karanlık geçiyor, gölgeler titreşiyordu.

“Eammon?” Red’in sesi duyduğu telaşla keskinleşmişti.

Eammon bir kez başını iki yana salladı. Dişlerini gıcırdattı. Damarlarında atan karanlık ağır ağır yok oldu. Önce yeşile, ardından solarak maviye döndü, değişiklikler ve gölgeler bir yarıdan sızan kan gibi akıp gitti. Eammon titredi, yüzünü buruşturmasıyla dudakları gerildi.

Acının devredilmesi gerek. Eammon gölge çürüklerini almış, kendisine geçmelerini sağlamış ve onları Yabanormen sihriyle boğmuştu.

Bir anda Red’in dizleri güçsüzleşti, hissettiği bitkinlik ve rahatlama yumruk yemiş gibi hissetmesine yol açmıştı. Yana doğru düşerken Eammon kolunu ona sardı, damarları artık bir insanın damarlarının olması gereken renkteydi ama gözlerindeki beyazlarda hâlâ hafif bir yeşillik vardı. “Ben iyiyim,” diye fısıldadı Red’in kulağına. “Ben iyiyim.”

“Başardınız.” Valdrek’in yanaklarından gözyaşları akıyordu ve yüzü duyduğu saygıyla aydınlanmıştı. “Krallar ve bütün gölgeler aşkına, başardınız.”

Fakat Red onu duymadı, çünkü çoktan bayılmıştı.

21

Red kütüphane kokusuyla ve yanağına bastırılan sert bir kumaş parçasıyla uyandı. Eammon'un kolları arasında hızla hareket ederek doğruldu ve kafası onun çenesine çarptı.

"Yüce Krallar," diye mırıldandı Kurt. Tek eliyle onu yere bırakırken diğer elini kaldırıp çenesini ovuşturdu. Yabanorman'ın koridoru ele geçirdiği gece edindiği fazladan birkaç santim dışında bütün sihir kalıntıları artık yok olmuştu. Fakat kehribar rengi irislerinin çevresindeki damarlar hâlâ soluk yeşil görünüyordu.

"Affedersin." Red dengesini sağlayıp güneş ışığına ve daha tam olarak geçmemiş olan zihin bulanıklığına karşı gözlerini kırsarken yanaklarının alev aldığını hissetti. Hudut'un anacaddezinin ortasında duruyorlardı, tepelerinde gökyüzü kararmaya başlamıştı. *"Valdrek nerede?"*

"Hâlâ Bormain'le birlikte Asheyla'nın yerinde. Onu başka bir yere götürmek için uyanmasını beklemenin daha iyi olacağına karar verdiler."

Red ağrıyan başına ve hâlâ güçsüz olan bacaklarına rağmen umutla gülümsedi. *"Uyanacak o zaman? Başardık mı?"*

Eammon dudaklarını birbirine bastırdı, tuhaf şekilde gölgeleşmiş gözleri tam olarak anlam veremediği katmanlı bir duyguyla parlıyordu. *"Başardık,"* dedi sessizce ve kent kapılarına doğru kararlılıkla yürümeye başladı.

Red peşinden gitti, hâlâ gülümsüyordu. Yardım etmişti. Birlikte Bormain'i iyileştirmişler, onu gölge çürümesinden arındırmışlardı. Belki de bütün Yabanorman'ı iyileştirebilecekleri anlamına geliyordu bu.

Fakat zihnine süzülen anı parçalarıyla birlikte gülümsemesi soldu. Bormain'in karanlığa sarmalanmış hâldeyken söylediği şeyleri hatırladı. Özellikle bir isim söylemişti.

Solmir.

Bormain'in Beş Kral'ın en küçüğünden bahsettiği ilk sefer Eammon onun sayıkladığını söyleyerek geçiştirmişti. O zaman kuşku duysa da üstelememişti.

Fakat adamın Solmir'in adını ikinci kez söylemesi Red'e bunun bir sayıklamadan ibaret olmadığını düşündürüyordu.

Kent kapılarına ulaştıklarında Lear gözleriyle onları değerlendirdi. Lear'ın yanında duran Loreth ellerinde ağzına kadar dolu bez bir çanta tutuyordu. Kız, Lear'a anlamlı bir bakış atıp kalabalığın içinde kaybolmadan önce çantayı aceleyle Eammon'a verdi.

Eammon iç çekti. "Haberin var herhalde."

"Onu suçlama." Lear tahta kapıyı açan kolu çevirdi, menteselerin gıcirtısı hareketli kentin sesleri karşısında hafif kalmıştı. "Gölge çürümeyi iyileştirme girişimi insanın kendine saklayamayacağı kadar önemli bir şey. Sonuç nedir?"

"İşe yaradı." Eammon'un sesi boğazı rahatsızmış gibi çıkmıştı.

Lear'ın şaşkınlığını gösteren tek şey soluk mavi gözlerinin büyümesiydi. "Vay be, gölgeler alsın canımı." Bakışlarını Eammon'dan Red'e çevirirken kıkırdadı. "Siz çok yaşayın Kurtlar."

Eammon karşılık vermedi. Fife'in istediği erzakla dolu bez çantayı omzuna attı.

"Her zaman bize gelebilirsin, Kurt, biliyorsun değil mi?" dedi Lear, ses tonu şimdi ciddiydi. "Olur da yardıma ihtiyacın olursa."

“Sağ ol,” dedi Eammon kapıdan çıkarken. “Ama artık işler kimsenin yardım edemeyeceği kadar ilerledi bence.”

Eammon geçtikten sonra Lear’ın yüz ifadesi endişeli bir hâl aldı. “Ona dikkat et, Leydi,” diye fısıldadı Red’e. “Kurt ve Yabanorman birbirlerine dolanmış durumda ve birinin zayıflığı aynı zamanda diğerinin zayıflığı. Kendini çok yıpratmış gibi görünüyor.”

“Öyle görünüyor.” Red uzaktaki ormanın önünde koca bir karaltı gibi görünen Kurt’a baktı.

Eammon, kapının önünde kaskatı bir hâlde duruyor, Yabanorman’dan uzağa, kuzey ufkuna doğru bakıyordu. Vücudunun her bir zerresi ileri doğru esniyor gibiydi, sanki ağaçların tam zıt yönüne doğru koşmak istiyordu. Ama koşamazdı. Kemiklerini saran kökler onu bağlayan zincirler gibiydi.

Red, Lear’a gergince gülümsedi. O da başını onaylarcasına salladı ve kapıyı kapatarak Hudut’un seslerini boğdu.

Red yavaşça Eammon’un yanına yürüdü. Eammon ona bakmadı, gözleri hâlâ kuzeyde, bir sis tabakasının ve azalan güneş ışığının içinde gözden kaybolan tepelerdeydi. Kısa bir an sonra ormana doğru döndü. Tepelerinde, gökyüzü alacakaranlığa bürünerek Yabanorman’ın ufkuyla uyumlu bir hâl aldı, gökyüzü ve toprak mavi ve eflatundan arınıp mor bir renkte buluştu.

Red, kalçasında duran hâlâ alışamadığı hançere parmaklarıyla gergin gergin vurarak yosunların üzerinde Eammon’un peşinden gitti. “Yine Solmir’in adını söyledi.”

“Fark ettim.” Eammon’un uzun adımları belli belirsiz aksadı.

“Bu iki oluyor.” Red duraksayıp bekledi fakat Eammon sessizliği dolduracak bir şey sunmadı. “Bu yalnızca bir tesadüf olmaz gibi görünüyor.”

“Öyle mi?”

Sesindeki zehir onu gafil avladı. Yabanorman’ın karanlık ağzına metreler kala durdu. “Bunun bir anlamı var. Sen de ben de biliyoruz.”

Eammon yürümeyi kesti ama sessizliğini korudu. Saçları bir esintiyle dalgalandı.

“Beni korumaya mı çalışıyorsun yoksa sadece bir şeyleri anlatmakla uğraşmak mı istemiyorsun bilemiyorum.” Parmakları kıvrıldı ve serbest kaldı, gevşek yumruklarında hiçbir şey yoktu. “Ama sana ancak bana izin verdiğin kadar yardım edebilirim, Eammon.”

O konuşurken Eammon hafifçe dönmüştü, ağaçların ve ağır ağır ilerleyen alacakaranlığın önünde yandan görünen hatları yüzünün karanlık bir taslağını çiziyordu; çenesi kaskatıydı, bağlandığı yerden kurtulan bir tutam siyah saç alına düşmüştü. Red aynı anda hem ona vurmak hem de onu kendine çekmek istedi fakat bunlar yerine kollarını göğsünde kavuşturmakla yetindi.

“Eski hikâyelere göre Solmir’in annenle evlenmesi gerekiyordu.” Bunu usulca söylemişti, sanki eğri büğrü dikişlerle de olsa hikâyeyi bir bütün hâline getirebilirmiş gibi. “Annen bunun yerine Ciaran’la birlikte Yabanorman’a kaçtı. Solmir de diğer Krallarla birlikte Gölge Topraklar’da kısıllı kaldı. Fakat hepsi bu olamaz, değil mi?”

Eammon’un iç çekişi yankılanmış, Yabanorman’ın kıyısındaki ağaçlardan sekmiş gibiydi. İçinde sessizliğini korumak ve konuşmak arasında bir savaş verdiği açıkça görünüyordu fakat az sonra iki yanında tuttuğu yumruklarını, onları sıkmak bir anda fazla yorucu bir işe dönüşmüş gibi gevşetti. Derin bir nefes aldı ve konuştuğunda sözcükler ağzından tane tane döküldü. “O, anne ve babamı öldürdü.”

Yas üzerine çok fazla konuşmuşlardı. Şimdi bir kez daha konusu açılmıştı. Red ne yaptığını fark etmeden Eammon’a doğru yürüyüp elini onun omzuna koydu. Ne yaptığını fark ettiğindeyse onun irkilip geri çekileceğini sandı fakat Eammon’un omuzları bu temasla birlikte çöktü.

İçinde bir baraj yıkılmış ve bekleyen nehir serbest kalmış gibi hızlı hızlı konuştu. “Solmir, Krallarla aynı kaderi paylaştığı için

annem hep kendini suçlu hissetmişti. Bunu hak etmediğini düşünüyordu, onların çevirdiği dolaplara istemeden dâhil olduğunu ve kurtulamadığını söylerdi. Anlaşılan nişanlanmadan önce arkadaşlarım.” Eammon *arkadaş* kelimesini dışlerinin arasından söylemişti. “Bazen Gaya ve Ciaran’ın bu konuda konuştuğunu duyardım. Benim duymadığımı düşündükleri zamanlar.” Başını iki yana salladı. “Neredeyse bir buçuk asır boyunca dönüp dolaşıp aynı şeyi tartıştılar.”

Asırlardan bahsetme şekli çok kayıtsızdı. Eammon’un ömrü Red’inkinden kat kat fazlaydı, tıpkı tamamen büyümesi yüzyıllar süren bir fidan gibi; bu anlaşılabilir bir şeydi, sonuçta anne ve babası onu, kendilerini bir ormana bağladıktan kısa bir süre sonra dünyaya getirmişti. Red, Eammon’u daha önce kütüphanede karşılaştığı, tam olarak insan olmayan ve Yabanorman’la arasındaki tuhaf ilişki yüzünden sürekli sabit kalan adamdan farklı biri olarak düşünmemişti hiç. Fakat şimdi, alacakaranlıkta onun daha genç bir versiyonunu görebiliyordu. Gözleri bu kadar yorgun, üzerlerine düşecek yükten habersiz omuzları bu kadar katı değildi.

“Ciaran, Solmir’i serbest bırakmak istemiyordu,” diye devam etti Eammon. “Gaya, Solmir’in kendi isteği dışında babasının entrikalarına bulaştığını iddia ediyordu fakat Ciaran buna inanmıyordu. Bir de Krallar birbirlerine bağlı oldukları için Gölge Topraklar’dan yalnızca bir tanesini serbest bırakmanın mümkün olmayacağını düşünüyordu zaten.”

Eammon hikâyeyi anlatma kararı aldığı ilk zamandan bu yana küçük bir değişiklik yapmıştı, *anne ve babam*’dan *Gaya ve Ciaran*’a geçmişti. Red, onun yarattığı bu yapay mesafenin farkında olup olmadığını bilmiyordu. Eammon sanki bir ayrılma, bir mesafe istiyordu. Yakınlık ona acı veriyor gibiydi.

Red bunu anlıyordu.

Elini Eammon’un omzundan çekmedi fakat gözleri Yabanorman’ın sınırına yöneldi. Orman yüksek, karanlık ve dipsiz görünüyordu, kaybetmek için yaratılmış bir yerdi.

Eammon yorgun bir şekilde yüzünü ovuşturdu. "Gaya yine de bunu yapmaya kalkıştı. Bir yarık açtı ve Ciaran bunu hissetti. Gaya'nın peşinden gitti." Duraksadı, derin bir nefes aldı. "Ciaran oraya ulaştığında Gaya çoktan ölmüştü. Yabanorman, Gaya'nın ormana daha fazla zarar vermesine engel olmak için onu yiyip bitirmişti."

Hikâyeyi buradan devam ettirmek kolaydı. İkinci Kız Çocuğu'nun ormanla kaplı bedenini ağaçların kıyısına taşıyan Kurt. Efsaneler tarafından gizlenip gerçeklikleri zedelenmiş kişiler.

Ancak bu kişiler şu an Red'in karşısında duran adamın anne ve babasıydı. Ve o adam bunların hepsine tanık olmuştu.

"Onu taşıdığını gördüm." Alçak, ifadesiz bir sesle ve onu tekrar karşı konulamaz bir şekilde karanlığına çeken ormana doğru konuşmuştu. "Sınıra kadar peşinden gittim. Söylediklerini duydum fakat ne anlama geldiğini anlamadım. Ne demek istediğini anlamam *o kadar* zaman aldı ki."

Burada sesi çatladı fakat Eammon ürpermedi, kendisini insan olmaktan uzaklaştırırsa duygular ona ulaşamazmış gibi bütün kaslarını bir heykel kadar hareketsiz tuttu. Tekrar konuşmaya başladığında konuşması bir mırıltıdan ibaretti. "Bu olaydan sonra Ciaran bir sene dayandı. Tek başına bir sene, bütün bu süre boyunca Yabanorman onu yavaş yavaş tüketti. Onu insan yapan her bir parçayı ondan aldı. Yarıklar açılıp duruyordu. Orman gölge yaratıklarla kaynıyordu fakat sınırlar kapalı kalmaya devam etti ve onların dışarı çıkmasına izin vermedi, tıpkı... ölmek üzere olan birinin her şeye daha sıkı sarılması gibi."

"Bu senin suçun değildi." Red de onun kadar alçak sesle konuşmuştu, sözleri kararan gökyüzü ve aç bir şekilde bekleyen ormana karşı küçük bir fısıltıdan ibaretti. "Hiçbiri senin suçun değildi."

Eammon cevap vermedi, anlattığı korku dolu hikâyede kaybolmuştu. "Sonrasında da öldü," dedi aradan geçen bu kadar

asırdan sonra bile bu sarsıcı bir sonmuş gibi. "Ciaran öldüğü an, o ölü el nihayet hâkimiyetini yitirmiş gibi sınırlar açıldı. Gölge yaratıklar serbest kaldı." Duraksadı, hırıltılı bir nefes aldı. "Bundan sonrası içgüdülerimden ibaretti. Elimi kesip toprağa koymam. Yabanorman... yeniden dirildi sanırım. İçimde yeşerdi. Acı vericiydi." Eli acının hatırasıyla göğsünün üzerine kapandı. "Her zaman benim canımın ondan daha mı çok yoksa daha mı az acıdığını merak etmişimdir. Buna bir cevap bulamıyorum. Ciaran onun altında ezilip yok oldu, bense hâlâ buradayım."

Bu son kısmı fısıldayarak söylemişti. Orada karanlığın kıyısında öylece durdular, ikisi de korkunç geçmişin gölgesi altında ezilen bir adam ve bir kadın.

"Ardından Kurt ben oldum," dedi Eammon kısık sesle. "Fife ve Lyra gelene kadar yalnızdım."

Red ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bu hikâyeye hayatı boyunca ona musallat olmuştu; Eammon ise onu bizzat yaşamış, varlığını olanların karanlığı altında ve bu hikâyenin ardında bıraktığı hayaletle birlikte sürdürmek zorunda kalmıştı. Red onu teselli etmek istedi fakat Eammon'un vücudundaki her bir çizgi teselli edilmek istemediğini söylüyordu.

"Orman o kadar kötü bir durumdaydı ki yeni bir Kurt tüm o yarıkları iyileştirmeye yetmedi." Ses tonu şimdi yine kayıtsızdı. Duygularını saklayıp derinlere gömmüştü. "Bu yüzden Yabanorman kısa süreliğine öldüğünde kaçan gölge yaratıkların bazıları hâlâ oradaydı."

"Kaldenore gelene kadar," dedi Red parçaları birleştirerek. "Yabanorman da kendini elinden geldiğince iyileştirebilmek için onu tüketti." İyi değildi, kötü de. Yalnızca aç ve çaresizdi.

Eammon yarım bir iç çekti. "Burada hiçbir şeyin sonu mutlu bitmedi, Red."

Omzunu silkerek onun elinden kurtuldu. Yabanorman'a doğru döndü. Eammon hızlı adımlarla ağaçların arasında yürürken Red'in parmakları boşlukta kapandı.

Yalnız. Red hemen yanında dururken bile her zaman yalnız olmaya kararlıydı.

Bir an duraksadıktan sonra Eammon'un peşinden gitti, sınırı geçerken teninin hafif bir baskıyla karıncalandığını hissetti. Sis içinde sessizce ilerlediler.

Eammon'un karanlığın içinden fırlayıp kolunu yakalayan eli şaşkınlıkla irkilmesine neden oldu. Ayakları yapraklara takıldı ve Red, Eammon'un onu neyden kurtardığını gördü: Toprağın üzerinde loş ışıktaki neredeyse hiç görünmeyen, gölge çürüğünden oluşan kusursuz bir daire vardı. Ormanın tuvalinin üzerine boya dökülmüş gibi görünüyordu, merkezinde yana yatmış bir ağaç yoktu.

Kayıp bir gözcü. Bir çukur.

Eammon dudaklarını birbirine bastırdı. Red'in koluna koyduğu eli titredi.

Sihir, kullanıma hazır bir hâlde Red'in parmaklarına doğru serpildi. "Ne yapıyoruz?"

"Daha önce de söyledim." Eammon kafasını iki yana salladı. "Senin yapabileceğin bir şey yok."

"Bir şeyler olmalı. Yoksa beni bu işin dışında bırakmaya kararlı mısın?"

Eammon donup kaldı ve bu yeterli bir cevaptı.

Red hançerini çekti. Eammon şimşek hızıyla kolunu bırakıp bileğini kavradı ve onu o kadar yakınına çekti ki Red'in burnu neredeyse onun göğsüne çarpacaktı. Red kendini geri çekmeye çalışmadı fakat hançerin kabzasını da bırakmadı, bıçağı ikisinin göğsü arasında yatay bir şekilde tutuyordu.

"Hayır," diye hırladı Eammon. "Seninki olmaz."

"Daha önce işe yaradı—"

"Ve Yabanorman neredeyse seni alıyordu." Ses tonu sert, kehribar rengi gözleri alev alevdi ve beyaz olması gereken kısımlar yeşermeye başlamıştı. "Bunun tekrar yaşanmasına izin vermeyeceğim."

“Yani geriye hiçbir şey kalmayana kadar kanını akıtmana izin mi vermeliyim? Onu tatmin edecek kadar kanın olmamasına rağmen kendini Yabanormen’a teslim etmene?”

Birbirine kenetlenmiş ellerinden bir titreme geçti. Red hangisinden geldiğini anlayamadı. “Eğer gereken buysa.”

Duydukları ses çok hafifti. Kendi rahatsız edici sessizliklerine gömülmüş olmasalar onu duyamazlardı – parçalanmış metale benzer tiz bir sestir bu. Red’in çenesi hızla kapandı, ayaklarından başlayıp sürünerek kemiklerinde ilerleyen zayıf ve tuhaf bir huzursuzluk hissetti.

Eammon’un beti benzi attı. Eliyle hançerinin kabzasını kavradı, diğer eliyle hâlâ Red’in bileğindeydi. Bir yırtıcı tarafından izlenen bir av gibi hareket ederek Red’den hafifçe uzaklaşırken gözleri yerdeki çukurlaşmış çürümeye yöneldi.

Ses tekrar duyuldu, bu sefer daha yüksekti. Çukurun yüzeyi altında bir şey kıpırdıyormuş gibi dalgalandı.

“Red.” Eammon neredeyse fısıldayarak konuştu, gözleri kocaman açılmıştı. “Kaç.”

Red kaçma fırsatı bulamadan çukur patlak verdi.

Karanlık cisimleşerek çukurdan fırlayarak çıktı. O ilk gece gördüğü şeyden farklıydı: Kemik ve gölgelerden sahte bir vücut oluşturmaya çalışan biçimsiz bir şey değildi. Bu şeyin bir vücudu *vardı* ve bu hatalı ve korkunç bir şeydi, siyah kabuklardan ve onların etrafını saran çürümeden oluşuyordu. Parçalanmış metale benzer ses açık bir ağızdan çıkıyordu, bu ağız Eammon’un boyu kadar genişti ve kurumuş leş katmanlarıyla kaplı dişlerle çevrelenmişti. Yaratık yan yan hareket ediyor, yuvarlak çenesini alacakaranlıkta açıp kapatıyor ve bir kule gibi gökyüzüne yükseliyordu.

Bu püskürmeyle Red geriye fırlamış, görüşü puslu ve karanlık bir hâl almıştı. Eammon’un yanına gelip elindeki hançeri çekip aldığını hissedene kadar kendine gelememişti. Bunu hançeri kendisi kullanmak için mi yoksa ondan uzaklaştırmak için mi yaptığını bilmiyordu.

“*Hadi!*” Eammon ayağa fırlayıp dişlerini göstererek Red’in önüne atıldı ve kendini yarıktan çekip çıkaran yaratığın karşısında durdu. Bu bir gölge yaratığı olamayacak kadar somut bir şeydi; belki de Gölge Topraklar’da barınan diğer canavarlardan biriydi.

Yaratık şimdi çukurdan geri kalan kısımlarını da çekip çıkarmış gibi daha uzun görünüyordu. Eammon hançerleri tek eliyle tuttu ve diğer elinin avucuna doğru savurdu, toprakla kaplı yaşam çizgisinin üzerinde ikiz çizikler belirdi. “Red, *git hadi!*”

Red, botlarının topuklarıyla kökleri ve kaya parçalarını kaldırarak toprağın üzerinde geri geri kaçtı. Dışarı çıkmasına izin vermediği bir çığlık boğazına düğümlendi, gözlerini Eammon’dan alamıyordu. İçindeki güç, gövdesinden yukarı doğru kıvrıldı, bir sarmaşık gibi filizlendi ve neredeyse somut bir hâl aldı. Bir silah gibiydi.

Eammon kestiği elini gölgeyle çalkalanan toprağa bastırdı. Canavarın keskin dişleri üzerine inerken elinin tersiyle onu uzaklaştırdı, bu çaresiz hareket havaya kan damlalarının uçmasına sebep oldu. Damlaların düştüğü yerdeki karanlık bir anlığına iyileşti fakat bu, bir yangının üzerine yağan yağmurdan farklıydı, çok küçük ve çok zayıftı. Yaratık kükredi.

Red durdu, saçlarına dal parçaları dolaşmış ve dişleri kenetlenmişti, ciğerlerinin alev aldığını hissediyordu. Artık kalp atışlarının bir davul gibi çarpmasına sebep olan şey korku değildi; *öfkeydi*, Eammon’un geriye hiçbir şey kalmayana kadar kanını akıttığını görmekten ve bunu yapmak zorunda olduğunu bilmekten duyduğu öfkeydi.

Keskin kenarlı sihir bir sarmaşık gibi damarlarında yükseldi.

Her bir hareketi düşünmeden uygulanan içgüdüden ibaretti. Red ayağa kalkıp parmaklarını büktü ve Yabanorman da onunla birlikte büküldü, hareketleriyle uyum içindeydi. Red, yeşil damarları ve ağzındaki toprak tadıyla birlikte hırlayarak ellerini uzatıp bedenine dolanmış olan o ince sicimden toplayabildiği kadar sihir topladı.

Orman ona itaat etti.

Sarmaşıklar yaratığın etrafına dolanarak onun kurumuş kanla kaplı vücudu yarılıp açılana kadar ezdi. Yaratık yana doğru savruldu, yüksek dallara dolandı ve uzun, kılıç keskinliğindeki dikenlere takılıp parçalandı. Gök gürültüsünü andıran bir sesle yere düşerken çürük kokan parçaları etrafa saçıldı. Gölge çukuruna düşen parçalar ağır ağır toprağa battı, karanlık dairenin dışına düşen parçalar ise et yığınları gibi oldukları yerde kaldı. Çürükler, ana gövdeden ayrılan parçaları hızla sardı ve onları asit gibi tüketti.

Yaratık son bir feryat koparıp son bir kez savruldu, ardından da yok oldu.

Red yavaşça parmaklarını doğrulttu, onun bunu yapmasıyla Yabanormen silahlarını indirdi. Dikenler küçüldü, dallar eski hâllerine döndü ve sarmaşıklar sürünerek çalıların arasında kayboldu. Orman durgunlaşıp sessizleşti.

Gölge çukurun lekesi hâlâ toprağın üzerinde duruyordu fakat altında kıpırdayan hiçbir şey yoktu. Eammon kenarda dizlerinin üzerine çökmüş hâlde öylece duruyordu, gözleri kocaman açılmıştı. Fakat ardından Red'e baktı, ayağa kalktı ve ormanın içinden ona doğru yürüdü. Sanki kendisi bir pusula iğnesi, Red de onun Kutupyıldızı'ydı.

Red'in tüm vücudu uyuşmuştu. Tam Eammon'un sıcak kollarına doğru kayacaktı ki kendini tuttu. "Bu da *neydi* böyle?"

"Sana kaçmanı söyledim." Kanlı elini ona dokunacakmış gibi kaldırdı fakat ardından geri çekti. "Neler olabileceğini bilmiyorsun, sen—"

Red onun kesik elini tuttu ve takip etmesi için onu kendine doğru çekti. "Seni yalnız mı bırakmalıydım? Benden bunu isteyip duruyorsun ama *bırakmayacağımı*, Eammon."

Eammon'un bakışları onun dudakları üzerindeydi, kanlı olmayan eli yanağına dokunmak üzere kıpırdadı, vücudu sarf ettiği sözcüklere ayak uyduramıyor gibiydi. "Bu senin iyiliğin için."

“Bırakmayacağım,” diye mırıldandı Red yeniden. Aralarındaki mesafe o kadar azdı ki dudaklarını Eammon’un dudaklarına bastırmak için neredeyse hiç kıpırdaması gerekmedi.

Anlık bir şaşkınlıkla ikisi de donup kaldı. Ardından, eriyip birbirlerine karıştılar. Su nasıl yokuş aşağı akar, hava nasıl onu bekleyen ciğerlere dolarsa bu da o kadar doğal ve zahmetsiz bir şeydi.

Eammon bir eliyle onun kalçasını kavradı, diğer elini de boynuna koymak için kaldırdı. Red onun altdudağını, üzerinde hak iddia edercesine dişlerinin arasına aldı; Eammon’un boğazından alçak bir ses yükseldi, kolunu beline dolayıp onu aralarında hiçbir boşluk kalmayana dek kendine çekti. Red parmaklarını onun saçlarına gömüp topuzundan serbest bırakarak saçlarının nazikçe bileklerine sürtünmesine izin verdi. Tırnakları saç derisine dokunduğunda Eammon’un nefes alıp verişini aksadı.

Red ona olabildiğince yaklaştı, derin ve arzu dolu bir şey onu çekiştiriyordu. Daha önce öpüşmüş ve daha fazlasını yapmıştı fakat hiçbir zaman böyle bir *ihtiyaç* duymamıştı. Tekrar bir araya gelen iki parça gibiydiler, sanki onun çıkıntıları Eammon’un boşlukları için yaratılmıştı. Eammon parmaklarını onun kalçalarına geçirdi, Red yerin ayağının altından çekildiğini hissetti ve sırtı bir ağaç gövdesine dayandı. Zihninde net olan tek düşünce dudakları kısa bir an için ayrıldığında hissettiği keskin hayal kırıklığı ve tekrar birleştiklerinde hissettiği vahşi tatmin duygusuydu.

Ardından – Eammon’un doğrulmasıyla köprücük kemiğinin üzerindeki sert soluğunu hissetti. “Hayır.”

Red’in erimiş düşünceleri kafa karışıklığıyla bölündü. Ayakları şimdi tekrar yerdeydi ve bunun nasıl olduğunu hatırlamıyordu. Dudakları hassaslaşmış, saçları Eammon’un kanına bulanmıştı. Etrafına baktığında ormandaki bitkilerin onların üzerine eğilmiş gibi görüldüğünü, eğreltiotlarının ve yaprakların yeşermeye başladığını fark etti.

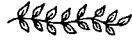
Eammon’un ceketi yerdeydi; onu almak için eğildi, sırtı Red’e

dönüktü. Avucu hâlâ yaralı olan elini serbestçe aşağıda tutuyordu fakat sonra parmaklarını kapatıp açarak Red'in teninin hatırasını kovdu.

"Neden?" Red boğuluyor gibi hissediyordu, boğazından yalnızca tek bir kelime çıkarabilmişti.

Eammon dönüp yalnızca bir kez ona baktı, gözleri suçluluk ve anlayamadığı başka bir şeyle doluydu. "Güven bana."

Eammon ceketini omuzlarının üzerine atıp elini karmaşık saçlarından geçirdi ve Yabanorman'ın içine doğru ilerlemek üzere döndü. Red yanakları kızarmış bir hâlde onun peşinden gitti. Temkinli bir şekilde mesafeli ve sessiz kaldılar.

Red kulenin kapısının önünde dikilmiş, somurtarak tepesindeki camsız pencerelere bakıyordu.

Kale'ye ulaştıklarında ne o ne de Eammon konuşmuştu, yalnızca salonda bir anlığına durup sessizce birbirlerine bakmışlardı. İlk önce Eammon arkasını dönmüş, kütüphaneye doğru yol almıştı, Red de gölgesi bile kaybolana kadar onun arkasından bakmıştı.

Yeni kıyafetlerinin olduğu çantayı odalarına çıkarmıştı. İçinde iki elbise, birkaç gömlek ve kalın bir pantolon vardı. Red onları çekmeceye yerleştirirken bir karar almıştı.

Şimdiyse kule kapısının önünde dikilirken üzerinde hâlâ Eammon'un gömleği vardı.

Aynanın ona Neve'i gösterdiği ilk sefer zihninde dönüp duruyor, kulak misafiri olduğu o konuşmayı düşünüyordu – kaçmakla ve zayıf düşmekle ilgili bir şeyler. Bunun Yabanorman'la ilgili olabileceği düşüncesini kafasından atamıyordu.

Red omuzlarını dikleştirdi ve kapıyı itip açtı.

Merdivenler karanlık ve soğuktu, yukarıdaki oda ise daha soğuk. Duvardaki aynaya doğru yürürken Red'in nefesi buharlar oluşturuyordu, aynanın yüzeyi mat ve griydi.

Daha önceki çarpışmaları yüzünden toprakla kirlenmiş ve Eammon'un elleri tarafından karışmış örgüsünden bir saç teli çekip aldı. Saç telini çerçevenin sarmallarından geçirdi ve dizlerinin üzerine oturup bekledi.

Bir an için hiçbir şey olmadı. Ardından o gümüş parlaklık ve dönen dumanlar belirdi, Red yine bir pencereye yaslanmış gibi hissetti. Aynada, bulanık bir bahçede duran net bir şekil belirdi.

Neve.

İkizi bir bankta oturuyor, elindeki bir şeye bakıyordu. Bir yemek tabağı büyüklüğünde bir çiçektir bu. Bir şey kıpırdadı ve çiçek soldu, kahverengi çürüklerle kaplanan yaprakları aşağı sarktı.

Neve çiçeği bırakıp avucunu inceledi. Parmak uçları buz kristalleriyle kaplanmıştı ve elinde, avucundaki çizgileri ortadan ikiye bölen bir kesik vardı, henüz tam olarak kabuk bağlamamıştı. Neve'in bileklerindeki damarlar kararıp hemen ardından eski hâline döndü, bir ışık oyunu sanılabilecek kadar çabuk olmuştu bu.

Red aynanın onu soktuğu askıya alınma hâline rağmen mi-desinin kasıldığını hissedebiliyordu. Neve'in elindeki bir şeyler –soğuk, kanayan çizik– ona kendi sihrini hatırlatıyordu. Onun zıt, karanlık bir yansıması gibiydi.

"Yabanorman'dan ne kadar ağaç çekip çıkarırsak Gölge Topraklar'dan o kadar güç toplarız ve ormanın hâkimiyeti de o kadar azalır." Ses, en az konuşan kişi kadar bulanıktı, sözcükler belli belirsiz duyuluyordu. Red yalnızca beyaz bir parlaklık ve koyu kestane renginde bir leke görebiliyordu.

"Ve böylece kaçabilecek?" Neve göz ucuyla yanındaki kişiye baktı. "Mihrap bu deneylerle dolu, Kiri ama kız kardeşim hâlâ geri dönmedi."

"Tek hedefimiz bu değil, Neverah." Ses, bunu tekrar tekrar söylemişçesine bıkkındı. "Ayrıca ihtiyatlı davranmalıyız. Eğer geri dönerse–"

"Geri döndüğünde."

Ses bir cevap vermedi.

Dumanlar arttı ve ardından ayna tekrar boş ve gri bir hâl aldı.

Red'in içine çektiği nefes ciğerlerini yaktı, sanki bunca zaman oturmamış da koşmuştu. Ayağa kalkmasıyla dizleri soğukta tı-kırdadı.

İçinde kıvrılmış duran huzursuzluk haklı çıkmıştı. Gözcülerin kaybolmasının sebebi Neve'di. Red bunun tam olarak nasıl olduğunu, işin teknik yanını bilmiyordu fakat gördükleri bunun doğru olduğunu anlamasına yetmişti.

Kız kardeşi hâlâ onu eve geri döndürmeye çalışıyordu. Bunu yapmak için de Yabanorman'ı öldürüyordu.

Red uyuşmuş bacaklarıyla sendeleyerek kuleden çıktı. Boş boş ve dümdüz karşıya bakarak Kale'nin kapısını itip açtı, zihni bir araya gelip parçalanan planlara takılıp kalmıştı.

Neve.

Lyra yemek odasının önündeki kırık kemerin altından geçerek uzun adımlarla yürüdü, elinde üzerinden dumanlar çıkan bir kâse ve bir ekmek vardı. İnce kaşlarından birini havaya kaldırdı. "Bir hayalet görmüş gibisin."

O da öyle hissediyordu. "Eammon nerede?"

"Sizin odada sanırım." Lyra ekmekten bir ısırık aldı. "Fife, her zamanki ekmek yerine tatlı ekmek aldığın için teşekkür ediyor. Dediğine göre tadı bir tuğlaya değil gerçek bir yiyeceğe benziyormuş."

"Loreth'e teşekkür etmeli." Lyra'ya hafifçe gülümseyerek merdivenlere tırmanmaya başladı ve bunu yaparken koşmamak için elinden geleni yaptı.

Odalarına girdiğinde Eammon masasındaki bir kitabın üzerine eğilmiş hâlde duruyordu, eli alnındaydı ve parmaklarında da mürekkep lekeleri vardı. Red merdivenleri çıktığında Eammon kafasını kaldırıp ona baktı, gözleri koyu halkalarla çevrelenmişti.

Eammon'u görmek yine düşüncelerini dağıtmaya yetmişti. Zihninin arkasına ittiği öpücük ve ellerinin, dudaklarının ve sı-cak, kesik nefeslerinin anısı hızla yüzeye çıktı. Kalemî kavrayış

şekli tıpkı Red'in saçlarını kavrayışına, masanın üzerine eğilişi tıpkı onun üzerine eğilişine benziyordu.

Bu ona gitmek zorunda olduğunu söylemeyi daha da zorlaştırıyordu.

Red boğazını temizledi. "Kütüphanede sürekli yaptığın şey bu mu?"

"Çoğunlukla." Kalemmini bırakıp saçlarını geriye attı. Alnında bir mürekkep lekesi belirdi. "Eski Meducia dilinden çeviri yapıyorum."

"Eğlencesine mi?"

"Hepimizin kendine göre bir eğlencesi var, Redarys."

Buna karşılık Red'in dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı fakat gülümseme tamamlanamadan kayboldu. "Neden buraya getirdin?"

Eammon bakışlarıyla onu yerine sabitledi. "Ben oradayken kütüphaneye neredeyse hiç gelmiyorsun."

Sıcaklık Red'in karnında alev aldı.

Eammon derin bir nefes alıp ayağa kalkacakmış gibi öne eğildi. "Red, ben—" Elini dikkatsizce masanın üzerinde gezdirirken irkilmesiyle sözü kesildi, masanın üzerinde su gibi, özsuya benzer bir kan lekesi kalmıştı.

Red'in hissettiği sıcaklık endişeyle gölgelendi, endişeyle ve aynayı hatırlamasıyla. Sesi yalın ve beceriksizce çıktı. "Ben geri dönmeliyim."

Eammon donup kaldı. Ardından gözlerini sımsıkı kapatıp tekrar sandalyesine gömüldü, çene hattı bir boyun eğişle gerildi. "Anlıyorum. Sen—"

"Hayır, anlamıyorsun." Sesi nahoş bir şekilde çatladı. Red ona bunun o öpücükle bir ilgisi olmadığını söylemek istedi fakat bu tam olarak doğru sayılmazdı. Öpücükle bir ilgisi vardı ama Eammon'un düşündüğü şekilde değildi bu. Pişmanlıkla hiçbir ilgisi yoktu. "Sence eğer istediğim bu olsaydı daha önce gitmez miydin? Çoktan kaçmaya çalışmaz mıydım?"

“Buraya geldin çünkü başka bir seçeneğin yoktu,” dedi masaya bakarak, elindeki buruşuk kâğıda bakıyordu. “Çünkü seni buna zorladılar. Seni geldiğin gibi geri–”

“Buraya geldim çünkü sevdiğim insanları kendimden korumak zorunda olduğumu düşünüyordum. Buraya geldim çünkü sahip olduğum gücün kötü bir şey olduğunu düşünüyordum. Sen bana bunun doğru olmadığını gösterdin, iyi veya kötü bir şey olmadığını, yalnızca *olduğunu*.” Red yutkundu. “Bana engel olmayacağını bütün bu zaman boyunca biliyordum, Eammon. Burada geçirdiğim her ânı kendim seçtim.”

Eammon hiçbir şey söylemedi. Ama yumruğunu daha da sıkıttı, sanki uzanmamak için ona engel olması gerekmişti.

Red yatağın kenarına çöktü. “Aynaya baktım.” Konuyu değiştirerek kalma ve gitme nedenlerini ve kararlarını havada asılı hâlde bıraktı. “Yalnızca bir önseziydi, Neve’in... olanlarla bir ilgisi olup olmadığını görmek istedim.”

Eammon kaşlarını çatı.

“Haklıymışım. Sebebi o. Kayıp gözcülerin. Nasıl bilmiyorum ama sebep o.”

“Bu imkânsız.”

“Ayna daha önce bana gerçeği gösterdi, şimdi de gösteriyor. Neve’in ne yaptığını ve bunu durdurup durduramayacağımı öğrenmeliyim. Ayrıca beni görürse, iyi olduğumu görürse, verilen hasarı belki bir şekilde onarabilir.” Parmaklarını üzerindeki gömleğin ucuna dolamıştı. “Denemek zorundayım, özellikle de elimden gelen başka bir şey yoksa. Başka bir şey yapmama izin vermeyeceksen. Yapmak istediğim son şey seni yalnız bırakmak ama–”

“Zaten uzun süredir yalnızdım.” Sesi alçak ve pürüzlüydü. Neredeyse yalvaran bir tondaydı.

Red hâlâ Eammon’un tadını alabiliyormuş gibi dudağının kenarını ısırdı. “Ama yalnız olmak zorunda değilsin.”

Demir ağırlığında, cam kırılганlığında bir an. En sonunda

Eammon gözlerini kaçırdı ve o ânı o kadar da parlak olmayan bir şeye dönüştürdü. "Ne zaman gideceksin?"

"Birkaç gün içinde. Gitmeden biraz daha alıştırma yapmak istiyorum. Gücümü kontrol edebildiğimden emin olmak için." Yutkundu. "Evlenmenin yardımı dokundu ama görünüşe göre yalnızca... senin yakınındayken ona istediğimi yaptırabiliyorum."

Eammon'un gözlerinde belirsiz bir şey parladı. "Öyle mi?"

"Gözlemlerime göre, evet."

Paylaştıkları bakış bir meydan okuma içeriyordu; ikisi de diğerine bu konuda konuşması, aralarındaki sıcaklığa bir isim koyma girişiminde bulunması için kafa tutuyordu.

"Yarın alıştırma yaparız o zaman." Eammon çenesiyle yatağı gösterdi. "Ama ilk önce uyku."

Eammon göz temasını bozup duvarın önündeki buruşuk battaniyesine doğru döndü. Yanan ateşe rağmen hava soğuktu, omuzlarından bir titreme geçti.

"Orada uyumak zorunda değilsin."

Eammon'un sırtı dikleşti.

Red bu düşünceyi dillendirmek istememişti, elleriyle çarşaf-ları sıkarak gözlerini kırpıştırdı. Artık geri almak için çok geçti ve Eammon'un omuzları gittikçe yükseliyordu, her bir hattından kaçma isteği okunuyordu...

"Yani," dedi çabucak, "battaniyeyi ateşin önüne çekmek istersen çekebilirsin. Hava soğuk. Donmanın lüzumu yok."

Red içinden kendine sövdü, inşa ettikleri her şeyi –bir araya getirmeyi başardıkları şey her neyse– pervasız arzusuyla mahvettiğinden emindi. Eammon'un öpüşmelerini durdurma ve aralarına özenli bir mesafe koyma şeklinden sonra aralarının nasıl olduğundan emin değildi.

Benden geriye, başka bir insana verecek pek bir şey kalmadı, demişti. Bugün olanlardan sonra ona alabileceği kadarıyla yetineceğini nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Buna ne zaman karar verdiğini

bilmiyordu, tuhaf evliliklerinin, büyü derslerinin ve sürekli değişen birbirlerini kurtarma seanslarının arasında bir yerde olmuş olmalıydı.

Belki Neve'e gidebilirse –kız kardeşinin ne yaptığını öğrenir, onu nasıl durduracağını bulur ve kardeşliklerinin yırtılan yerlerini onarabilirse– sonrasında Eammon'la birlikte bunun ne olduğunu çözebilirlerdi. Ya da ne olabileceğini.

Eammon kafasını, Red'i tek gözünün bakışıyla olduğu yere sabitleyecek kadar çevirdi. Ardından battaniyesinin kenarından tuttu.

Onu yatak ve şöminenin arasına çekti, şömineye daha yakındı. Red, örtülerin altına girerek oyalandı, Eammon'un her bir hareketinin farkındaydı; nasıl rahat bir açı bulmak için kafasını kıpırdattığının, uzun ve yaralı parmaklarının nasıl göğsünde kıvrıldığının.

"Geri döneceğim," dedi Red tavana doğru, çünkü karmaşık duygularını ancak buna sığdırabilirdi. "Valleyda'da kalmak istemiyorum."

Eammon cevap vermedi. Red yavaşça uykuya dalıyordu, gözleri kapandı ve zaman ağır ağır uzadı.

"Belki de kalmalısın," diye mırıldandı Eammon karanlığın içinde.

22

Uyandığında Eammon çoktan gitmişti, battaniyesi kenara atılmış ve masanın üzerinde karmaşık yazısıyla bir not duruyordu. *Kule*.

Red çabucak giyindi –dar bir pantolon ile Eammon’un gömleğini giydi, zira eski alışkanlıkları terk etmek zordu– ve parmaklarını saçlarından geçirerek dolaşmış yerleri çözdü fakat saçını toplamadı. Yosunlu kenarlarından kayıp düşmemek için dikkatini toplayarak temkinli bir şekilde merdivenlerden aşağı indi. Eskiden koridoru oluşturan dal ve taş karmaşasının üzerine efla-tun bir ışık düşüyor, oraya neredeyse güzel bir hava katıyordu.

Sabah serinliğinde titreyerek kuleye ulaştığında Eammon bir elinde bir kupayla diğerinde de bir kitapla pencere pervazına yaslanmış duruyordu. Bakışlarını kitaptan kaldırmak dışında Red’in varlığının farkında olduğunu gösteren bir şey yapmadı fakat kupayı tutan eli gerildi.

Eammon ona da bir bardak hazırlamış, krema bile eklemişti. Red sandalyeye gömülürken bardağı dudaklarına götürdü. Masanın tam ortasında tek bir ağaç dalı duruyordu, ince dalları bir pençe gibi bükülmüştü. İnce dalların ana gövdeden ayrıldığı yerlere gümüş boyayla aceleyle halkalar çizilmişti. “Sanatsal bir çalışma mı bu?”

Eammon kitabını pat diye kapattı ve kolunun altına sıkıştırdı.

"Pek sayılmaz." Kupasını ağzına götürmesiyle gömleği yukarı kalktı ve soluk, yaralı tenini ortaya çıkardı.

Red kahvesinden fazla büyük bir yudum alarak boğazını yaktı.

Eammon artık boş olan kupasını dalın yanına bıraktı ve başparmağıyla gümüş halkaları gösterdi. "Dalın ne kadar büyüdüğüne görebilelim diye boyadım. Gelişmen için bir ölçüt olacak."

"Bu büyüyemez ki." Red kahvesinden bir yudum daha aldı, bu sefer daha dikkatliydi. "Ölmüş."

"Dünkü dikenli çalı da ölüydü," diye karşı çıktı Eammon.

Dünün bahsi gözlerini birbirlerinden kaçırmalarına sebep oldu.

Red bunu görmezden gelebileceklerini düşünmüştü. Yaşamamış gibi davranırlarsa unutulup gideceğini, arkalarında bıraktıkları anlık bir zayıflık olarak kalacağını düşünmüştü.

Aptallık etmişti.

"Çalılığı gördüm," dedi Eammon, kulak uçlarının kızarmasına rağmen sesi sabitti. Şömineye doğru ilerledi ve kitabını rafa yerleştirdi, sırtı ona dönüktü. "Kayıp gözcüyü görmeden hemen önce yanından geçtik. Ölmüş, kurumuştur fakat yine de sana itaat etti." Kollarını kavuştururken sırtındaki kaslar hareket etti. "Canlılar ölümden bile Yabanormen'a bağlı kalıyor."

Sesi alçaktı, yüzünü göremediği için çözümleyemediği bir duyguyla çatallaşmıştı. Red çekinerek dala dokundu, masanın üzerinde bir örümcek gibi yürümeye başlamasını bekliyor gibiydi fakat dal kıpırdamadı.

Sessizlik onu rahatsız etti, ta ki gözlerini kısarak sırtı hâlâ ona dönük olan Eammon'a kaldırına kadar. "Biraz yönlendirilmedi bulunsan fena olmaz, Eammon."

Onun adını söylemek istememişti. Birlikte paylaştıkları ve Eammon'un geri çekildiği o andan sonra, kızgınlıkla bile olsa onun adını söylemek fazla samimi geliyordu.

Yüce Krallar, onu tekrar öpmek istiyordu.

Eammon nihayet ona doğru döndü, gözlerinde öfkeyle hararet arasında bir şeyler parlıyordu. "Dün tek başına gayet iyi idare ettin."

Dünden bahsedip durmayı kesmeliydi, kahrolası. Sanki meydan okur gibi konuşuyordu.

Red sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Daha önce de söyledim. Biz yakınken daha kolay işliyor."

"Tam olarak ne kadar yaklaşmama ihtiyacın var, Redarys?"

Bu, Red'in bir an için ağzı açık bir şekilde öylece kalmasına sebep oldu, verebileceği cevaplar taze çıralarla yanan alevler gibi zihninde harladı. En sonunda, "Bundan daha yakın," demekte karar kıldı.

Odanın iki ucundan birbirlerine baktılar, aralarındaki hava sıcak ve beklentiyle doluydu. Eammon hırıltılı bir iç çekerek ona yaklaştı ve bir kol mesafesi uzağında durdu. "Böyle daha iyi mi?"

Hayır demek istedi. Dün ormanda onu kendinden uzaklaştırmadan önce nasıl kışın ortasında kalmış da ihtiyaç duyduğu sıcaklık Red'mişçesine öptüğünü anımsamıştı. Tüm Krallar ve gölgeler adına Red'in istediği yakınlık buydu.

Ancak başıyla onaylayıp ağaç dalma dönmekle yetindi.

İçindeki güç ona yardımcı olma niyetinde değildi. Gücü kavramaya çalışmak suyla el ele tutuşmaya çalışmak gibiydi. Onu harekete geçiremiyordu, onu boş yere kovalamak dışında elinden hiçbir şey gelmiyordu. Hüsrân dolu bir homurtuyla gözlerini açıp hâlâ ölü olan dala baktı, parmakları ahşap masanın üzerinde kıvrıldı. "İşe yaramıyor."

"Daha önce yaramıştı."

"Daha önce daha yakındın."

Bunu söyler söylemez ağzını sımsıkı kapattı ama bir balta gibi havada asılı kalan sözcükleri geri alamazdı. Eammon bir şey söylemedi fakat Red onun nefesini, köklerle kaplı ciğerlerine girip çıkan havayı duyabiliyordu.

“Duygusal mı?” Eammon sesini kaba çıkarma girişiminde başarısız oldu, bu yalnızca sesinin daha pürüzlü çıkmasını ve Red’in midesindeki ateşin daha da canlanmasını sağladı. “İhtiyaç duyduğun yakınlık yani. Yoksa... fiziksel mi?”

“İkisi de.” Red bunun pes etmek olduğunu ve bunu umursamadığını bilerek gözlerini yumdu. “İkisi de yardımcı oluyor gibi görünüyor.”

Onun gözleri kapalı kalmaya devam etti fakat Eammon’un hareket etmesiyle etrafındaki hava değişti, bir fırtına öncesinde olduğu gibi ılık ve yüklü bir hâl aldı. Red’in açık saçlarını eliyle geriye atmadan önce tereddütle bir nefes aldı, ardından sıcak elini onun ensesine koydu.

“Ben orada olmayacağım,” dedi özür diler gibi. “Her zaman yanında olamam, Red.”

Elbette bunu biliyordu. Eammon bu lanet ormana bağlıydı, buraya saplanıp kalmıştı. Gözcüler gölge yaratıklarını ve kötücül kralları olduğu kadar onu da hapsedmişti ve Eammon yakınlığıyla Red’in karmaşasını yatıştırmak için Valleyda’da olmayacaktı. Sihri kontrol etmek için ne kadar alıştırmaya yarsa Eammon olmadan kontrol etme ihtimali o kadar artardı ama konu bununla ilgili değildi ve ikisi de bunu biliyordu.

Konu ertelemekle ilgiliydi. Ulaşabildikleri yakınlığı almakla ilgiliydi.

“Şimdi burada olman yeterli,” diye mırıldandı Red.

Gövdesindeki güç bir noktada toplanıp kararlı bir hâl aldı, sanki bunca zaman istediği şey buydu. Şimdi onu kavramak, iradesi altına almak kolaydı.

Masanın üzerindeki dal, zihnini bulutların ardındaki yıldızlara, Yabanorman’a açtığında soluk bir altın parıltısına büründü. Sadece bir parçasının, içinden geçen o ince sicime bağlanmasına ve ona hükmetmesine yetecek kadar. Parmaklarını uzatmasıyla dal parçasının büyüdüğünü, ince dalların boyalı başlangıçlarının ötesine uzadığını gördü.

Gözlerini açtığında dal bir parça daha büyüktü ama küçük bir farktı bu. Gümüş halkaların ve ana gövdenin arasında belki iki santimetrelik bir boşluk belirmişti.

Eammon birden Red'den uzaklaşıp parmaklarını boynundan çekti ve pencerenin yanına gitti. İki elini de cebine sokmadan önce bir elini açık saçlarından geçirdi. "İşte," dedi neredeyse aceleyle. "Oldu."

Red dudağını ısırды, zihni ateş almış düşüncelerle çalkalanıyordu. Eammon'un boynundaki dudakları, saçlarındaki parmakları, onun gövdesine dayanmasıyla sırtında hissettiği ağaç kabuğu. O bunun bir hata olduğunu düşünmüştü fakat Red öyle düşünmüyordu, şimdiyse buradan ayrılacaktı. Geri gelecek olsa da *-lanet olsun, geri gelecekti-* dün gece Eammon'un sesindeki kesinliği duymuştu. Onun uyuduğunu sandığında Eammon'un mırıldandığı şeyi.

Belki de kalmalısın.

Eammon'un şüphe duyması, yanağındaki o minik yara izini görebileceği kadar yakın olmayan herhangi bir yerde onun oylanmak isteyeceğini düşünmesi Red'i öfkelen-dirmişti. Asırlar öncesiymiş gibi gelen yirminci yaş gününde kütüphanede karşılaşan o insanlarla aynı kişiler olduğunu, aralarındaki mesafenin bütünüyle ve geri dönülmez bir şekilde değişmediğini düşünmesi.

Red ayağa kalkarken sandalyesini geriye itti. "Daha iyisini yapabilirim."

Eammon kaskatı kesildi.

"Bundan daha becerikliyim. Sen de biliyorsun." Red kalçalarını masanın kenarına dayadı, parmakları ahşap masanın üzerinde kıvrıldı ve ardından söylediği arzuyla hoyratlaşmış sözcükler aynı anda hem bir yalvarış, hem bir davet hem de bir meydan okumaydı. "Daha iyisini yapmam için bana yardım et."

Eammon'un dönmesi asırlar sürmüş gibiydi. Kavuşturduğu kollarını serbest bıraktı, parmakları şimdiden bir şey tutuyor-

muş gibi kıvrılmıştı. İlk adımı çekingendi, ardından bir asker gibi uzun adımlarla ve kararlı bir ifadeyle odayı aştı. Ellerini onun kalçalarının iki yanında masaya koydu, elleri tendonlarını görebileceği kadar gergindi.

“Emin misin?” Sesi gergindi, zorlukla dizginlenmişti. Bir cevap için yalvarıyordu.

“Dün işe yaradı, değil mi?”

“Yabanorman’ı ben seni öpmeden önce çağırdın.”

Red’in parmakları onun elmacikkemiğinin üzerinde gezindi, tırnağı o ince beyaz çizgiyi takip etti. Red’in onda bıraktığı ilk iz. “Ama öpmeni istememden önce değildi bu.”

Eammon’un dudakları minik, hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı fakat parmakları belinden yukarı doğru kayıp hâlâ Red’in üzerinde olan kendi gömleğinin altında kaybolurken gözlerinde yalnızca arzu vardı. Red parmaklarını onun kulağının dışında, çenesinde ve pürüzlü kirli sakalının üzerinde gezdirdi. Eammon diğer elini yüzüne koyup başparmağıyla yarım bir daire çizerek yanağını okşadı, yaralı avucu onun boynundaydı.

“Yeterince yakın mıyım?” Dudakları ve onun nabızı arasındaki mesafe kâğıt kadar inceydi.

Red onun saçını çekiştirdi ve başını eğdi, dudakları hafifçe onun dudaklarına sürtündü. “Henüz değil.”

Dünkü korkudan, çaresizlikten ve rahatlamadan doğan bir öpücüktü. Unutması kolay değildi fakat *mümkündü*; anlık bir hata, bir sağduyu eksikliğiydi, onu yok saymak kolay olurdu.

Bu farklıydı. Kasıtlı yapılmış bir şeydi. Bu, zorunlulukla kurdukları bağları çözecek ve onları geri dönülemez bir şekilde başka bir şeye dönüştürecekti. Eammon’un onun gözlerine işleyen hararetli bakışları rızasını bekliyordu.

Red onu kendine çektiğinde ağzı bir iç çekişle açıldı.

Eammon’un dili onun dudağında gezindi, yavaş ve kasıtlıydı. Red’in boğazından zayıf bir ses yükseldi ve kendini onun göğsüne daha da bastırdı. Parmaklarını Eammon’un sırtına geçirip

onu olabildiğince kendine çekti ve o doldurabileceği boşluklar ararken yara izleriyle dolu bir el, göğüs kafesinin ve kalçasının üzerinde dolaştı. Diğer eliyle bırakamayacağı kadar kırılgan ve kaybetmekten korktuğu bir şeymişçesine boynuna kondu.

Başparmağı Red'in altdudağını çekerek ağzını başka, daha derin bir öpücük için araladı. "Peki şimdi?"

"Henüz değil." Kahve bardakları yere düşerken Red vücudunu ona doğru bükte, onun dokunuşlarına aç, aralarındaki kumaşa kızgındı. "Daha yakın."

Red'in boğazının üzerinde gümbürdeyen alçak sesli bir kahkaha. "Önce, dene." Cümleler kelimelere indirgenmişti, dudakları başka şeylerle ilgileniyordu.

Red parmaklarını ağaç dalının durduğu belirsiz yöne doğru bükerek tekrar Eammon'un dudaklarını buldu. Gözkapaklarında parlayan altın bir ışık, ikisinin birbirine dolaşmış kökler hâlindeki anlık görüntüsü – Eammon'unkiler bir ışık kaynağı gibi parlak, Red'inkiler ise küçük bir mum ışığı gibiydi, onun yakınlığıyla besleniyordu.

Yanlarından bir hışırtı duyuldu fakat ikisi de o tarafa bakmadı. Red'in parmakları onun saçlarına dolaştı ve dudaklarını tekrar kendi dudaklarına çekti.

Eammon'un ona yaslanması, aralarındaki hararetin artması ve nefeslerinin düzensizleşmesiyle Red gücü yeniden yönlendirdi. Etraflarındaki, *içlerindeki* Yabanorman'ın yukarı doğru serpildiğini hissedebiliyordu. Kulenin altındaki topraktaki köklerin hareketliliğini, dalların camsız pencerelere uzanışını, onun Eammon'a çekildiği gibi ormanın da ona çekildiğini. Yok olup giden bağları. Onu bağlı tutan şey her neyse ağır ağır geri çekiliyor, kavrayışı gevşiyor, Yabanorman'ın daha da yaklaşmasına izin veriyordu–

Eammon'un elleri onun gömleği altındaki çıplak belinde durdu. Parmaklarını içeri daldırdı ve onu bir kez daha şiddetle öptü. Ardından kızgın bir kormuşçasına ondan uzaklaştı, artık güçlkle nefes alıyordu.

Red yalnızca bir anlığına ona uzandı. Fakat Eammon çoktan sırtını dönmüştü, Red de ellerini aşağı indirdi. "Eammon?"

"Bana bir dakika müsaade et." Elini saçlarından geçirdiğinde tuhaf açılarda havaya dikilmesine sebep oldu. "Sadece... bana bir dakika müsaade et, Red."

Sihri ağır ağır geri çekilip küçülerek içindeki boşluklara geri döndü. Nabzının gümbürtüsü azaldığında Red pencereleri fark etti.

Kulenin dışında yetişen bitkiler serpilip hoyrat ve zamansız bir bahar oluşturmıştı. Kalın, odunsu sarmaşıklar taşların üzerindeki açıklıkları neredeyse tamamen kaplamıştı, kocaman beyaz çiçeklerle ve canlı yapraklarla Yabanorman'ın eflatun ışığının içeri girmesine engel oluyordu. Pencere pervazından aşağı minik sürgünlerle kaplı kök uzantıları dökülüyor, Red'in oturduğu minik filizlerle kaplanmış masaya doğru uzanıyordu.

Red onları izlerken –Eammon arkası ona dönük dururken ve nefes alıp vermesiyle omuzları hareket ederken– yeni bitkiler yavaşça küçülüp eski hâllerine döndü. Kök uzantıları geri çekilip pencereden dışarı süzüldü ve ondan uzaklaştı. Açan beyaz çiçekler tekrar kapandı. Sarmaşıklar gözden kaybolup olması gereken yerlere dönerek arkalarında gökyüzü için açıklıklar bırakırken yapraklarını döktü. Bu hareketler ritmikti ve Eammon'un nefes alıp verişiyse uyum içindeydi.

Eammon, Yabanorman'ı tutmanın tüm odağını gerektirdiğini söylemişti. Ve şimdi onu öperken dikkati bu tek amacından farklı bir yöne çekilmişti. Sihir ellerinden kaymış, Eammon'un onu tuttuğu özenli kafesten kaçmıştı.

"Üzgünüm." Fısıltısı bir bıçak gibiydi. "Düşündüm ki... ne düşündüğümün bir önemi yok. Bu bir hataydı."

Red kollarını kavuşturdu ve saklanabilir, kendini küçültebilirmiş gibi kamburlaştı. Çok uzun zaman önce Eammon'un iyileştirdiği yarası, karnındaki üç katlı yara izi haftalardır ilk defa sızladı. Bir şekilde *üzgünüm* kelimesi canını *hatadan* daha fazla acıtmıştı.

Bir şey koluna sürtündü. Red masanın diğer ucuna bir bakış attı. Sihirini yönlendirdiği dal parçası kocaman olmuştu, gümüş boyalı halkalar ana gövdeden en az otuz santimetre ötedeydi. Küçük dalların uçlarından yaz mevsimi canlılığında yeşil yapraklar filizlenmişti.

Bir ses çıkarmış olmalıydı çünkü Eammon hafifçe döndü, yüzünde onu ağlarken bulacağını düşünüyormuş gibi endişeli bir ifade vardı. Dalı görünce gözleri kocaman açıldı.

"Daha iyisini yapabileceğimi söylemiştim." Sesi yalındı. Eammon'un endişe ettiği gözyaşları Red'in boğazında düğümlenmişti ve gittikçe dayanılmaz hâle geliyordu.

Eammon başını öne eğerken koyu saçları omuzlarına döküldü. Yaralı eliyle yüzünü ovuşturdu. "Keşke durum farklı olsaydı. Ama... olamaz işte. Onu senden uzakta tutamam, eğer..." Sessizliğe gömüldü. Bir nefes aldı. "Yabanorman'ın sana saldırmasını engellemek için elimdeki her şeyi kullanmam gerekiyor," dedi, sözcükler kısa ve ölçülüydü. "Bütün odağımı, bütün kuvvetimi. Her şeyi. Geriye hiçbir şey kalmıyor. Ayrıca orman benimle o kadar iç içe geçmiş hâlde, yüzeye o kadar yakın ki..." Küçük, keskin bir hareketle etraflarında yayılan bitkileri gösterdi. "Ben sana yaklaştığımda o da yaklaşıyor. Ve ben onun seni buraya hapsedmesine izin vermeyeceğim, Red. *İzin vermeyeceğim.*"

Benden geriye, başka bir insana verecek pek bir şey kalmadı.

Benden geriye pek bir şey kalmadı.

Eammon, dün öpücüklerini bölüp hiçbir şey olmamış gibi işlerine geri döndüğünde Red'e ona güvenmesini söylemişti. Fakat bunun yerine zorlamış, aralarına inşa ettikleri ince duvarı aşmışlardı. Kalan parçalarsa birleştirilemeyecek kadar çok kırılmıştı.

Az önce parçaladıkları şey her neyse, elde edebilecekleri tek şeydi.

Red masanın üzerinden indi. "Ben de durumun farklı olmasını isterdim."

Eammon gözyaşlarının akmaya başladığını göremesin diye hızla merdivenlere doğru yöneldi.

23

Red, Kale'nin kapısını gerekenden daha fazla bir güçle kapatıp sırtını bir barikatmışçasına ona dayadı. Neyse ki çok gözyaşı dökmedi, dökmek için ona pek şans vermeyen bir hayat yaşamanın yararlarından biriydi bu. Yine de yüzü kızarmıştı ve gözlerinin şiştiğini hissediyordu.

Ön kapı açıldı ve Fife ile Lyra içeri girdi. Lyra elini karnına koymuş gülüyordu, Fife da elleri havada şekiller çizerek bir hikâye anlatıyordu, Red onu daha önce hiç bu kadar canlı görmemişti. Sessizce durup onları izledi. Fife aralarındaki şeyin karmaşık olduğunu söylemişti fakat birbirlerini eşsiz bir biçimde sevdikleri aşikârdı. Basitçe sevdikleri.

Bu, göğsünü sızlattı.

Fife'in elinde dün Asheyla'nın yerinden getirdiklerine benzer bez bir çanta vardı, tepesindeki büzgülü ip yarışma kadar açıktı ve oradan kıpkırmızı bir şey sarkıyordu. Lyra, Red'i fark ettiğinde aceleyle kumaşı yakalayıp çantanın içine tıktırdı. "Red!"

Suratına bir tebessüm yapııştırıp gözlerini ovuşturdu ve loş ışıkların gözyaşı izlerini gizlemek için yeterli olmasını umdu. "Hudut'tan mı geliyorsunuz?"

"Son malzemeleri aldık." Lyra kendi bez çantasını açıp bir şarap şişesi çıkardı ve havada salladı. "Valdrek bunun sulandırılmadığını iddia ediyor. Ona inanabilirim, sonuçta sen ve Eammon

damadının hayatını kurtardınız.” Bunu kayıtsızca söylemişti fakat zarif yüz hatlarının üzerinden bir merak dalgası geçti. Sahte bir gülümsemenin ve aceleyle ovuşturduğu gözlerinin arkasına saklamaya çalıştığı her şeyi görebiliyormuş gibi ona baktı.

Red gözlerini kaçırdı. “Diğer çantada ne var?”

Fife, Lyra’ya bir bakış attı, sözsüz bir iletişimdi bu. “Eh, Eammon onu vermek için burada değil,” dedi Fife en sonunda. Çantayı uzattı. “Pelerinin.”

Davranışları bunun yalnızca onarılmış pelerini hakkında olmayacağı kadar tuhaftı ama Red’in bunun üzerine kafa yoracak gücü yoktu. Çantayı aldı ve içine bakmadan omzunun üzerine attı. “Teşekkürler.”

Fife ve Lyra başka bir sözsüz bakışı paylaştı. Fife yemek odasına doğru dönerken, “Eammon buralarda mı?” diye sordu ve kemerin altında gözden kayboldu.

“Onu daha sonra buluruz. Muhtemelen yine şaşı olana kadar çeviri yapıyordur.” Lyra, Red’e nazik bir bakış attı, ihtiyaç duyması durumunda güven veren bir bakıştı bu. “İstersen bizimle gelebilirsin. Fife’a çay demleyeceğim.”

Red dudaklarını bir tebessümle büktü fakat başını iki yana salladı. “Yine de sağ ol.” Lyra’nın pantolonu çamur ve kan lekeleriyle doluydu ve *tor*’unun ağzı aceleyle silinmiş gibi görünüyordu. “Bir şeyle mi karşılaştınız?”

“Birkaç tane gölge yarattığı.” Lyra öfleyerek güldü ama gülüşü cansızdı. “Fife’in orada bulunması iyi oldu. Bir tanesini ben-den önce gördü. Kendisine bir vücut oluşturmamdan üzerine bir kan şişesi atmayı başardı.”

“Onun da devriyeye çıktığını bilmiyordum.”

“Tam olarak devriyeye çıkmak sayılmaz sanırım.” Lyra omuz silkti, koyu gözlerinden hüüzünlü bir gölge geçti. “Sadece zayıf bir nokta var mı diye bakmak istiyor.”

Hudut’un ötesine geçmeye çalışan köylüler gibi. Yaban-orman’ın düğümlerine dolanan, kaçmak isteyen bir sürü insan.

Red dudağının kenarını ısırdı, aynada Isla'nın ölümünü öğrendiği gün kulak misafiri olduğu konuşmayı düşünüyordu. Eammon'un isterse gidebileceğini söylediğini. Onun, Fife ve Lyra'nın ormana böyle bir seçenekleri olamayacak kadar bağlı olduklarını. "Hiç zayıf nokta *var* mı ki? Gerçekte?"

Lyra ayaklarının üzerinde kıpırdanırken çantasındaki kan şişeleri tıngırdadı. "Dürüst mü olayım? Pek sanmıyorum. Valleyda sınırında yok, geçebileceğimiz kadar zayıf olan da yok. Yabanorman dişlerini fazla derine geçirmiş." Duraksadı. "Bence Fife gerçekten bir şey bulacağına inanmıyor. Ama umut işte, anlıyor musun? Giydikçe açılmayan bir bot gibi. Onunla yürümek acıtıyor ama yalınayak yürümek de."

Umudu ve umudun yakıcılığını Neve'in saçının kokusunu bildiği gibi, Eammon'un ellerinin üstündeki yaraların biçimlerini bildiği gibi biliyordu. "Eğer varsa zayıf bir nokta bulmak *ister* miydin? Buradan ayrılır mıydın?"

Bu kadar katmanlı bir soru olmasına rağmen kulağa aldatıcı bir biçimde basit geliyordu. Lyra iç çekerken uzun kirpikleri titreşerek yanağına sürtündü. "Bilmiyorum. Dünya... en son orada olmamın üzerinden çok uzun zaman geçti ve şimdi çok farklı olmalı, ayrıca kimbilir ormandan ayrıldıktan sonra bize ne olur ve ben... bilemiyorum işte." Kolunu ovuşturdu. "Bizi buraya bağlayan şey Mühür, sınırlar değil, bu yüzden zayıf bir nokta bulsak bile muhtemelen işe yaramaz. Ama bulursak ve çıkmamıza izin verirse..." Elini aşağı bıraktı. "Fife giderse ben de giderim. Biz birlikte kalırız, o ve ben."

Red'in göğsündeki sızı keskinleşti.

Küçük bir tebessüm daha. "Çay teklifi hâlâ geçerli," dedi Lyra ve Fife'a katılmak üzere yemek odasına doğru döndü. "Haber ver yeter, Fife'ı fırında bir şeyler yapması için tehdit ederim."

Red ona gönülsüzce gülümsedi, ardından merdivenleri çıkmaya başladı. Onarılmış pelerininin olduğu çantayla birlikte Eammon'la odalarına doğru çıkarken sesleri gittikçe azaldı.

Yatak bıraktığı gibi darmadağınktı. İç çekerek oturdu, çantayı yere bıraktı ve yüzünü ellerine gömdü.

Gitmeliydi. Planı bu değil miydi? Valleyda'ya dön, Neve'i durdur, Yabanorman'ı güçlü tutmak için az da olsa elinden geleni yap. Yine de Eammon'u bırakma fikri içine sinmiyordu. İncinmiş ve öfkeli olabilirdi –ve üzgün ve utanmış ve daha adlandıramadığı bir ton başka duygu– fakat onu bırakmak *yanlış* geliyordu, göğsünde tuhaf biçimli ve keskin kenarları olan bir his uyandırıyor. Yalnızca ona karşı olan hisleri yüzünden değil, paylaştıkları güç ve bağ yüzünden, onları ormana ve birbirlerine bağlayan bağlar yüzünden. Red, Yabanorman için yaratılmıştı ve onu terk etmek canını acıtıyordu, neredeyse fiziksel olarak.

Eammon hiçbirinin gitmesine engel olmazdı. Bunu biliyordu. Eğer Red Valleyda'ya gidip orada kalabilecek olsa, Lyra ve Fife Yabanorman'ın savunmasında zayıf bir nokta bulup serbest kalabilecek olsa Eammon'un onları bir kovalamadığı kalırdı. Kendisi gölgelerin içinde solup giderken onları buradan gönderirdi.

Bir başına acı çekmeye kararlıydı.

Başını iki yana sallayarak Fife'in çantasındaki büzgülü ipi gevşetti. Kırmızının yanında parlayan altın bir ışıltı vardı. Kaşlarını çatarak onarılmış pelerini çantadan çıkardı ve nefesi kesildi.

Pelerinine onarmaktan fazlası yapılmıştı. Baştan yapılmıştı.

Altın iplerle işlenmiş, değişim geçiren bir orman bir kırmızı omuzdan diğerine uzanıyordu – solda gür yapraklı ağaçlarla yaz mevsimi, ortada dökülen yapraklarla sonbahar ve kış, sağda da çiçekli bir ilkbahar. Ağaçlar, dallardan köklere kadar dolambaçlı halkalarla düğüm düğüm aşağı iniyor, ardından da pelerinin uç kısmına doğru sıçrayan bir kurt şeklini alıyordu.

Red parmak eklemlerini, dişlerini hissedene kadar dudaklarına bastırdı. Bir düğün pelerini.

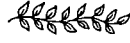
Bu eski bir Valleyda düğün geleneğiydi, Red'in hiçbir zaman bir parçası olacağını düşünmediği bir gelenek. Gelin eşinin toprak ve mülk tasvirlerinin işlenmiş olduğu bir pelerin giyerdi, bu

inşa edecekleri yeni yuvanın bir sembolüydü. Normalde düğün pelerinleri beyaz üzerine gümüş işlemeli olurdu. Fakat onun pelerini hâlâ kırmızı renkteydi, iplerse altın; çok nadide ve değerli.

Yaptığı fedakârlığın sembolü, kurduğu yeni hayatı temsil eden bir şeye dönüştürülmüştü. Ona kalan paçavralardan dikip bir araya getirilmiş bir gelecek.

Hâlâ Eammon'un öpücüğünün dudaklarında bıraktığı acıyı hissedebiliyordu.

Kıyafetlerini çıkarıp pelerini üzerine geçirdi. Alacakaranlık vakti mi gündüz mü yoksa gece mi, zamana aldırmadan düğün pelerininin sıcaklığının ve yaprak ile kütüphane kokularının onu yatıştırıp uyutmasına izin verdi.

Uyandığında yalnızdı.

Sersemlemiş bir hâlde battaniye ile pelerin yığınının üzerinden itti ve darmadağın olmuş saçlarını geriye attı. Biri şömineyi yakmıştı, ateş neşeyle yanıyordu fakat Eammon'un battaniyesi hâlâ yatağın ve şöminenin arasında katlanmış hâlde duruyordu. Red'in gözleri kısıldı.

Eammon veda etmekten kaçınabileceğini düşünüyorsa yanıyordu. Hiçbir şey söylemeden gitmeyecekti. Nedenleri ne olursa olsun, onu *-iki defa-* öylece öpüp sonra da hiçbir şey söylemeden gitmesini bekleyemezdi.

Kıyafetleri yerde bir yığın hâlindeydi, onları üzerine geçirdi, botları ve diğer her şeyi. Kısa bir an sonra yeni düğün pelerini de omuzlarının üzerine attı.

Dizlerinin bağı çözüldüğünde merdivenlere giden yolu yarılamıştı.

Aniden diken ve yapraklardan oluşan karanlık bir görüşü onu kuşattı, bu sefer etrafına yayılıp ona diz çöktüren bir ormandı bu. Red'in soluğu kesildi, parmaklarını şakaklarına bastırdı ve göğsünden koyu yeşil sihir filizlenerek damarlarında ilerledi.

Eammon'la arasındaki bağılantı alevlenip hayat buldu, Bormain'le geçirdikleri gün olduğundan bile daha güçlüydü.

Yine eller. Toprağa batan yaralı ve pürüzlü eller. Zümrüt yeşili damarlar, derinin olması gereken yeri kaplayan ağaç kabukları. Kemiklerin arasında, dışarıdaki ormana uzanan bir orman, zira bu beden geri kalan her şeyi vermişti ve adamla ormanın arasındaki bariyer neredeyse yok olmuştu.

Red'in boğazı –Eammon'un boğazı– toprakla dolmuştu. Eammon'un etrafında kusursuz bir daire şeklinde gözcüler yetişmişti, renkleri kemik beyazıydı ve çürümeden arınmışlardı. Bir tanesi diğerlerine göre daha uzundu, kabuğunun üzerinde tuhaf, dikdörtgen bir sıyrık vardı, bir şey ondan koparılıp alınmış gibi. Köklerinin çevresindeyse ışıltılı bir dolaşıklık...

Görü kayboldu, algısı tekrar kendi vücuduna yöneldi. Kalbi göğüs kafesine çarptı.

Eammon... bir şeyler yapmıştı. Kanını geriye yalnızca sihir kalana kadar akıtmıştı.

Yabanorman da onu ele geçiriyordu.

Fife ve Lyra'yı bulmayı düşünmeden koşarak merdivenlerden indi, buna zaman yoktu, hele de Eammon... *parçalanıyorken*, *çözülüyorken*. Kale'nin kapısını itip açtı, dış kapıya koştu ve elini demire bastırdı. Kapı dokunuşuyla açıldı, artık onu tanıyor gibiydi.

Yola yabancıydı fakat ayakları Eammon'u işaret ediyor gibiydi ve o da içgüdülerine güvendi. Yabanorman'ın içinde koşuyordu, damarlarında atan nabızı ve dudaklarındaki duası *dayan, dayan, dayan* diyordu.

Onu görmeden önce duydu. Eammon'un güçlükle aldığı nefesler orman tarafından tekrarlanıyor, ikisi uyum içinde nefes alıp veriyordu. Red'in önünde, bir açıklıkta halka hâlinde dizilmiş beyaz ağaçlar belirdi, tam ortalarında Kurt duruyordu. Sıyrıklar içindeki kanlı sırtının üzerine eflatun bir ışık vuruyordu, dünyanın üzerinde insan şeklinde morarmış bir bere.

"Eammon!" İsmi ağzından bir kırbaç darbesi gibi çıkmıştı fakat onu duymuşa benzemiyordu. Eammon'un başı öne o kadar eğilmişti ki saçları toprağa değiyordu, kolları dirseklerine kadar toprağa batmıştı ve alacakaranlıkta teri parlıyordu. Gözcüler ona doğru eğilmişti, uzanıyor ve ihtiyaç duyuyordu, tapınma ve fedakârlık bir aradaydı.

Red yanında diz çöktü, hızla çarpan kalbiyle ve şiddetli nefes alıp verişiyile çelişen bir hassasiyetle ellerini onun saçlarında gezdirdi. Bir açıklama isteme zahmetine girmedi. Damarlarının zümrüt yeşiliyle parlaması, kollarının etrafına kapanan ağaç kabuğundan halkalar ve şimdi kehribar gözlerinin etrafındaki tamamen yeşille kaplanmış beyaz kısımlar durumu açık ediyordu. Orman içeri dolarken, asırlar boyunca kurtarmayı başardığı insanlığa dair ne varsa dışarı sızıyordu çünkü ormanı bir arada tutabilecek tek kişi oydu ve tek kişi artık yeterli gelmiyordu.

İki kişi olmalı. Anısı yankılandı fakat kendi zihninden ziyade içinde taşıdığı sihir kırıntısından geliyor gibiydi.

"Ne yapabilirim?" Bir homurtu Eammon'un her zamanki cevabının haberini verdi fakat Red yalvararak konuştu. "Sakın *hiçbir şey* deme."

"Tek yolu bu." Eammon kafasını iki yana sallarken saçlarından topraklar döküldü. Katmanlı ve çınlayan sesi yankılandı. "Onu tutmanın tek yolu bu, eğer seni almasını istemiyorsam."

Red parmaklarını onun şakaklarına geçirdi ve kendisine bakmasını sağladı. "Hayır, *değil*. Seni benden almasına izin veremeyeceğim, Eammon."

Eammon'a dokunduğunda görüşünde Yabanorman'ın altın görüntüsü belirdi, çift katmanlı gibiydi. Kendisini sihrinin ve kanının son damlasına kadar harcamıştı fakat orman daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu. Daha fazlasını alıyordu.

Eammon'un boynundaki yeşil damarlar dikkat çekiyordu, tendonları kabarmış kökler gibiydi. "Tek yol." Sesindeki bozukluk daha da çoğalmıştı, sonbahar rüzgârında hışırdayan yaprak-

lar gibiydi, Red'in şimdiye kadar duyduğundan çok daha güçlüydü. "Ya beni alacak ya da seni."

"Bu bedeli ödemeye razı değilim." Eammon'un çenesini kavrayıp yeşille çevrelenmiş gözlerini kendininkilere bakmaya zorladı. "Seni bununla baş başa bırakmayacağım. Sen de beni bırakmayacaksın, Eammon. Sakın buna *cüret* etme."

Eammon dolgun dudaklarını birbirine bastırdı. Köşelerinde minik yapraklar belirirken gözlerini ondan ayırmadı.

İki kişi olmalı. Yine o anı. Bir ısrar.

Kollarını Eammon'un omuzlarına sardı, kuledeki sarılmalarının tuhaf bir tekrarıydı bu. Sarmaşık gibi dolanan sihrinde bir çekiştirme hissetti fakat ellerinin arasından kaydı. Yabanorman'dı bu, içinde konaklayan küçük bir kırıntısıydı ve itaat etmek istemiyordu.

Eammon'un verdiği bütün parçalara, döktüğü bütün kana rağmen hâlâ tatmin olmamıştı.

"Hayır." Sözcüğün dişlerinin arasından tıslayarak çıktığını duyana kadar yüksek sesle konuştuğunu fark etmemişti. "Öylece *almaya* devam edemezsin, gölgeler kahretsin! Önce İkinci Kız Çocukları, şimdi de o mu? Onlar sana ait değildi, Eammon da değil! Hiçbirimiz bunu *seçmedik!*"

Sesi bir haykırışa dönüşüp ağaçların arasında yankılanana kadar yükselmişti, yırtıcı bir şeyin avlanma sesi kadar vahşiydi. Ses boğazından yükselirken Yabanorman... duraksadı. Uçsuz bucaksız ve bilinmeyen bir şey, Red'in anlayabileceği hiçbir etiğe sadık olmayan ve bilinç tanımına zar zor sığan bir bilinç durup ona döndü ve *baktı*.

Karar.

Daha önce Yabanorman'ın konuştuğunu duyduğu zamandan daha alçak sesli, daha düşünceliydi. Yeni ölen bir daldan dökülen yapraklar dönerek yere düştü.

Red'in bunu çözümleyecek, ormanla tartışıp anlamasını umut edecek vakti yoktu. İçindeki sihir onu Eammon'a doğru çekiyor, ince sicimden oluşan gücü, Eammon'un içine sızan ve

onu baştan yaratan Yabanorman'ın peşinden gidip onun geri kalanıyla buluşmak istiyordu.

Orman özüne dönüyordu. Eammon'u alıyor ve onun yerine kendini bırakıyordu. Onun ve ormanın arasındaki sınırları geride hiçbir şey kalmayana kadar alıp götürüyordu.

Fakat bunu yapmak için kendisinin tamamına ihtiyaç duyuordu. Red'in içinde yaşayan parçası da dahil.

Red toplayabildiği bütün güçle sihrini bastırdı, içinde kendisine bir yuva kuran Yabanorman'm o küçük parçasını.

Ve Red *parçalandı*.

Canı acıdı. Sihir bir dikenmiş gibi damarlarını yırttı, tıpkı bir bitki sapını alıp ortadan ikiye ayırır gibi. Yabanorman'ın da canı acıyordu: Red onu duyabiliyordu, kemiklerinde titreyen, yaprak ve dalların sesinde bir feryattı. Midesi suçlulukla ekşidi, kurtarmaları gereken şeye zarar verdikleri için hissettiği suçlulukla.

Yüce Krallar ve *gölgeler* aşkına, her şey dönüp dolaşıp suçluluk duygusuna geliyordu.

Fakat işe yaradı. Red bir otu kökünden çekip çıkarmaya çalışır gibi Yabanorman sihri parçasını çekiştirdi, akış yönünü değiştirip Eammon'a ulaşmasına engel oldu. Küçük bir miktardı ancak ormanın onun içine sızmasına engel olmaya yetmişti. Onu insanlığa olabileceği kadar yakın tutmaya.

Sihir ona karşı mücadele ediyordu, acısı Red'in gözlerini sulandırıyor, her bir damarından korlar akıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Ama Red serbest bırakmayı reddederek dayandı ve Eammon'un bunca yıl kendisinininkini bastırdığı gibi o da kendi içindeki orman parçasını bastırdı.

Ardından her şey durdu. Durdu ve havada asılı kalan bir an boyunca sessiz kaldı.

Etraflarındaki hava değişti. *Yabanorman* değişti, ayaklarının altındaki köklerde bir dalgalanma, yapraklarda bir parıltı oldu.

İnsana ait olmayan bir farkındalığın ağırlığı. Bir şeyler, nihayet, anladı.

Yabanormman'ın içindeki küçük parçası ondan kaçmaya çalışmayı bıraktı ve Red'in onun için yaptığı yere geri döndü. Bir daha konuşmadı. Fakat Red, bir karar verilmiş gibi tuhaf bir hisse kapıldı.

Ve bu karar her neyse, ormanın Eammon'u rahat bırakacağı anlamına geliyordu. Şimdilik.

Ağır ağır, Eammon ve Yabanormman birbirlerinden ayrıldı, ne kadar ayrılabilirlerse. Kök uzantıları Eammon'un kollarından dışarı sızıp arkalarında kanlı kesikler bırakarak toprağa döndü. Eammon titredi ve Red'in dizlerine doğru toprak öksürdü. Bileklerini saran iki ağaç kabuğu halkası kaybolacaklarına dair bir belirti göstermedi. Ormanın bıraktığı başka bir kalıcı değişim, tıpkı o fazladan uzunluk ve gözlerinin beyaz kısımlarındaki o yeşil iplikler gibi.

Fakat yine Red'in Eammon'u olmuştu.

Onun yanında yere çöktü ve alnını alnına dayadı.

Bir an geçti ve Eammon geri çekildi fakat bu hareketi ağır ve isteksiz gibiydi. "Nasıl buldun beni?"

"Görü." Elleri, Eammon'un onları yatıştıran teni olmadan titriyordu. "Bu nasıl oldu?"

Eammon güçsüz dizlerinin üzerinde ayağa kalktı. "Hepsini iyileştirdim."

Onun ne demek istediğini anlaması biraz zamanını aldı. Anladığında gözleri kocaman açıldı ve Eammon'un yüzünden avuçlarındaki, kollarındaki, göğsündeki kansız ve yeşile çalan kesiklere yöneldi.

Bir gözcü bulunması gereken her boşluk yok olmuştu. Eammon kanı tükendiğinde ormanı çağırmıştı. Yabanormman'ın büyüsunü çağırmıştı, ta ki orman ona neredeyse hiç yer bırakmayana kadar.

"Neden?" diye sordu Red boğuk bir sesle. "Neden böyle bir şey yapasın ki?"

Eammon ona bakmıyordu. "Valleyda'ya döndüğünde buraya geri gelmek için bir sebebin olmasın diye."

Red'in pelerini bir taş gibi omuzlarına ağırlık yapıyordu. "Hayır," dedi, çünkü ağzından çıkarabildiği tek şey buydu. "Hayır, bu hiç mantıklı değil. Geri gelmek zorundayım, bana--"

"Sana ihtiyacım yok." Sesi titremeseydi bu söylediği kulağa duygusuz gelirdi. "Bir asır boyunca Yabanormen'la tek başıma ilgilendim. Tekrar yapabilirim, yıkılmadan yapabilirim. Daha güçlü olabilirim."

Ciaran'dan daha güçlü. Bu ölüm, kök ve çürüme zincirini başlatan ve tek başına kaldığında orman tarafından tüketilen adamdan daha güçlü.

"Ona ihtiyacı olanı verdim. Yeterince derin kestim, yapabileceğimi düşündüğümünden daha derin. Tek başıma yeterli olabilirim." Eammon'un elleri büküldü, içlerindeki kesikler kansızdı, sadece kenarlarından yeşil özsu sızıyordu. "Bu, yalnızca zayıf davrandığımın bir kanıtı."

"Peki yine buna ihtiyaç duyarsa? Eammon, orman seni neredeyse ele geçirecekti. Neredeyse *alacaktı*, seni şeye çevirecekti..." Ormanın onu neredeyse neye çevireceğini bilmiyordu, tam olarak değil. İnsan olmayan bir şeye... Fakat Eammon hiçbir zaman bir insan olmamıştı, değil mi?

Bir canavara belki de.

"Onları aldı," dedi Eammon. "Bütün İkinci Kız Çocukları'nı. Beni yalnızca yaşayan birine ihtiyacı olduğunu bildiği için bıraktı." Elini kaldırdı ve kan ile bitki özsuyla kaplı parmaklarını esnetti. "Hayatta kalabilirim. Beni neye çevirirse çevirsin."

"Kes şunu. Öylece--"

"Burada senin için hiçbir şey yok, Red!" Eammon etraflarındaki ağaçlar gibi görünüyordu, gölgeli ve haşin. "Kız kardeşin sen kaçabilesin diye gözcüleri çalışıyor, değil mi? Öyleyse sen de bunu yap. Kaç." Arkasını dönerken eli havayı yardı. "Gönül rahatlığıyla benden kurtul."

"Senden kurtulmak mı? İstediğim şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun?" Yutkundu, ardından pelerininin ucunu çekti.

alacakaranlık altın işlemelerinden yansıdı. "Senin istediğin şey bu mu?"

Sırtındaki toprağın ve özsuya benzer kanın altında kaslarından biri titredi. Eammon pelerine baktı, gözlerinde derin ve anlaşılmaz bir şey vardı, ardından yüzünü başka yöne çevirdi. "Benim ne istediğimin bir önemi yok."

"Ne yapıyorsun?" Bu sözler incinmiş gibi, bir yalvarış gibi çıkmıştı fakat Red'in sağlam duracak gücü kalmamıştı.

Burada senin için hiçbir şey yok.

Eammon'un yüzü hâlâ ağaçlara dönüktü, sanki onları görmek kararını destekliyordu. "Çabalıyorum," dedi neredeyse bir yakarıyla, "senin için en iyi olanı yapmak için."

"Saçmalık." Hüsrana dolu gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı ve Red onları hiddetle sildi. "Saçmalık. Benim için neyin en iyisi olduğuna sen karar veremezsin, Eammon."

Eammon irkildi.

"Neden?" Sesi titrek çıkmıştı, haftalardır bu soruyu soruyordu. "Neden ben *hemen buradayken* yalnız olmakta bu kadar ısrar ediyorsun?"

Eammon usulca cevap verdi. "Yalnız olmak ikimiz için de daha güvenli."

"Öylece—"

"Onları öldürdüm."

Bunu kurt gibi dişlerini gösterip tıslayarak söylemişti; bir yırtıcı gibi ona dönmüştü. Red içgüdüsel olarak bir adım geri çıktı.

"Yabanorman onu zaptetmediğim için diğerlerini tüketti." Vücudunun her bir çizgisinden hiddet okunuyordu fakat Eammon gözlerini saklayamamıştı; yitik, boş görünüyorlardı ve Red geri çekildiği için memnunnardı. "Zayıflık göstermeme izin verdim, yükü tek başıma sırtlanmadım ve bu onları öldürdü. Bunun sana olmasına izin verirsem gölgeler beni *kahretsin*."

Red'in kafası yavaş, kederli bir şekilde iki yana sallandı.

Eammon'un eli, kabuğunun üzerinde bir sıyrık olan uzun gözcünün altında parlayan beyaz kütleye doğru hareket etti. Red'in görüsünde, onun gözlerinden baktığında gördüğü şey, yakından inceleyemeyeceği kadar panik içinde olduğu şey. Şimdiyse bakışları Eammon'un elini takip etti, şekilleri tanıması imkânsızdı.

Kemikler. Köklere, sarmaşıklara dolanmış kemikler. Üç göğüs kafesi, üç kafatası, isimlerini bilmediği başka kemiklerden oluşan bir karmaşa.

İkinci Kız Çocukları'ndan geriye kalanlar. Eammon'un sesi boğuk ve çatallıydı. "Şimdi kaçmak istemiyor musun, Red?"

24

Hava ciğerlerinde tutamayacağı kadar kaygan bir şeydi. Parmakları pelerininin üzerinde açılıp kapandı. Eammon ona, diğerlerine, Kaldenore, Sayetha ve Merra'ya ne olduğunu anlatmıştı fakat bunu *kendi gözleriyle* görmek Red'in buz kesmesine ve şakaklarından başlayıp yavaşça omurgasından aşağı inen bir ürpermeye neden oldu.

Eammon arkasını döndü, omuzları kambur bir çıkıntı hâlini aldı. "Git." Eliyle bitkince yüzünü ovuşturup kan bulaştırdı. "Lütfen git."

"Hayır." Eammon'un elini tuttu, parmaklarını sımsıkı onun kilere geçirip avuçlarını birbirine bastırdı ve elini çekmesi için ona meydan okudu. "Bana onlara ne olduğunun anlat. *Tam olarak* ne olduğunu, daha fazla yarım yamalak cevap yok." Tırnaklarını onun tenine geçirdi, mitleri ve mitlerin nasıl da korkunç şeyleri bir nebze olsun katlanılabilir kıldığını düşündü. "Bana hikâyeyi anlat, Eammon."

Bu Eammon'un daha fazla gerilmesine, çenesinin kenetlenmesine ve gözlerinin Red'den ayrılıp bulundukları dairesel açık alanın ötesinde beklemede olan Yabanorman'a yönelmesine neden oldu. "Seni daha önce de uyardım. Buradaki hikâyelerin hiçbirisi mutlu sonla bitmiyor."

"Mutlu sonları önemsemiyorum. Seni önemsiyorum."

Eammon'un nefesi hırıltıyla ciğerlerine girip çıktı. Red onun kendini geri çekeceğini düşündü fakat bunun yerine tuttuğu eli gevşedi, karşı koyacak dermanı yok gibiydi. Eammon nihayet konuştuğunda sözcükler, anımsanan bir masalın alçak ve ölçülü ritmine sahip sis bulutlarından oluşuyordu.

"Kaldenore geldiğinde ben neredeyse on senedir Kurt'tum. O zamana kadar ormanı çoğunlukla bir arada tutmak için kanı nasıl kullanacağımı öğrenmiştim, yani... benim vermeye razı olduğumdan daha fazlasını almak istediği zamanlardı. Bu fikri Fife ve Lyra'dan aldım." Yüzünü Red'den başka yöne, ağaç sınırına döndü fakat omuzları Ciaran'ın korkunç ölümünün anısıyla hâlâ gergindi. "Başta bundan ne anlam çıkaracağımı bilemedim. Ama sonra Ciaran'ın söylediğini duyduğum şeyi hatırladım ve Kaldenore bana Mühür'ü gösterdi, onu nasıl kuzeye çağırdığını anlattı." Ses tonu utançla alçaldı, başı daha da öne eğildi ve siyah saçlar yüzünü gizledi. "Onu geri göndermeliydim ama Yabanorman... onu çoktan ele geçirmişti. Kaldenore sınırı ilk geçtiğinde kendini onun içine dolamıştı."

Yanağındaki diken, kan damlası, sislerin arasında onu kovalayan sivri dişli korucular. "Bana yapmaya çalıştığı gibi."

Eammon başıyla onayladı. "Onu nasıl durduracağımı bilmiyordum. O zaman bilmiyordum."

Red için yapmıştı ama. Bembeyaz kesilmiş parmak eklemle-riyle ve her şeyini tüketen bir odaklanmayla ormanı zincire vurmuş, vahşi şeyi dizginlemişti.

Etraflarındaki yapraklarda bir hışırtı, neredeyse bir iç çekiş geldi.

"Kaldenore fazla dayanamadı," dedi Eammon boğuk bir sesle, havanın serinliğinde ancak bir fısıltıydı. "Yabanorman çaresizdi. Onu hızla tüketti."

"Tükettiğindeyse," diye mırıldandı Red, "yine onunla baş başa kaldın."

"Yine onunla baş başa kaldım." Sesinde acı bir şeyler vardı,

acı, utanç duyan ve yorgun bir şeyler. “Olanları hâlâ tam olarak anlayamamıştım, pek değil. Ama parçaları birleştirmeye başladım: anlaşıma, sözcüklerin nasıl da Ciaran ve Gaya ölse de Muhafızlar olsun diye seçildiği. Aktarılsın diye seçildiği.”

İsimlerini söylerken sesi kısılmıştı fakat bu kasıtlıydı. Kısılması çatlamasından daha iyiydi.

“Bunun ardından deney yapmaya başladım. Ormana daha fazla kan vererek, daha fazla sihri içime alarak. Onu tek başıma bir arada tutmaya çalışarak. Ama sonra Sayetha geldi.”

Red parmakları tanımadığı bir kadın için duyduğu sempatiyle seğirdi. Kaldenore’un hasta ablası çocuksuz ölmeden önce yalnızca bir sene Kraliçe olarak görev yapmıştı ve sıradaki Hanedan’ın en büyük kızı Aida Thoriden’in, tahta geçmeden önce çoktan bir kızı olmuştu. Kraliçe Aida taç giyme törenini takip eden haftalarda Sayetha’ya hamile olduğunu öğrenmişti.

“Onun da Kaldenore’un başına gelenlerin aynısını yaşaması için çabaladım.” Eammon’un sesi bir fısıltı bile sayılmazdı, yalnızca çevrelerini saran ormanın sessizliği sayesinde duyulabiliyordu. “Ama yeterince güçlü değildim. Yabanorman en sonunda onu da tüketti.”

İkinci bir göğüskafesi, ikinci bir kafatası. Red bakır tadı aldı – dudağını fazla sert ısırılmıştı.

Eammon’un yüzü hâlâ ağaçlara dönüktü, hâlâ ona bakmıyordu. Kollarındaki kanlı deride topraktan şekiller oluşmuştu, loş ışıktaki neredeyse zarif görünüyordu. “Sayetha’dan sonra elimden ne geliyorsa yaptım, elime geçen her şeyi okuyarak İkinci Kız Çocukları’nı çağırmasına engel olmaya çalıştım ya da en azından buraya geldiklerinde onları öldürmesine. Nihayetinde Merra geldi fakat ormanı ondan uzakta tutmayı başardım. Bir süreliğine.”

Ölüm, Kurt’un etrafında bir yığın oluşturmuştu, kurtaramadığı insanların cesetleri. Yalnızca hayatta kalmaya, önündeki göreve ve onu tamamlamak için gereken kuvvete odaklanmış çaresiz Yabanorman’ın parçaladığı insanlar.

Red ona haykırmak istedi. Gözcüler kanla kaplanana kadar onları tekmelemek, hepsini yakıp kül etmek istedi.

“Benim hatamdı. Rahat davrandım.” Kafasını iki yana salladı, çıplak ve hâlâ terli omuzlarının üzerine tozlar döküldü. “O buraya geldikten bir süre sonra odaklanmayı bıraktım. O kendi hayatını yaşıyordu, ben de benimkini, arkadaşça fakat mesafeli. Bunun yeterli olabileceğini düşündüm. Belki de Yabanorman yalnızca onun varlığı ve benim kanımla memnun olurdu. Ama olmadı.” Sesinde bir hırıltı vardı. “Yalnızca benim tökezlememi bekliyordu.”

Onlar kulede çaresizce birbirlerine yaslanıp öpüşürken Yabanorman bir açıklık görmüştü. Pencereleden sızıp ağır ağır Red’e doğru büyümüştü. Eammon da bunu fark etmiş, hissettikleri arzu konusunda hiçbir zaman bir şey yapamayacaklarının farkındalığıyla onu itip uzaklaştırmıştı. Çünkü onu kesintisiz olarak Yabanorman’ı zincirlenmiş hâlde tutma işinden almak bir felaket olurdu. Çünkü Red’in Eammon’a yaklaşması aynı zamanda onun aç ormanına da yaklaşması demekti.

Eammon’un içindeki her şey Yabanorman içindi: bütün *benliği*, kemikleri ve kanına kadar. Hayatındaki her şey bir daha tökezlemeyeceğinden emin olmanın etrafında dönüyordu.

Red’i, ondan bu kadar çok parça alan şeyden korumanın etrafında dönüyordu.

“Merra’ya saldırdı ve o da bunu kaldıramadı.” Sesi hâlâ bir masal anlatır gibi ritimliydi, kendi hikâyesiyle arasına mesafe koyabilirmiş gibi. “Merra denedi... kesip atmayı. Ben ona engel olamadan öldü.”

Üçüncü kafatası. Üçüncü göğüskafesi. Sarmaşıklarla ve beyaz ağaçlarla beslenen üçüncü kemik yığını.

“Kesip atmak?” Soru yalnızca titrek ve sessiz bir fısıltıydı.

Bu nihayet Eammon’un dönmesini sağladı, kirli suratındaki yeşil ve kehribar gözleri hiddetliydi. “Bu sana olmayacak. İzin vermeyeceğim.”

Ama Red konunun peşini bırakamazdı, özellikle de göz ucuyla gördüğü kemiklerin ve parmaklarının arasındaki Eammon'un yapış yapış olmuş kanının karşısındayken. Özellikle de kalbinden koparılmış bir tel neredeyse aşına olduğu bir frekansta titreşirken.

"Ormanın onlara ne yaptığını anlat bana," diye fısıldadı cevabı bilmesine rağmen. Ölmekte olan bir adam ve köklerle kaplanmış bir beden, ikisinin de zihninde asılı duran bir efsane. "Lütfen."

Eammon elini nazikçe onun elinden kurtardı ve yüzünü ovuşturdu, gözleri yıldızsız gökyüzünde sorularının cevaplarını ararcasına dalgındı. "Aniden olmuyor. Yabanormen senin ölmeni istemiyor."

Açıklığın çevresinde beyaz gözcüler sakince ve hareketsiz duruyorlardı. Dinliyorlardı. Akıl ermez, insanüstü zihnin içinde alınan o karar somutlaşıyordu.

"Ormanın bir çapaya ihtiyacı var." Eammon kollarını kavuşturarak bileklerindeki yeni ağaç kabuğundan bilekliklerini sakladı. "O da bunun peşinde."

Bir çapa. Yaşayan bir tohum, her şey için bir bağlantı noktası. Hepsini bir başına taşıyan Eammon.

İki kişi olmalı.

Red'in avuçları yine ona dokunma ve teninde gezinme arzusuyla doldu. "Bir çapa," diye tekrarladı. "Senin içine çapa atması gibi. Ama orman daha fazlasına ihtiyaç duyuyor. Sen daha fazlasına--"

"Kes şunu, Red." Sözcükleri havayı ortadan ikiye böldü, bir bıçak soğukluğunda ve bir o kadar da keskinlerdi. "Dur. Bu seni ilgilendirmiyor." Hırıltılı bir iç çekiş, bir kez daha yüzünü ovuşturan eli. "Bunların hiçbiri seni ilgilendirmemeli."

"Neden?" Red'in sesi öfke, şaşkınlık ve başka bir şeyle daha titredi. "Seni öylece burada bırakmamı mı istiyorsun? Valleyda'ya dönmemi ve tüm bunları unutmamı, geriye hiçbir

şey kalmayana ve sen... orman neye dönüşmeni istiyorsa ona dönüşene kadar kanını akıtmaya izin vermemi mi istiyorsun? Ya daha sonra, seni tamamen ele geçirse bile Gölge Topraklar'ı kapalı tutmaya devam edemezsen? Sence bunun sonu nasıl olacak Eammon?"

"Bilmiyorum." Fısıldayarak konuşmuştu. Uysallığı her zaman Red'in sert mizacıyla tezatlık içindeydi. "Tüm bunlar nasıl sonlanır bilmiyorum ve umursamayı neredeyse bıraktım. Ama seni güvende tutmaya çalıştığımı bilirdim. Benimle birlikte mahvolmaman için elimden geleni yaptığımı bilirdim."

"Bu bir cezaymış gibi davranıyorsun. Sen de benim gibi bunların hiçbirini yaşamayı seçmedin. Bu senin suçun değil."

"Burada olman benim suçum. Ölmeleri benim suçum. Yeterince güçlü değildim, bu yüzden Yabanormen İkinci Kız Çocukları'nı çağırmaya devam etti. Onları almaya devam etti." Bunların hepsini sabit ve gerçekçi bir tonda söylemişti fakat gözleri hâlâ yanıyor, elleri avuçlarındaki yaraları saklamak istercesine yumruk yapacak gibi seğiriyordu.

Red onun ellerini tuttu. Parmaklarını onunkilerle iç içe geçirdi. Onları o kadar sıkı tuttu ki parmak eklemleri bembeyaz kesildi, yara izlerini teninin üzerine bastırılan bir dantel gibi hissedebiliyordu. "Beni almayacak," dedi alçak bir fısıltıyla. "Ben de seni almasına izin vermeyeceğim."

Neredeyse aralarında büyüyen şeye bir isim koyacaktı, ilan edecekti. Fakat bu isim fazla büyük ve kırılıyordu, bunu kabul etmeleri onları parçalayabilirdi.

"Seni korumaya çalışıyorum," diye mırıldandı Eammon. "Red, seni incitmektense dünyanın yanıp kül olmasına izin veririm."

"Seni burada bırakmak beni incitir." Bir yalvarış ve itiraftı bu. "Seni yapayalnız bırakmak beni incitir."

Eammon'un iç çekişi sona doğru titredi. Red onun yara izleriyle dolu, kanlı ellerini çekiştirdi. "Hadi eve gidelim."

Elleri sımsıkı kenetlenmiş, özsu ve kanla neredeyse birbirlerine mühürlenmiş hâlde sessizlik içinde geri yürüdüler. Yabanorman yapay bir durgunlukla sessizliğini korudu. Red hâlâ ormanın derinliklerinde duyduklarını ve gördüklerini ağır ağır sindiren, o anlaşılmaz düşünce döngüsündeydi.

Karar.

Red tekrar bu sözcüğü duyduğunu, çalılardan ve sarmaşıkların içinde mırıldanıldığını sandı fakat ne yaprak döküldü ve ne de yosun kuruyup soldu. Yabanorman onu yalnızca onun duyabileceği şekilde Red'in içindeki ince sihir sicimine fısıldamıştı.

Kale'ye ulaştıklarında Eammon'un kolu kendisine sarılmış bir hâlde, Red'in başı yalnızca onun omuzlarına gelse de elinden geldiğince yardım ederek odalarına çıkan merdivenleri tırmandılar. Eammon'u itiraz etmek üzere çıkardığı sese rağmen yatağa yönlendirdi. "Senin benden daha çok ihtiyacın var."

Eammon kâküllerinin altından ona baktı, bükülmüş dudaklarında anlaşılmaz bir ifade vardı.

Onu öpüp bu ifadede kurtulmak istedi. Bunu yapmadı.

Red yere uzanırken pelerini bir battaniye gibi üzerine kapandı. Parmaklarını işlemelerin ve pelerinin ucuna yakın kısımdaki ağaç köklerine dolanmış altın kurtların üzerinde gezdirdi. "Çok güzel."

Eammon o kadar uzun bir süre sessiz kaldı ki onun çoktan uyuyup uyumadığını merak etti. "Umarım mahsuru yoktur," dedi en sonunda. "Yine sade pelerini istersen Asheyla--"

"Hayır." Sesi sert ve emindi. "Bu harika."

Başka bir duraksama. "Gerçek bir düğün pelerinini hak ediyorsun," diye mırıldandı Eammon korların aydınlattığı karanlığa doğru. "Yalnızca bir bağ yemini olsa bile."

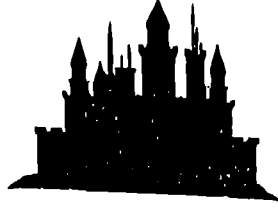
Sıcaklık Red'in parmaklarına doğru yükseldi, gövdesinde kıvrıldı. "Bir evlilik kadar bağlayıcı olduğunu söylemiştin."

Bunun içinde bir soru vardı, ağızları, elleri ve bir evliliği bağlamanın diğer yollarını anımsatan bir soru. Eammon'un yaşanmasına izin vermeyeceği şeylerdi çünkü bu onun dikkatini Yabanormen'i kontrol altında tutma görevinden alır, ikisinin de sonlarını getirirdi.

Eammon keskin bir nefes aldı. Onun demek istediğini anlamıştı. Belki de Red'in bunu söylemesi, sesinin o hararetle dolmasına izin vermesi zalimceydi. Ancak öncesinde Eammon şüphe duymuş, geri gelmeyebileceğini düşünmüştü. Red'in, Eammon'un onun döneceğini bilmesine ihtiyacı vardı. Eammon bu arzuya karşılık verebilse de veremese de, onun her zaman geri geleceğini bilmesine.

"Onun kadar bağlayıcı." Eammon'un sesi gergindi.

Orada ne kadar süre tavana bakarak, birbirlerinin varlığının acı verici farkındalığıyla yattıklarını bilmiyordu. Red nihayet uykuya daldığında rüyaları alevler içindeydi.

Valleyda VII

Bahçedeki güneş ışığı Mihrap'ta geçirdiği onca zamandan sonra Neve'in gözlerini acıttı. Neve yüzünü güneşten korumak için düşünmeden elini kaldırdı. Yanağına kan bulaştırdı, derisindeki yeni kesikte hafif fakat sızlayan bir acı hissetti.

Küfrederek kan lekesini sildi, ardından avucunu inceledi. Her seferinde farklı bir yerini kesmeye özen göstermişti; Kiri'nin hançeriyle ince, titiz kesikler. Hiçbir zaman tamamen iyileşmiyor gibiydiler.

Yabanorman'dan parçalar çalmak kanlı bir işti.

Dallarının üzerine kan akıtmak ağacın geri kalanını çekiyor, ormandan yok olup Mihrap'ın mağarasında belirmelerine sebep oluyordu. Tuhaf ve ters bir şekilde, direnç göstererek büyüyorlardı ama yine de geliyorlardı. Şimdi en az bir düzine vardı, kayaların arasına gömülmüş, taşların içinde büyüyen ve kanla sulanan doğadışı bir orman.

Ve ona kan sunduğunuzda buzdan hançerler kadar soğuk ve keskin bir sihir elde ediyordunuz. Gölge Topraklar'dan gelen, parmaklarınızda kırağı bırakan ve damarlarınızı karartan bir sihir. Kışı kemiklerinizin etrafında sürünüyormuş gibi hissettiren türden.

Nihayet kendini mahrum bırakmaktan vazgeçtiği sihir.

Karşı koymuştu bir süreliğine. Bu tuhaf güç hiçbir zaman asıl amacı olmamıştı: Neve, kız kardeşinin hapishanesini zayıflatıp

kaçması için bir yol bulmaktan başka hiçbir şeyi umursamıyordu. Ama onun için ne kadar kan akıtırsa o da Neve'i o kadar çektiyordu, gölgeli ve baştan çıkarıcıydı. Kontrol vadediyordu, en azından bu tek bir şey üzerinde.

Her şeyin sonunda Red'in kaçmasını sağlayamamıştı, şimdi de Yabanorman'ı terk etmesini sağlayamıyordu. Fakat ondan güç elde edebilirdi. Tamamıyla elinin altındaydı ve onu kullanmamak zaman geçtikçe daha da ahmakça görünüyordu.

Neve, tek bir dokunuşla bir çiçeği soldurabiliyordu. Parmaklarının bir hareketi bir yaprağı yeşilden kahverengiye çevirebiliyordu ve bazen Neve onların yakınındayken gölgeler daha da uzuyor gibiydi, onun emirlerini bekliyormuş gibi. Damarlarındaki zarif karanlık izin geçmesi ise onu her kullandığında daha da çok zaman alıyordu.

Ve Red hâlâ yoktu.

Nöbetçiler sınıra en yakın köyde konumlandırılmış, onun geri dönmesini bekliyordu. Kiri temkinli olmalarını söylemişti: Red'i Yabanorman'da tutan bağlar kaçabileceği kadar gevşese bile onu tamamen serbest bırakmayabilirlerdi ve Red'i ne şekilde değiştirdiklerini bilmelerinin bir yolu yoktu. Ne var ki ağaçların sınırından gelen hiçbir şey olmadı.

Neve somurtarak patikanın kenarındaki yeşil bir çalıya işaret etti. Parmak uçları boyunca bir soğukluk ve mürekkep gibi akan damarlar. Yaprak içe doğru kıvrıldı, kahverengi ve kurumuş bir hâl alıp patikanın üzerine düştü.

Mihrap'ın gölgelerinin arasında Kiri belirdi, ustaca kanayan avucunu sararken mavi gözleri hırsıyla parlıyordu. Her zaman derin kesikler açar, gerekenden fazla kan verirdi. Neve bunun ona diğerlerinden daha fazla sihir sağladığını sanmıyordu. Kiri'nin sadece kan akıtmaktan hoşlandığını düşünüyordu.

Diğer rahibeler de bir bir kendi yaralarını sararak sessizce Kiri'nin ardından bahçeye çıktı. Her bir boynun etrafında, beyaz kabuğu hafif bir gölgeyle boyanmış dal parçasından kolyeler asılıydı.

Yeni Başrahibe bakır lekeli parmaklarıyla uzandı ve hafifçe boynundaki kolye ucuna dokundu. Gözkapakları titreşip kapandı ve tekrar açılmadan önce kısa bir an durgun kaldı. Yüzünden hiçbir şekilde haşin olmayan hafif bir tebessüm geçti, yalnızca kanın taze olduğu bu kısa anlarda görünen bir tebessüm.

Neve'in kendi kolyesi hâlâ masasının çekmecesindeydi. Onu yanlışlıkla kendi kanıyla lekelediği günden, o yoğun izleniyormuş hissini duyduğu günden beri ona dokunmamıştı. Kiri başlarda bu sessiz başkaldırıdan rahatsız olmuşa benziyordu fakat üstelemedi. Neve'in bilmediği sebeplerden ötürü kendisine ait tuhaf bir kolye verilmeyen Arick ise neredeyse... rahatlamış görünmüştü.

Fakat yine de diğer rahibeler kendi kolyelerini takıyordu, her bir kolye kanlarını ilk sunduklarında ve Gölge Topraklar'ın sihri ilk defa kullandıklarında Kiri tarafından yapılıyordu. Neve onun odunu nereden aldığını bilmiyordu; şimdi Mihrap'ı dolduran ağaçlardan değildi. Neve sormadı.

Mezhep'teki değişikliklerin haberleri yavaşça kıtaya yayılmıştı. Somut detaylar değil ama Kralları serbest bırakmak için nasıl yalnızca İkinci Kız Çocuğu göndermekten fazlasını yaptıkları ve Mihrap'taki mumların nasıl kızıldan gölgeli bir griye döndüğü hakkında. Neve kendini tepkiye hazırlamıştı fakat Kiri'nin haklı olduğu ortaya çıktı. Valleyda ne karar alırsa diğer Tapınaklar onu dinliyordu, özellikle de Floria Limanı'nda yaptıkları şeyin dedikoduları yayıldığı için.

Hiçbiri burada olanların tamamını kapsamlı olarak bilmiyordu -Neve bunu nasıl açıklamaya başlayacağını bile bilmiyordu- fakat diğer ülkelerden bazı rahibeler Valleyda'ya gelip bu hareketin bir parçası olacak kadar meraklıydı. Mezhep hâlâ muhalifleri Rylt'e sürgün etmelerinden önceki hâli kadar küçüktü fakat gelişimi yavaş olsa da istikrarlıydı.

Mihrap'tan çıkan rahibelerden biri kan lekeli bir kadeh taşıyordu: Arick'in günlük bağıışı. Neve hiçbir zaman onun hassas

olduğunu düşünmemiştir fakat son zamanlarda Arick adağını direkt olarak damardan sunmak yerine ya bir rahibeyle gönderiyor ya da kadehi kendisi getiriyordu. Bu yine de işe yarıyordu. Kan kandı ve dal parçalarını en başta uyandıran, ormandan beyaz ağaçları çekmelerini sağlayan Arick'in kanıydı.

"Müstakbel Eş yeni gelenleri gözlemlemek için az sonra burada olacak," dedi Kiri, Neve'in yanına gelerek. "Kalmayı düşünüyor musunuz?"

Düşünmüyordu. Neve garnizona gidecekti, burada nöbetçilerin başı Noruscan'a Yabanorman'dan herhangi bir haber alıp almadığını soracaktı. Kiri bunu biliyordu. Yine de sormuştu, farklı bir cevap vermesi için meydan okuyor gibiydi.

"Bu akşam dinleneceğim." Neve dönüp patika boyunca yürümeye başladı. "İşiniz bittiğinde Arick'e benimle odamda buluşmasını söyleyin."

Onunla konuşması gerekiyordu. Arick de Red konusunda ondan beklenmeyecek şekilde ihtiyatlı davranıyordu, Neve'i geri dönen kadının kaybettikleri kadın olmayabileceği ve Yabanorman'ın bağlarını çözmenin zor olduğu konusunda uyarmıştı. Ondan bahsetme şekli neredeyse soğuktu. Bu Neve'e bazen, böyle şeyleri düşünmeye enerjisi olduğu zamanlarda, Arick'in neden bunu yaptığını sorgulatıyordu fakat Red ve Arick her zaman karmaşık bir denklem olmuştu. Hepsini birbirlerine bağlayan ipler kör düğümlerle kaplıydı.

Kiri tekrar konuştuğunda Neve patikayı yarılamıştı. "Sizi Kraliçe yapmamızın birçok sebebi var, Neverah. Bunların yalnızca bir tanesini düşünüyor gibisiniz."

Adımları yavaşlayıp durdu.

"Yalnızca Redarys'i geri getirmek için değil." Kiri'nin sesi Red'in adında yükseldi. "Yalnızca Kurt'a karşı intikam için değil. Tanrılarımızın geri getirilmesi için. Kız kardeşiniz tekrar ortaya çıkarsa işinizi aksatacağınızdan endişelenmeye başlıyorum."

Aksatır mıydı? Neve bilmiyordu. Fakat avuçlarının içinde kıv

nlmış duran soğuk sihir bir güvence gibiydi, güvenlik ve kontrol gibi, bundan vazgeçmek kolay olmazdı. "Bu olmayacak."

"Kesinlikle böyle umuyorum." Bir duraksamanın ardından Kiri'nin sesi alçaldı. "Belki de hükümdarlığınızı yaratırken fazla aceleci davrandık. Sizi yaratırken."

Bu sözcükler ona tanıdık bir düşünceyi hatırlattı, Neve'in özenle kapalı tuttuğu karanlık bir odadaki karanlık bir şekil. Uyuyamadığı zamanlar zihninin köşelerine musallat olurdu, onu rahat bırakmayan bir düşüncenin gölgesi.

Bu yüzden Neve düşünmedi. Bunun yerine uzun adımlarla rahibeye doğru yürüdü. Kiri'nin koluna dokundu ve bütün o tuhaf, karanlık gücü serbest bıraktı.

Bunu ilk yaptığında bir kazaydı, şarabı uzatmasını istemek için Arick'in eline dokunmuştu. Aralarında soğuk bir kıvılcım oluşmuştu, benzer şeyler birbirini tanımıştı. Bu Arick'in viyaklaması için yeterli olmuştu.

Neve özür dilemeye çalışmıştı. Arick ise kafasını iki yana sallamıştı. "Özür dilenecek bir şey yok." Şarap kadehinin sapındaki parmakları seğirmişti. "Buna hayal bile edemeyeceğim şekillerde alıştın, Neverah."

Neve'in yanakları açıklanamaz bir şekilde kızarmıştı. Kendi şarabına dönmüştü fakat Arick'in anlam veremediği bir duyguyla parlayan gözlerini üzerinde hissedebiliyordu.

Neve şimdi salıverdiği bu soğuk sihrin acı vermesini amaçlamıştı. Kiri'nin dişlerinin arasından çıkan tıslama da verdiği gösteriyordu.

"Beni sen yaratmadın." Neve parmaklarını bir pençe gibi kıvrırdı. Avuçları kırağı ile kaplandı ve damarları siyaha boyandı. "Her ne yaptıysan, beni yaratmadın."

Mavi gözler kısıldı. "Sana güç verdim, Neverah. Bunu unutma."

"Bana gücün nerede olduğunu gösterdin. Onu kendim aldım." Kavrayışı sıkılaştı. "Verilen bir şey olmadı, yalnızca alınan bir şey vardı."

Rahibenin kolunu bıraktı. Geride mavimsi bir el izi kaldı, tıpkı soğuktan donmuş gibi.

Kiri diğer eliyle izi kapattı. "Çok fazla almaya yeltenmeyin, Majesteleri," diye mırıldandı. "Bu sizden daha büyük bir şey. Kız kardeşinizden daha büyük. Ve o geri dönse bile anlayamayacağınız şekillerde Yabanorman'a bağlı olacak. Eğer onu geri istiyorsanız –bütünüyle– bana ihtiyacınız var."

Onun haklı olduğunu bilmek sırtından bir ürperti geçmesine neden oldu.

"Göreceğiz." Neve topuğunun üzerinde sertçe dönerek siyah pelerininin başlığını kafasına geçirdi ve Başrahibe'yi arkasında bıraktı.

Garnizon neredeyse boştu. Savaş gücünün yarısı sonu gelmeyen ayaklanma tehdidine karşı önlem almak için Floriane'deydi ve daha fazlası da Red'in dönüşünü gözlemek için Yabanorman sınırındaydı. Başkentini korumasını bu kadar hafif tutmak muhtemelen aptalcaydı.

Neve ellerini esnetti. Parmakları buzla kaplanırken kaldırım taşlarının çatlakları arasında büyüyen çimler kahverengiye döndü. Her şeye rağmen koruması yine de o kadar hafif değildi belki de.

Her zamanki gibi Noruscan kapının yanında bekliyordu. Neve başlığının altından ona baktı, kötü bir gizlenme girişimiydi fakat kısa mesafe için yeterliydi. "Herhangi bir şey var mı?"

"Bugün yok, Majesteleri." Adamın sesinde rahatlamış bir ton vardı ve bu Neve'in sinirini bozdu. Her zaman Red'den korkmuşlar, onu bir kızıdan çok kutsal bir emanet olarak, dünyanın onların tercih ettiğinden daha geniş ve korkutucu olduğunun bir kanıtı olarak görmüşlerdi. Bu korkunun bir kısmı şimdi Neve'e yönelmişti.

Bir parçası bundan hoşlanıyordu.

"Geldiğinde," dedi Neve her zaman verdiği cevabı tekrar ederek, "onu bana getir."

Komutan başıyla onayladı, her zaman yaptığı gibi.

İşini tamamlamış olan Neve odasına doğru yürüdü. Kraliçe olduğunda taşınmamıştı; Isla'nın öldüğü yerde uyumak içine sinmiyordu. Akşam yemeği çoktan masasının önüne konmuş bir arabanın üzerinde onu bekliyordu. Yemek yiyeceği nadir zamanlarda burada yiyordu.

Burada bekleyen başka biri daha vardı. Kollarını dizlerinin üzerinde birleştirmiş, kafası öne eğilmiş.

Raffe.

Neve'in nabızı hızlandı. Raffe'i en son ne zaman gördüğünü hatırlamıyordu. Bu son günler kan akıtmadan, plan yapmadan, biraz yemekten ve daha az uykudan oluşan bir bulanıklıktan oluşuyordu. Neve'in elleri saçlarına, yanaklarındaki çukurlara gitti. Bu aralar aynaya bakmaya pek fazla zaman ayırmıyordu fakat iyi görünmediğini biliyordu. Şu ana kadar bunu umursamak aklına gelmemişti.

"İzinsiz girdiğim için özür dilerim," dedi Raffe, hâlâ ellerine bakıyordu.

"İzinsiz girmiyorsun." Neve sırtını kapıya dayadı, onu görmenin getirdiği duygu seli –keder, hararet, utanç– karşısında sırtını dikleştirdi.

Karşı köşelerde hareketsiz, öylece kaldılar. İkisi de aralarındaki mesafeyi nasıl katedeceğini bilmiyordu.

Raffe ayağa kalkarken iç çekti, içinde birinin boğulabileceği kadar derin bir sesteki bu. Gözleri önce Neve'in avucundaki kesiğe, ardından başka yöne çevrildi. "Yine mi Mihrap'ta zaman geçiriyorsun?"

Neve elini yumruk yaptı. Kesiğin kenarları canını yaktı. "Mezhep işleri."

Raffe'in boğazından alçak bir ses yükseldi. Çekinerek, tersleyebileceğini düşünüyormuş gibi, bir adım yaklaştı. Neve karşı çıkmadığında aralarındaki mesafeyi kapatıp elini tuttu.

Raffe'in onun avucunu bir sağa bir sola yatırdı, oysa ikisi de

karanlıkta hiçbir şey göremeyeceğini biliyordu. Bu yalnızca dokunmak için bir bahaneydi.

“Senin için endişeleniyorum,” diye mırıldandı Raffe.

Neve buna karşı çıkamazdı. Endişelenmemesini söyleyemez, endişelenecek hiçbir şey yokmuş gibi davranamazdı.

O yüzden bunun yerine onu öptü çünkü Krallar ve gölgeler *kahırcısın* ki belki tek bir şey istediği şekilde gidebilirdi, bir an için olsa bile.

Raffe hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdı ve öpüşmek de buna dâhildi. Geri çekilip korkuların ve endişelerin hızla geri gelmesine izin verdiğinde Neve çoktan nefessiz kalmış, saçları darmadağın olmuş ve dudakları şişmişti.

Raffe alnını onunkine dayadı. “Her ne yaptıysan,” diye fısıldadı, “geri almak için çok geç değil.”

“Alamam.” Geri almayı düşünmüş müydü? Belki, gecenin geç saatlerinde, istenmeyen düşünceler onları görmezden gele-meyeceği kadar büyük göründüklerinde. “Raffe, bunu yapmak zorundayım. Eğer Red’i serbest bırakabilirse—”

“Red *burada* değil.” Fısıltısı hiddetliydi ve Neve onu susturabilirmiş gibi alnını onunkine daha da bastırdı. “Onu geri getiremezsin. O *gitti*.”

Neve parmaklarını Raffe’in sırtına geçirdi ve onu tekrar öptü, nazikçe değildi. Bir şeyleri yutacak bir öpücük. Bir an için Raffe ona izin verdi, sonra ondan ayrıldı, Neve’in saçları parmaklarında dolanmıştı.

“Neve.” Onun gözlerine bakabileceği şekilde geri çekildi. “Yapacağın hiçbir şey seni sevmeyi bırakmama neden olamaz, ne kadar kötü olursa olsun. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Bu söz Neve’in yüreğine oturdu, aynı anda hem ağır hem de hafıftı. Bunu ona ilk kez söylüyordu ve kasvetli havanın altında kaldı.

Kiri’nin bahçedeki sözleri yankılandı: *Belki de hükümdarlığımı-zı yaratırken fazla aceleci davrandık.*

Neve konuştuğunda sesi neredeyse hiç duyulmuyordu. "Ne yaptığını düşünüyorsun, Raffe?"

"Zamanlamam gerçekten berbat, değil mi?"

Raffe onu bıraktı ve Neve onu yakabilecek bir kömür parçasıymış gibi bir adım geri çıktı. Neve zihni bulanmış bir hâlde sırtını döndü, karnı gerginlik ve açıklanamaz bir suçlulukla kasıldı.

Arick kapının girişinde duruyordu, yüzünde hiçbir sıcaklık bulundurmeyen bir gülümseme vardı. Gözlerindeki ifade tam olarak öfke değildi fakat bakışlarını Neve'den Raffe'e çevirirken içlerinde tuhaf bir ışık belirdi. "Seni burada bulmam iyi oldu, Raffe. Seninle konuşmak niyetindeydim."

"Bir süredir görüşmüyoruz." Raffe çenesini kaldırdı. "Meşguldün."

"İkimiz de öyleydik." Arick başını Neve'e doğru eğerek *ikimizin* diğer yarısını gösterdi. "Kraliçe'nin rahatlamasına yardım etmen ne kibarca."

Ayışığı Raffe'in dişlerinde parladı fakat öne çıkan Neve oldu. "Arick. Yapma."

Arick adımının yarısında durdu, yüzünde anlık bir şaşkınlık belirdi. Parlak ayışığı gözlerine tuhaf, mavi bir ton vermişti. "Bağışlayın."

Rahatsız edici bir sessizlik. Üçünün arası ne zaman bu hâlde gelmişti? Bir zamanlar basitken şimdi şüpheli, gizemli ve sertti.

Neve güçlükle yutkundu.

"Benimle konuşman gerektiğini söylemiştin," dedi Raffe en sonunda. "Konuş."

Arick'in sırtışı tembeldi fakat bakışları keskindi. "Burada ne işin var?"

Anlık bir şaşkınlık. Ardından Raffe iç çekti. "Bak, anlıyorum, sen ve Neve--"

"O değil." Bu kulağa bütünüyle doğru gelmemişti, sanki arkasında böldüğü öpücükle ilgili duygular saklıydı fakat Arick onlara şimdi değinmiyordu. "Valleyda'da ne işin var, Raffe?"

Raffe'in gözleri kısıldı.

"Yıllardır ticaret yollarıyla ilgili bilinmesi gereken her şeyi biliyorsun. Ailen eve dönmen için can atıyor." Arick omuz silkti. "Onları görmek istemiyor musun?"

Başta hiçbir cevap gelmedi, Raffe'in gözleri Arick ve Neve arasında gidip geldi. "Elbette istiyorum," dedi usulca. "Ama Neve'in yanında olmak istedim... olan her şeyden sonra."

"Kesinlikle bunu yaptın." Arick son zamanlarda çok farklıydı fakat üçü birbirini o kadar uzun zamandır tanıyordu ki Neve sesindeki acıyı duydu.

Neve şaşkın bakışlarını ona çevirdi, yumuşak ayışığı yüzünden gölgesiz görünüyordu. Bu acı Neve'i şaşırttığı kadar onu da şaşırtmıştı.

Raffe, Neve'e baktı ve güçlkle yutkundu. "Daha sonra konuşuruz. Söylediklerimi unutma, Neve." Arick'e son bir bakış attı, ardından odadan çıktı. Kapı arkasından kapandı.

Neve masasının sandalyesine çöktü ve alnını avucuna dayadı.

Arick'in odanın ortasında oyalanarak durmasmda neredeyse kararsız bir şeyler vardı. Huzursuzluk, genelde tembel ve kayıtsız olan bedeninde tuhaf görünüyordu. "Bir şeyler yemelisin."

"Aç değilim."

Arick üstelemedi. Neve gözünün ucuyla onun kollarını kavuşturduğunu gördü. "Neyi unutmamamı istedi?"

Sesinde tuhaf bir ton vardı, sanki onun cevap vermesini hem istiyor hem de istemiyordu.

Cevap vermedi. Bunun yerine kendisi bir soru sorarak zihnindeki o karanlık şeyi, uykularını kaçıran düşünceleri dile getirdi. "Arick, anneme ne oldu?"

Kurşun ağırlığında anlık bir sessizlik. "Neden soruyorsun bunu?"

Bunun kendisi bir cevaptı.

Neve'in başı daha da aşağı düştü. Dişlerinin arkasından al-

çak, kederli bir ses kaçtı. Anlaması gerekirdi. Isla'nın hastalığı, nasıl da bir anda ortaya çıkmıştı... anlamalıydı.

En kötüsüye, bir parçası zaten anlamıştı. Tuhaf bir şeylerin olduğunu fark etmişti ve görmezden gelmişti çünkü bu onu istediği şeye daha da yaklaştıracaktı.

Kız kardeşi, ev. Krallar kahretsin şu *kontrolü*.

Neve ayak seslerinin ona yaklaştığını duydu ve elini ona uzatırken havanın değiştiğini hissetti. Arick bunun sınırlarını aşan bir eylem olacağını biliyormuş gibi ona dokunmadı fakat Neve onun bu isteğini hissedebiliyordu. Onu rahatlatmak için derin, isteksiz bir arzu.

"Peki ya Başrahibe?" Neve sarmaşıklar gibi iç içe geçmiş, gergin ve soluk ellerine baktı. "O da mı?"

"Evet."

Kaderin bir cilvesi değildi. Haklı olduğunun bir kanıtı da değildi. Cinayetti. "Başka kim biliyor?"

"Yalnızca Kiri." Duraksadı. "İkisini de Kiri öldürdü."

Kınayan ağzı, ukalalılığıyla Kiri. Her şeyin başından beri orada bu sonu planlıyordu.

Neve onun yutkunduğunu duydu. "Benim planım bu kadar çok ölüm içermiyordu fakat bu... bu amacına hizmet etti. Sana söylemedim çünkü bu hiçbir şeyi değiştirmezdi." Eli nihayet hareket etti ve hafifçe onunkinin üzerine kondurdu. Soğuktu fakat Neve kendini geri çekmedi. "Ne yapmamız gerekiyorsa onu yapacağız."

Isla öldükten sonraki gecenin bir tekrarı. Her şeyin değiştiği gece değil, tepenin zirvesine ulaştıkları ve yalpalayarak diğer tarafa inmeye başladıkları gecenin. Neve harekete geçmişti, şimdiyse sona ulaşana kadar dayanmalıydı.

Derin bir nefes. Hissiz dudaklar. "Ne yapmamız gerekiyorsa onu yapacağız."

Tüm bu ölümlerin bir karşılığı olmalıydı.

"Sen olağanüstü bir kadınsın, Neve." Arick bu günlerde na-

diren adının kısaltılmış hâlini kullanıyordu. Her kullandığında ağzından, söylemeye izni olduğundan emin olamadığı bir şey gibi çıkıyordu. "Her zorluğun üstesinden geldin, hiç kimsenin taşımak zorunda kalmaması gereken yükleri sırtlandın. Bu yerin hak ettiğinden çok daha iyi bir kraliçesin." Başparmağı, Arick onu parmak eklemlerinin üzerinde gezdirmek istiyormuş gibi hafifçe seğirdi. Gezdirmedi. "Bunun için fazla iyisin."

Neve ona baktı, kafa karışıklığı ve belirsizlikle olduğu yerde donup kalmıştı. Penceresinden giren gümüş ışıktaki Arick'in gözleri neredeyse yeşil yerine mavi görünüyordu.

Arick elini indirmeden önce bir kez onunkini sıktı. "Yakında bitecek." Ardından başıyla onu selamladı ve sessizce odadan çıkıp karanlığın içinde kayboldu.

25

O murgası tuhaf açılarla bükülmüş hâlde ve boynu ağrıyarak uyandı. Red hoşnutsuz bir ses çıkararak ve omuzlarını esneterek doğruldu. Yatağın üzerindeki Eammon'un derin, düzenli nefes alıp verişini birazdan horlamaya dönüşecek gibiydi.

Dudağı bir sırtmayla kıvrıldı. Ona bu sorunun devam ettiğini söylemesi gerekecekti.

Şömine ışığı siyah saçlarının arasına altın ışıltılar ekliyordu, yüzü uykusunda yumuşamıştı. Red, onun bir kez olsun yorgunluktan ve dişlerini sıkıran kontrol yüzünden sertleşmemiş hatlarını inceledi. Koyu kaşlarının birinde minik bir yara izi vardı. Çenesi kirli sakalıyla gölgelenmişti, çenesinin hemen altında dikkatsiz bir jiletin bıraktığı ufak bir sıyrık vardı. Yabanormanın için yapılmamış bir iz görmek Red'i tuhaf bir şekilde yüreklendirdi.

Ve bir zamanlar Kurt'un yakışıklı olamayacak kadar sert olduğunu düşünmesine hayret etti.

Onun alnındaki saçları çekti. Eammon iç çekerek çenesinin açısını değiştirdi ve dudakları onun avucuna sürttü, hâlâ uyuyordu. Kök uzantılı Mühür soluk teninin üzerinde belirgindi, döne döne ön kolunun yarısına kadar iniyor, dirseğinden yukarı çıkıyordu. Dün gece Red onu ormandan kurtarmaya çalışırken göğsünün şekline ve çıplak omuzlarının genişliğine odaklanamayacak kadar meşguldü. Kuşkusuz daha önce fark ettiği şey-

lerdi bunlar –fark etmemek imkânsızdı– fakat onu iyileştirdiği gecedan beri bu kadar yakından görmemişti.

Uyurken tekmelediği çarşaf belinin etrafında toplanmıştı ve karnı boyunca o üç yara izinin soluk pembeliği görülüyordu. Red ona dokunmak için uzanmıştı ki durdu.

Hayır. Yapamazdı. *Yapamazlardı.*

Merdivenlerden indiğinde yemek odası boştu, mutfak da öyle. Ateşin üzerinde eski püskü bir çaydanlık asılıydı ve Red raflarda çay yaprakları aramaya başlamadan önce onu karıştırıp alevlendirdi. Bir tarafı onları bulamamayı umuyordu, kaçınılmazı ertelemek için bir şey daha olurdu.

Gitmesi gerekiyordu. Valleyda'ya gitmek zorundaydı.

Bu kadar ertelemeleri aptalcaydı. Yalnızca bir gündü fakat olanları fark ettiği an buradan ayrılması gerekirdi. Ayrılmamasının tek sebebi Eammon'u bırakmak istememesiydi. Onun dikkatini dağıtmasına izin vermişti ve o da Red'in oyalanmak için kendisini kullanmasına izin vermişti; o da en az Red kadar kaçınılmazı erteliyordu. Bunun için onu öpmek mi yoksa yumruklamak mı istediğini bilmiyordu.

Muhtemelen ikisi de.

Su kaynamaya başladı. Red fırlayıp onu kancadan indirdi, fazla hızlı hareket etmişti. Parmak eklemleri boyunca canını acıtan bir yarık oldu. Bir an ona bakıp Eammon'u ve nasıl her zaman onun acısını almakta ısrar ettiğini düşündü.

Bunu ona göstermemeye karar verdi.

Lyra saçlarındaki yaprakları ayıklayarak yemek odasının kırık kemerinden içeri girerken Red ikinci açık çayını içiyordu. Çaydanlığa bakıp burnunu kırıştırarak onun karşısına otururken *tor*'u masaya çarpıp tıngırdadı. "Bu şeyden nefret ediyorum."

"Bulabildiğim tek şey buydu." Bıçağın ağzı koyu renkliydi, Lyra'nın kanı ve özsuya benzer bir şeyle lekelenmişti. "Ne oldu?"

"Daha fazla kayıp gözcü." Lyra cebinden bir bez parçası çıkardı ve *tor*'unun ağzını ovaladı. Bu pisliği etrafa dağıtmaktan

başka bir işe yaramadı ve Lyra alçak sesli bir küfür savurarak çabucak uğraşından vazgeçti. "Birkaç tane gölge yarattığı doğradım ama çukurlar konusunda bir şey yapamadım. Kanım artık onlara işlemiyor. Hiçbir işe yaramıyor."

Daha fazla çukur. Eammon hepsini iyileştirmişti, bunu yapmak için neredeyse kendinden vazgeçecekti fakat saatler sonra daha fazlası belirmişti. "Eammon dün gece hepsini iyileştirdi. Bütün yarıkları." Red iç çekti. "Yenilerinin açılması pek uzun sürmedi."

Diğer kadının kaşları havaya kalktı, küçük perinin yüz hatlarında düşünceli bir ifade belirdi. Lyra *tor*'unu kenara koydu. "Fedakâr piç." Az önce karşı çıkmasına rağmen çaydanlığı alıp kendine bir bardak koydu. Ardından oturdu ve koyu buklelerini saran buharın arkasından onu inceledi. "Ona yardım etmek istiyor musun?"

"Elbette istiyorum." Soru beklenmeyen bir anda gelmişti fakat cevap o kadar iradesi dışında çıkmıştı ki Red'in hazırlıksız yakalanacak vakti olmamıştı.

Lyra bacak bacak üstüne attı ve çay bardağı avuçlarının içinde sandalyesine yerleşti, zihninde bir şeyleri tartıyormuş gibi onu izliyordu. Nihayet koyu renk gözleri kapandı ve uzun kirpikleri yanaklarına sürtündü. "Senden sakladı. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Biliyordu. Red'in zihninde kemikler bir ağacın dibine sarılmış, sarmaşıklara dolanmıştı.

"Çok uzun zamandır bunu yapıyor ve bırakacağını sanmıyorum. Özellikle de şimdi." Lyra iç çekti ve çayından bir yudum aldı. "Nasıl işlediğini bilmiyorum. Tam olarak değil. Kurt'un ve Yabanorman'ın birbirlerine nasıl dolandığını ve nasıl ayrılacaklarını. Ama biliyorum ki eğer bir şeyler değişecekse Red, bunu senin yapman gerekecek."

Karar. Hışırdayan yaprakların ve çatırdayan dalların anısı, bir sözcüğe dönüşen orman sesleri.

“Ne yapman gerektiğini bilseydim sana söylerdim. Eammon bunun için benden nefret edecek olsa bile. Ama bilmiyorum.” Kırık çay fincanını masaya, *tor*’unun yanına koydu. “Bunda farklı bir şeyler var, hem seninle hem de Yabanorman’la ilgili bir şeyler. Eammon’un onu zaptetmesinden başka bir şeyler. Ve bunu çözebilecek tek kişi sensin.”

Masanın iki tarafından göz göze geldiler. Red başıyla onayladı.

Sessizlikle geçen bir an daha, ardından Red sandalyesini geri itip ayağa kalktı. “Ekmek ister misin?”

Lyra kafasını iki yana salladı. Red iki dilim aldı: birini kendi için, diğerini Eammon için. Eammon’un ona bir düğün pelerini ve geçmişinin dolaşmış ipini vermesinin ardından depresif bir veda armağanı. Merdivenleri ayaklarına taşlar bağlıymış gibi ağır ağır çıktı.

Eammon masasının başında oturuyordu, şimdi giyinikti ve kan ile özsu izlerini silmişti fakat kulaklarının birinin arkasında hâlâ yeşil filizli bordo bir leke vardı. Saçlarını dağınık bir şekilde toplamıştı ve kendini tamamen açık bir kitaba vermişti. Red onun ne okuduğunu görmek için boynunu uzattı fakat dili tanıyamadı.

“İnsanların omzunun üzerinden okumak kabalıktır,” diye mırıldandı bir sayfayı çevirirken.

Red iğneleyici bir söz söylemeye yeltendi fakat Eammon uzanıp dokunacak kadar yakındı ve bu gerçek onun zihnini bir kavanozun içine hapsedilmiş sis gibi doldurdu. Bunun yerine bir parça ekmek aldı ve sayfanın üzerine koydu. Eammon gözleriyle sözcükleri takip etmeye devam ederken ekmeği kaldırıp bir ısı- rık almadan önce alınmış gibi burnundan bir soluk verdi.

Red yatağa oturdu ve onu izleyerek hareketlerini gözlemledi. Okurken parmağı sayfanın kenarında bir ileri bir geri gitti, ardından onu çevirmek için altına girdi. Masanın altındaki ayağı sallanıyordu. Saçları alnına düştü, Eammon onu geri itti fakat saç tutamı tekrar düştü.

"Bugün gidiyorum," diye fısıldadı Red.

Eammon'un omuzları kaskatı kesildi.

Red'in göğsü söyleyemediği şeyler için bir kafesti. Kulağa doğru gelen sözcükler fazla yuvarlak ve ağırdı. Beraberinde bir kırıl-ganlık getirirdi ve Red şu anda kırıl-gan olmayı göze alamazdı.

O yüzden bunun yerine kendisini tekrarlardı. "Geri gelece-ğim."

Eammon titrek bir nefes aldı ve kitabını kapattı. "Bir düşün, Red. Sen—"

"Dur." Red ayağa kalktı ve onun ile masanın arasındaki mi-nik boşlukta durmak için yürüdü. "Bunu yeniden tartışmayaca-ğız. Ben Neve'i durduracağım, nasıl bir hasar verdiyse bunu dü-zeltmesini sağlayacağım. Ardından hemen buraya döneceğim, Kurt ve bana seni bu lanet ormandan kurtarmak için ne yapmam gerektiğini söylemeye hazır olursan iyi edersin."

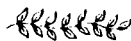
Eammon nihayet ona baktı, ikisinin gözleri neredeyse aynı düzeydeydi, yeşilin ve kehribarın içinde hararet vardı. Eammon'un iç çekişi hırıltılıydı.

"Eammon?" Fife'in sesi, merdivenlerin aşağısından sesleni-yordu. "Lyra döndü. Bir tanesi daha gitmiş."

Bu onun donup kalmasına sebep oldu, gözlerindeki tüm o harareti soğuk ve teslim olmuş bir şeye çevirdi. Eammon'un elle-ri dizlerinin üzerine kapandı, bakışları ondan arkadaki boşluğa yöneldi. Kıpırdamadan konuştu. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Şimdi." Ertelemenin bir lüzumu yoktu. Eammon'un ona do-kunmasını umut etmenin lüzumu yoktu. Kendisini itinayla geri-de tutuyordu, bunca şeyden sonra bile, iki öpücük, üç kafatası ve dişlerinin ardına hapsettikleri sayısız sözcükten sonra bile.

Eammon başıyla onayladı. "Seni tutmayayım o zaman." Ayağa kalktı ve merdivenlere doğru yürüyerek onu yalnız bı-raktı.

Lyra ve Fife da Red'in planından en az Eammon kadar kuşku duyuyorlardı.

"Gözcülerin kaybolma sebebi *kız kardeşin* mi? Yabanorman'ı öldürmeyi kafasına koymuş, sen de bu yüzden öylece gidip karşısına mı çıkacaksın?" Fife'ın kaşları havaya kalktı. "Ve bunun kötü bir fikir olduğunu düşünen tek kişi ben miyim?"

"Yaptığı şeyi benim için yapıyor. Bunun ne olduğunu öğrenmeliyim, nasıl durduracağımı da. Beni eve döndürmeye çalışıyor."

"Görünüşe bakılırsa başarılı oldu."

"*Kalmayacağım.*" Bu neredeyse bir tıslama gibi çıktı ve Fife'ı afallattı; kavuşturduğu kolları gevşedi ve kaşlarının arasında bir çizgi belirdi.

Red gözlerini kapattı ve bir nefes aldı. "Geri geleceğim, Fife."

Kuşkucu bakışları ondan Eammon'a dönerken kızılımsı saçları loş ışıktaki parlardı. "Ve sen bunu sorun etmiyor musun?"

"Bu karar benim değil." Eammon merdivenlere yaslanarak kayıtsızmış gibi davrandı fakat sırtı kaskatıydı.

Fife'ın omuzları bir iç çekişle söndü. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur." Gözleri Eammon'dan Red'e kaydı. "Sen de."

"Fife." Lyra'nın ses tonu uyarıcıydı fakat aşağı bükülmüş dudaklarından endişe okunuyordu. Gözleri Red'e döndü. "Seni sınıra kadar götürebilirim. Kaybolmayacağından emin olmak için."

"Bir dakika." Red aceleyle merdivenleri çıktı. "Bir şey unuttum."

Odalarına ulaştığında Red nefes nefese kalmıştı. Düğün perlerini üstüne örtüp uyuduğu yerde serilmiş duruyordu, şömine-deki ateşle aynı renkleri taşıyordu. Red onu eline alırken üzerindeki nakışlar parıltıydı.

Masanın üzerinde, dağınık kâğıt yığınlarının ve Red'in okuyamadığı dillerdeki kitapların yanında bir kalem duruyordu. Onu mürekkebe batırmadan önce parmağıyla keskin ucunu kontrol etti.

Üç gün, diye karaladı. Sonrasında yatağı geri istiyorum.

Merdivenlerden aşağı indiğinde Eammon'un gözleri merakla pelerinin üzerinde gezinerek onun yüzünde durdu. Hiçbir şey söylemedi. Red dudaklarının birbirine bastırdı ve çantasını omzuna attı.

Lyra kapıya doğru dönmeden önce çabucak ikisine de baktı. "Hazır olduğunda kapıdayım."

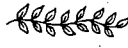
Fife'nin ağzı açıldı fakat ses çıkarmadan kapandı, tek elini kaldırıp tuhaf bir şekilde sallayarak kırık kemerin altından yemek odasına geçti.

Ve Red ile Kurt yalnız kaldı.

Eammon suskundu. Bir yanı hâlâ bunun sonsuza kadar süreceğine inanıyordu; Red bunu ellerinin kolları üzerindeki gergin duruşundan ve yutkunan boğazının hareketinden anlayabiliyordu.

Aralarında sıkışıp kalmış bir sürü sözcük vardı ve Eammon'un söyleyeceği tek şey *hoşça kaldı*.

Red buna izin vermedi. "Üç gün." Arkasını döndü, kırmızı başlığını kafasına geçirdi ve kapıdan çıkarak Kurt'u gölgelerin içinde bıraktı.

Tor, Lyra'nın belinde orak biçimli bir ay gibi parlıyordu. Yabanorman'm içinde ustaca ilerliyor, Red de hemen peşinden gidiyordu.

Red sesi duymadan önce birkaç dakika sessizce yürüdüler. Ormanın içinde yankılanan hafif fakat belirgin bir *güm* sesiydi bu.

Açılan başka bir yarık.

"Siktir." Lyra *tor*'unu kınından çıkardı ve deneyimli bir hareketle belindeki çantadan bir kan şişesi aldı. "Yürümeye devam edeceğiz ama gözün yerde olsun."

Red başıyla onayladı, elleri birer pençe gibi kıvrıldı. Göğsündeki sihir sicimi kıvrılarak kullanıma hazır bir hâle geldi.

Sessizce ilerlediler. En sonunda, gözcünün olması gereken çukurun karanlık kenarı bir sis havuzunun içinde belirdi.

Oyuğun kenarında yapraklardan ve çalılardan oluşan minik bir hortum dönerek yükseldi. Lyra kan şişesinin kapağını açtı ve kıvrılan sütunun üzerine döktü. Bir inlemeyle parçalandı, yalnızca uçları gölgelenmiş yapraklar yere döküldü.

“Ona çabuk ulaştık.” Fakat Lyra hâlâ *tor*’unu kınına sokmamıştı. “Eammon’un ona–”

Diğeri kendini hızla bir araya toplamıştı, yavaş hareket eden ortağından bir ders almış gibiydi. Ölü çalılardan, yapraklardan ve sökülmiş kemiklerden oluşan bir sarmal, insanımsı bir figür oluşturmaya zahmet etmeden topraktan fırladı ve onlara doğru atıldı.

İkisi de içgüdüleriyle hareket etti. Red parmaklarını kıvrıp sihri kendine çekti ve çalıların arasından hızla sarmaşıklar çıkardı. Sarmaşıklar yarı şekil almış gölge yaratığının içinden geçip onu parçalayarak yavaşlattı ama yaratık onların hemen ardından tekrar kendini hızla bir araya getirdi.

Lyra hazırды. Kapağı açılmış başka bir şişe zarif bir yay çizerek bıçağının ağzına döküldü, ardından Lyra gölge yaratığının üzerine atıldı.

Tor’un kavisli parlaklığı loş ışığı bölerek etrafa kan ve özsu sıçrattı. Kılıç onun bir parçasıydı, Lyra karanlığın içinde dönerken kavisli kısmı bir dansçının kolu gibi görünüyordu. Red’in sarmaşıkları kamçı gibi fırlatarak yaratığın içinden geçmeye ve onu parçalara ayırmaya devam etti ve Lyra da her bir parçanın peşine düşerek kanlı bıçağıyla onları doğradı, böylece onu oluşturan parçalar işlevsiz bir hâlde ormanın zeminine düştü. Yalnızca saniyeler içinde gölge yaratığı yok olmuştu, geride yerde çürüyen, karanlıkla kaplı döküntülerden oluşan bir karmaşa dışında hiçbir şey kalmadı.

İkisi de bir an için hareketsiz kaldı, nefes nefeseydiler. Red büküğü parmaklarını doğrulttu ve sarmaşıklar sürünerek çalılarının içinde kayboldu. Damarları yeşilden yine maviye dönerken ağzındaki toprak tadını yuttu. Hudut’tan dönüş yolunda Eammon’a

solucanımsı yaratıkla savaşıması için yardım ettiği zamandan beri ilk defa Yabanormen sihrini bu kadar başarılı bir şekilde kullanmıştı fakat pek bir şey başarmış gibi hissetmiyordu. Yarığı kapata-mamışlardı ve o açık kaldığı sürece her zafer geçiciydi.

Yarık başka bir şeye hayat verecek mi diye beklerken sessiz kaldılar. Ardından Lyra onu silmeye zahmet etmeden *tor*'unu kınına soktu. "Bu küçük bir yarık. Eammon ona ulaşmadan önce gölge yaratığının tekrar canlanacak zamanı olmaz. Umarım." Lyra döndü ve tekrar ormanın içinde yola koyuldu. "Onu kana bulardım ama elimdekileri harcamak istemiyorum. Zaten pek bir fark yaratmazdı."

Red bir an daha oyalanarak yerdeki gölge, karanlık ve çürük kaplı çukura baktı. Usulca bir küfür savurarak Lyra'nın peşin-den gitmek üzere döndü.

Sınıra yaklaştıkça ağaçlar seyrelti. Kalın sis tabakası Yabanormen ve dış dünya arasında neredeyse bir duvar görevi görüyordu fakat pusun içinden parlayan mavi gökyüzünün parçaları görülüyordu. Valleyda dokunabileceği kadar yakındı ve Red'in hissettiği yegâne duygular kaygı ve şimdiden başlayan yurt özlemiydi.

Çok kısa sürede ağaç sınırına ulaşmışlardı. "Üç gün," dedi Red tıpkı Eammon'a söylediği gibi, sanki Yabanormen onu duyabilir ve en az Eammon kadar başarılı şekilde süreyi hesaplayabilirdi. "Bu üç günden fazla sürmez. Sonra geri döneceğim."

Lyra başıyla onaylarken dalların arasından süzülen güneş ışığı sık kıvırcık saçlarına bakır parlaklıklar verdi. "Üç gün." Lyra tekrar sisin içine doğru ilerleyip Kale'ye doğru yol aldı. Eve doğru.

"Ona iyi bak," diye mırıldandı Red. "Lütfen."

"Her zaman baktım." Lyra omzunun üzerinden geriye baktı, koyu renkli gözleri loş ışıktaki bal renginde görünüyordu. "Dediklerimi unutma."

Red başıyla onayladı. Orman sihri göğsünde filizlendi, beklemeydi.

Lyra gittiğinde Red yirminci yaş gününde geçtiği ağaçlara döndü. Derin bir nefes alarak tekrar aralarından geçti.

Günışığı omuzlarında fiziksel bir yük, gözlerinde bıçak keskinliğinde bir parlaklıktı. Bir an için orada durdu, dünyanın kıyısında kırmızılar içinde bir kadın. Sonbahar, gökyüzünü canlı bir maviye boyamıştı ve Red esen rüzgârda, yakılmış bir ateşin duman kokusunu aldı.

Arkasında bir mırıltı duydu. Sırtını döndü, Yabanorman tuhaf yaprak ve diken dilinde fısıldarken dikkatle içindeki gölgelere baktı.

Kararını bekleyeceğiz.

Bir ağaç gövdesinden bir dal koptu ve ormanın zeminine düşmesiyle kuruyup buruştu. Minik çalılıklar soldu ve ölen bir böcek gibi kıvrıldı.

Ama eğer gerekirse onu alacağız.

Kemiklerinde yankılanan sözcüklere dişlerini sıktı, içinde taşıdığı Yabanorman'ın kıymık kadar keskin gücü boşluklarına sesleniyordu. "Siktir git," diye homurdandı.

Yabanorman cevap vermedi.

Çimenli yokuştan yola ve ilerisindeki köye doğru aceleyle indi. Ciğerleri vızıldıyordu, sanki ormanın dışındaki hava şimdiye kadar içine çektiği havadan farklıydı ve bu başını döndürüyordu.

Red yola ulaştığında durup gözlerini kıstı. Köyün kenarında uzun, cılız bir yapı vardı, gözleriyle ancak seçebileceği kadar yakındı. Bir nöbetçi kulesi.

Bunun üzerine düşünmek için kendine yalnızca bir an verdi, zihni teknik sorunlarla ele geçirilmişti. Başkente arabayla gitmek yarım gün sürüyordu ve bir at için parası yoktu. Yürümek...

Tiz, keskin bir ıslık düşüncelerini böldü, ses onu irkiltecek kadar yüksekti. Tepelerin etrafında uzaktan gelen bağırışlar duyuldu, gümbürdeyen toynak seslerine benziyordu. Nöbetçi kulesinin yakınında bir toz bulutu yükseldi.

Midesi panikle kasıldı fakat bu yalnızca anlık bir şeydi. Kule Yabanorman'ı gözlüyor olmalıydı, bu tarafta görecektir başka bir şey yoktu. Bu da onu gördükleri anlamına geliyordu ki artık saklanması anlamsızdı.

Bunun yerine yolun kenarında çenesini yukarı kaldırmış hâlde, kıpkırmızı pelerini omuzlarında durdu. Atlılar nefes nefese ve kılıçlarını çekmiş hâlde ona ulaştıklarında hiç korkmadı.

Bir tanesi bıçağını ona doğru çevirdi, alışık olmadığı güneşinde fazlasıyla parlak görünüyordu.

Red bir teslimiyet duruşuyla ellerini yukarı kaldırdı. "Telaşınızı anlıyorum fakat--"

"Daha fazla yaklaşma." Bıçak titreyerek adamın ürpertisini açık etti.

"Durun." Omzunun üzerinde gümüş bir komutan rütbesi olan başka bir nöbetçi elini kaldırdı. Öne eğildi ve onun yüzüne bakıp kaşlarını çatı. "Seni tanıyorum."

"Tanımalısın."

Adamın gözleri Red'in pelerininin katlarını takip etti, ardından kocaman açıldı. "İkinci Kız Çocuğu."

Red ayrıntılara takılacak konumda değildi. Yine de dudakları aralandı ve dişleri yabancı güneş ışığında parıldadı.

"Leydi Kurt," diye düzeltti.

26

Bileklerine kelepçeler takılırken direnmedi. Nöbetçiler mırıldanarak ve ona endişeli bakışlar atarak bir araya toplanırken Red yüzüne sakin bir ifade oturttu.

“İnsana benziyor.”

“Tabii ki benziyor. O şeyin İkinci Kız Çocuğu ya da her ne olduğunu söylediyse o şey olduğunu düşünüyorsan büyük aptallık ediyorsun. İkinci Kız Çocuğu öleli çok oldu. Yabanorman’ın içinde canavarlardan başka bir şey yok.”

Alaycı bir soluk. “O hikâyelere inanıyor musun?”

İlk adam başparmağıyla Red’i işaret etti. “Artık inanıyorum.”

“Sakin ol, Coleman. Hasat ateşinin etrafına toplanmış genç kızlar gibi konuşuyorsun.” Komutan geniş elmacikkemikleri ve bakırımsı sakalıyla yakışıklı sayılırdı. Red ve diğer askerlerin arasında durup onu düşünceli bir şekilde süzdü. “Kraliçe onu beklememiz konusunda bizi uyardı.”

“Kraliçe mi, Noruscan? O yarı kaçık—”

Liderleri –Noruscan– konuşanın ağzına elinin tersiyle vurdu, hareketi neredeyse kayıtsızdı. “Bu kadarı yeterli.”

Diğer adam, dudağından kanlar süzülürken şaşkın bir ses çıkardı. Red’e bu onun suçuymuş gibi nefret dolu bir bakış attı.

Noruscan onu, Red bir heykelmiş gibi baştan aşağı ilgiyle süzdü. Kutsal bir emanetmiş gibi. Bu bakış üzerine midesine bir

şey oturdu, onsuz geçen uzun bir sürenin ardından acısı ikiye katlanmıştı.

Komutanın bakışları arkalarındaki uzun ve karanlık Yabanorman'a çevrildi, onu görmek içsel bir tartışmaya son vermiş gibiydi. "Onu Başrahibe'ye götüreceğiz."

Red'in kaşları çatıldı. Tanıdığı Neve –aynada gördüğü, dönmesi için her şeyi yapacak Neve– kız kardeşinin derhal ona gönderilmesini isterdi. "Bunlar senin emirlerin mi, Noruscan?"

Adının kullanılması komutanın geri çekilip toplanmış askere bir adım daha yaklaşmasına neden oldu.

"O şöyle *konuşma* be adamım," diye uyardı hâlâ dudağı kanayan ve kılıcını tuttuğu kolu titreyen adam. Komutan dikkatle Red'e bakıp tehdit seviyesini ölçtü, ardından kolunu kavradı. Prangalar derisine geçti fakat Red karşı koymadı. İhtiyacı olan son şey o titrek nöbetçide anlık bir cesaret uyandırmaktı.

"Sen benimle geleceksin." Noruscan onu atının yanına çekti ve eyerin üzerine çıkarmadan önce pelerininin iplerine uzandı.

Red dönerek adamın elinden kurtuldu, bilinçten ziyade içgüdüyle hareket etmişti. "Olmaz."

"Eğer iddia ettiğin kişiysen başkent ne tepki verir sence?" Yüzü sert çizgilerden oluşuyordu, gözleri tam olarak korku olmayan ama ona yakın bir şeyle gölgelenmişti. "Seni bir canavara gönderdiler ve canavar seni geri verdi. Bu nasıl görünecek, İkinci Kız Çocuğu?"

Nabız prangalarının altında sabit bir şekilde uğulduyordu. Bu her ne kadar sinirini bozsa da adam haklıydı. Varlığını bütün krallığa göstermeyi göze alamazdı ve kıpkırmızı düğün pelerini yersiz bir şekilde dikkat çekti. "Geri verecek misin?"

Anlık bir tereddüt, çatık gür kaşlar. Fakat adam başıyla onayladı.

Red ağır kumaşı omuzlarından çıkararak yutkundu. Noruscan eyerde Red'in arkasına oturduğunda pelerini neredeyse nazikçe onun kucağına yerleştirdi. Oradan dörtlüyle uzaklaşırlarken pelerinin altında parmaklarını büktü.

İki saatlik zorlu bir yolculuğun ardından başkentin kapıları ufukta parıldadı.

“Sakla onu,” dedi Noruscan dizginlere asılıp atı kent kapılarına doğru çevirirken. Dügün pelerinin üzerine yumruğuyla dokundu.

Ses tonunda bir uyarı gizliydi. *Onu sakla yoksa senden alırsın.* Red pelerini elinden geldiğince top hâline getirerek nakışlı kısmı alt tarafa sıkıştırdı. Nöbetçi kulesine ulaştıklarında Noruscan atıyla yaklaşarak Red’in prangalarını güneşte parıldatarak havaya kaldırdı. “Dış köylerden bir hırsız,” diye bağırdı.

Bu yalan dudaklarının bükülmesine neden oldu fakat sessiz kaldı. Buradaki en iyi seçeneği ve Neve’e ulaşmanın en güvenilir yolu işbirliği yapmak gibi görünüyordu.

Nöbetçi elini miskince salladı ve kapılar açıldı.

Noruscan’ın atı saraya doğru eşkin yürüdü. Avluya girer girmez Noruscan atından indi ve dikkatle Red’in inmesine yardım etti. Ellerinden biri onun çıplak koluna sürtündü ve Noruscan, dokunuşu yakabilirmiş gibi kendini çabucak geri çekti.

Onun karşısında dehşete düşüyorlardı. Bu bir zamanlar onu rahatsız etmiş olabilirdi fakat Red şimdi yalnızca bunu nasıl kullanabileceğini düşünüyordu. Hâlâ prangalı olan elleriyle pelerini sallayarak açıp beceriksizce boynuna bağladı.

Tabur her iki tarafında, elleri bıçaklarında ve gözleri başka yöne çevrilmiş hâlde onu Tapınak’a doğru yürüttü. Saray bahçesinden gelen, tamamen mermer ve camdan oluşan koridora girdiler fakat amfityatroya kadar gitmek yerine basit, tahta bir kapının önünde durdular. Noruscan elini sallayarak diğerlerinin gitmesine izin verdi fakat kendisi Red’in peşinden içeri girip kapıyı kapattı.

Karşı duvar bir pencereden oluşuyor, bahçeye bakıyor ve içeri parlak, havadar bir ışık alıyordu. Yanındaki masada yalnız bir rahibe oturuyordu. Yavaşça ayağa kalkıp ellerini cüppesinin kollarının içine soktu. Işık huzmelerine benzeyen toz parçacıkları tembel tembel kızıl saçlarının çevresinde dönüyordu.

Yeni bir Başrahibe demek. Red yüzünü buruşturdu. Şaşırmamalıydı, diğeri yıllardır görevdeydi. Fakat yeni bir Başrahibe aynada gördüğü şeylerle birleştğinde onu tedirgin etti.

Mihrap. Her ne yapıyorlarsa, Mihrap'ta yapıyorlardı.

"Hazretleri." Noruscan başını eğdi. Red dik duruşunu korudu. "İkinci Kız Çocuğu olduğunu iddia ediyor."

İhtiyatlı mavi gözler ona çevrildi. "Demek öyle?"

"Yabanorman'dan geldi," dedi Noruscan çabucak. "Fakat herhangi bir... bir anormallik belirtisi göstermedi."

Red omuzlarını dikleştirerek göz teması kurmaya çalıştı fakat pencerenin parlak ışığı Başrahibe'nin yüzünü gölgede bırakıyordu. "Size bunu nasıl kanıtlamamı istersiniz, Hazretleri?" Ardından, kurnazlık hiçbir zaman becerikli olduğu bir konu olmadığı için, "Beni dua etmem ve saygılarımı sunmam için Mihrap'a götürürseniz eminim bütün sorularınızı cevaplayabilirim," dedi.

"Zahmet etme." Rahibe yürüyüp ışığa çıktı, elleri iki yanında serbestçe duruyordu. Göğsünün üzerinde tuhaf bir kolye vardı, siyah çizgilerle kaplı beyaz bir odun parçası. Red ona bakarak gözlerini kıstı.

Rahibe bunu fark etti. Uzun parmaklı beyaz elleri ağaç kabuğu parçasını aldı ve güneş ışığında salladı. "Tanıdık gelmiştir, eminim. Bir cesedin çürükleri gibi içini sarmış."

"Ne demek istediğinizi anlayamadım." Fakat içindeki sihir kıymığı, Yabanorman'ın parçası kemiklerinin etrafına dolanıp serpildi.

Başrahibe –Kiri, Red şimdi aynada Neve'in söylediğini duyduğu ismi hatırlamıştı– dudaklarının kenarını soğuk bir gülümsemeyle kıvrarak kolye ucunun tekrar göğsünün üzerine düşmesine izin verdi. Ağır ağır yaklaştı, o kadar yakındı ki geri adım atma dürtüsüyle savaşıması gerekti. Rahibenin bakışları bir arayış içindeydi, sanki yeterince dikkatli bakarsa onun *içini* ve organlarının arasındaki boş yerleri görebilirdi.

“Gelişin bizi yolumuzdan alıkoyabilir,” dedi neredeyse kendi kendine konuşur gibi. “Ama belki de yararlı bir piyon olursun.”

Red’in kaşları çatıldı, hakiki bir kafa karışıklığı sahtesinin önüne geçti. “Anlamıyorum–”

Fakat o lafını bitiremeden Kiri’nin elleri havaya fırlayarak ısrıraplı biçimlerde büküldü ve dondurucu bir soğuk vücuduna çarpı.

Red’in elleri, saldırı defedebileceği bir şeymiş gibi yükseldi ama kontrol etmeyi öğrendiği tüm o güç ortalarda yoktu. Başrahibe damarlarının içini buzla kaplayarak her ne yapıyorsa gücünün solup saklanmasına, etkisiz kalmasına neden oluyordu. Soğuk bir topuğun altında ezilip ufalanıyor gibi hissettiriyordu bu: Yabanorman’ın alınıp tersine çevrilmiş sihri bir şey anyormuşçasına içinde sürünüyordu.

Çarpık bir biçimde mantıklıydı. Red’i serbest bırakmak Neve’in ormanı zayıflatması için yeterli bir sebep olabilirdi fakat Mezhep için geçerli değildi bu. Onların başka bir nedeni olmalıydı, başka bir ödülü.

Bu soğuk, korkunç sihir o olmalıydı.

Dondurucu saldırı bittiğinde Red dizlerinin üzerindeydi. Düştüğünü hatırlamıyordu. Ciğerlerindeki nefes hırıltılıydı ve boğazında buzdan dikenler oluşmuş gibiydi. Burnundan damlayan kanlar mermerin üzerinde birikiyordu.

Red gözünün ucuyla Noruscan’ın irkildiğini gördü.

Başrahibe’nin bileklerindeki damarlar mürekkep koyuluğundaydı ve eriyen buz kristalleriyle ıslanmıştı. Uzun bir parmak yerdeki kan birikintisine battı ve onu ışığa getirdi.

“Kızıl,” diye fısıldadı rahibe. “Yalnızca kızıl.” Güneş ışığı gösterdiği dişlerinden yansıdı. Rahibe komutana baktı. “Bizi yalnız bırak.”

Noruscan kapıya doğru dönemden önce bakışlarını neredeyse pişmanlıkla ikisinin arasında gezdirdi. Kapı kapanırken taştan bir mezar gibi bir ses çıkardı.

Red ağzını silerken eli titriyordu. "Sadece Neve'i görmek istiyorum." Sesindeki titreme sahte değildi. İçi dışına çıkarılmış, teninin altındaki her bir gizli şey korkunç günışığına çıkarılmış gibi hissediyordu. "Sadece beni Mihrap'a götür ve Neve'i görmeme izin ver."

Mihrap'ta ne olduğunu görmeliydi. Neve'in ne yaptığını öğrenmeli ve bunu nasıl düzelterceğini bulmalıydı.

Özellikle de bu güce ve onu zayıflatan, içindeki Yabanorman'ın geri çekilmesine sebep olan bu çarpık karanlığa hayat vermişse. Ona bunu yaptıysa Eammon'a ne yapardı?

Kiri parmağındaki kanı inceledi. "Kraliçe'yi ben güvenli olduğuna karar verdiğimde göreceksin." Ayağa kalkıp beyaz cüppesinin üzerindeki kırmızı bir lekeyi sildi. "Sende bir şeyler var, ormanın bağlayıcılığının bir kalıntısı. Yalnızca gizliyorsun. Hiç şüphelen olmasın ki bulunacak."

"Anlamıyorum." Red topuklarının üzerine oturdu. "*Buradayım.* Yabanorman'ı benim için zayıflattınız. Yapmaya çalıştığınız bu değil miydi?"

"Aptal kız. Bu senden ve kız kardeşinden çok daha büyük bir şey." Başrahibe leşçil bir kuş gibi etrafta dönmeye başladı. "Bir amaca hizmet ettin. Belki başka bir taneye daha edersin. Karar bana ait değil."

Red yutkundü. Neve ve Kiri'nin burada olanlara dair farklı bakış açıları vardı, bundan emindi. Yöntemleri uyumlu olabilirdi fakat hedefleri değildi. En azından bütünüyle.

Öyle umuyordu.

"Neverah anlamaya başlıyor," diye devam etti Kiri, neredeyse kendi kendine konuşuyordu. "Seni ormandan tamamen ayırmak için bana ihtiyacı olduğunu biliyor." Düşünceli bir duraklama. "Bir şeyler her zaman ters gidebilir. Onun haberi olmaz."

Sırtından aşağı bir ürperti indi.

"Red?"

Başrahibe'nin bir kez daha soğuk sihir hazırlığıyla bükülen

elleri bunun yerine cüppesinin kolları içinde kayboldu. Red sendeleyerek ayaklarının üzerinde doğrularak kapıya doğru döndü.

Hatırladığından daha ince olan, siyah saçları gümüş bir taşla tutturulmuş Neve. Ellerini uzatmış aceleyle ona doğru gelen Neve. Somut ve gerçek Neve.

“Başardım.” Neve ayaklarının üzerinde sendeledi, yüzü neşe, hayret ve neredeyse korkunun bir karışımıydı. “Başardım.”

Red bir bez bebek gibi onun kollarına yığıldı ve kız kardeşinin yağmur ve gül kokusunu içine çekerek ölümden dönmüş biri gibi onu sıkı sıkı tuttu. “Neve,” diye mırıldandı ve başka bir şey söyleyemedi. “Neve.”

“Biliyordum.” Neve’in kolları incelikleriyle çelişen bir güçle onu sardı. Sıcak gözyaşları alnına düştü. “Geri geleceğini biliyordum. Kaçacağını biliyordum.”

Kaçmak kelimesi huzursuz bir şekilde midesine kıvrıldı fakat Red bunu görmezden geldi. Neve’i daha da kendine çekerek sırtının bükülmesine ve gözlerinde biriken gözyaşlarının kız kardeşinin saçlarına dökülmesine izin verdi.

Bu neredeyse ona neden geldiğini unutturmaya yetecekti.

Neve kendini geri çekti ve Red’in saçını kulağının arkasına yerleştirdi. İkisinin parmaklarını birleştirerek Başrahibe’ye döndü. “Kiri. Umarım kız kardeşimi uygun şekilde karşılamışsındır.”

Ses tonunda tuhaf, gizlenmiş bir şey. Başrahibe gülümser gibi dudağının kenarını yine hafifçe büktü. “Zamanın el verdiği kadar uygun şekilde,” dedi. “Eminim birbirimizi daha yakından tanırız.”

Neve parmaklarını Red’in parmakları çevresinde sıkılaştırdı. “Her açıdan.” Ayaklarının üzerinde kıpırdandı. “Diğerlerine haber verirsin o zaman? Tüm çalışmalarımızın sonuçlandığını söylersin?”

Kiri’nin yüz hatlarından okunması zor bir ifade geçti. “Tamamen sonuçlanmadı,” dedi usulca. “İşimiz henüz bitmedi. Majesteleri.”

Belli ki bu saygı ifadesi sonradan düşünölmüş bir şeydi, sözcüklerden ziyade ses tonuyla bir şeyler aktarmak amaçlanmıştı. Red kaşlarını kaldırdı.

“Farkındayım, Kiri,” diye mırıldandı Neve gözlerinde karanlık bir parıltıyla. “Fakat başka birine yoğunlaşmadan önce bu tek zaferin tadını çıkarmama izin ver lütfen.”

Red’in kaygısı Neve’i tekrar görmesiyle duyduğu neşeyi azalttı, burada olma sebebi dümdüz ona bakıyordu. Yabanorman’a karşı duran Neve. Tam olarak anlamadığı entrikalara karışmış olan Neve.

Kız kardeşi yanında sıcacıktı, saçlarının kokusu tanıdık ve rahatlatıcıydı. Yine de Red gözlerini kırptığında Eammon’un kirli yüzünü, yeşil ve kehribar gözlerini gördü.

“Gel.” Neve onu kapıya doğru çekti. “Odama akşam yemeği getirmeceğim. Çok yorgun görünüyorsun.”

Kapı kapanmadan hemen önce Red omzunun üzerinden arkasına baktı. Kiri’nin yüzü sakindi fakat kenetlenmiş çenesi hoşnutsuzluktan daha derin bir şeylere işaret ediyordu. Mavi ve yakacak kadar soğuk gözleri onunkilerle buluştu, ardından kapı hızla kapandı.

27

O nlar koridorlarda ilerlerken pelerini korktuğu dikkati ve fazlasını üzerine çekti. Hizmetçiler de asiller de bakmak için duruyor, ardından onu tanımlarıyla büsbütün dik dik bakmaya başlıyorlardı. İkinci Kız Çocuğu, Yabanorman'dan dönmüştü.

Neve aldırış etmiyor, Kraliçe ve Leydi Kurt değil de eskiden oldukları kızlar gibi onu elinden çekiştiriyordu. Yanlarından geçen bir hizmetçi kıza işaret etti. "Odama akşam yemeği gönder lütfen. Üç kişilik."

Hizmetçi kız başıyla onaylarken şaşkın şaşkın baktı. "Kraliçe Neverah... ve şey, sizin... Redarys..."

"Kız kardeşim döndü." Neve'in sesi acı verici bir şekilde içtendi. "Sağ salim."

Sağ salim. Red gülümsemeye çalıştı ama bu tanıdık koridorların baskısı neredeyse fiziksel bir yük gibiydi. Hava derisinin üzerinde vızıldıyordu, kalp atışlarının ritmiyle uyumsuz bir titreşimdi bu, sanki Valleyda'nın kendisi artık oraya ait olmadığı'nin farkındaydı.

Hizmetçi kızın ağzı ses çıkarmadan kıpırdadı. "Bu... bu harika." Ses tonunu değiştirmeden *harika* kelimesinin yerine *korkunç* diyebilirdi.

Neve fark etmedi. "Arick'e bizimle buluşmasını söyle." Bir etek ve gümüş denizi içinde döndü.

“Pek aç değilim,” dedi Red onun peşinden giderek. “Yemekten önce Mihrap’a gidebilir miyiz diye merak ediyordum?”

Bunun üzerine Neve durdu. Kaşları çatık hâlde döndü. “Sen mi Mihrap’a gitmek istiyorsun?”

Kurnaz olan her zaman Neve olmuştu, Red ise yalnızca açık sözlüydü. Omuz silkti. “Uzun süre geçti.”

İkizinin koyu renk gözleri kısıldı, altdudağının kenarı dişleri arasında kayboldu ve Red Tapınak’taki o tuhaf konuşmayı düşündü. Kiri ve Neve, Yabanormen’a her ne yapıyorlarsa bunda birleşmişlerdi.

Red bunun, kız kardeşine iyi olduğunu gösterip kibarca durmasını istemesiyle kolayca sonuçlanmayacağını biliyordu fakat şimdi gerçeğe yüzleştikten omurgası buzlar altına gömülmüş bir fidan gibi hissettiriyordu.

Neve bir an daha ona baktı. “Şimdi olmaz,” dedi en sonunda ve koridorda aceleyle ilerlemek üzere döndü. “Belki yarın.”

Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Red kardeşinden sır saklamaya yabancı değildi fakat özenli ayarlamalar ve kırılan gerçekler, bunlar doğal gelişen şeyler değildi, özellikle de şimdi. Bir yanı tüm hikâyeyi paylaşmak, geçmiş, neler olduğunu ve Neve’in durması gerektiğini bir bir anlatmak istiyordu. Fakat sonra aynada gördüklerini düşündü, Kiri’nin az önce söylediği planlar, sonuçlar ve nasıl Red’in bunun yalnızca bir parçası olduğu hakkındaki sözlerini. Bu yol karmaşıktı, tuzaklarla doluydu ve yanlış bir adım ikisini de kana bulayabilirdi.

En iyi plan Mihrap’a gitmek gibi görünüyordu. Neve’in tam olarak ne yaptığını görmek.

Yanlarından başka saray mensupları ve hizmetçiler geçti, başka kocaman açılmış gözler ve belirsiz fısıltılar. Red’in omuzları kendini küçültebilirmiş gibi kulaklarına doğru kamburlaştı.

“Şaşırmışa benziyorlar.” Aslında ne tür bir tepki beklediğinden emin değildi. Ne gibi *bir şey* beklediğinden emin değildi. Bütün düşünceleri sadece kaybolan gözcüleri durdurmak ve

Eammon'a yardım etmek üzerine yoğunlaşmıştı. Şimdiyse tökezleyerek ayak uydurmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu, her şey anlam veremeyeceği kadar hızlı ilerliyor ve birbirine dolanıyordu.

"Elbette." Neve çocuk odasından taşındıklarından beri kaldığı odanın kapısını açtı. "Öldüğünü düşünüyorlardı." Sesi kırıldı. "Ama biz yaşadığını biliyorduk. Arick ve ben biliyorduk."

Arick. Adı bir avuntu olmalıydı fakat bunun yerine Red'in sırtından bir huzursuzluk hissi yükseldi. Onun yüzünü hatırlamaya çalıştığında gözünde canlanan şey hâlâ Kale'nin kapısında ona saldıran o gölgemsi varlıktı ve Arick'in vücuduna dair anıları yalnızca balo gecesi bileklerini tutan sahiplenici kavrayışla sınırlıydı.

Pencereden giren güneş ışığı Neve'in yanaklarındaki çukurları ve köprücük kemiğinin çıkıntısını belirginleştiriyordu. Elleri gümüş taca gitti ve onu saçından neredeyse sertçe çekip aldı. Tacı makyaj masasının üzerine koydu ve ona acı veriyormuş gibi alnını ovuşturdu. Tacın kıvrımları boyunca toplanan gölgeler odanın yansımaları çarpıtıyordu. İlk Kız Çocuğu olarak taktığına benziyordu fakat daha gösterişliydi: Zarif desenlerle süslenmiş, minik elmaslarla bezenmişti. Isla'nın o tacı taktığını hatırladı ve bu düşünce göğsünü sarstı.

"Çok üzgünüm," diye mırıldandı Red. "Neve, bunu tek başına yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

Neve'in tacın üzerindeki yansıması kaskatı kesildi. "Bu..." Ağzı başka bir şeyler daha söyleyecek gibi kıpırdadı fakat dudaklarından hiçbir şey çıkmadı. Masa sandalyesine çökerken serbest kalan bir tutam siyah saç kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bu zor oldu."

Odanın Neve'in hiç kullanmadığı kısmında bir oturma odası bölümü vardı; Red ağır, sırma işlemeli sandalyelerden birini çekip Neve'in masasının yanına oturdu. Bir an için sessizce oturdular, iki kız kardeş ve bir annenin hayaleti. Neve haliya bakıyordu, de-

risinin üzerinde tacın ağırlık yaptığı yerde hafif bir iz vardı.

"Kraliçe olmaktan memnunum." Bunu bir itiraf gibi söylemişti. "Bunun için duyduğum suçluluğun gideceğini sanmıyorum." Sırtı dikleşti ve bakışları yükseldi. "Ama artık sen buradasın. Seni kurtardım. Her şey buna değer."

Kurtarılmaya ihtiyacı olduğu beyanı Red'in tenini daha da sıkı hissettirdi. *Seni ormandan tamamen ayırmak için bana ihtiyacı olduğunu biliyor.*

"Nasıl başardın?" Yüce Krallar, yüz ifadesini zar zor saf merak içinde tutabiliyor, suçlayıcı sertliği ses tonundan güçbela uzak tutabiliyordu. Karşısındaki iliklerine kadar sevdiği kız kardeşiydi ama aralarındaki hava sırlarla ve yanlış anlaşılmalara ağırlaşmıştı. "Yabanorman'ı nasıl zayıflattın benim..." Cümlesini tamamlayamadı. *Kaçmak* kelimesini diline alamıyordu.

Neve'in koyu gözleri soluk, kenetlenmiş ellerinden yükseldi, kaşlarının arasında bir çizgi belirmişti. Kiri'nin daha önce olduğu gibi bakışları arayış içindeydi. Red'in içinde bir şeyler, görüşünün hemen dışında gizlenen bir gariplik arıyor gibiydi.

O an geçti. Neve gözlerini kırıştırdı ve gözlerindeki düşünceli ışık sönerek yerini rahatlamaya bıraktı. "Bir önemi yok." Bir tebessüm, gülümsemediği zamanki solgun ve bitkin hâinden daha parlaktı. "Artık buradasın. Güvende olduğundan emin olmak için başka ne yapmamız gerekiyorsa yapacağız."

Red gergince kıpırdandı.

Neve huzursuzluğunun nedenini yanlış anlayarak elini güven verici bir şekilde onun dizine koydu. "Endişelenecek bir şey yok, Red. Kurt sana burada ulaşamaz ve geri kalanını kökünden temizleyeceğiz."

"Kalmayacağım." Sözcük sert çıkmıştı ve ağzından çıktığı anda pişman oldu. Fakat aralarında o kadar az dürüstlük vardı ki bu neredeyse dayanılmazdı.

Belki kendi dürüstlüğü biraz da kız kardeşinin biraz dürüst olmasını sağlayabilirdi.

Neve'in kaşları buna bir anlam veremeyerek çatıldı. "Diğer yerleşkelerden birine gitmek istersen bunu ayarlayabilirim. Başkentte olmak istememeni anlıyorum."

"Hayır." Red irkildi. Bu kulağa ancak kaba gelebilirdi. "Neve, ben... ben Yabanorman'a geri döneceğim."

Şaşkınlık bir gölge gibi çöküp Neve'in gözlerini koyulaştırdı. "Ne?"

Red buradan yola çıkarak ne diyeceğini, güvenli bir şekilde ne kadar şey paylaşabileceğini bilemedi ve bundan nefret etti. "Geri geldim çünkü seni görmek istiyordum. Çünkü... çünkü ne yaptığını bilmek istiyordum." Onu *durdurmak* istediğini söylemedi, bunu itiraf edip edemeyeceğini, Neve'in ne yapabileceğini bilemiyordu. "Ama geri gitmek istiyorum. Eammon--"

"Eammon?"

"Kurt. Adı Eammon. Gaya ve Ciaran'ın oğlu." Bir duraksama, derin bir nefes. "Neve, her şey bildiğimizden o kadar farklı ki--"

"Sus." Sessizdi ama arkasında Red'in dişlerini birbirine çarparak kapatmaya yetecek bir ciddiyet vardı. Neve'in eli ikisinin arasında havada duruyordu, parmaklarında hafif bir titreme vardı. O da derin bir nefes aldı ve gözlerini kapatarak verdi. "Aranız iyi o zaman. Kurt'la aranız iyi. Yabanorman'la aranız iyi."

Ses tonundaki soğukluk Red'in yanaklarına bir sıcaklık verdi, ters bir tepki. Gerçekleri ağzına geri tıktı; Neve'in şu anda onları duymak istemediği açıktı. "Öyle de denebilir," diye mırıldandı pelerininin ucunu gergince çekiştirerek.

Bu hareket Neve'in dikkatini çekti. İlk defa, ikizi pelerinin farkına vardı, dudakları daha da gerildi. "Bu, buradan ayrılırken giydiğin değil."

Nakışlar Red'in tenine baskı yaptı, sakinleştirdi. "Teknik olarak değil."

Sessizlik, sessizlik, sessizlikten oluşan dolduramayacakları bir kuyu. Ardından Neve'in titrek sesi: "Sen ne yaptın, Red?"

O da kendine bu soruyu sormuştu, birden fazla kez. Yabanorman'ın Kurt'uyla evlenmişti. Büyük, korkutucu bir şeydi bu ve aynı şeyi düşünmeden yine yapardı.

"İstemediğim bir şey yapmadım," diye cevapladı usulca.

Kız kardeşinin elleri daha da sıkı kenetlendi, parmak eklemeleri bembeyaz kesildi. Odanın karşı tarafındaki gösterişli ayna parlayarak onları kendilerine gösteriyordu. Altın ve kara, birbirlerinin yansımaları.

Neve'in gözleri kapandı. "Endişelenme." Bu bir fısıltıydı, Red'i olduğu kadar kendisini de rahatlatmaya çalışıyordu. "Beklediğimiz... *bu* değildi ama bir şeyler bekliyorduk. Bunu düzeltebiliriz."

"Ne demek istiyorsun?"

Fakat Neve'in vereceği cevap her neyse kapının açılmasıyla bölündü. Hizmetçiler Neve'in yemek odasına bir yemek arabası ittiler, üç kişilik servis takımı ve beş kişiye yetecek kadar yemek vardı. Kocaman açılmış gözleriyle dik dik pelerinine bakarak ve yüzünden kaçınarak sessizce girip çıktılar. Onlar çıkarken kapıda yalnız bir figür belirdi.

"Tilki kürkçü dükkânına geri dönmüş," dedi Arick.

Daha dik duruyordu ve biraz daha zayıftı. Red'in yokluğunda saçını değiştirmişti, boynuna kadar bukle bukle uzanıyordu. Red ayağa kalktı fakat bacakları kaskatıydı, zorla gülümseyerek Neve'in tuhaf davranışını bir kenara itti, bu daha sonra ilgileneceği bir şeydi. "Merhaba, Arick."

Arick gülümseyerek yaslandığı pervazdan ayrıldı, odanın ortasında Red'le buluşup onu kollarının arasına aldı. Kucaklama tuhaf şekilde soğuk hissettirmişti, daha önce paylaştıkları şeyle hiçbir alakası yoktu. Arick aynı zamanda farklı kokuyordu. Belki de içtiği sigarayı değiştirmişti ya da uşağı Arick'in ceplerine nane yaprakları koymayı bırakmıştı. Red bu yeni kokuya bir isim koyamadı, yalnızca soğuk olduğunu söyleyebilirdi.

"İyi görünüyorsun, Red." Arick ellerini onun omuzlarına

koydu ve Red'in çardağı hatırlayan kısmı kendini geri çekmek istedi. Pencereden giren alacakaranlık ışığı odadakileri görmeyi zorlaştırıyordu ama Arick'in bakışlarının kendisinininkileri incelediğini gözünden kaçırmadı. "Yoksa sana Leydi Kurt mu demeliyim? Duyduğuma göre Noruscan'a söylediğin unvan buymuş."

Arkasında duran Neve hiçbir ses çıkarmadı fakat omurgasından inen titreme onunkini de sarsmış gibi Red omzunun üzerinden ona baktı. İkizi oturma odasına doğru ilerleyip kanepeye çökmeden önce yarım saniye kadar olduğu yerde donup kaldı.

"Sadece Red demen yeterli," diye mırıldandı.

Arick'in gülümsemesi keskinleşti. Red'in omuzlarını bıraktı ve Neve'in yanında durmak üzere odada ilerledi. Neve onun varlığıyla gözle görülür biçimde rahatladı. Bir el onun koluna kondu, hafif ve güven veren bir dokunuş.

Red çekinerek onların karşısındaki koltuğa oturdu. "Raffe bize katılacak mı?"

Bu isim Neve'in kaskatı kesilmesine neden oldu. "Hayır."

"Raffe, Meducia'ya döndü." Arick yemek arabasının üzerindeki bir kabı açtı. Red'e bir bakış atarken gözleri parıldadı ve bir an için yeşil görünmediler. "Sülün, Red. En sevdiğin."

Koku Red'in midesinin guruldamasına neden oldu. Kale'deki kahvaltının üzerinden uzun zaman geçmişti. "Buradan ayrılması için tuhaf bir zaman gibi."

Raffe'in Neve'i taç giymesinden bu kadar kısa süre sonra terk ettiğini düşünemiyordu. Hele de Neve'in vücudunun her parçası mücadele verdiğini gösterirken ve birbirlerine karşı hisleri bu kadar açıkken. Raffe ve Neve aynı odada oldukları zaman yalnızca diğeri bakmazken gözleri birbirlerinin üzerinde olmazdı.

Raffe'in gitmiş olduğu gerçeği midesindeki huzursuzluk hissinin boğazına tırmanmasına neden oldu.

Arick, Neve'e dolu bir tabak uzattı ve o kayıtsızca tabağı aldı. "Çok uzun süredir eve gitmemişti," dedi Arick kısa ve zoraki bir kahkahayla. "Dondurucu Valleyda yerine orada olmak istediği

için onu suçlayabilir misin?" Bir tabak daha doldurdu ve Red'e doğru uzattı.

Tabağı alıp kucağında dengeledi. "Sanırım suçlayamam."

"Onu kıl payı kaçırdın," dedi Neve. "Üç gün önce gitti."

"Veda edemediğim için kötü hissettim."

Neve'in gözleri kapanıp tabağına çevrildi. Çatalını kaldırdı fakat ağzına götürmedi.

Arick içten bir endişeyle Neve'e baktı fakat bakışları Red'e döndüğünde soğuktu. Suçluluğunu hissetmiş gibi ona ters ters baktı, daha fazla suçluluk duymasını istiyormuş gibi.

Red nasıl hareket edeceğini, nasıl davranacağını bilemiyordu. Bu ilişkilerin yapıları onun yokluğunda bükülmüş, anlam veremediği şekillerde değişimler geçirmişti.

Red çabucak ve tat almadan yedi. Şaraptan bir yudum aldı: Meducia şarabıydı elbette ve bir yudumda zihnine ulaşmıştı. Red, Eammon'un Valdrek'ten aldığı sulandırılmış şeylere alışmıştı.

Eammon. Onunla ilgili her düşünce bir diken gibi batıyordu.

Pencerenin ötesinde gece çökmüştü ve eriyen mumlar tek ışık kaynağıydı. Arick'in yüz hatlarını bulanıklaştırıyor, neredeyse tanınmaz hâle getiriyordu. "Eminim bizi eğlendirecek maceraların olmuştur, Red." Şarabını yudumladı ve sandalyesinde arkasına yaslanarak yüzünü gölgede bıraktı. "Yabanorman'da ne tür berbat şeyler gördün?"

Red bir hanımefendiye yakışmayan başka bir yudum aldı. "Her şey berbat değil."

"Sanırım sen öyle olduğunu düşünmüyorsundur." Bu Neve'den gelmişti, hareketsiz ve sessizdi. Yemeğine neredeyse hiç dokunmamıştı.

Red'in kendi yemeğinin tadıysa kül gibiydi artık. Tabağını bir kenara koydu.

Arick yatıştırıcı bir biçimde elini Neve'in dizinin üzerine koydu, yalnızca bir anlığına. "Nihayetinde o kadar berbat değilse

anlat bize." Mum ışığı dişlerinde parıldadı. "Yabanorman seni aldıktan sonra daha mı az korkutucu oluyor?"

Daha çok. Ama Red bunu söyleyemezdi, hele de Neve oradayken. Yardımı yalnızca bir bıçağı bilemekle kalmasına rağmen yardımcı olmaya çalışan korkmuş Neve.

Ve bu soruda kulağa tuhaf gelen bir şey vardı. Bir ima.

"Her zaman alacakaranlık." Ses tonunun masal kitabı ritmine kaymasına izin verdi; güzel kısımları anlatıp tatsız yerleri dışarıda bıraktı. "Kale'nin duvarları yosunlarla kaplı. Evler kadar büyük ağaçlar var. Ve sis, daima sis."

Neve kocaman koyu gözleriyle onu izliyordu. Acı tatlı bir anı parçası, ikisi çocuk halleriyle ve esrik bir ilgiyle pencere camına resmedilen Yabanorman hikâyesini dinliyor. Red'in göğsünde bir şey kasıldı.

"Peki o nasıl biri?" Arick'in bakışları pelerinin üzerinde gezindi ve dudakları kıvrıldı. "Bir İkinci Kız Çocuğu'nun dönüşü görülmemiş bir şey. Birbirinizden o kadar mı nefret ettiniz?"

"Hayır." Sözcük ağzından bir anda çıktı, kayıtsız olamayacak kadar keskindi.

Arick hiçbir şey söylemedi, yüzü hâlâ gölgelerin içindeydi fakat Red onun sırttığını görebiliyordu. Onun yanındaki Neve ise dudaklarını çiğniyordu.

Yorgunluk taşlar gibi üst üste yığıldı. Şarap ve uzun, tuhaf yolculuğundan sonra gözlerini açık tutmak için çaba harcaması gerekiyordu. Red izin istemenin inceliklerini bir araya getiremedi. "Nerede uyumamı istersin, Neve? Eminim eski odam başka bir şey için kullanılıyordur."

"Kullanılmıyor." Neve'in gözleri neredeyse utangaçtı. "Tam olarak bıraktığın gibi."

Red dudağının kenarını ısırıldı.

Arick bu bir işaretmişçesine ayağa kalktı. "Kiri onunla Mihrap'ta buluşmanı istedi, Neve." Çenesindeki bir kas titreşti, gözlerinde anlık bir sertlik belirdi. "Sana eşlik edeceğim elbette."

Nihayet. Red beklenti içinde dikleşti.

“Bir saniye.” Neve’in bakışları Red’e döndü, ardından Arick’in uzattığı eli tutarak kalktı. “Önce Red’i yerleştirmek istiyorum.”

“Seninle Mihrap’a gitmekten mutluluk duyarım.” Fazla istekliydi – Arick’in yüzü karardı. Red omuz silkti. “Orada ne yapman gerekiyorsa. Böylece birlikte biraz daha fazla zaman geçirmiş oluruz.”

Cesur olmaktan uzak bir şekilde Neve’in gözkapakları titreşip kapandı, omuzlarının çökmesine neden olan yorgun bir göz kırpması. “Hayır. Şimdi olmaz.” Üzerine çöken kasvet her neyse sırtını dikleştirip onu üzerinden attı. “Ayrıca eminim çok yorgunsundur.”

Red kaybettiği bir tartışmayı gördüğünde tanırdı. Başıyla onayladı. “Yarın o zaman.”

Kraliçe ve Müstakbel Eş arasında geçen kısa bir bakış. “Yarın,” diye onayladı Neve.

Arick dönüp eğilerek Red’i selamladı. “Leydi Kurt.” Sonra koridorun karanlık ağzının içinde gözden kaybolmuştu.

Neve, Red’in yan taraftaki odasına giden kısa yolda önden ilerledi. Gittiği sabahtan beri hiçbir şey değişmemişti. Geceliği hâlâ bir köşede buruşuk hâlde duruyordu.

Eski giysi dolabı beyaz ve gümüşe boyalıydı, Kale’de Eammon’la paylaştığı odadaki eski şeyden çok farklıydı. Neve dolabı işaret etti. “Bütün kıyafetlerin orada. İhtiyacın olabilecek her şey.” Köşeye gitti ve atılmış geceliği aldı. “Yatak örtülerini *değiştirttim* en azından, keyfine bakabilirsin.”

Aralarındaki hava ağır hissettiriyordu, sanki orada beklemede olan bir şey vardı. Red artık kendisine aitmiş gibi gelmeyen odanın ortasında dururken, “Doğruyu söylüyordum, Neve,” dedi en sonunda. “Valleyda’ya geri geldim çünkü seni görmek istiyordum.”

Neve keyifsiz bir ses çıkardı. “Sadece eve dönmekten ziyade büyük bir sefere çıkmış gibi konuşuyorsun.”

“Burası artık evim değil.”

Neve’in ellerindeki gecelik sallandı, ellerindeki titremenin tek göstergesiydi bu. “Anlıyorum.” Sesi katmanlıydı, bu kelimenin düzgünce aydınlatamadığı bir derinlik içeriyordu. Fakat gözleri onunkilerle buluştuğunda içlerindeki parlaklık gözyaşı değil kararlılıktı. Geceliği ona verdi. “Sabah görüşürüz. O zaman Mihrap’a gidebiliriz.”

Neve odadan neredeyse kaçarak çıktı, etekleri kapı eşiğinde kayboldu. Red geri döndüğünden beri ilk defa Valleyda’da yalnız kaldı ve havanın kendisi bile düşmanca hissettirdi.

Gecelik üzerine tam oturdu fakat kumaş kaşındırıyordu. Yatağı gül kokuyordu, artık alışık olduğu kahve ve yaprak kokusundan çok farklıydı. Red eğri bir yapboz parçasıydı, değişiklikleri neredeyse görölmeyecek kadar küçüktü fakat bıraktığı yere uyum sağlamasına engel olmaya yetiyordu.

Yine de onu karanlığın içine çeken bitkinliğin etkisiyle neredeyse gözlerini kapatır kapatmaz uykuya daldı.

28

Red artık Eammon'un hareket edişini tanıyordu, uyuyormuş gibi yaptığı zamanlarda onları sınıflandırmış, yarı açık gözkapaklarıyla gözlemlemişti.

Bu odada hareket eden şey her neyse Eammon değildi.

Havada ters bir koku vardı, çiçekler ve yağmur gibi. Hareketler kesildi, feminen ve yabancı bir şey fısıldadı.

Red dişlerini göstererek koltuktan fırladı, parmakları pençe gibi kıvrılmıştı.

Beyaz duvarlar, gümüş bir parlaklık ve üç hizmetçinin korku dolu yüzleri. Orman yok. Kale yok.

Eammon yok.

Ona en yakın duran hizmetçi kız kendine gelerek uysal bir gülümsemeye sırtını dikleştirdi. Reverans yaptı fakat gözlerinde hâlâ köşeye sıkışmış bir avın bakışı vardı. Arkasındaki diğer iki hizmetçi ellerindeki çarşafı göğüslerinde tutarak o Yabanorman'dan çıkmış vahşi bir yaratıkmış ve onlara saldırabilirmiş gibi baktılar.

Eh. Tamamen yanıldıkları söylenemezdi.

Red dolaşmış saçlarını gözlerinden çekerek gülümsemeye çalıştı. Bu onları yalnızca daha da korkutmuşa benziyordu.

İlk hizmetçi cesaretini toplayıp konuştu. "Günaydın, Leydi Kurt. Kraliçe hazır olduğunuzda onunla bahçede buluşmanızı istiyor."

Doğru. Nihayet Mihrap'ı göreceği gün bugündür. Neve'in ne yaptığına ve bunu nasıl düzeltereğine bakacağı gün.

Düzeltiltiğinde onlardan geriye ne kalacaktı? Aralarındaki alınıp tekrar birleştirilecek şey ne olacaktı?

"Kahvaltı masanın üzerinde," diye konuşmaya başladı diğerlerinden biri, cesaretleri ortak bir şey gibiydi. "Kıyafetler de giysi dolabında."

"Teşekkür ederim." Red sarsakça ayağa kalkıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Üçü ona gerçekleşmiş bir efsaneymiş gibi şaşkın şaşkın bakıyordu, sanki onun var olduğuna tam olarak inanmıyorlardı.

Bu hissi hiç özlememişti.

Pelerini etrafını sardıkları sandalyenin sırtında duruyordu ve hizmetçilerin ona yönelen bakışları fısıltılarının konusunun bu olduğunu doğruluyordu. Bakışları sessiz bir konuşma paylaştı, ardından ilk konuşan hizmetçi Red'e döndü.

"Farklı bir pelerinle döndüğünüzü duyduk," dedi, kenetlenmiş ellerine rağmen sesi sabitti. "Nakışlı bir tane. Bir düğün pelerini gibi."

Elbette duymuşlardı. Sarayda onu sergileyerek dolaşmış, Noruscan'e kendisine *Leydi Kurt* diye seslenmesini söylemişti. Deneyimli saray dedikoducuları bunlar arasında bağlantı kurmuş olmalıydı. Red yorgun bir hâlde başıyla onayladı.

Üç çift göz daha da açıldı, bu Red'in mümkün olduğunu düşünmediği bir şeydi. Birbirlerine baktılar, ne yapacaklarını bilemez gibiydiler, ardından şimdiye kadar suskun olan hizmetçilerden biri öne doğru minik bir adım attı. "Yani siz... Kurt'la evlendiniz mi?"

Ses tonunda *Kurt* ve *canavar* kelimeleri yer değiştirebilirdi. Red kaskatı kesildi fakat kısa bir süre önce o da aynı şeyi yapardı. Tarihin böyle çarpıtılması hiç adil değildi.

"Evlendim." Red giysi dolabına doğru ilerledi. Hizmetçi kızlar tek bir vücut gibi hareket ederek bir balık sürüsü gibi geri çekildi.

Cesur olan tekrar konuştu. "O kötü değil mi?"

"Hayır." Red elinin kapandığı ilk elbiseyi çıkardı. Orman renklerindeydi ve ona yara izlerini hatırlatan beyaz bir iple işlenmişti. "Herhangi başka bir adamdan daha kötü değil. Çoğundan çok daha az kötü."

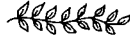
Sessizlik. Red onlara bakmadı, yüzlerindeki ifadelerin şaşkınlık mı inanamama mı yoksa ikisinin arasında bir şey mi olduğunu görmek istemiyordu. "Gidebilirsiniz. Kendim giyinebilirim."

Etekler hışırdayarak kapıdan çıktı fakat cesur olan eşikte oyalandı. Red döndüğünde geri çekilmedi, gözleri kısıldı. "Size İkinci Kız Çocukları'nın neden Yabanorman'a gitmek zorunda olduğunu söyledi mi?" diye sordu. "Gerçeği?"

Bazı şeyleri açıklamak fazla zordu. Bazı şeyler kırılğan inancın sırtlayamayacağı kadar ağırdı. Ve bunu denemeye vakti de yoktu.

"Çünkü canavarlar gerçek," dedi. "Ve bazen Kurt'un bile yardımına ihtiyacı oluyor."

Hizmetçi kızın gözleri kocaman açıldı. Kısa ve beceriksiz bir reverans yaptı ve kapıdan çıkıp kayboldu.

Valleyda'da çiçeklenme dönemi her zaman kısa sürerdi, yaz mevsimi kuzey soğuğu yüzünden kısa kesilirdi ve sonbahar yaklaştığında etraf genelde yeşilden ziyade kahverengi olurdu. Buna rağmen bahçenin neredeyse tamamen cansız olması garipti. Çalılar sivri çubuk yığınlarından ibaretti; çiçek tarhlarında yalnızca kuru otlar vardı. Genellikle ilk kar yağana kadar yaşayan dirençli çiçekler bile pörsümüştü ve neredeyse renksizlerdi.

Neve çorak bir çardağın altında bekliyordu. Gözlerinin altındaki yorgun gölgeler göze çarpıyordu fakat Red'i gördüğünde dudakları bir tebessümle titreşti. "İyi görünüyorsun."

Neve'in odasındaki el yıkama çanağından yararlanıp çenesindeki tozu kiri silmiş ve saçındaki dolaşıklıkları çözmüştü.

Uzun süredir ilk kez kendini görme amacıyla bir aynaya bakmıştı ve farklılıklar ortadaydı. Gözleri o kadar çukurlu değildi. Dudakları o kadar ince değildi. Omuzları, üstlerinde bir yük varmışçasına eğriydi. Bu ona Eammon'u hatırlatmıştı ve bir süre gözlerini kapatmak zorunda kalmıştı.

Red alaycı bir reverans yaptı. "Bir elbise giymeyeli uzun zaman oldu," dedi kollarındaki nakışları çekiştirerek.

"Bir masaldan fırlamış avcı gibi giyinerek yeniden ortaya çıktın." Neve başını iki yana salladı, dudakları alaycı bir sırıtışla büküldü. "Hiçbir saray mensubunun bu utanmazlık karşısında bayılmamasına şaşırdım."

"Utanmazlık olsun ya da olmasın, masallardan çıkmış bir avcı gibi giyinmek çok daha elverişli."

Sırtına kayboldu. "Yabanorman'da dolaşmak için öyledir sanırım."

Ses tonu ortaya bir çizgi çiziyordu. Red cesaretini yitirdi.

Neve patikada yürümek üzere döndü ve Red de onun yanında yola koyuldu, sessizlikleri sonbahar havası kadar soğuktu. Yanından geçerlerken kuru bir çalılığın dalları kolunu çizdi. Yaprakların solduğunu neredeyse *görür* gibiydi, ayların çürümesi saniyelere sığdırılmıştı. Tuhaf bir koku burnunu gıcıkladı, soğuk ve bir şekilde tanıdıktı. Onu çekiştiriyordu, tanuması gereken bir şeydi fakat Red bunların hepsini bir araya getirmeye çalışsa da bir sonuca varamadı. "Sorunları ne?"

Neve'in omuzları kaskatı kesildi ama sesi ılımlıydı. "Zor bir sonbahar oldu."

Sonbahar daha yeni başlamıştı fakat Red bundan bahsetmedi. Çalıdan kaldırım taşlı yola bir yaprak düştü. Kaşlarını çatıp ayağıyla onu dürttü. Yaprak büzülüp toza döndü ve geride ölü bir şeritle çevrili kuru bir iskelet bıraktı.

"Bahçe pek bir şeye benzemiyor, biliyorum," dedi Neve. "Muhtemelen onu düzeltecek birini bulmalıyım. Ama bu yoldan kimse geçmiyor, tabii Mihrap'a gitmiyorlarsa."

Mihrap'ın bahsi ikisinin de vücutlarını daha dikleştirip ve birbirlerinden uzaklaştırmış gibiydi. Aralarına bahar zamanı kırağı gibi parlak ve hassas bir sessizlik çöktü.

Neve uzanıp elini tuttuğunda avucu terden kayganlaşmıştı. "Niyetim hep seni kurtarmak oldu." İçtenliği keskindi. "Yaptığım her şey, hepsi seni kurtarmak içindi."

"Neve, söyledim sana." Red'in sesi yatıştırıcıydı, sahte bir biçimde nazikti ve bundan nefret ediyordu. Neve de onunla sayısız kez aynı şekilde konuşmamış mıydı? Bir tuzakta debele- nen ve durumu yalnızca daha da kötüleştiren bir hayvan gibi? "Kurtarılmaya ihtiyacım yok. Eammon iyi bir adam ve bana ih- tiyacı var. Bunu neden yaptığını anlıyorum ama Yabanorman'a zarar vermek--"

"Sana da zarar veriyor." Red, Eammon'un adını söylediğin- de Neve'in gözleri kapanmıştı. O hâlde durmaya devam etti. "Yabanorman'a zarar vermek sana da zarar veriyor."

"Evet." Red başka ne diyeceğini bilemiyordu.

"Bunu beklemeliydim." Neve yavaşça elini bıraktı, bir şeyi bir mezara indirir gibi. "Ormanın seni kolayca bırakmayacağı konusunda beni uyarmaya çalıştılar. Baba veya oğul olması fark etmiyor, Yabanorman, Kurtları canavar yaptı ve şimdi Kurt seni de ormana dolaştırdı."

"Eammon parçası olmadığı bir anlaşma için Yabanorman'a esir olmaktan başka bir şey yapmadı." Red elbise kolunu yakala- dı ve Mühür'ünün güneş ışığında parıldaması için yukarı çekti. "Eğer bu onu bir canavar yapıyorsa beni ne yapıyor?"

Cevap yoktu. Aralarındaki hava neredeyse titreşiyordu.

Neve'in gözaltlarındaki gölgeler derinleşti, iç çekişi omuzla- rını düşürdü. "Mihrap'ı görmek istemiştin."

Öfkesinin heyecanıyla bunu neredeyse unutmuştu. Red ba- şıyla onayladı fakat elbise kolunu aşağı çekmedi. Mühür'ünün mürekkep izi kadar somut ve belirgin filizleri derisinin altında kıvrılıyordu.

“Hadi öyleyse.” Neve tekrar yola koyuldu ve eskiden çiçekli olan dikenli çardaklar altında ilerledi.

Kemerli taş girişin hemen önünde durdu ve omzunun üzerinden Red’e baktı. Yüzündeki duygu girdabını çözümlemek zordu: hüznün, umut, korku ve rahatlama. “Bir mum yakmalısın.” dedi usulca. “Dua etmelisin.”

“Dua etmek istemiyorum.”

Neve’in boynundaki dar kolon bir yutkunmayla hareket etti. “O zaman benim için yap.” Karanlığın içinde kayboldu.

Red gözlerini kapatıp titrek bir nefes aldı. Neve’in arzusu buyusa bir mum yakabilirdi. O yanarken Krallara sövdüğünü onun dışında kimse bilmezdi.

Mihrap’ın içine adım attı.

Farklı hiçbir şey yoktu. Belki de bunun kolay olacağını, bulup tersine çevirmesi gereken şeyin anında kendini göstereceğini düşünerek aptallık etmişti.

Fakat tekrar baktığında hafif değişimler gördü. Mihrapların çıkıntılarında, Gaya’nın mermer ayaklarında koyu gri mumlar titreşiyordu. Red yüzünü buruşturdu, onların kan kırmızı olduğunu hatırlıyordu. Heykelin arkasındaki karanlık, tül perdesi ve gözcü parçalarıyla o ikinci oda bir şekilde eskisinden daha derin görünüyordu. Sanki mağara daha da büyümüştü.

Ve Neve ortalarda yoktu.

Endişe boğazına tırmandı. İkinci Kız Çocukları ve Beş Kral işlemleri arasında sessizce ilerledi. “Neve?”

“Buradayım.” Kız kardeşinin sesi heykelin arkasından yükseldi, perde yüzünden boğuktu. Bu ona gitmesinden önceki günü hatırlattı. Sabah ışıklarının aydınlattığı kemerin altından hızla içeri giren, ona son bir kez kaçması için yalvaran Neve, eriyen mumlar ve hırıldayan sesi.

Red şimdi kaçmak istiyordu.

Mihrap’ın içinde ihtiyatla ilerledi. Perdeyi kaldırdı, onu çerkerken mum ışıkları ellerinin üzerinde titreşti.

Ardındaki mağara muazzamdı, daha önce olduğundan çok daha büyüktü. Fakat karnının derinliklerine bir şok dalgası salan ve ağzının açık kalmasına sebep olan şey bu değildi.

Gözcülerdi.

Çürüyen ve gölgeler damlatan kökler karanlık tavanı kaplar-ken taş zeminden dallar çıkıyordu, ters yönde büyüyen bir or-
man. Kızıl lekeler kemik beyazı ağaç kabuklarının üzerinde izler bırakmıştı, el izlerine benzer lekeler.

Kayalara sabitlenmiş, kanla sulanmışlardı. Gölge Topraklar'ı oluşturan hapsedilmiş sihir özgür kalabilsin diye tersine çevri-
len, çarpıtılan gözcüler. Alınıp bir dehşete çevrilen Yabanorman, sakladığı karanlıkla lekelenen, parçalamp *hasat edilmiş* güç.

Red'in göğsünün derinlerinde, içindeki orman parçası bir matem tuttu, kemiklerini titreten ve kaslarını uyuşturan sessiz bir çığlık.

Taş zemin acıtana kadar dizlerinin üzerine düştüğünü fark etmedi, güçlü olmasına rağmen Yabanorman'dan yankılanan acıyla kıyaslanamayacak bir sızıydı. Kulaklarının etrafında tiz bir ağıt yankılandı, Red ve gözcüler koro hâlindeydi.

"Gördün mü?" Kiri'nin sesi soğuk ve kayıtsızdı. Red onu göz-
yaşlarının bulanıklığının ardından görüyordu, soluk ağaçların önünde ağaç kabuğu ve kanla aynı renkte beyaz bir ten ve kızıl saçlardan oluşan bir çizik. "Burada, korumuzda daha belirgin olacağını biliyordum. Yabanorman hâlâ onun içinde, Neverah ve Red'i geri istiyorsan onu kesip çıkarmamız gerekecek." Gözleri parıldadı ve bir avcının kiler gibi ona sabitlendi. "Bu lanetli ormanı daha da zayıflatacak, çapasını kaybedecek. Bu bir lütuf olabilir."

Neve'in suratu asıktı fakat dudakları kararlı bir çizgi hâlini almıştı ve gözleri hazin bir sevgiyle parlıyordu.

Bütün bunları çok daha kötü bir hâle getiriyordu o sevgi.

"Yapamazsın." Red kafasını iki yana salladı ama bu hareket merkezindeki bükülen sihir sicimine karşı acı vericiydi. "Neve, bunu yapamazsın."

Kafalarının üzerindeki köklerden damlayan gölgeler tısladı, sıvı çürükler. Yere düşen her damlayla birlikte Kiri'nin ve Neve'in bileklerindeki damarlar simsiyah oluyordu.

Ve Neve'in bir cevabı yoktu.

Gümüş bir parıltı: Kiri kıyafet kolunun içinden bir bıçak çıkarmıştı.

Bıçağı havada tutarak öne doğru süzüldü, ardından onu Red'in koluna savurdu. Akı, yuvarlanarak kaçacak ve bıçağın fazla derine girmesine engel olacak kadar yerindeydi fakat bıçak onu kanamasına yetecek kadar kesmişti. Diğer elini üzerine kapattı, Eammon'un sesi zihninde yankılanıyordu: *Ağaçların tadını alabileceği yerlerde kan akıtma.*

Aniden tersine çevrilmiş korucuların ağıtı sustu, sanki hepsi kesiği duymuştu.

Kanının kokusunu alabiliyorlardı. Kiri, Red'in elini kesiğin üzerinden çekti ve ona dikkatle baktı. "Bu doğru olamaz," diye mırıldandı, sesinin ölçüsü akli başında ritminden uzaklaşıyor, sesi gittikçe tiz bir hâle sivriliyordu. "Bu doğru olamaz! Bütün İkinci Kız Çocukları ormana bağlıdır!" Bıçağı tekrar kaldırdı.

"Kiri!" Neve'in sesi onu gizli bir yerden çıkarmak zorunda kalmış gibi gergindi. Her bir hattından kararsızlık okunuyor, fikirleri vücudunun yetişemeyeceği bir hızla değişiyordu. Elleri uzanmış, gözleri kocaman açılmış, bileklerinde toplanan bir karanlık.

Fakat Red'in, bunun Neve'in istediği bir şey mi yoksa kontrolünden çıkan bir şey mi olduğuna karar verecek vakti yoktu: Tersine çevrilmiş gözcülerin sessizliğini dinliyor, Eammon'un sesini hatırlıyor ve hızla bir plan yapmaya çalışıyordu.

Kiri hiddetlendi. "Lanet kökleri bulmak için yüreğine kadar kesmem gerekirse--"

Red uzandı ve Kiri'nin tepki veremeyeceği bir hızla bıçağı kaptı. Dişlerini göstererek bıçakla avucu boyunca, neredeyse kemiğinin parıltısı görünecek kadar derinden bir kesik açtı. Bunu

yalnızca bir kez yapmıştı ve ne kadar kana ihtiyacı olduğunu bilmiyordu. Ardından, bir hayvan sesiyle hırlayarak elini yere vurdu. "Hadi!" diye bağırdı Yabanorman'a. "İstediğin bu değil miydi? Al beni! İhtiyacın olan kahrolası şeyi al!"

Anlık bir tereddüt oldu, sanki Yabanorman'ın kendini sorgulaması, Red'in sunduğu şeyi nasıl kullanacağına karar vermesi gerekmişti. İçinde taşıdığı parçası, sihir tohumu filizlenip bir kararsızlıkla tekrar soldu.

Ve Red bir şekilde anladı, Yabanorman'ın ihtiyacı olan her şey bundan ibaret değildi. Bu, köklerinin üzerindeki kesilmiş bir elden daha karmaşıktı. Hâlâ tam olarak kavrayamadığı bir parça vardı, yalnızca iyileştirmenin ötesinde bir gereksinim: ağaçların ve İkinci Kız Çocukları'nın dolaşık ve karmaşık denkleminde yeni bir etken. Red onun ne olduğunu ve neye mal olacağını *tam olarak* anlayana ve yine de ona verene kadar ormanın almayacağı bir şey.

Red ağaçların arasından sıyrılıp çıkarken, *Kararını bekleyeceğiz*, demişti. Açıklıktaki gece ormanın verdiği karar. Yabanorman daha önce de almıştı, ona ait olmayanı almıştı ve bu hiçbir zaman yeterli olmamıştı. Red'in kararını bekliyordu ve bu karar ne anlama geldiğinin tamamen bilincinde verilmeliydi, panik dolu bir çaresizlik anında değil.

Sihrinin tohumu daha da derinlere kıvrıldı, aşağı ve dışarıdaki ormandan uzağa. Bekleyecekti.

Bunların hepsi bir sağanak gibiydi, dört senedir taşıdığı tuhaf güç parçasından gelen bir bilgi akını. Red bundan bir anlam çıkaramadı, şu anda değil, bu yüzden kanlı elini kaya tozlarını damarlarında hissedebilecek kadar sertçe yere bastırmakla yetindi.

"Sapkın." Kiri bıçağı almaya yeltenmedi. Ellerini uzattı, damarlarında soğuk ve karanlık toplanıyordu. "Dinsiz, kafir şey."

Red eli hâlâ yerdeyken, gözlerini sımsıkı kapattı ve o donuk, tersine çevrilmiş sihri bekledi.

Fakat gelen hiçbir şey olmadı. Yalnızca boğuk bir gurultu.

Arkasına baktı: Kiri havada asılı duruyordu, Neve'in elleri boğazının her iki tarafına kenetlenmişti. Kiri'nin kullandığına tank olduğu aynı karanlık, kız kardeşinin ellerinde de toplanmıştı, ürpertmeye yetecek kadar soğuktu.

"Neve?" Red'in sesi çok zayıftı.

İkizinin yüz ifadesinde bir mahcubiyet yoktu. Karanlık, gözlerinin beyaz kısımlarını ele geçirerek irislerini siyaha boğmuştu; gözkapaklarının altındaki damarlar kapkaraydı. "Seni bırakmayacağım." diye hırladı dişlerini göstererek. "Seni ona bırakmayacağım. Red ama olmaz... bu şekilde de olmaz."

Hareketsizlik. Red'in eli hâlâ yerdeydi, kanlar elinden dışarı ve çarpık gözcülerin içine doğru sızıyordu. O ve kız kardeşi birbirlerine bakıyordu, damarları siyah ve yeşil kaplıydı.

Derken bir gümbürtü oldu.

Tavandaki kökler titredi ve onları tutan kayadan fırlayarak etrafa tozlar saçtı. Gözcüler şişmiş, şekilsiz ağaçlardan önceden oldukları dallara geri dönerken altın, fosforlu bir ışık gölge çürüğüyle kaplı ağaç kabuğunun altında kıvrılarak karanlığı, kanı emen bir sargı bezi gibi topladı. Bir gölge damlası yönünü değiştirip tekrar yukarıdaki köklerin içine sızmadan önce Red'in suratının önünde donup asılı hâlde titreşti, kendini düzelten tersine çevrilmiş sihir.

Bu Neve'in kavrayışını zayıflattı ve derisinin altındaki koyu renkli damarları titretti. Elleri aşağı düştü ve şimdi onun donuk kavrayışından kurtulmuş olan Kiri bir feryatla ona saldırdı.

"Bunu durdurmayacaksın!" Kiri bunu bağırarak söyledi, gözleri ıslık ıslık, içlerindeki her şey çılgın ve boştu. "Bizi dinsiz bırakmayacaksın!"

Saldırmak üzere elini kaldırarak o titreşen karanlık güçten parçalar topladı fakat sonra yukarıdan bir kaya düşerek onu yüzüstü devirip görüş açılarından çıkardı. Neve bir toz bulutunun içinde kaybolarak yana yığıldı, gözleri yukarı yuvarlanmıştı.

Kökler tavandan ayrılarak onun dengesini bozdu; kayalar-

dan çıkan kuru dallar geri çekilirken zemin titredi. Çıkan ses bir deprem gibiydi ve kıyamet kopuyormuş gibi hissettirmişti. Red'in gözleri kararmaya başladı ve eli zeminin üzerinde kan izleri bırakırken yanağı kırılan taşlara çarptı. İsteddiği tek şey dinlenmek, hareketsiz yatmaktı...

Başka bir kaya daha düştü ve Red'in kesik olmayan elinin üzerine indi. Kemikler kırılırken bir çığlık attı fakat hareket etmesini sağlamaya yetecek bir şok yaratmıştı bu. Adrenalin kayayı itmesine ve sendeleyeni ayaklarının üzerinde yükselmesine yardım etti. Yalpalayarak kız kardeşini son gördüğü yere doğru ilerlemeye çalıştı. "Neve!"

Kırılan zemin dışında bir cevap, çatlayan taş dışında bir ses yoktu. "Neve!" Boğazından ezilmiş elindeki kemikler kadar keskin bir hıçkırık yükseldi.

Tavan daha fazla dayanmazdı. Daha büyük parçalar düşüyor, zeminde parçalanıyordu ve giriş, çevresinde biriken yıkıntılarla hızla daha da küçülüyordu. Red başka bir hıçkırığı daha yuttu ve dar geçide doğru atılarak kanlı ve parçalanmış taştan İkinci Kız Çocukları'nın ve yanan mumların yanından geçti.

Dizleri Mihrap'ın dışındaki kaldırım taşlarına çarptı. Ayağa kalkmaya çalıştı, başaramadı. Dişlerinin arasından bir çığlık tıslayarak çıktı, acı ona dalgalar hâlinde çarpıyordu.

"Redarys?"

Arick sonbahar güneşinde çömelirken botları Red'in görüşünü kapladı. Sesi sert ve keskindi. "Ne yaptın sen? Neve nerede?"

Red cevap vermedi. Bunun yerine Arick'in arkasındaki kaldırım taşlarına odaklandı. Orada olmayan şeye. Acısı ona berraklık kazandırmış, sesindeki gerçeği cırılçıplak soymuştu. "Senin bir gölgen yok."

Arick duraksadı. Ardından Red şakağında keskin bir şey hissetti ve dünya karardı.

29

Kehribar gözler ve yumuşak bir ağız, parmaklarının arasında koyu renk bir saç. Red uyanmayı hiç istemiyordu, soğuk su boynundan aşağı damlarken ve taşlar sırtına batarken bile. Fakat ayıldı ve Eammon'un hayali kaybolup onun yerini acı alırken gözlerini sıyrıp açtı.

Nemli kaya duvarlar, demir parmaklıklar. Bir zindan.

Valleyda sarayının altında zindanların olduğunu biliyordu fakat kullandıklarını hiç hatırlamıyordu. Tavan kafasının yalnızca birkaç santimetre üzerinde başlıyordu ve ışık kaynağı sadece tek bir duvar şamdanıydı. Loşluğun içinde dar, nemli bir koridorun diğer tarafındaki başka bir hücreyi zar zor seçebiliyordu. Parmaklıkların ötesinde gölge yığınları gizleniyordu.

Red cesaret edip eline baktı. Korkunç açılardan oluşan bir karmaşa, derisinin altındaki her şey ters şekillerde bükülmüştü. Kestiği diğer eli kıpkırmızı, kızgın ve kanla yapış yapıştı. Acı çalkalanıp mide bulantısına dönüştü, öğürdü fakat çıkan hiçbir şey olmadı.

Dişlerini gıcırdatarak yaralı elini duvara koydu. Arkasında, yukarıda yetişen şeylerin derinlerdeki köklerini hissedebiliyordu: toprağın içinde ilerleyen çimler ve otlar. Titrek bir nefesle parmaklarını yavaşça bükerek göğsündeki ince sihir buklesini çekiştirdi ve yalnızca denemek için onları kendine doğru çekmeyi başarabilecek mi diye baktı.

Sihir belli belirsiz uyandı. Hissedecek kadar fakat kullanacak, duvarın arkasında yetişen şeyleri etkileyecek kadar değil. Eli aşağı düştü.

Gözlerini sımsıkı kapatarak acının parçaladığı düşünceleri alıp onu buraya getiren yolda birleştirdi. Neve'i soran Arick. Şakağına inen botu. Onu bir zindana, kimsenin onu aramayı düşünmeyeceği bir yere getirmişti.

Ve onun bir gölgesi yoktu.

Çaresizlik hissi boğazının dibinde uğuldadı. Kırık olmayan parmaklarını tekrar bükerek başarısız bir biçimde güç parçasını ikna etmeye çalıştı.

"Duvarlar yüzünden."

Arick titreşen meşale ışığıyla aydınlatılmış nemli koridorda elleri arkasına bağlanmış hâlde uzun adımlarla yürüdü. Hareket ediş şekli farklıydı; eskiden, Arick dünya onu bekleyecekmiş gibi yürürdü, rahat ve gayretsizce. Şimdiyse duruşu neredeyse bir askerin esas duruşuna benziyordu. Loş ışık ise onun gölgesi hakkında hiçbir şey söylemiyordu.

Red kupkuru boğazıyla yutkundu. "Ne?"

Arick parmak eklemleriyle kayıtsızca parmaklıkların yanındaki duvara vurdu. "Bu sihri köreltiyor. Nasıl olduğundan emin değilim açıkçası. Valchior çetin bir hükümdardı ve eskiden serbestçe kullanılabilir olduğu zamanlarda hiç kimsenin gücü çağırmada ondan daha iyi olmasını istemiyordu. Hâlâ istemiyor." Ellerini tekrar arkasına götürmeden önce bir vuruş daha. Neme rağmen görkemliydi. "Ne olursa olsun sırlarını geri kalanımızla paylaşmadı."

Red'in başı ağrıyordu ve Arick'in saçmalıkları daha sert zonklamasına neden oluyordu. "Beni tekmeledin."

"Evet." Üzgün görünmüyordu. "Neve'i incittin."

Neve. Red bakışlarını kaldırdı, umut keskin ve aniydi. "Hayatta mı? Oradan çıkabildi mi?"

Arick cevap vermek için ağzını açtı fakat başka bir ses ondan önce davrandı. "Senin sayende değil."

İnce bir figür geçici ışığa doğru bir adım attı. Kiri. Boğazında, Neve'in onu yakaladığı iki tarafında maviye çalan iki el izi vardı; bu, sesinin fısıltılı ve hırıltılı çıkmasına neden oluyordu. "İşe yarar olmanın üzerinden uzun zaman geçti, İkinci Kız Çocuğu. Artık bir yükten başka bir şey değilsin."

"Kiri." Arick'in gözleri renksiz bir parıltıdan ibaretti. "Çuğu."

Red'in bütün vücudu ızdırap verici bir düğümdü. Arick'in yüzünü inceleyerek orada bir çeşit sıcaklık, tanıdığı adamdan herhangi bir parça aradı. Fakat Arick ona kafesteki bir hayvanmışçasına bakıyor, acısını yalnızca belirsiz bir merakla izliyordu.

Onun arkasında, yarı aydınlık hücredeki gölge yığını kıpırdadı.

Red'in gözleri yaralı ellerinin zonklaması karşısında sımsıkı kapandı. "Neve hayatta." Eğer bunu bir soru gibi söylemezse cevap *hayır* olamazdı. "O iyi."

"Neve güvende." Arick'in sesinde tuhaf, yumuşak bir ton vardı. "Elimden geldiği kadar güvende."

Bu, en azından bir rahatlama seline neden oldu. "Ben neden buradayım? Burası neresi?"

"Tanrılarımıza karşı çalışan şeyler için bir yer." Kiri'nin dudağı küçümsemeyle yukarı kalktı. "*Senin* gibi şeyler."

Arick'in çenesi gerildi.

"Onları kurtaracağız." Kiri'nin gözleri, kutsallığı seyreden birinin ışığıyla zindanın küflenmiş ve dökülen tavanına yükseldi. Eli, yüreği bir bebek gibi kucağında tutabileceği bir şeymişçesine göğsüne yükseldi. "Burada olduğuna göre, *senin* boş olduğunu ve Kurt'un tek başına kaldığını bildiğimize göre. Yabanorman'ı zayıflatık, onların zamanı çok yakın. Krallarımız nihayet geri dönecek ve mükâfatımız çok büyük olacak." Huzursuz gözleri Arick'e döndü ve başı reverans yapmak için büküldü. "*Bütün* Krallarımız, kanlı canlı olarak."

Arick'in dudaklarının duruşunda bir hoşnutsuzluk okunuyordu fakat hiçbir şey söylemedi. Yabanorman ve Beş Kral hakkında mümkün olduğunca az düşünmeye özen gösteren Arick.

Kutsal addedilen şeylere karşı hiç tahammülü olmayan Arick.

"Kralları geri istemezsiniz." Red zonklayan başını iki yana salladı. "Eammon dedi ki--"

"Der tabii." Arick gözlerini devirdi. "Çocuk da tıpkı babası gibi, alımlığı asillikle karıştırıyor. Gaya'yla birlikte aptal planlarını kurduklarında Ciaran'a işlerin kötü sonuçlanacağını söylemiştim. O da hiçbir zaman dinlemedi."

Acı kafasında hareket ediyor, bütün bunları çözümleyip bir anlam vermek için ihtiyacı olan yeri kaplıyordu. Fakat Ciaran'ın bahsi bir diken gibi zihninde kaldı ve gözleri kısıldı. Eammon'un babasından bir arkadaşmış gibi bahsediliyordu.

Veya bir rakip.

"Çocuk kontrolünü geliştirdiği için şanslısın," diye devam etti Arick. "Kökleri diğerlerinden uzak tutmaya çalıştı ama Yabanorman en sonunda istediğini aldı. Sen bu konuda bir seçeneği olan ilk kişisin." Gözleri kısıldı. "İstediğin zaman oradan ayrılıp kız kardeşini kalp kırıklığından kurtarabilirdin. Senin içinde hiçbir zaman bir fark yaratacak kadar Yabanorman olmadı. Senin köklerin yok, Redarys. Kemik ve kandan ibaretsin."

Arick aynı seviyede olmaları için çömeldi. Muhakkak loş ışıık ve zihninin bulanıklığından olmalıydı fakat gözleri tuhaf görünüyordu, tam olarak doğru renkte değildi.

"Kurtarılmama izin vermeyeceksin." Tam olarak doğru olmayan gözleri Red'in gözlerini inceledi. "Bana söylediği şey bu. Onun tarafından ya da Neve tarafından. Kendini kurban etmeye kararlısın."

"İzin ver kurban olsun o zaman." Kiri'nin sesinde ve pençemsi ellerinde bir hararet vardı. "Tek faydası Kraliçe'yi hizaya getirmektir ama onu bile yapamadı." Boğazındaki el izlerini gösterdi. "Kız delirdi, bizim--"

"Kiri." İsmi söyleyişi bir tokat gibiydi ve Başrahibe korkmuş bir çocuk gibi ellerini indirdi. Gözleri küçük buz parçalarından farksızdı.

“Onu burada tutacağız,” diye devam etti Arick. Bir duraksa ma, ardından ses tonu yumuşadı. “Neve şimdiden çok şey kaybetti. Kız kardeşini de kaybetmesine izin vermeyeceğim.”

Bu onu rahatlatmalıydı fakat Arick’in yüzü apaçık gösteriyordu, Red’i kurtaran tek şey Neve’di. Bunda acı, sivri uçlu bir ironi vardı.

“Ayrıca,” diye mırıldandı Arick neredeyse kendi kendine, “hâlâ faydalı olabilir. Bunun işe yaraması için Kurt’un tamamen teslim olmasına ihtiyacım olacak.” Gözleri şamdanın ışığını yansıtarak buz gibi ışıldadı. “Kurt anlaşma yapmaya yabancı değil.”

“Arick.” Bu bir fısıltı, bir yalvarıştı. Red’in çatlamış dudaklarının tadı bakır gibiydi. “Anlamıyorum.”

Arick’in arkasında diğer hücrede gölgeli varlık hareket etti. İnledi.

Kiri döndü ve saldırmaya hazırlandı fakat Arick elini havaya kaldırdı. “Hayır.” Gözleri rahibeden ayrılıp Red’e döndü, düşünüyordu. Ardından omuz silktili. “Bırak görsün. İllüzyonu korumaktan yoruldum.”

Arick’in kolu aşağı düştü ve yüz hatları duman gibi gölgeler sızdırarak değişti.

Kafasına aldığı darbenin görüşünü etkilediğinden emin olarak Red gözlerini kırptı. Ama Arick’in yüz hatlarının akması ve birleşmesi devam etti, kurumamış bir tuvalin üzerine dökülen su gibiydi. Kısa, koyu renkli bir sakalla biten Arick’inkinden daha sivri bir çene. Omuzlarını geçen, kahverengi ve altın tonları arasında uzun saçlar. Soluk bir ten, mavi gözler. Yakışıklı ama zalim bir biçimde.

Arick olmayan omuzlarını esnetti, Red’in dehşete düşmüş ifadesi karşısında dudağının kenarı hafif bir gülümsemeyle yurkarı kalktı. Onun yanında Kiri’nin dişleri yırtıcı bir parlaklıkta ışıldıyordu. “Ona adını sor,” diye fısıldadı hiddetli ve alçak bir sesle. “Ona adını sor ve karşısında titre.”

Adam ona sınıtı. “Bence biliyor.”

“Solmir.” Sesi boğuk çıkmıştı, kesin çıkmıştı.

Beş Kral'ın en küçüğü başıyla onayladı. "Zeki." Yana doğru bir adım attı ve elini arkasındaki hücre parmaklıklarına doğru kraliyetten biri gibi salladı. "Ancak seyirci arzulayan biri daha var, İkinci Kız Çocuğu."

Gölgeler, adam onlara izin vermişçesine bütünleşti ve bir vücut oluşturdu. Tanıdık gözler meşale ışığında kapanıp açıldı. Kan ve kire bulanmış tanıdık bir yüz. Arick'in çizikler içinde, parmaklıklara kapanmış elleri. "Red?"

Red bir ses çıkarmaya, ona seslenmeye çalıştı fakat çıkarabildiği tek şey bir hıçkırıktı. Kanayan eli ağzına kapandı. "Arick," diye fısıldadı, gözyaşı izleri yanaklarından kir ve tozları temizlemişti. "Arick, ne yaptın sen?"

"Yapması gerekeni." Solmir bir gardiyan gibi duruyordu, kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını çatmıştı. "Bir fırsat gördü ve onu kullandı. Hepimiz aşk için aptalca şeyler yaparız. Bir amacımız varmış gibi hissetmek için." Kiri'ye bakıp başıyla onayladı, o da yerden yıpranmış ve kenarları eski kanla paslanmış bir kadeh aldı. "Hadi anlat ona, Arick. Eminim bu pis hikâyenin tamamını duymak isteyecektir."

Arick'in gözleri kapandı. Alnını parmaklıklara dayadı. "Anlaşma yaptım," dedi usulca, Kiri onun elini alıp ufak bir bıçakla keserken. "Yabanorman'a gittim, sınırın yakınındaki beyaz ağaçlardan birini buldum. O... eğildi. Düşmek üzereymiş gibi eğildi, etrafındaki toprak onu bırakmak üzereymiş gibi. Bu şekilde dokunabildim. Yalnızca bir dala. Zar zor." Kafasını yavaşça iki yana salladı. "Acıttı, uğultu, biri kaburgalarımın bütün bir hı-zarı saplamış gibi. Ama yeterince yaklaştım."

"Neden?" Red başını iki yana salladı, gözlerinde yıldızlar belirdi. "Nasıl? Yabanorman artık anlaşma yapmıyor, yeterince güçlü değil."

"Ama Gölge Topraklar'daki şeyler güçlü." Bu, kulağa bir bö-bürlenme gibi gelmiyordu. Bitkin geliyordu. Solmir sırtını duvara dayadı.

“Canlı bir kurban.” Kiri keyifle gülümsedi. “Canlı bir kurban, kaynağından taze.”

Arick’in avucundan siyah ve kızılar fışkırmaya başladı, kadehin içine damlarken gölgeler kanının etrafında kıvrılıyordu.

“Ve kan bir defa Gölge Topraklar’la anlaşma yapmak için kullanıldıktan sonra,” diye devam etti Kiri, “Yabanorman’ı tersine çevirmek için de kullanılabilir. Çocuğun gölgeyle lekelenmiş kanı Mihrap’taki dalları uyandırdı ve onları daha asil bir amaca yönlendirdi. Ve bundan sonra daha fazla kan sunan herkes güç hasat etti, tıpkı dua etmekle geçen uzun yıllar boyu bana söz verildiği gibi.” Görünür bir şekilde tatmin olmuş hâlde Arick’in güçsüz ve kanayan elini tekrar parmaklıkların arasına soktu ve Red’e döndü. “Korumuzu dağıtarak kazandığını mı sanıyorsun, lanetli şey? *Hiçbir şey* bildiğin yok. Beş yaşam—”

“Gölgeler kahretsin, be kadın, sen hiç susmaz mısın?” Uzun parmaklı bir el Solmir’in gözlerini örttü. Kiri’nin çenesi aniden kapandı.

“Bu yüzden bir gölgen yok.” Yaralarma rağmen elleri içgüdüsel olarak kıvrıldı ve yeni bir acı dalgası Red’in dişlerini bir araya getirdi. “Sen *Arick’in* gölgesisin. O da senin, olması gerektiğinde.” Zonklayan başını iki yana salladı. “Bütün bunlar gerçek ama sen gerçekten burada değilsin.”

“Ah, buradayım.” Solmir’in eli aşağı indi, gözleri parlıyordu. “Yeterince burada.”

“Beyaz ağacı görmek kolaydı.” Arick alçak sesle ve neredeyse sözcükleri geveleyerek konuşuyordu, bir rüyayı anlatıyormuş gibi. Bir şeytan çıkarma gibi, şimdi başladığı için bütün kanlı hikâye ondan dışarı dökülüyordu. “Diğerlerinin arasındayken çok soluktu, kemik gibi.” Kiri’nin kestiği el kasılarak esnedi. Avucundaki derin yara parlak bir kızıl renginde parlıyordu, ortasında siyah bir çürüme lekesi oluşmuştu ve Arick’in teni üzerinde hastalıklı filizler çıkarıyordu. “Üzerine kanımı akıttım. Canlı bir kurban. Tıpkı bana söylediği gibi.”

Kiri gülümsedi.

“Ve o... açıldı.” Şimdi bile Arick dehşete düşmüş gibi görünüyordu, yaptığı şeye inanamıyormuş gibi. “Dal şaha kalktı, sanki... sanki *canlı* bir şeydi, korkmuş bir at gibi. Bir ses oldu, korkunç bir yırtılma sesi, ardından *güm*. Sonrasındaysa *o* oradaydı, ağaçların hemen kenarında duruyordu, gölgeler zincirler gibi etrafına dolanmıştı. Ne istediğimi ve bunun için ne vereceğimi sordu.”

“Ne istedin?” Biliyordu Red. Yine de sordu.

Arick cevap vermedi fakat başı daha da eğildi.

“Seni kurtaracak bir yol istedi.” Solmir bunu sıkıcı buluyormuş gibi konuşmuştu. “Ve her şeyi vereceğini söyledi.”

Ah, Arick. Red hiç karşılık vermediğinde bile tekrar tekrar onu sevdiğini söyleyen Arick. Gökyüzüne mutlu bir son yaşayacakları bir kale inşa eden, sıvasını kan ve boş sözlerle yapan Arick.

“Başta yalnızca benim gölgemdi.” Arick hikâyeyi ona bakmak acı veriyormuş gibi nemli zemine anlatıyordu. “Ama sonra... işler...”

“Midesi kaldırmadı.” Kiri, Arick’in kanının olduğu kadehi şarap gibi burnunun altında sallayıp derin bir nefes aldı. “Başrahibe ve Kraliçe’nin öldürülmesi gerektiğini fark ettiğimizde buna dayanamadı. Bu yüzden yer değiştirdiler. Bir gölge, bir adam.”

“Hatırlatayım, öldürülmeleri gerektiğine karar veren tek kişi sendin,” diye homurdandı Solmir. “Ama bu olduktan sonra Arick... bu işten uzaklaşmak istedi.”

Red kalp atışlarını duyabiliyordu. Midesi burkuldu. “Nasıl yapabildin?” Bir soluk sesiydi bu, havada bir yara. “Bunu Neve’e nasıl yapabildin?”

“Neve *içindi*.” Solmir duvardan ayrıldı, ağzı bükülmüştü. “Kiri fazla ileri gitmiş olabilir fakat Neve’in istediği buydu, kabul etse de etmese de. O da seni kurtarmaya en az Arick kadar can atıyordu. Senin için *her şeyi* yapardı, Redarys. Onun sevgisinin onda birini bile hak etmiyorsun.”

Red parmaklıklara atıldı, kırık olmayan eli demire çarptı. Onun sesindeki sıcaklığı, dillendirmediği şeylerin biçimini tanı-
mıştı. "Ona dokunduysan," diye konuştu hırıltıyla, "seni öldü-
rürüm."

Solmir anlaşılmasız bakışlarla onu izledi. Elleri yumruk oldu, ardından gevşedi. "Dokunmadım," dedi içinde ne tür bir duygu yaşıyorsa onu saklayacak kadar alçak sesle.

Onun arkasında Arick titrek bir nefes aldı. "Sadece seni kurtarmak istedik." Morarmış ve koyu gözlerini kaldırdı. "Özellikle de ne olacağını öğrendikten sonra. Sadece seni kurtarmak istedik. Red."

"Kendini acındırmayı bırakabilirsin." Şimdi sakinleşmiş olan Solmir ayağını tekrar duvara dayadı. "Redarys kendisini kurtardı."

Red'in dişleri birbirine sürttü. "*Neyden bahsettiğini* hâlâ bilmiyorum."

"Kökler." Solmir göz devirdi. "Kurt'u umursadığın açık olsa da onları almamışsın. Gerçekçi bir kadınsın belli ki. Aşkın yıkım için yeterli bir sebep olmadığını öğrenmişsin. Kendini kurtarmayı seçtin."

Karar.

Mağaradaki Yabanorman'ı düşündü ve kendisinden daha fazlasına ihtiyacı olduğunu, almaya daha fazla tenezzül etmeyeceği bir şey istediğinin farkındalığını. Gözcüler tekrar tekrar ona saldırıp çok uzun zaman önce başlayan bir şeyi bitirmeye çalışırlarken, onların altında ezilen Eammon'u düşündü. Bir ağacın dibindeki, ondan önce gelen, henüz dersini almamış çaresiz bir orman tarafından tüketilen bütün İkinci Kız Çocukları'nın kanıtı kemikleri düşündü. Orman, verilen bir şey büyüyebilecekken, zorla alınan bir şeyin yalnızca solacağını öğrenmemişti.

Kökleri düşündü.

Solmir'in dudağı kıvrıldı. "Yabanorman düşecek. Kurt ölecek. Krallar serbest kalacak." Omuz silkti, gözleri kısılmıştı ve sesi kederliydi. "Ve herkes istediğini alacak."

Anlayış, yeni ışıhta bir anda yapraklarını gözler önüne serip aniden açan bir gece çiçeği gibi geldi.

Bir karar verilmeliydi ve onunki karşısındaydı.

“Onları alacağım,” diye fısıldadı Red.

Üç çift göz bir anda ona döndü, her birinden kafa karışıklığı okunuyordu fakat Red aldırmadı. Bütün odağını ve iradesini toplayarak gövdesindeki koyu yeşil gücün zayıf sicimini çekiştirdi ve sihrî körelten duvarlara rağmen onun serpilmesini sağladı. Bu onu öldürebilirmiş gibi hissettiriyordu, damarlarında atan her bir nabız çetin bir işti fakat Red yine de çekiştirmeye devam etti.

Derin bir nefes aldı ve kesik avucunun kenarını kalça kemiğine bastırarak daha da açılıp derisinden taze kanlar çıkana kadar zorladı. Acı bir solukla kanlı elini hücresinin zeminine vurdu.

Kanını akıtarak her bir parçasıyla ağaçların tadını almasını umdu.

“Kökleri istiyorum,” dedi net ve güçlü bir sesle. “Bunun ne anlama geldiğini anlıyorum ve yine de onları istiyorum çünkü ben Kurt için varım, Kurtlar da Yabanorman için.”

Bir an için dördü muallak bir sessizlik içinde donup kaldı. Derken, bir milyon taş aynı anda ters dönmüş gibi, deniz yüzeyinin altında görünen devasa bir yaratığa benzer bir şey yerin altında hızla ilerliyormuş gibi bir kükreme, bir hareketlilik oldu.

Onun bekleyen yarasına sızmak için kuzeyden hızla gelen kökler.

Yabanorman’ın kökleri onun eline doğru yükselerek hücum ederken zemin çatladı, kanının çağrısıyla kilometreler bir anda aşılmıştı. Derisindeki kesiğin üzerindeki ilk baskı canını acıttı fakat ondan sonra köklerin içeri sızarak kemiklerinin etrafına dolanması yuvasına dönmüş gibi hissettirdi.

Yabanorman, Eammon’un kendini neredeyse ona kaybettiği gece, sonunda öğrenmişti. Bir Mühür, bir ağacın üzerindeki sözcükler ve zorla alınmış kan artık onu ayakta tutamıyordu. Red’in ormanı seçmesine ihtiyacı vardı.

Eammon'u seçmesine.

Red de öyle yapmıştı, onunla tanıştığı andan itibaren yavaşça artarak. Saçlarının siyah kıvrımlarını ve yara izlerinin pürüzlü dokusunu, Red onun komik bulduğu bir şey söylediğinde dudağının kenarının yukarı kalkışını seçmişti. Okuduğu zaman kaşlarının çatılışını, uykuya dalmadan hemen önce uzun, yumuşak bir iç çektiğini ve *Yüce Krallar*, dudaklarının onun dudaklarında bıraktığı hissi, ona Kale'nin duvarları üzerindeki sarmaşıklar gibi tutunuşunu.

Nihayetinde, hayatında verdiği en kolay karardı bu.

İçindeki tohum gittikçe büyüdü, onu dizginleyen hiçbir şey yoktu çünkü o *Red'e aitti*, sözle ve kanla.

Köklerden, dikenlerden ve dallardan oluşan sessiz bir fırtınaydı, Yabanorman'ın tufanı en sonunda onun için geliyordu; bir avcı olarak değil, kayıp bir parça olarak, geride bıraktığı kırık kenarlara yerleşmekten memnun bir hâlde. Dört sene önce ona verilen ince güç filizi kendisinin geri kalanıyla buluşmak için hızla yükseldi ve Red derin bir nefes aldığı anda verimli toprak, yetişen bitkiler ve bal tadı aldı.

Bir gölge kadar zayıf Arick kolunu yüzüne örttü. Solmir dişlerini göstererek duvardan ayrıldı. "*Gölgeler kahretsin seni-*"

Sözcükleri karmaşanın içinde kayboldu. Red'in içindeki güç dışarıdaki güçle buluştu, çarpışarak, *serpilerek* onu kökler ve dallarla doldurdu. Ciğerlerinin boşluklarında büyüdü, omurgası boyunca tırmandı, sarmaşıklar organlarını sardı ve iliklerinde tohumlandı.

Gözkapaklarının arkasındaki karanlık yaprak biçimindeydi. Ve o dağıldığında Eammon'u gördü. Yalnızca ellerini değil, yalnızca onun gözlerinden dünyayı değil; onu, bir bütün olarak, neredeyse uzanıp dokunabileceği bir şey olarak.

O da Red'i onun Eammon'u gördüğü kadar net görüyormuşçasına yataklarının ucunda oturduğu yerden fırladı. Kehribar gözler şok, merak ve en sonunda dehşetle dolarken sıçrayarak elini boş havaya uzattı, dudakları Red'in isminin şeklini aldı...

Derken kayboldu, Red kemiklerinin arasında Yabanorman'ın kökleriyle bir zindanda altın gibi parlıyordu.

Ellerini kaldırdı, parmakları bükülmüştü. Üzerlerindeki minik çim kökleri büyüdü ve ona uzandılar, tavanda yıldız patlaması gibi kırılmalar yaratarak bir kaya tozu yağmuru başlattılar.

Kiri, Solmir'in yanına sinmeye çalıştı fakat Solmir onu kenara iterek ellerini kaldırdı ve parmaklarına bir pençe şekli verdi. Gölgeler toplandı fakat Red bir bütün hâlindeki iyileşmiş Yabanorman'ın gücüyle dolup taşıyordu ve yapması gereken tek şey elini onun olduğu yöne doğrultmaktı. Altın bir ışık Solmir'in yumruklarını sardı, parmaklarını düzleştirdi ve onun soğuk sihrini tüketip etkisiz hâle getirirken Solmir tavana doğru acı içinde kükredi.

"Onu terk edeceksin." Solmir dişlerini gıcırdattı, mavi gözleri Red'in ışığında parlıyordu. "Sonsuza kadar Yabanorman'da kapalı kalacaksın. Neve yerine Eammon'u seçiyorsun."

Bu yüreğini kaburgalarının içine sığmaz hâle getirdi, sarmaşık ve filizlerin içindeki atışını acı verici bir darbeye çevirdi. "Yabanorman düşerse ve Gölge Topraklar serbest kalırsa ikisini de kaybedeceğim."

"O zaman Neve'e hiç inanmıyorsun." Hâlâ hırlayarak konuşuyordu ama sesinde kederli bir şeyler vardı. "Neve gölgelere senin düşündüğünden daha çok ısındı."

Solmir'in sesindeki o sıcaklık karşısında Red'in dudakları gerilip dişlerini ortaya çıkardı. Elini yumruk yaptı ve yana doğru savurdu.

Solmir'in ellerini saran ışık onu Red'in buyurduğu yöne sürükleyip kafasını tavandan düşen bir kaya parçasına vurdu. Solmir, Kiri'nin yanına düşerek hareketsiz kaldı.

Red'in parıltısı zindanı kaplıyordu fakat acı şimdiden başlamıştı, kökler onu Yabanorman'a doğru çekiyordu. Orman, vücudundaki kökler bir uçurtma ipiymişçesine onlara asılıyordu. Tavandan daha çok toz döküldü, kırılan kayaların sesi ahenksiz bir senfoniydi artık.

Duvarın önünde yığılmış olan Arick neredeyse bir ölü gibi görünüyordu. Gözleri çukur gibiydi ve elmacıkkemikleri bıçak keskinliğindeydi. Red'e bakmak gözlerini acıtıyormuş gibi irkildi.

Red elini uzattı. "Benimle gel!"

Tavandan bir taş düştü ve ona çarpması gerekirken yere düştü, Arick dumandan oluşuyormuş gibiydi, sanki gölge o olmuş gibiydi.

Arick kafasını iki yana salladı. "Gelemem." Yanağından bir yaş süzüldü ve yüzündeki tozları temizledi. "Ona bağlıyım. Gidemem."

"Lütfen." Red onun kanlı elini tutabilirmiş gibi parmaklıkların arasından uzandı, faydasız olduğunu bilmesine rağmen yalvardı. "Lütfen."

"Git Red." Düşen bir kaya daha, bir toz yağmuru daha. "Gitmek zorundasın!"

Red iki farklı acı karşısında hıçkırarak parmaklarını tekrar büktü. Yabanorman sihriyle mümkün olmayan bir şekilde güçlenmiş çim kökleri parmaklıkları sardı. Parmaklıklar ayrılarak korkunç bir yırtılma sesiyle taştan söküldü ve Red kanayan çıplak ayaklarıyla içlerinden geçerek duvarın ve yerdeki düşen kayaların arasından sıkışarak ilerledi.

Neve. Neve'i bulmalıydı. Gözlerini kapatarak köklerin altın parıltısı onu kız kardeşine götürebilirmiş gibi koridorda görmeden ilerledi. Acı bütün uzuvlarına saplanıyordu fakat Red bunun karşısında dişlerini sıktı. İlerisindeki bir ızgaradan zemine yıldızların ışığı düşüyordu; Red güçlkle ilerledi, kırılmamış elinden yeşil şeritli kanlar akıyordu, diğeriyse bileğinin ucunda hâlâ ızdırap verici bir karmaşadan ibaretti. Saray duvarlarının yanındaki boş bir yola çıktı ve hızla ilerlemeye çalışarak bir kapı içeri girebileceği bir yer aradı.

Kökler kemikleri etrafında sıkışıp onu zıt yönde çekerken duvarlarından bir çığlık boşandı. Red ona direndi, yalvarışı şimdi duyulabiliyordu. "Lütfen, ona en azından veda etmeliyim, lütfen..."

Yabanormman cevap vermedi, en azından sözcüklerle. Fakat Red onun ömrünü hissedebiliyordu, onu omurgasının etrafındaki sarmaşıkların yumuşamasında ve göğüs kafesindeki filizlenmede hissedebiliyordu. Büyüyorlar ve onu karşı koyulmaz bir şekilde çekiştiriyorlardı.

Red yine de ileri doğru çabaladı. Gözleri karardı ve boğazında keskin bir hıçkırıkla kaldırım taşlarında dizlerinin üzerine düştü. Ellerinden gelen tüm özenle gözcüler köklerini onun içine doğru uzatıp organları etrafında kıvrılarak onu eve çağırdı.

Ev.

Neve ölmemişti. Solmir onun güvende olduğunu iddia etmişti ve her ne kadar onun kız kardeşinin ismini söylerkenki yumuşaklığından nefret etse de Red ona inanıyordu. Onu incitmeyeceğine ve kendi çarpık tarzında onu koruyacağına inanıyordu.

Ayrıca Neve ölmüş olsaydı Red bunu bilirdi.

Başını eğip ızdırap dolu bir hıçkırık daha koyuverdi. Ardından arkasını döndü ve Yabanormman'a doğru koşmaya başladı.

30

Red çaldığı atın yan tarafına vurarak tekrar köye doğru koşmasını sağladı. Başkente kadar gidebileceğinden şüpheliydi. Güzel bir attı ve onu dizginsiz ve başıboş bulan her kim olsa muhtemelen ayyaş bir lordan daha çok kullanırdı.

Kemiklerindeki orman ona şehrin içinde rehberlik etmişti, yalınayak ve kanlı bir elbise içindeki herhangi bir sokak çocuğu kadar görünmezdi. Acı hâlâ uzuvlarına batıyordu fakat başa çıkılabiliyordu ve kuzeye ilerledikçe azalıyordu. Atı, bir tavemanın bağlama kazığından çalmıştı, ipi özensizce bağlanmıştı. Gökyüzünün ve yıldızların koyu mavi örtüsünün altında at sürmek ona on altı yaşını ve Neve'i hatırlattı, yüzünü atın yelesine gömüp ağladı.

Yabanormen farklıydı. Red oradan ayrıldığında –düdü, daha düdü– kış ortası gibi görünüyordu, dallar eğri büğrü ve çıplaktı, yerdeki yapraklarsa griydi. Şimdiyse sonbahar parıltıları altın ve koyu sarı renklerde ışıltıyor, mevsimler ters ilerliyordu. Göğsünün içinde kökler, Red su, hava ve güneşmişçesine kaburgalarının arasındaki boşluklardan uzanıyordu.

Onlar büyürken kökleri çekiştirerek Valleyda'ya doğru döndüğünde canı acıdı fakat bu onu durdurmadı. Ormanın sınırının hemen önündeki küçük tepede durdu, onu paylaşmaktan hiçbir zaman memnun olmayan iki evinin kesişimiydi burası.

Gözleri kapandı, yanaklarındaki gözyaşı izleri kurumuştu. Belki burada, dünyasının tam kenarında yeterince uzun süre durursa Neve onu hissedebilirdi. Belki Red sebeplerini toprağa yönlendirebilir, havaya bir çeşit bilgi dokuyabilir, ikizi de nihayetinde bunu içine çekebilirdi.

“Seni seviyorum.” Bu ağaçların arasında gözden kaybolduğu ilk seferin bir yankısı. Neve’in o gün verdiği söz gerçekleşmişti, birbirlerini tekrar görmüşlerdi. Red bir söz vermemişti, en azından yüksek sesle fakat bu yine de gerçekleşmiş gibi hissettiriyordu. Onun yeri her zaman orman olmuştu.

Dışarıdaki havadan derin bir nefes daha aldı, ardından Yabanorman’a girdi.

Ağaçlar gökyüzüne uzanıyor, dalları heybetleriyle yayılıyor. Yosunlar çıplak ayakları için bir halı oluşturuyordu. Gözcüler topraktan dimdik yükseliyordu, köklerinin etrafında çürümeye dair hiçbir iz olmadan uzun ve mağrurlardı.

Bir ışık oyunuyla neredeyse başlarını eğmiş gibi görünüyorlardı.

İçindeki orman büyüyüp demir atarken canını yaktı. Başının üzerinde, gökyüzü eflatundan mora döndü ve Red’in göğsünde nefesi kesildi.

Yabanorman hışırdayan yaprakların sesiyle yatıştı. Bir sarmaşık rahatlıkla omuzlarının çıkıntısına sürtündü.

“Red?”

Lyra ormanın içinde bir geyik yavrusu gibi ustalıkla ilerledi. “Üç gün dememiş miydin?” Sesinde ve tavırlarında acı bir şey vardı.

“Evimi özledim,” diye fısıldadı Red.

Lyra yaklaşırken altın yapraklar ayaklarının altında çıtırdadı, cevabını çoktan bildiği bir soruyla kaşları çatılmıştı. Çekinerek elini Red’in koluna koydu. Hava elektrikle bölündü, fırtına öncesi gökyüzünde olduğu gibi keskin bir cızırtı hissedildi ve Lyra kocaman açılmış gözleriyle elini geri çekerken tısladı.

“Ah”, diye fısıldadı, durumu kavrayışı bir heceye indirgenmişti.

Red'in dizleri güçsüzleşti. "Durumu çözdüm."

Her şey üstüne geliyor, peşini bırakmıyordu. Adrenalin bedeninde yükseldi, Arick'in ve çarpık gözcülerin anıları, Kiri'nin bıçağı, Solmir'in yüzü. Ve Neve, kurtarılmamanın ötesindeki Neve. Görüş alanında benekler süzülüyordu. "Eammon nerede?"

Lyra'nın yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. "Seni bekliyor." Red'in ellerini süzdü, biri kesik ve kanlı, diğeri apaçık kırıldı. "Onlara da bakmalıyız. Gel hadi."

Red ağaçların arasında sessizce Lyra'yı takip etti. Kökleri ve dikenleri geri çekerek onun için bir yol yaptı Yabanorman. Bir grup yaprak döne döne yere düştü.

Bir tanesi Lyra'nın buklelerine takıldı. Lyra onu çekip aldı ve ellerinde çevirdi. "Yüce Krallar," diye mırıldandı, sesinde hayrete düşmüş bir şey vardı. "Daha önce böyle değildi. Diğerleriyle birlikteyken... bile."

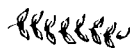
"Diğerlerinin bir seçeneği olmamıştı." Red kesik elini uzattı ve yanından geçtiği bir gözcünün kabuğuna dokundu. Avucunun altındaki kabuk sıcaktı, kesiklerle yatışmıştı. "Benim vardı. Eammon bundan emin oldu."

Lyra başıyla onayladı. Elini açtı. Yaprak çırpınarak yere düştü.

Kapıya ulaştıklarında orada bekliyordu. Onlar demire ulaşmadan kapıyı açarak gözleri kocaman açılmış ve ağzı kararlı bir şekilde orman zemininde koştu, Red'in etrafına onu yerden kaldıracak kadar sıkı sardığı kolları sıcacıktı.

Saçlarını yüzünden çekip çenesinde gezinen Eammon'un parmakları titriyordu. Red alnını onun göğsüne dayadı. Bir sıcaklık filizlendi, Eammon'un içindeki orman onun içindeki ormanı karşılıyordu, yerine dönen kayıp bir parça gibi.

"Ne yaptın, Red?" Eammon'un sesi dehşet içindeydi ve gözlerine baktığında dehşetin orada da olduğunu gördü. Alnını onunkine dayayıp güçlkle yutkundu. "Ne yaptın?"

Fife yemek ve şarap getirdi fakat oyalanmadı, hareketleri küçük ve bakışları anlaşılmazdı. Merdivenlerden geri indiğinde hafifçe mırıldayan anlaşılmaz sesi Lyra'nınkiyle buluştu.

Eammon yatağın ayak kısmında oturuyordu, hatları arkasında yanan ateş tarafından gölgelenmişti. Red'in elleri nazikçe dizlerinin üzerinde duruyordu, biri kesik ve kabuk bağlamış, diğeri kırık. Kökleri kabul ettikten sonra onların acısını neredeyse unutmuştu fakat şimdi nefes alışını düzenli tutmak büyük çaba gerektiriyordu.

"Canını yakmışlar." Eammon her biri ödenmesi gereken borçlarmış gibi sınıflandırarak yaralarına baktı.

Göğsünün içindeki orman hışırdadı. "Artık buradayım. İyi olacağım."

"İyi değilsin." Gözleri onu korkutarak iyileştirebilirmiş gibi elinin üzerinde kaldı fakat sesindeki hiddet kırık kemiklerden ve hançer kesiklerinden başka bir şeyi kastettiğini açıkça gösteriyordu.

Red onun bileğine dokunarak oradaki bir kan lekesi bıraktı. "Eammon, ben—"

Eammon'un parmakları onunkilerin üzerine kapanarak sözünü yarıda kesti. Red onun niyetini anlayarak geri çekilmeye çalıştı fakat o bunu yapamadan sıcaklık ve altın rengi bir ışık parıldadı. Bir elinde kesikler açılırken Eammon sıkıdığı dişlerinin arasından hırladı fakat duraksamadan diğer eline uzandı. Bir çat sesiyle Eammon'un kemikleri kırılırken Red'inkiler düzeldi, bu değişim derisinin altında göze çarpacak kadar belirgindi.

Red irkildi. Değişimler bekleyerek ona baktı, yeni bir boy uzunluğu veya gözlerinin beyaz kısımlarının tamamen yeşile dönmesi gibi. Fakat Eammon'un damarları boyunca görünen hafif bir zümrüt parlaklık dışında hiçbir şey olmadı. Bileklerini baran ağaç kabuğu ve kehribar irislerinin çevresindeki yeşil damarlar olduğu gibi kaldı fakat Yabanorman onda başka bir değişiklik meydana getirmedi.

Red köklerin yarısını almış, ölçeği dengelemişti. Onu ormandan çok insana yaklaştırmıştı.

Eammon'un gözleri büyüdü ve Red'e kenetlendi. Ardından kapandı ve çenesi aldığı acı karşısında gerildi.

"Fedakâr piç," diye fısıldadı Red.

Eammon'un tek cevabı alçak bir homurtuydu. Dağınık kâğıtların olduğu masaya giderek kanayan eliyle bir sargı bezi aradı. Bulduğunda dikkatini kırık parmaklarına verdi. Red başını çevirip gözlerini kapattı, onun kemikleri düzeltmesini görmeyi istemiyordu. Alçak, gergin bir hırlama daha, irkilmesine neden olan bir *çat* sesi daha.

Tekrar baktığında iki eli de sarılıydı. Eammon, Red'den ziyade onlara doğru konuştu. "Bunu yapmamalıydın. Kökler olmadan Yabanorman gitmene izin verirdi."

"Ve seni alırdı." Onun yarı ormana karışmış hâlini hatırlamak yeni görülmüş bir kâbusu hatırlamak kadar kolaydı. "İki kişiye ihtiyacı var, Eammon. Hepsini tek başına sırtlanamazsın, sonsuza kadar olmaz. Seni bırakamazdım--"

"Beni çürümeye bırakmalıydın." Eammon o zaman başını kaldırdı, bakışları hiddetliydi. "Ne olduğunu biliyorsun." Sesi boğuktu, son sözcük güç bela bir ses sayılabilirdi. Bu sözcükler birlikte arkasını döndü, onun dağıldığını görmesini istemiyor gibiydi.

"Bu sefer öyle olmayacak." Bunu biliyordu, onun ağzının şeklini bildiği gibi biliyordu. "Bu sefer durum farklı. Onları almayı *seçtim*, sonuçlarını bilerek."

"Bunun bir önemi yok."

"Var." Red nazıkçe yataktan kalkarak onun arkasında durmak üzere odayı aştı. Birbirlerine dokunmadılar ve Eammon dönmedi fakat her hattı onun her hattıyla uyum içindeydi. "Eammon, kökleri kabul ettim çünkü seni--"

"Yapma." Bir fısıltı, alçak ve sert. "Yapma."

Dudakları sımsıkı kapanarak itirafı arkalarında sakladılar. Sessizce durdular. Eammon'un çenesi onu kenetli tutmak için

harcadığı çabayla titriyordu. En sonunda saçını sargılı parmaklarıyla geri itti. "Bana ne olduğunu anlat."

Bu her şeyin yalpalayarak zihnine dönmesine neden oldu, çalıntı bir atla buraya gelirken haykırdığı tüm o duyguların. Red'in nefesi sesinde başlayıp ellerine inen bir ürpertiyle titredi. "Neve ellerinde. Kız kardeşim ellerinde, artık ona ulaşamıyorum ve bunu ben seçtim ve istedim de ama *lanet olsun* o ellerinde ve ben—"

"Şışş." Sargılı elleri yüzünü sardı, kendisini uzak tuttuğu her şey onun ağladığını görmesiyle çözülmüştü. "Bir yolunu bulacağız, Red, sana söz veriyorum. Bir yolunu bulacağız."

Red, Eammon'un saçlarında gezen parmaklarının ve her nefeste aldığı kütüphane kokusunun altında yavaşça sakinleşti. Red onun tekrar gerildiği ânı, dokunuşunun ondan ayrıldığını ve geriye doğru küçük bir adım attığını hissetti.

Ama Eammon onun elini tutmaya devam etti. Bu da ona içine bir ciğer dolusu Yabanorman havası çekip baştan başlayacak kadar güven sağladı.

Eammon hikâyesi boyunca hareketsiz ve sessiz kaldı, ta ki Kiri'nin onu kestiği yeri anlatana kadar. Ardından dişlerini o kadar sert gıcırdattı ki Red şöminedeki alevlerin sesinden bile onu duyabildi.

Zindan kısmına geldiğinde Red'in nefesi tekledi. "Yeni bir yarık açıldığında hissedebiliyor musun?"

Eammon'un kaşları kafa karışıklığıyla çatıldı. "Eskiden hissedebiliyordum, Kurt olduğum ilk zamanlar. Artık hissedemiyorum."

"Arick... Arick yeni bir yarık açmış. Bir yarıktan daha fazlası. Bir gözcünün üzerine kanını akıtmış ve Gölge Topraklar'ı açmış." Bir duraksama. "Solmir'le anlaşma yapmış."

Sessizlik. Ateş bile çatırtısını azaltmış gibiydi. Eammon'un nefesi hırıltılıydı, her bir kası gerilmişti ve Red'inkileri tutan ellerindeki sargı bezi yeni kanlarla lekelenmişti.

Red duraksayarak hikâyeyi anlattı. Arick ve korkunç anlaşmasını, kanının Mihrap'taki gözcü dallarını uyandırmasını ve

onları Yabanorman'dan çekmesini, Solmir'in onun yerini almasını. Eammon neredeyse hiç hareket etmedi. Konuşmadı. Bu, öfkelenmesinden daha huzursuz ediciydi.

"Kökleri onları istemediğim için almadığımı düşünüyordu." Red dudaklarının öfkeyle gerilmesine engel olamayarak ona baktı. "Senin bana her şeyi anlattığını düşünüyordu."

Eammon'un yüzündeki ters ifade yerini daha yumuşak, daha hüznünlü bir şeye bıraktı. "Sana her şeyi anlatsaydım onları gerçekten alacağından korkuyordum. Bana yardım etmeye çalışırdın." Yere bakarak alaycı bir soluk verdi, gözleri dökülen saçlarının arkasında gizlenmişti. "Haklı çıktım."

"Elbette haklı çıktın." Onu iyi tanıyordu, onun Kurt'u. "Eammon..." Tereddüt etti, daha önce bunu neredeyse söyleyeceği zaman verdiği tepkiyi hatırlamıştı. "Bunu ben seçtim. Seni seçtim."

"Seçmemeliydin." Sesi bir fısıltıdan ibaretti. "Onları kurtaracak kadar güçlü değildim. Yabanorman onları aldıktan sonra bile, en kötüsünü onlardan uzak tutmaya çalıştım, tüm etkisini uzak tutmaya. Orman yine de onların içini boşalttı, her seferinde." Titrek bir nefes. "Ya seni kurtaramazsam?"

"Anlamadığın şey bu. Ben seni kurtarıyorum." Eammon'un tutmadığı eliyle onun yanağını avucuna almak için tereddütle uzandı. "Bana izin ver."

O konuştuğu süre boyunca Eammon kendini gergin tutmuştu fakat yüzüne dokunmasıyla tüm o sertlik kayboldu. Dudakları aralandı, kehribar gözleri parıldadı. "Yüce Krallar." Merhamet dilenen biri gibi sövdü ve Red'in başparmağı hafifçe altdudağına dokunurken gözleri kapandı. "Yüce Krallar ve gölgeler, Redarys."

"Daha önce sözümü tamamlamama izin vermedin ve bunu söylemem önemli gibi." Parmakları onun çenesini kavradı, tutuşu hiddetliydi. Neredeyse acımasızca, neredeyse meydan okur gibi, ona tekrar karşı çıkması için kafa tutar gibi konuştu. "Seni seviyorum, Eammon."

Eammon titrek bir nefes verdi.

"Seni öpmek istiyorum," diye fısıldadı Red, "ama az önce söylediğim şey hakkında ne hissettiğini öğrenmeden değil."

Eammon'un kahkahası beklenmedik olduğu için daha tatlıydı fakat sessiz ve kederliydi de. Ellerinden biri onu belini sararak kendine çekti; diğeryse saçlarının arasından geçmek için yükseldi. "Elbette seni seviyorum." Dokunuşunda bir ateş vardı, yanarak onunkilerin içinde kaybolan gözlerinin içinde bir ateş vardı. "Bu yüzden bu kadar korkuyorum."

"Yarın korkabiliriz," diye mırıldandı Red.

Ardından Eammon'un ılık, tatlı ve bal tadındaki dudakları onunkilerin üzerindeydi; ellerinde veya teninde korkudan eser yoktu, Red'in dişleri arasındaki dilinde korkudan eser yoktu. Çenesini korunacak, kutsal bir şeymiş gibi avuçlarına aldı ve dudakları boynuna inip nabzının hızlı ritminin üzerine kapanmadan önce dili onunkini itti. Red kısa ve hırıltılı bir soluk aldı; aralarında hiçbir şey kalmayana kadar beceriksizce bağcıklarla uğraşarak yere indiler. O zaman Eammon bir an için ona baktı, açılmış ve dolaşmış saçlarıyla ve çıplak, kızarmış teninin üzerinde dikkat çeken Anlaşmacı'nın Mührü'nün halkasıyla kule odasının ahşap zemininde uzanıyordu.

Mühür şimdi, kemiklerinde serpilen ormanın bir temsiliymişçesine daha büyüktü. Dirseğinin hemen altındaki kök halkası her iki yöne doğru kıvrılan, ön kolunun ortasından omzunun kıvrımına kadar uzanan ve tenini dantel gibi kaplayan filizler gönderiyordu.

Eammon parmaklarını bunun üzerinde gezdirdi, neredeyse hiç dokunmuyordu, kocaman açılmış gözleriyle onu içine çekiyordu. "Gölgeler kahretsin, çok güzelsin," diye fısıldadı, ardından Mühür'ü öptü, dudakları kolunun hassas kıvrımına sürtündü ve köprücük kemiğine doğru çıktı.

Red geriye doğru eğilip onu tekrar dudaklarına getirmeye çalıştı fakat Eammon'un eli omzunu buldu ve onu nazikçe yere

itti. "Yapma. Bunu aceleye getiremeyecek kadar uzun zamandır istiyorum."

"Bu bir emir mi?"

Parlak kehribar gözünün üzerindeki kaşı havaya kalktı. "Öyle olsa hoşuna gider miydi?"

"Evet."

Eammon güldü, sıcaklığı Red'in teninde gezindi. "Bildiğim iyi oldu." Omuzlarında, göğsünde, göğüs kıvrımında ve tekrar boynunda onu nefessiz bırakan ve nabzının düzenini bozan öpücükler.

Eammon'un yeniden ağzına yöneldiğinde, "İstedim," diye mırıldandı Red onun dudaklarına doğru. "Kökleri, Mühür'ü, hepsini istedim."

"Sana inanıyorum." Kıvrınmasına neden olan derin bir öpücük daha. Muzip bir sırıtış. "Ama kanıtlamana izin vereceğim."

Red onun kalça çıkıntısının üzerinde elini gezdirerek kendine doğru çekti, dudakları onun sesi kadar muzipçe kıvrıldı. Eammon alçak bir ses çıkarıp saçlarına dolanan parmaklarıyla onun çenesini kaldırdı. Dişleri acıtması gereken ama acıtmayan bir biçimde boynunu yakalayarak boğazından bir inilti çekip çıkardı ve dudakları aşağı inerken kalçalarının ona doğru salınmasına neden oldu. Dizi bacaklarının arasında, avuçları onun üzerinde kayarken ve Red'in beli sözsüz bir yalvarışla daha fazlasını isteyerek yerden yükselirken Eammon onun tenine doğru sırttı. Daha fazlasını, çok uzun zamandır kaçıktıkları şeyin daha fazlasını istiyordu. Onun taşıdığı her bir yara izini hissetmek ve ezberlemek istiyordu.

Eammon duraksadı, alevlerin ışığı göğsünün çukurlarında ve boşluklarında gölgeler oluşturuyordu ve kolu onun kafasını sarmıştı. Red onun sıcaklığına doğru kıvrılarak olabildiğince fazla yüzeyine dokunmaya çalıştı.

Başparmağı Red'in şakağına belli belirsiz bir yarım ay çizdi. "Emin misin?"

"Eminim." Parmak ucu onun şiş dudağında gezindi ve Eammon ürperdi. "Her zaman eminim, konu sen olduğunda."

Eammon ikisini de alıp götüren bir dalga gibi onun üzerinde yükseldi. Yabanormen'in kökleri nabız gibi atarak derinlere doğru büyüdü ve yerdeki Kurtlar gibi iç içe geçti.

31

Bir noktada yerden yatağa geçmişlerdi ve uyandığında Red'in uzuvları ağrısa da bunun sebebi sert zeminden daha hoş bir şeydi. Yanağının altındaki Eammon'un teni sıcaktı, kolu boynunun altında kıvrılmıştı ve avucu başının tepesinde duruyordu. Nefesleri derin ve düzenliydi fakat yine de Red onun omzunu öpmek için döndüğünde Eammon alçak ve hoşnut bir ses çıkarıp onu kendine çekti.

Red çenesini onun göğsünün yara izli yüzeyine dayadı. Parmaklarının dağıttığı uzun saçları tuhaf açılarda dikilmişti. Yüzü uykuyla yumuşamıştı ve kaşlarının arasındaki kalıcı çizgi düzelmişti. Onu uyandırmamak için hafifçe parmağını çizginin üzerinde gezdirdi.

Kemiklerinin etrafına dolanan Yabanormen biraz daha sıkılaştı. Red acı karşısında kıvrandı. Derinizin altına bir orman sabitlemenin rahat hiçbir yanı yoktu, özellikle de orman büyüyüp yerleşirken.

İrkilmesine yetecek başka bir sancı ve açık pencerelerden gelen hafif bir ses. Çırpınan yaprakların ve uzanıp serpilen dalların oluşturduğu bir iç çekiş.

Red kaşlarını çatarak dikkatle kendini eşinden ayırdı. Eammon homurdandı fakat uyanmadı, kafasını yastığa daha da gömdü. Yere atılmış kıyafetlerden eline geçen ilk parçayı aldı –Eammon'un

gömleğini- ve kafasından geçirdi, pencereye doğru ilerlerken kollarını göğsünde kavuşturdu.

Yabanorman'da sonbahar alevlenmişti. Kızıl ve altın, Valleyda'da gördüklerinin hepsinden daha canlı günbatımı renklerinden oluşan bir alan. Sisler hâlâ yerin üzerinde kıvrılıyordu fakat şimdi ruhani, uğursuzdan ziyade yumuşak görünüyordu. Dökülen yapraklar orman zeminini kaplamıştı fakat hâlâ ağaç dallarına tutunanlar yeşillenmişti, sonbahar ters yönde ilerliyor, yavaşça yaza dönüyor gibiydi.

Bir an için Red onun çekimine kulak veremeyecek kadar kendini kaptırdı. O ve Eammon Yabanorman'ı bir bütün hâline getirmiş, nihayet onu dengelemişlerdi. Güzelliği nefesini kesiyordu.

Fakat yapılacak bir şey daha vardı ve orman onu teşvik ediyordu.

Dudaklarını birbirine bastırdı, pencereden giren serin hava tüylerini ürpertti. Omzunun üzerinden hâlâ uyuyan Eammon'a baktı.

Bırak uyusun, diye düşündü. Kemikleri kendi başına huzura kavuşturabilirsin.

Ve bunda doğru hissettiren bir şey vardı. Her ne kadar tereddütle olsa da, Diğer İkinci Kız Çocukları'na huzur sağlamayı deneyecek kişinin kendisi olmasında doğru bir şey vardı.

Giysi dolabından dar bir pantolon çıkardı ve botlarını ayaklarına geçirdi. Onun hâlâ Valleyda'da olduğunu hatırlamadan önce kırmızı pelerinine uzanmaya yeltendi. Onu orada bıraktığı için titrek bir iç çekti fakat evlilik bir pelerinden daha fazlasıydı. Onu saklamasının diğer sebeplerine gelince -kim olduğunun, ne olduğunun arkasında durmak- artık bunun için de bir pelerine ihtiyacı yoktu. Bunu kemiklerinde biliyordu ve omuzları yerine gözlerinde taşıyordu.

Yatağı geri istemekle ilgili bıraktığı not hâlâ masasının üzerindeydi, Eammon onu özenle tekrar bulduğu yere koymuş gibiydi. Red onu çevirip yeni sözcükler karaladı. *Açıklıktayım.* Ardından dudağını alayla bükerek: *Kurt işleri.*

Gökyüzü eflatun yerine ağarmaya çalışıyormuş gibi soluk bir lilyaydı ve Red içinde yürürken Yabanorman sessiz bir saygıyla eğildi. Ormanın içinden Eammon'u kurtardığı açıklığa giden yolun iki yanı altın yapraklarla kaplıydı ve tek ses onları çiğneyen botlarına aitti.

Köklerinin etrafına İkinci Kız Çocukları'nın kemiklerinin kümelendiği gözcü diğerlerinden daha uzundu ve dallarında şimdiden yeşil yapraklar vardı. Ağaç kabuğunda bir şeyin kesildiği yerdeki yara izi hâlâ oradaydı. Red bunun ne anlama geldiğini kafasında birleştirmişti; bu, Gaya ve Ciaran'ın anlaşmalarını yaptığı ağaçtı. Kurt oldukları yer. Diğer İkinci Kız Çocukları bu ağaca çekilip mi ölmüştü yoksa kemikleri tuhaf bir Yabanorman sihriyle burada mı belirmişti bilemiyordu. Fakat uygun görünüyordu.

Alan Mihrap'm hayatı boyunca hissettirdiğinden daha kut-saldı.

Gözcünün gövdesi boyunca eşit aralıklı noktalarda üç kafatası duruyordu. Kaldenore, Sayetha, Merra. Yabanorman'ın alıp çaresizlik içinde tükettiği üç kadın. Eammon'un kurtarmaya çalıştığı üç kadın.

Kafataslarının etrafında yetişen bitkilerin belirsiz kemik biçimleri vardı, sanki İkinci Kız Çocukları'nın parçaları burada uzanırken ormana dönüşmüştü. Kökler göğüskafeslerinin boşluklarına dolanmış, omurgaların üzerinde çiçekler açmıştı. Red elini midesine bastırarak kendi derisinin altının da böyle mi göründüğünü merak etti.

Yapraklar hışırdadı, bağımsız bir esinti saçlarını karıştıran altın bir girdap oluşturdu. İçinde bedeli ödenen pahalı sözcükler yoktu –o ve Yabanorman artık bunu aşmışlardı– fakat Red yine de anladı.

“Korku hepimize ahmakça şeyler yaptırıyor,” diye fısıldadı.

Botunun yanında topraktan ince bir çiçek sapı çıktı. Yavaşça büyüyerek büyük beyaz bir çiçek onun avucuna dokunana kadar serpildi.

Red parmaklarını yapraklarının üzerinde gezdirdi. Konuşmadı ama başıyla onayladı ve bu ormana yetmiş gibiydi.

Onu görmeden önce hissetti, vücudu onun vücudunun her hareketiyle uyum içindeydi. Eammon gelip yanında durana kadar ağır adımlarla yaklaştı ve ağacı kaplayan kemiklere baktı. Parmağını çiçeğin üzerinde gezdirdi, ardından Red'in elini kavradı.

"Bu bir daha asla olmayacak," dedi alçak ve hiddetli bir sesle.

Dökülen başka yapraklar, çatırdayan başka bir dal parçası. Yabanorman'ın teslimiyeti.

Red içgüdüyle hareket ederek öne çıktı. Eammon onu bırakmadan önce bir kez elini sıktı, sessizce yas tutarak onun kutsamasını izleyen biri gibiydi.

Red elini ilk kafatasının üzerine koydu. Kaldenore'du bu, bir şekilde biliyordu. Yalnızca bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar cenazeye katılmıştı ve hiçbirine pek dikkatini vermemişti. Bu yüzden konuştuğunda sözcükleri basitti. "Huzur içinde yatın," diye mırıldandı. "Her şey bitti."

Neredeyse hiç düşünmeden içindeki altından orman sihrini dışarı çıkardı. Şimdi bunu yapması çok kolaydı, parmağını esnetmek veya sırtını bükmek gibi. Sihir avucundan Kaldenore'dan geri kalanların içine aktı. Dehşeti alıp götürerek onu ışıkla boğdu.

Gözleri açıldığında eli toprağa dokunuyordu. Kafatası toprağa gömülmüş, Yabanorman onun kurbanı olan kadının son parçasını içine çekmişti. Red'in bu kemikleri nihayet huzura kavuşturma sözüne itaat etmişti.

Diğerlerinin arasında ilerleyerek aynı kutsamayı onlara da verdi – Sayetha, ardından Merra. Merra'nın kafatası kaybolduğunda gözlerindeki yanmaya karşı göz kırparak Eammon'a doğ-

ru yürüdü. Kollarını etrafına sararak onu kâğıt, kahve, yaprak kokusuyla çevreledi ve sonunda Red'in nefesi kesildiğinde kucaklaması yalnızca daha da sıkılaştı.

"Eammon!"

Lyra sonbahar parıltılı ormanın içinden koşarak geldi ve durup ellerini dizlerine koydu. Nefesi keskin bir ısıklık gibiydi ve kusursuz yüzünden endişe okunuyordu. "Fife beni kapıda karşıladı ve gelip sizi bulmamı söyledi. Kale'de biri var."

Eammon'un elleri Red'in elleri etrafında sıkılaştı. "Orman birinin içeri girmesine izin mi vermiş?"

"Eh, evet." İnce parmakları alaycı bir biçimde etraflarındaki sonbahar ışıltısını gösterdi. "Adının Raffe olduğunu söyledi."

Raffe ve Fife'in birbirleriyle ne yapacakları konusunda hiçbir fikri yoktu. Red ormanın içinde aceleyle koştuktan sonra nefes nefese kapıyı açtığında iki adam merdivenin iki tarafında durmuş, birbirlerini temkinle süzüyordu. Fife üzerinden çorba damlayan tahta bir kaşığı kalkan gibi göğsünde tutuyordu fakat gözlerindeki hiddetli parıltı gülünçten ziyade tekinsiz görünmesine sebep oluyordu. Raffe'in eli kemerindeki hançerin kabzası üzerinde havadaydı.

Red'in kaşları havaya kalktı. "Raffe?"

Raffe'in dikkati Fife'm damlatan kaşığından ona çevrildiğinde başta onu gördüğüne şaşırılmışa benziyordu. Fakat ardından onun omuzlarını kavradı ve sert bir kucaklamayla kendine çekti. "Sana bir zarar verdi mi?"

"Hayır, elbette vermedi." Red geri çekildi, alnı kafa karışıklığıyla kırıkmıştı. "Sen ne--"

"Ellerini karımın üzerinden çekersen memnun olurum." Eammon gözleri kor gibi parlayarak kapının girişini doldurdu.

"Gölgeler kahretsin ben gayet iyiyim. İkinize de diyorum." Red, Raffe'in ellerini omuzlarından itti. "Eammon, bu Raffe."

Valleyda'dan bir arkadaşım. Raffe, bu da Eammon." Duraksadı.
"Kurt."

"Tahmin ettim." Raffe'in parmakları hançer kabzasına doğru seğırdi. Konuştuğunda neredeyse hırliyordu. "Neve'e ne yaptın?"

Red'in kolları güçsüzleşti. "Ne demek istiyorsun?"

"O gitti, Red."

Red gözlerini kırptırdı. Oda odağına girip çıkıyor gibiydi, etrafındaki şeylerin kenarları bulanık ve belirsizdi.

Neve. Dün geceki panik ve Eammon'un yatıştırmasına yardımcı olduğu duygu fırtınası hızla geri geldi. O ve Eammon bir şey düşünürlerdi, buna inanmak istemişti çünkü elinden başka ne gelirdi ki? Fakat şimdi, Raffe'in delip geçen yorgun, endişeli gözleri ve yüzündeki çaresizlik...

Dizlerinin güçsüzleştiğini hissetti.

"Yabanorman'dan o kadar yolu suçlamalarda bulunmak için mi geldin?" Eammon elini yatıştırıcı bir biçimde Red'in omzuna koydu, boğulmaktan bir nefes uzaklıkta olduğunu fark etmiş gibiydi. Çenesi loş ışıktaki sert bir çizgi gibi görünüyordu. "Kraliçe burada değil."

"Ben de aynısını söyledim," dedi Fife karanlık bir sesle. Çorba kaşığını Raffe'e doğru salladı. "Dinlemedi."

"Valleyda'da değil, Floriane'de değil. Ortada yok ve Red gittiğinden beri onu geri getirmekten başka bir şeyden bahsetmedi." Raffe parlayan gözlerle Kurt'un onun omzundaki eline baktı ve ağzı bir homurtuyla büküldü. "Bir kardeş yetmedi mi?"

"Raffe." Red'in kendi sesi zihnindeki sisleri dağıttı. Kendini Eammon'un dokunuşundan kurtardı. "Yemin ederim, o burada değil. Bana ne olduğunu anlat." Sesi titriyordu. "Lütfen."

Raffe'in gözleri Red'den Eammon'a yöneldi, durumu tarttığı açıktı. "Onu saklamış olabilir." Sesi güvensizlikle bir jilet keskinliğinde sivrilmişti. "O Kurt, Red ve sana her ne söylediyse—"

"Onun kim olduğunu biliyorum, Raffe."

“O...” Raffe öne çıktı, dudakları gerilmişti fakat Red’in arkasındaki bir şey dikkatini çekti. Öfke kuşkuya, ardından hayrete dönüştü.

Lyra *tor*’unu çekmiş hâlde, arkasında koyu renkli buklelerini bir taç gibi gösteren sonbahar ışığıyla kapı girişinde duruyordu. Raffe’e bakan gözleri kısıldı, dudakları sırtma ve hırlamanın arasında bir yerdedi. “Devam et lütfen,” dedi bir saray mensubu kadar kibarca. “Eğer susmanı istersem haberin olur.”

Raffe’in gözleri ay kadar yuvarlaktı. Dudakları nasıl sözcük oluşturacağını unutmuş gibi kıpırdadı. Yavaşça yumruğunu alnına kaldırdı ve bu hareketi daha önce nerede gördüğünü hatırlamak Red’in biraz vaktini aldı; bir Meducia soylusundan diğerine yapılan geleneksel bir selamlama.

“Vebakıran,” diye fısıldadı Raffe. “Sen... vay be, tıpkı heykelin gibi görünüyorsun.”

Fife ve Eammon hızla birbirlerine baktılar, yüzleri birbirinin birebir aynısı olan temkinli kabullenme maskelerinden oluşuyordu. Raffe’in az önce fark ettiği her neyse, bu onlar için yeni bir şey değildi. Fakat vücutlarında yeni bir gerginlik belirmişti, en küçük bir kıskırtmada Lyra’nın savunmaya geçmesine müdahale etmeye hazırdılar.

Bir an sonra Lyra *tor*’unu kınına soktu. Elini yumruk yaptı ve şöyle bir alnından geçirdi, ardından kollarını kavuşturdu. “Bu hikâyenin hâlâ anlatıldığından haberim yoktu.”

Red’in kaşları çatıldı. Vebakıran... mucizevi şifa ânında anısrın sönen koca bir takımyıldızı olan Veba Yıldızları’nın efsanesindeki gibi. Lyra’nın kolundaki kök şeridi ve onun ne için anlaşma yaptığını sorduğunda Fife’in verdiği cevap: *Onun hikâyesi benimkinden daha uzun ve daha asil.*

“Herkes bilmez.” Raffe’in sesi mest olmuş gibiydi. “Ama Meducia’da seni hatırlayanlar, sana Krallar kadar veya daha fazla saygı duyanlar var. Sunak hâlâ orada, limanın yanındaki kayalıklarda. Sana altın paralar bırakıp hastalıklara şifa için dua edi-

yorlar." Kafasını iki yana salladı. "Babam da gitmişti bir keresinde. Ben küçükken. Hastaydım ve o dua ettikten sonra iyileştim."

Lyra'nın dudağı büküldü, yüz ifadesi anlaşılmazdı. "Bunun benimle bir ilgisi olduğundan şüpheliyim."

"Yine de." Çekingen bir adımla daha da yaklaştı. Başı reverans yapacakmış gibi yere doğru eğildi fakat ardından vazgeçti. "Nasıl yaptın? Vebayı nasıl durdurdun?"

Lyra'nın gözleri mum ışığında bal kahve parlıyordu, göğsünde kavuşturduğu kolları daha da sıkılaştı. "Anlaşma yaptım," dedi, sesi alçak ve ölçülüydü. "Erkek kardeşim..." Yutkunup devam etmeden önce nefesinde belli belirsiz bir aksama. "En küçük kardeşim hastalığa yakalandı. Ben de anlaşma yaptım. Bir tedavi karşılığında kendimi Yabanorman'a verdim."

Raffe'in yüz ifadesi anlaşılmazdı. Bakışlarını Lyra'dan Eammon'a, ardından tekrar Lyra'ya çevirdi ve Kale'ye göz gezdirdi. "Ve burada yaşıyorsun," dedi yavaşça. "Kurt'la birlikte. Yabanorman'da."

"Bizimle birlikte." Fife öne doğru küçük bir adım attı. Elindeki kaşık artık biraz bile aptalca görünmüyordu.

Lyra omuz silkti. "Olacak daha kötü yerler var." İnce kaşı hava-ya kalktı. "Ve sorduğuna göre Kraliçe burada değil," diye ekledi.

Raffe'in bakışları Lyra ile Eammon arasında gidip geldi. Gözleri kısa bir süreliğine kapandı ve omuzlarındaki gerginlik, omurgasındaki tek kuvvet öfkesiymiş gibi gevşedi. "O zaman nerede olabileceği konusunda hiçbir fikrim yok."

Ayağının altındaki zemin sabitti fakat Red düşüyormuş gibi hissetti. Onu dik tutan tek şey zihnindeki karmaşaya karşı duran, Eammon'un omzundaki eliydi. Neve gitmişti. Red kemiklerindeki kökler tarafından uzağa sürüklenmiş, onu bırakmıştı ve şimdi Neve gitmişti. Boğazındaki his iğne yutmuş gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordu Eammon.

Raffe en alt basamağa çöküp oturarak yosunları ezdi. "Dün sabahtan beri kimse onu sarayda görmedi." Sesi boğuktu, sanki

sözcükler boğazının kaldıramayacağı kadar ağırdı. "Mihrap'ta olanlardan beri. Söylentiye göre İkinci Kız Çocuğu oradaydı..."

"Onu benim aldığımı düşündün." Red'in sesi sertti.

Raffe başıyla onaylamadı fakat kenetlenmiş ellerinin gerilişi de bir ifadeydi. "Ben..." Durdu, baştan başladı. "Onun Yabanorman'ı etkileyen bir şey yaptığını biliyordum. Ve..."

"O zaman onu neden bıraktın?" Red, Eammon'un elinin ağırlığı kaybolana kadar bir adım öne çıktığını fark etmedi. "Ne olduğunu biliyorsan onu nasıl bırakabildin?"

"Bu benim kararım mıydı sence?" Raffe kelimeyi onu dişlerinin arasında parçalayabilirmiş gibi öfkeyle parlayarak söylemişti. "Değildi. Beni Mezhep gönderdi."

"Sen de onlara *izin* mi verdin?"

"Arick'in beni bir zorla göndermediği kaldı." Ses tonunun keskinliğine rağmen Raffe'in yüzünde bir hüznün vardı. Arick bir zamanlar onun da arkadaşıydı. "Valleyda'nın siyasetine karışmakla hiçbir şey elde edemeyeceğimi söyledi ve bunu bir tehdit gibi dile getirdi. Kentte bir oda kiraladım ve elimden geldiği kadar olanları takip ettim. Yapabileceğim her şey buydu." Elini çaresizce kısa kesilmiş saçlarından geçirdi. "Yeterli olmadı."

Red kederini alıp derinlere gömdü, daha sonra ilgileneceği bir şeydi bu. Şu an için, zihni ihtimaller ve çözüm yolları arasında vızır vızır işliyordu.

Bir şey yerine oturdu.

"Onu nasıl bulacağımızı biliyorum." Topuğu üzerinde kapıya doğru döndü. "Benimle gelin."

32

Ayna Eammon'un onu ilk bıraktığı yerde duvara dayalı duruyordu. Red içten içe camın berrak olmasını, Yabanorman'ın tedavisinin yadigârına da yansımış olmasını bekliyordu. Ancak yüzeyi hâlâ mat ve griydi, kıvrılan sinsi bir dumanla doluydu. Belki iyileşmesi zaman alırdı ya da belki de daima korkutucu görünecek bir şeydi.

Red yutkundu. Hangi seçeneğin huzurunu daha çok kaçırdığından emin değildi.

"Bu... sana Neve'i mi gösteriyor?" Hissettiği kaygı Raffe'in sesini inceltmişti. Sarmaşık ve dallarla çevrili, Yabanorman'ın geri kalanı kadar altın bir sonbaharla dolup taşan kuleyi görünce ürkmüştü. Şimdiyse kendine özenle hâkim oluyordu, bir şeye dokunmamak için kollarını kavuşturmuştu.

"Gaya bunu Tiernan'ı görebilmek için yaptı." Red örgüsünü çözüp saçlarını omuzlarının üzerinde salladı. Bir saç teli aldı, tereddüt etti ve ardından birkaç tane daha çekti. Neve'i bulmak bu sefer daha zor olabilirdi.

"Ve işe yarıyor mu?"

Eammon'un gözleri Red'den aynaya kaydı, hissettiği gerginlik onun yüzünden de okunuyordu. "Çoğu zaman."

"Tuhaf sihir," diye mırıldandı Raffe.

"Hafif bir tabir." Kayıtsızlığına rağmen, Raffe merdiven tı-

rabzanlarında kaskatı duruyordu. Lyra, Valdrek'e olanları anlatmak ve en sonunda ihtiyaç doğarsa yardım sözünü kullanmak için Hudut'a gitmişti. Red, Fife'in o gelene kadar gergin olacağını biliyordu.

Eammon'a güven verici son bir bakış atıp saç tellerini aynanın çerçevesine sardı ve topuklarının üzerine oturarak dumanları, ısıltıyı ve kız kardeşini bekledi.

Görüntü nihayet geldiğinde bulanıktı, normalden bile daha fazla. Neve her neredeyse, orası karanlıktı. Sırtüstü yatıyordu ve göğsünün hafifçe inip kalkışı dışında hareketsizdi. Çevresinde belirsiz şekiller titreşiyordu fakat Red bir an için kestane rengi bir örgü, beyaz bir cüppe ve boya lekesine benzeyen ve bir şeyden diğerine dönüşen bir suratı olan uzun birini gördü.

Kiri ve Solmir.

Odaklanmasıyla birlikte Neve'in üzerindeki karanlık ağır ağır gece göğüne dönüştü, gece mavisiydi ve yıldızlarla kaplıydı. Valleyda'nın kır kesimine ait gökyüzü. Koyu mor bir çizgi ufku bölüyordu: Yabanorman'ın sınırı.

Red yavaşça kendine geldi, nefesi içinin rahatlamasıyla titrediydi. "Yaşiyor. Valleyda'da ama—"

Sözcükler beklenmedik bir acıyla gelen çılgınlıkla boğuldu. Omurgasından aşağı parladı, omurgasının etrafına sarılı kökler kıvrılıyor, dallar teninin altında mızrak gibi saplanıyordu. Eammon'un gözleri parladı, onun yanına gitmeye çalışırken eli uzandı fakat başaramadan dizleri boşandı ve boğuk bir iniltiyle yere düştü.

"Ne yapıyorlar?" Raffe'in sesi şok ve korku arasında bir yerdeydi.

"Kökler," diye fısıldadı Fife, benzi atmıştı.

Dışarıda, alçak bir feryat, toplanan bir rüzgâr ve dökülen dalların çatırtısı. Matlaşan, solan sonbahar renkleri ve tekrar etrafa sıyan kış.

Eammon dizlerinin üzerindeydi, yumruğunu karnına bastırıyordu ve çenesi acı dolu bir çıkıntı hâline gelmişti. Hareket

etmeye çalıştı ama başka bir acı dalgası ikisine de mızrak gibi saplandı ve Eammon'un hareketini faydasız bir kasılmaya çevirdi. Kesilmiş bir şey, alınmış bir şey.

Raffe duvara doğru geri çekildi, gözleri kocaman açılmıştı. "Ne oldu?"

"Yabanorman." Eammon dişlerini sıkarak Red'e doğru hareket etti ve acıya rağmen sabit bir elle onu tutup kaldırdı. Avuçları onun kollarında gezinerek yara var mı diye baktı. "Daha çok gözcü aldılar."

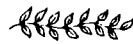
Ormanın göğsünde koşturuş şekli ve kendini akıl almaz yırtığın etrafına kapatmak için çabalayışı ona yüz bıçak saplanıyormuş gibi hissettirdi; tek seferde çekip koparılan onlarca gözcü. Damarları özsuyla gümbürdüyor, kalp atışları uzanan dallara çarpıyordu, hepsi ızdıraptan ibaretti.

Kulenin alt katında kapı çarpılarak açıldı ve ayak sesleri hızla merdivenleri tırmandı. Valdrek'in kafası göründü, Lyra onun arkasındaydı ve ikisi de nefes nefese kalmıştı. "Ne oluyor, Kurt? Biz girdiğimizde Yabanorman açıldı, sonra korkunç bir—"

Donup kaldı, Red ile Eammon'un gergin suratlarını ve bunun ne anlama geldiğini fark etmesiyle gözleri kocaman açıldı. "Yüce Krallar ve gölgeler."

"Tam isabet." Eammon'un dudakları bembeyazdı. Red'i kendine dayamıştı.

"Yapıyorlar," diye fısıldadı Red. Kökleri almasından önce bir zindanda söylenen sözler: *Yabanorman düşecek, Krallar serbest kalacak.* "Solmir diğer Kralları Gölge Topraklar'dan çıkarıyor."

Dışarıda, Yabanorman'ın feryadı dinmişti fakat geride bıraktığı sessizlik neredeyse daha kötüydü. Ormana yönelik bu şiddetle, sihir artıran tesirinin nasıl etkileneceğinden emin olmayarak kuleden ayrılmışlardı. Red, Eammon'a yaslanıyor ve neredeyse topallıyordu. O ise dik yürüyordu fakat dudaklarından acı okunuyordu.

Raffe, Kale'nin kapısını açtı, Red merdivenlerin en alt basamağına neredeyse çökerek oturdu. Dişleri kaybolan o kadar gözcünün acısıyla kenetlenmişti. Eammon tırazana yaslandı, tırazan başlığındaki parmaklarının eklemleri bembeyaz kesilmişti.

Lear, Valdrek ile Lyra'ya eşlik etmişti ve yanan sarmaşıkların ışığında parıldayan, tarihi olması gereken silahlarla tepeden tırnağa kuşanmış hâlde duvarın kenarında duruyordu. Mavi gözleri hüznü ve yorgundu. "Her zaman yardımımı isteyebilirsin dediğimde kafamdaki şey daha çok Kale'yi yenilemek için malzeme bulmak veya sırayla yapılan ekimlere seni de dahil etmekti. Çöken koca lanet Yabanorman değil."

"Başladığında buraya yolu yarılamıştık." Lyra'nın sesi alçak, parmakları *tor*'unun kabzasındaydı. "Her şey normaldi, sonra birden o... yırtıldı."

"Ağaçlar çığlık atıyor gibiydi." Valdrek kafasını iki yana salladı. "Daha önce hiç ormanın böyle bir ses çıkardığını duymamıştım."

"Sınıra gitmeliyiz," dedi Raffe merdivenlerin gölgesinden. "Gitmek zorundayız, eğer Neve'i tuttuğu yer orasıysa."

"Yabanorman çıkmamıza izin vermez. Özellikle şimdi kökleri de aldığım için." Red bu çaba dişlerini kenetlese de ayağa kalktı. "Onu senin bulman gerekecek, Raffe."

Raffe başıyla onayladı.

"Eammon, Fife, Lyra ve ben ağaç sınırına kadar gidebiliriz," diye devam etti Red. "Raffe, Neve'i aramaya gider, biz de o onu bulana kadar yakınlardaki yarıkları iyileştiririz."

Eammon hareket canını yakıyormuş gibi hafifçe başını iki yana salladı. "Solmir *orada*. O kadar yaklaşılamazsın—"

"Kız kardeşim *orada*." Neredeyse bir fısıltıydı ama bir parçası bunu haykırmak istemişti. "Zaman yok. *Şimdi* gitmeliyiz."

Eammon daha fazla karşı çıkmamak için ağzını kapattı ve omuzlarındaki yük on katına çıkmış gibi dudakları aşağı kıvrıldı.

Valdrek'in gözleri onların üzerinde gezindi. "Yani beşinizden," dedi yavaşça, "yalnızca biri ormandan çıkabiliyor." Parmağıyla Raff'e gösterdi. "Yabanorman'ın kendinde gibi gözüdüğü o kısa süre sırasında buraya geldiğini varsayıyorum."

"Sınırı açtı," dedi Red usulca. "Kökleri aldığımda, Yabanorman iyileştiğinde Valleyda sınırı açıldı." Ne kadar yaklaştıklarını düşünmek boğazını sızlattı. Her şey nasıl da kısa süreliğine dengelenmişti ama yalnızca tekrar mahvolmak üzere.

Valdrek'in yüz ifadesi bir an için bir özlem sancısıyla buruştu. "Eh," dedi Lear'a bakarak, "geleceğiz o zaman ve şansımızı deneyeceğiz."

"Çıkmanıza izin vermeyecek." Eammon'un sesi gergindi.

"Belki de. Ama artık Yabanorman iki kişi tarafından ve daha önce olduğundan farklı şekilde tutuluyor."

"Yalnızca ben ve Raff'e olmalı," diye karşı çıktı Eammon. "Geçmenize izin verse bile çok riskli--"

"Hudut'taki herkes için denemeyi borçluyuz. Ve orman bizim çıkmamıza izin *verirse* ve onu iyileştirmede alabileceğimiz bir rol varsa denemek zorundayız." Valdrek omuz silkti. "Yardımlarımızı alıyorsun, Kurt, istesen de istemesen de."

Red ayağa kalkarak Eammon'un elini kendi eliyle kapattı. Aşağıdan ona sert sert baktı. "Daha fazla kendini yalnız bırakmak yok," diye tısladı. "Aşağılık herif."

Eammon'un gözleri endişeyle parladı fakat elini Red'in eli altında çevirip parmaklarını birbirine geçirdi.

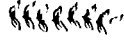
Lear kıkırdadı fakat zorlandı. "Belki bu Solmir herifini öldürürüz bile. Bu hakkımızda bir halk şarkısı yazmalarına yeter, ha? Krallardan birini öldürmek?"

Lyra öne bir adım atarken alevlerin ışığı buklelerini aydınlattı. "Biz de geliyoruz."

Lyra'nın arkasındaki Fife kollarını kavuşturdu, Anlaşmacı'nın Mühür'ü çillerinin üzerinde bariz biçimde dikkat çekiyordu. Başını bir kez sallayarak onayladı.

Eammon'un gözleri gölgeli çukurlardan ibaretti. Red'e baktı. O da onun elini hafifçe sıktı.

"Gidelim o zaman," diye mırıldandı Eammon.

Yabanorman'daki her ağaç dikenli ve kış keskinliğindeydi. Yerdeki yapraklar gri ve iskelet gibiydi, dakikalar değil de aylar geçmiş gibi sonbahar renklerinden arınmıştı. Başlarının üzerindeki gökyüzü ciltteki bir bere gibi alacalıydı.

Red'in kalçasına sarılı hançerin kabzası bileğine sürtünyordu. Eammon'un paltosunun gölgelerinde bıçaklar parıldıyordu. Acaba onları kullanabilecekler mi diye düşündü Red. Yüzleşmeye gittikleri şeyin kavga edilebilecek bir şey olup olmadığını merak etti. Kiri öldürülebilirdi ve ormanın bu tarafındayken Solmir de –en azından öyle düşünüyordu– ama diğer Krallar da gelirse...

Yarıkları iyileştir, Neve'i kurtar. Buna, yapabileceklerini bildiği bu iki şeyin tekrarına bir dua gibi sarıldı.

"Bir planımız var mı?" diye fısıldadı Lyra. *Tor*'u karanlıkta gümüş bir hilal gibiydi. Her adımlarında onun ve Fife'in belindeki kan şişeleriyle dolu çantalar şingirdiyordu.

"Onu durdurmak." Eammon yılmayan temposuna ara vermedi.

"O benim." Bu arkalarında yürüyen ve o ana kadar sessiz kalan Raffe'ten gelmişti. Karanlık ve parıldayan gözlerini yerden Lyra'ya çevirdi. "Solmir oradaysa, ona ulaşabileceğin bir yerde olsa bile, o benim."

Lyra kafasını bir kez sallayarak onayladı.

Çöken sessizliği bozan tek şey yaprakların üzerindeki botlardı.

Parçalanan gözcülerin acısı hafif bir sızıya dönüşmüştü. Buna rağmen Eammon, her hareketi kısıtlı enerjisini zorluyormuş tuhaf birliklerinin en önünde, kaskatı hâlde yürüyordu.

Red elinin tersi onunkine sürtene kadar hızını artırdı. Eammon, silah almak için aceleyle yukarı çıkıp Kale'den ayrıldıklarından beri ona dokunmamıştı. Onu kendisine çekmiş, dudaklarının ağırlığıyla ona bir çeşit koruma sağlayabilirmiş gibi öpmüştü.

"Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım," diye fısıldadı Eammon. "Seni güvende tutmak için ne yapmam gerekiyorsa."

Red parmağını onun yara izlerinde gezdirdi. "Seni seviyorum." Dudakları gülümseyecek gibi yukarı büküldü, ardından tekrar düştü. "Ben Kurt için varım."

Eammon'un başparmağı onun altdudağında gezinmişti. "Ben de senin için."

Şimdiyse hiçbir yumuşak yanı yoktu, sanki hepsini o anda harcamıştı. Eammon sert açılardan ve sivri köşelerden ibaretti ve kötü niyetle hareket ediyordu.

"Eminim, kibarca sorarsan Raffe onu sınırdan içeri getirir ve sana da sırasını verir." Sözcükler yavan ve boştu. Bunları söylemişti çünkü söyleyecek başka bir şey yoktu. Çünkü *her şey iyi olacak* kulağa bir yalan gibi geliyordu.

Eammon'un gözleri onunkilerle buluştuğunda içlerinde hiç mizah yoktu. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Red onun elini tuttu. Eammon buna izin verdi.

İleride, yerden yükselen eğri büğrü ağaçlar seyreliyordu. Küçük savaş birlikleri durdu, hareketleri şaşkınlıkla kesilmişti.

Yabanorman'ın sınırı bir çöldü, ağaçlar etrafa dağılmış ve yıkılmıştı, hâlâ ayakta olanlar acı verici şekillerde bükülmüştü. Çürük toprak çukurları yeri benek benek kaplıyordu; bir tanesi tam onların önündeydi, bir diğerinin kenarı sol taraftaki gölgelerin arasından görünüyordu. Gökyüzü testere dişleri gibi bölünmüştü, koyu mor alacakaranlık çivit mavisine karışıyordu ve kırık bir pencerenin camlarını andıran yıldızlarla kaplıydı.

İleride, kuzey Valleyda'nın düz ve boş açıklığında, sınırdan belki sekiz yüz metre uzaklıkta, sıkça kümelenmiş beyaz ağaç-

lardan oluşan bir koruluk yetişmişti. Kıvrılıp bükülen ve içine girilmesi imkânsız bir halka şeklinde birbirlerine dolaşıp düğüm olan kökler gökyüzüne uzanırken daha kalın dallar da aşağıdaki toprağı delip geçiyordu; tersine çevrilmiş, baş aşağı büyüyen başka bir koru. Kemik beyazı gövdelerin arasında kıpırdayan hiçbir şey yoktu.

Red irkildi. İçindeki Yabanormen da.

"Orası." Raffe yanındaydı, dişleri karanlıkta parladı. "Neve orada olmalı." Hiç tereddüt etmeden yanık toprağın üzerinden koruya doğru yavaş bir tempoyla koştu.

Valdrek hasar görmüş sınıra doğru ilerledi, Lear da onun yanındaydı. O tereddüt ederek sınırın diğer tarafına geçerken Red göğsünde çekilen bir şey hissetti, sanki yıpranan bir ip kopmuştu. Orman sınırlarını tutmanın şimdi ona bir yardımının dokunmayacağını biliyor ve gitmelerine izin veriyordu.

"Eh." Valdrek, gözlerinde şaşkınlık ve kedere çalan yorgun bir neşeyle arkasına döndü. "Dünya bu tarafta da hemen hemen aynı gibi. İyi şanslar, Kurtlar." Raffe'in peşinden tepelere doğru ilerlemeye başladı, Lear da peşinden gitti.

Lyra elinde *tor*'uyla, ileri atılmaya hazır gibi rahat bir temkinlilikle duruyordu. "Henüz gölge yaratığı yok," dedi gözleriyle ormanın bozulmuş sınırını tararken. "Bu rahatlatıcı mı değil mi karar veremiyorum."

"Gölge Topraklar'ın serbest bırakacak daha önemli şeyleri var." Eammon sesini sabit tuttu fakat çenesi acıyla kenetlenmişti. Gözleri Red'e yöneldi. "Lyra'yla birlikte ormanın kenarını kontrol edeceğim. Sen ve Fife burada kalın. Ben sizi çağırana kadar sınıra daha fazla yaklaşmayın."

"Bu bir emir mi?" Küçük bir espri, göğsündeki ağırlığı hafifletmek için bir girişim.

Eammon burnundan bir soluk verdi, küçük bir espriye karşılık küçük bir gülüş, onun parmakları üzerindeki parmaklarını sıktı. "Öyle olmasını istiyorsan."

"Eammon--"

Eammon onun saçını kulağının arkasına sıkıştırdı, yaralı avu-
cu yanağına sürtündü. "Bırak bunu halledeyim."

Nazikçe ikisinin parmaklarını ayırdı. Nazikçe Red'in elini
dudaklarına götürdü. Ardından gitti ve ormanlarının dönüştüğü
harabenin içine doğru ilerledi.

Eammon ve Lyra hızla uzaklaşırken Fife gelip onun yanında
durdu. "Ne aptalız," dedi genelde onunla konuşurken takındığı
kaba tonu kullanmaya çalışıp başarısız olarak.

Red tek kaşını kaldırdı.

Fife omuz silkti. "Pervasız aptallara âşık oluyoruz."

Red kısa süreliğine Fife'in parmaklarını tuttu, ardından bır-
aktı.

Gözüne Eammon ve Lyra'nın zıt yönünde titreşen bir hareket
ilişti. Gölgede gizlenen beyaz bir şey, tam Valleyda sınırının
kenarında. Red gözlerini kıstı ve sendeleyerek öne çıktı. "Şunu
görüyor musun?"

"Neyi?"

Yine titreşen bir beyazlık. Görüsünde Neve beyaz giyiyordu.
Bu koşmasını sağlamaya yetmişti.

"Red."

Ancak o aldırış etmedi ve hızla gölgelerin içindeki ağaçların
arasındaki o titrek şeye doğru koştu. Belki de Neve tuhaf trans
hâlimden çıkmış ve çöken ormanın kenarına gelmişti.

"Gel," dedi ağacın arkasındaki biçimsiz karanlıktan gelen bir
ses. Alçaktı, o kadar alçaktı ki sesin kendisi belli belirsizdi.

"Neve?" diye seslendi Red, her zerresi geride bıraktığı kız
kardeşini kurtarmaya odaklanmıştı.

Cevap gelmedi.

"Redarys!" Bu seferki bir haykırıştı, bir boğazı sıyrıp ka-
natacak bir haykırış. Ona seslenen Eammon. Göğsündeki
Yabanorman kıyıya bu kadar yakın olmasına karşılık bir uyarıyla
onu kesip yaktı fakat Red dişlerini sıkıp devam etti. Çevresinden

dolanmak üzere elini uzatarak ağaca ulaştığında botları toprakta kaydı.

Gölgelerin arasından Kiri sııttı.

Red geri dönmeye çalıştı fakat ciğerleri fena hâlde sızlıyor, içine demir atmış çöken orman canını yakıyordu. Panikle onu tutamayacak kadar hissizleşen parmakları beceriksizce hançerinin kabzasını aradı, derken Kiri'nin elleri boğazına sarılarak sertçe bastırdı.

"Haddinden fazla belaya neden oluyorsun," diye tısladı Başrahibe, gözleri yıldızların ve alacakaranlığın birleşiminde çılgınca parıldıyordu. "Tanrılarımızın dönüşünü görmeyi hak etmiyorsun."

"Red!" Eammon ormanın kırık parçalarını birleştirip güç elde etmeye çalışırken Red ayak bileklerine sürtünen kökleri ve göğsüne batan Yabanorman'ı hissedebiliyordu.

"Kurt'una veda et." Kiri'nin boynundaki elleri sıkılaştı. "O da yakında sana katılacak."

Derken rahibenin kollarını tutup çeken eller, parmaklarını açıp Red'ine ciğerlerine yine hava girmesini sağladı. Solmir usulca bir küfür savurarak can yakan bir tutuşla Red'in kolunu kavradı ve onu keşmekeş hâlindeki ağaç sınırına doğru çekti.

Red kesilen soluğunun sesinin ötesinden koşan ayakların ve Eammon'un kükremesini belli belirsiz duydu.

"Haddinden fazla belaya neden oluyorsun belki," diye mırıldandı Solmir, onu kolundan tutup sürükleyerek ayaklarının yerden kesilmesine ve dizlerinin toprakta kaymasına neden oldu, "ama canlı hâlin ölünden daha yararlı."

Red küfretmek ve Eammon'a seslenmek için ağzını açtı. Fakat Solmir onu sınırın diğer tarafına çekti ve her bir dokusu, her bir siniri yakıcı, tüketici bir acıyla patladı. Diğer bütün düşünceler alevlerin arasında zihninden kayboldu ve çığlığı Yabanorman'da yankılandı.

Ağaçlar matemle boyunlarını eğdi.

33

Solmir onu ileri doğru çekerken Red'in dizleri Valleyda'nın sonbahar sonunun kuru çimleri üzerinde kaydı. Göğsü kırık bir kafes gibiydi, kökler evlerine uzanmaya çalışıyordu; aşağı baksaydı kuşkusuz derisinden çıkan, iç organlarla kaplı dallar görürdü, bedeni bir kabre dönmüştü. Zihninde korkunç bir feryat yankılandı fakat Red nereden geldiğini bilmiyordu, ağzının açık olup olmadığını ve ses tellerinin çalışıp çalışmadığını anlamayacak kadar acı çekiyordu.

Sarmaşıklar onun ve Solmir'in ayak bileklerine ulaşmaya çalıştı fakat zayıf ve titreklerdi, ölen orman onları kırılğanlaştırmıştı. Dallar kümelendi ve eski bir yay kirişi gibi bir anda geri çekilmeden önce ulaşabildikleri kadar uzağa uzandılar. "Red!" Eammon'un haykırışı boğazını aşındırdı. "Red!"

Valdrek ve Lear alanı özenle kolaçan etmeyi bıraktı, Eammon'un sesi durgun gece havasını delip geçmişti. Raffe koşmaya başlayarak eğri büğrü korunun içinde kayboldu. Valdrek elini Lear'a kaldırarak diğer adamın peşinden gitmesini işaret etti. Lear da ağaçların arasında kaybolurken beyazlar içindeki figürler o âna kadar korunun merkezinde gizleniyormuşçasına parıldayarak görüş açılarına girdi.

Rahibeler. Red'in, acısının üzerinde asılı duran tuhaf ve titrek berraklığın içinden sayabildiği kadarıyla beş tane. Bu rakamda

uğursuz, henüz tam olarak adını koyamadığı şekilde korkunç hissettiren bir şeyler vardı.

Red, Solmir'in elinde debelendi, onu bir sarmaşık gibi sımsıkı tutuyordu. Kiri onların yanında sakin ve telaşsız yürüyordu, elleri büyük bir resmiyetle cüppe kollarının içine sokulmuştu.

Gergin bir kükreme, acıdan bembeyaz olmuş bir yüz ve boynundaki gerilmiş sinirlerle sendeleyerek Yabanorman'ın sınırından geçen Eammon. Hançerini savurdu fakat Solmir kolayca geri çekildi. Kiri, Eammon önemsiz bir problemmiş, ezilmesi gereken bir sivrisinekmiş gibi hoşnutsuz küçük bir ses çıkararak kenara çekildi.

Bir hamle daha fakat bir şey Eammon'u görünmez bir duvara çarpmış gibi geri attı. Boynu omzuna doğru o kadar büküldü ki kırılacakmış gibi göründü ve Red'in çığlığının Solmir'in onu giymekten bıktığı bir pelerin gibi bir kenara fırlatmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

"Böyle olacak demek?" Solmir'in sesi neredeyse bezgindi. "Anlamsız kahramanlıklar?"

Eammon dişlerini göstererek onun üzerine atıldı. Bir yumruğu Kral'ın çenesine indi ve Solmir'in başı aniden yukarı kalkarken çenesinin ezilme sesi duyuldu. Eammon'un yumruğunda tuttuğu hançer yana doğru döndü, ardından savrulup onun kolunu kesti.

Ancak Solmir yalnızca orada öylece durdu. Bir şeyi bekliyor gibi.

Eammon tekrar saldırmaya çalıştı, derken bütün vücudu bir kasılmayla gerildi. Omurgası kilitlendi ve neredeyse geriye doğru büküldü. Onu zaptetmeye çalışıyormuş gibi gergin bir sessizlik, ardından dişlerinin ardından acılı bir çığlık kaçtı.

Sarmaşıklar sürünerek Yabanorman'dan çıktı ve Eammon'un kollarına ve ayak bileklerine dolandı, onu geriye doğru sürüklerken botları toprakta oluklar açtı. Hırıltılı boğazıyla Red'in adını haykırdı ve kurtulmaya çalıştı fakat Yabanorman debelenen vü-

cudunu geriye, geriye ve geriye, harap olmuş ormanın sınırına doğru çekti.

Solmir'in yüzü neredeyse acımaya benzer bir ifadeyle aydınlandı. "Gitmene izin veremeyecek kadar sana dolanmış," dedi alçak sesle. "Yabanorman ilk önce kendini koruyor."

"Anneme olanlar gibi mi?" diye hırladı Eammon sınır ve Yabanorman'ın kontrolü karşısında zorlanarak. Sarmaşıklar bacaklarını sardı, dallar omuzlarının üzerinde parmaklar gibi büküldü. Nazik fakat kaçınılmaz. "Senin için Gölge Topraklar'ı açmaya çalıştığında?"

Solmir'in gözlerinden hiçbir şey okunmuyordu. "Aynen öyle."

Kiri şimdi eğri büğrü koruya giden yolu yarılamıştı, arazinin gece renklerinin içinde beyaz bir lekeydi. Elinde bir şey parılıyordu. Bir hançer.

Ve başka bir gümüş parıltısı daha, daha yakında, Valdrek. Yavaşça, eğri büğrü korunun ve ormanın kenarının arasında karanlık toprakta alçalarak Yabanorman'a doğru ilerledi. Kılıcı çekilmiş ve hazırды, gözleri Solmir'in sırtındaydı.

Eammon'un zaptedilmesiyle tatmin olan Solmir, Red'e döndü, gözleri sitem doluydu. "Sen olmasaydın şimdiye kadar işler çoktan hallolmuştu." Solmir kafasını iki yana salladı. Uzun saçları gece esintisiyle uçuştı ve alnındaki eşit aralıklı, kasıtlı yapılmış gibi görünen küçük yara izlerinin çıkıntıları ayışığında parıldadı. "Sen Valleyda'da kalsaydın o pes ederdi."

"Etmezdi." Red kendini yerden kaldırmaya çalıştı fakat vücudu onu dinlemedi. "Benden önce pes etmedi. Sonra da pes etmezdi."

Yüz ifadesi Red'in daha önce onda görmediği bir şeydi, artık bu öfke, bıkkınlık veya küçümseme değildi. Neredeyse kederliydi ve sırf bu yüzden ondan nefret etti.

Kafasının yanından hızla bir şey uçtu: Lyra'nın *tor'u*. O ve Fife Yabanorman'ın kenarında Eammon'a katılmışlardı, tıpkı onun gibi buradan ayrılamıyorlardı. Lyra'nın yüzü hırlarcasına çarpılmış, dişlerini ortaya seriyordu.

“Bu ahmakçaydı.” Solmir iç çekti. “Krallar geldiğinde bir silaha ihtiyacın olacak.”

Krallar. Beşi de, Solmir’le birlikte. Korudaki beş rahibe. Ve elinde bir bıçakla onlara doğru giden Kiri.

“Onları öldürmesine engel olun!” Red onu dinleyecek herkeşe seslendi, Kiri’nin tersine çevrilmiş ağaçların arasına girdiğini görmek için başını tekrar tam zamanında doğrultmuştu. “Onları öldürmesine engel olmanız gerek!”

Acıyla boğuk çıkan sesi bir fısıltı olabilirdi. Fakat yine de Solmir’in arkasını dönmesini ve gözlerinin uzun çimenleri taramasını sağlamaya yetmişti. Çömelmiş ve bir açıklık kollayan Valdrek’i fark etmesine yetmişti.

Valdrek yakalandığını anladıktan sonra tereddüt etmedi. Kükreyerek ve kılıcını çılgınca savurarak atılırken saçlarındaki gümüş halkalar parıldadı.

Solmir neredeyse gelişigüzel bir şekilde hançerini kaldırdı ve kabzayla Valdrek’in şakağına vurdu.

Eammon bağırarak Yabanorman’a saldırdı fakat orman onu sımsıkı tutuyordu. Red ayağa kalkmaya, bir çabayla Valdrek’e doğru ilerlemeye çalıştı fakat buzdan bir duvar gibi hissettiren bir şey onu tekrar yere indirdi.

Gözyaşları akıp saçlarına karıştı ve sırtüstü yere yığıldı. Kiri’nin ona Valleyda’da saldırırken kullandığı, organlarını buz gibi ve boğazını buzlarla kaplı hissettiren soğğun aynısıydı fakat daha güçlü ve daha ağırdı, dalların üzerindeki kanlardan ziyade karanlıkta geçen yılların ardından doğmuştu: Gölge Topraklar sihri, döne döne bir zindana yükselen, o cezasını çekerken onun içine sızan bütün o güç. Zindanda Red’e karşı kullanmaya çalıştığı sihrin aynısıydı ve bu sefer ona karşı koymak için yeterince altın ışıkla dolu değildi.

Acı hâlâ içinde kükrüyor, ona ızdırap veriyor, Yabanorman düşmeye devam ederken kaslarını büküyordu. Red haykırdı ama dudakları susturmaya çalıştı.

"Onda sende olduğu kadar dolaşık değil." Solmir kayıtsız konuşuyordu, sesi bir meyhane masasının üzerinden konuşuyormuş gibi Eammon ile arasındaki metreleri açacak şekilde yükseldi. "Senin Leydi'nin içindeki orman taze, kökünden sökmesi kolay. Bunu nasıl düzelteceğini biliyorsun. Acısını nasıl dindireceğini."

"Hayır!" Red yerden yarı yarıya doğruldu, gözleri Eammon'un kilerle buluşabilsin diye başını kaldırdı. "Hayır."

Bir gümbürtü, dişlerini tıngırdatan bir yankılanma. Red bulanık bakışlarını koruya yöneltmeye çalıştı ve yalnızca yere düşüp kıpkırmızı bir iz bırakan beyaz cüppeli bir figür seçebildi.

İlk rahibe ölmüştü. Geriye dört kalmıştı.

"Sen ölmezsen o ölecek." Solmir arkalarındaki koruyu, köklerinde gerçekleşen o uzak dehşeti işaret etti. O bunu yaparken başka bir rahibe daha düştü.

İkisi ölmüştü.

"Onları getirmek –dönüştükleri şey– Yabanormen'ı ve ona bağlı her şeyi öldürecek. Çok uzun zamandır senin bir parçan, Eammon. Kaçmanın hiçbir yolu yok." Solmir'in eli hafifçe Red'in saçlarına dokundu ve Red irkilerek, vücudu sökülen kökler ve gölge sihrinin soğuk ağırlığı için bir savaş alanına dönmüşken elinden geldiğince uzaklaştı. "Ama o kaçabilir."

Eammon'un göğsü inip kalktı. Gözleri acıyla aralanmış dudaklarının üzerinde parıldadı. Fife, Lyra'yı kenara çekmiş, durup dehşetli ve çaresiz bir sessizlik içinde olanları izlerlerken kolunu onun omuzlarına sarmıştı.

"Neden?" Eammon'un sesi paramparça gibiydi. "Neden diğerlerini getiresin ki? Onlar seni de *yanlarında* götürdü! Her şeyin sebebi onlar!"

Solmir'in gözleri küçük buz parçaları gibiydi. Bir an için dudakları gerçekten bir açıklama sunacakmışçasına kıpırdadı. Fakat ardından neredeyse mağlup bir ifadeyle kafasını iki yana salladı. "Çünkü bu kaçınılmaz. Geri dönüşleri kaçınılmaz." Bir

duraksama, ardından sesi keskinleşti. “Ve hazırlanmak için ne kadar zamanları olursa her şey o kadar kötü olacak.”

Kemiklerini titreten ve yeri sarsan bir gümbürtü daha. Ardından daha gürültülü başka bir tane.

Dördü öldü.

Sınırın kenarının karşı tarafından Eammon’un gözleri Red’in gözlerini delip geçti, kehribar ve yeşilin içinde, verilen bir sözün alevleri göründü. *Sana zarar vermektense dünyanın yanışını izlerim.*

Red onun niyetini anladı, tıpkı her hareketini anladığı gibi. Dişlerini sıktı ve öfkeyle konuştu. “Hayır–”

Eammon Yabanorman’ı ondan çekip alırken ve Red’in içindeki orman kökünden sökölürken kafası yana doğru büküldü. Gökyüzüne doğru acıyla bağırdı ve Red onun dünyanın yanmasıyla ilgili söylediğı şeyden daha fazlasının olduğunu fark etti.

Dünyanın yanmasına izin verirdi fakat dünyayla birlikte kendisini de yakacaktı.

Red bağırarak parmaklarını toprağı geçirdi. “Onları geri ver! Lanet olası, onları *geri* ver!”

Yabanorman dinlemedi. Red kanlı yapraklar ve düğümlenmiş kökler öksürdü. Çaresizce onları ağzına tıkıştırırmayı ve geri yutmayı düşündü fakat faydasızdı. Yeniden yalnızca bir insandı, kemik, organ ve kandan ibaretti.

Eammon’u saran dallar, kökler ve sarmaşıklar kapanan bir yumruk gibi gerildi, ardından tekrar açıldı. Omurgası bir kasımayla büküldü ve Eammon titreyerek dizlerinin üzerine düştü. Sinirler boğazında ve gömleğinin yırtılmış kumaşından görünen omuzlarında ağaç kökleri gibi belirginleşti. Loş fakat gözle görölür altın ışık damarlarından geçerken parmakları pençeler gibi toprağı geçti.

“Pes et, Eammon,” diye fısıldadı Solmir, Red’le artık hiç ilgilenmiyordu. Bu Kral ve Kurt’un arasındaydı. “Pes *et*.”

Kısa bir süre sonra Kurt hareketsiz kaldı.

Dünya bir bıçağın ucunda hareketsiz durdu. Fife ve Lyra iki

heykel gibi hareketsizdi, Lyra'nın yanaklarında gözyaşları parlıyordu.

Anlık bir hareketsizlik.

Alınan bir karar.

Bir taşma.

Orman Eammon'un arkasında bir dalga gibi, kökler, dallar, sarmaşık ve dikenlerden oluşan bir medcezir gibi yükseldi. Gözcüler ona doğru eğilerek sivri beyaz parmaklarını uzattı. Derisini deldiler ve içine akıp ışığa dönüşerek damarlarında altından yeşile yıldız gibi parlayan yollar oluşturdular. Kurt bir ölü gibi hareketsizdi fakat Yabanorman'ı oluşturan şeyler bir nehre düşen yağmur gibi onun içine doldu. Sırtında kırılan bir dalga gibi, tohumuna geri akan bir orman gibi gelmeye devam etti.

Ardından Eammon ayağa kalktı.

Önce kendi boyunda sonra daha da yükselerek iki metreye, iki buçuk metreye ulaştı. Yerdeki gölgesi daha da uzarken gözleri değişti, kehribar irislerinin çevresindeki beyazlar saf, parlak zümrüt rengine döndü. Sarmaşıklar bileklerini çevreledi, onlardan oluşan bir çelenk uzun siyah saçlarında yeşerirken dönen ağaç kabukları kollarını zırhla kapladı ve alnında boynuza benzer dallar büyüdü.

Bütün o küçük değişimler; sihrini yalnızken kullandığında Yabanorman'ın onda bıraktığı kırık parçalar, Eammon'un kendisinden feda ettiği parçalar, kanını vererek durdurmaya çalıştığı her şey, hepsi yalnızca bunun bir hayaletiydi.

Bir orman bir insanı bir tanrı yaptı.

Eammon –eskiden Eammon olan şey– tuhaf tanrı gözlerini toprağın üzerinde büzülmüş Red'e çevirdi ve o anladı. Eammon en sonunda pes etmişti. İnsan ve orman olmaktan, kemik ve dalların imkânsız ikiliğinden vazgeçmişti. Hepsini kendi içine çekmişti, Yabanorman'ın parlayan ağı, önceden kim olduğunu hatırlatan hiçbir şeye yer bırakmamıştı.

Bu kez onu ele geçirmesine izin vermişti. Red'i kurtarmak için kendisinden vazgeçmişti. Ve o insan olmaktan çıkmış gözler sevdiği adamdan hiçbir parça taşımıyordu.

Red'in hıçkırığının tadı kan gibiydi.

Solmir'in ağzından alçak, kederli bir kahkaha çıktı. "Kurtlar ve fedakârlıkları."

Yeryüzü bizzat bölünmüş gibi son bir çatırtı. Red gözyaşlarının bulanıklaştırdığı görüşünde beşinci rahibenin öldüğünü, Kiri korunun içine dalmadan önce bıçağının kanlı bir ışıkla parladığını gördü. Aynı anda, Lear kendini ağaçların arasından dışarı atarak hareketsiz bir yığın hâlinde düştü. Çarpık gözcülerin etrafındaki topraktan gölgeler kıvrılan karanlık bir halka hâlinde fırladı.

Solmir eliyle tekrar o tuhaf hareketi yaptı. Gölgele siyah bir dalga gibi toprağın üzerinde ilerledi ve delice sesler çıkararak kuşlar gibi ona akın etti. Solmir'i büyüterek boyunu uzattılar ve onu karanlıkla çevrelediler.

Sınıtarak, köpüren gölgelere elini salladı.

Ve Yabanormen –*Eammon*– bir kükremeye öne atıldı.

34

Yabanormman artık bir orman değildi. Kendini kökünden sökmüş, farklı bir şekil almıştı. Onun sınırları Eammon'un diken ve sarmaşıklarla çevrili vücudunun sınırlarıydı. Eammon gitmişti ve Yabanormman onun yerinde bir adam biçiminde duruyordu.

Solmir'e doğru koştuğunda yer sarsıldı.

Artık soğuk sihirle bastırılmayan Red çömeldi, ağzı keder ve dehşetle kurumuştu. Ormantanrı hâlâ Eammon gibi görünüyordu, hâlâ onun kemikli yüzünü ve koyu saçlarını taşıyordu. Fakat hareket ediş şekli farklıydı, sis dalların arasında kıpırdıyor, yapraklar rüzgârda savruluyordu. Solmir'in gölgesine karşılık o altın bir ışıktı ve onların ikisi de korkunçtu.

Eammon –önceden olup artık Eammon olmayan şey, *Krallar*, Red aklını yitirecekti– yumruğunu Solmir'in çenesine indirdi. Temas ettikleri yerden ağaç kabuğu ile yapraklar fırladı ve Solmir'in dudakları keskin ve sevinçli bir sırtışıla bükülürken kafası yana büküldü.

"O kadar huzurlu bir ölümün olabilirdi ki." Solmir gölgeyle kaplanmış bileğinin tersiyle ağzındaki kanı sildi. "Kurtlar tanrılardan daha kolay ölüyor."

Lyra kocaman açılmış ve inanamayan gözlerle ormanın kenarında durdu. Ardından hırlayarak öne atıldı ve yerden *tor'*unu

kaptı, artık orada olmayan bir Yabanorman tarafından alıkonulmuyordu. Fife hiç tereddüt etmeden onu takip etti. Arkalarında hâlâ ağaçlar göğe uzanıyordu fakat şimdi farklılardı; renkleri solmuştu ve alacakaranlık yerine gece renklerindeki gökyüzü yıldızlarla kaplıydı.

Yalnızca bir ormandı, tıpkı herhangi başka bir orman gibi. Onu Yabanorman yapan her şey şimdi Eammon'un içindeydi.

Rahibelerin bedenleri beyaz cüppeli ve kıpkırmızı lekeli yığınlar hâlinde çarpık koruda ters yüz gözcülerin arasında yatıyor, kanları köklerin üzerine sızıyordu. Kiri ortalarda yoktu. Lear ayrılmıştı ve alnında sabit bir biçimde gözlerine damlayan bir kesikle yavaş yavaş ağaçlardan uzaklaşıyordu.

Koruyu çevreleyen gölgeler girdabı gittikçe büyüdü ve karanlık, duman gibi döne döne havaya yükseldi. Etrafındaki yer zangırdayan kilitli bir kapı gibi gümbürdedi.

Yakında zorla açılacak bir kapı.

Eammon'un kolları öne fırladı ve topraktan mızrak sivriliğinde ağaç gövdeleri fışkırdı. Solmir sanki dumanmış, dağılan ve tekrar bir araya gelen bir karanlıktan ibaretmiş gibi onun içinden geçtiler. Solmir'in parmakları kıvrıldı ve gölgeler Eammon'un kolunu zincirleyerek arkasına doğru kıvrıldı. Bir kükreme, kırılan dalları andıran bir ses, tıpkı yanan bir orman gibi. Eammon kendini gölgenin kavrayışından çekip kurtardığında derisinde koyu yanık izleri vardı.

Göğsündeki boşluğa ve Yabanorman'ın her parçasının ondan ayrıldığını bilmesine rağmen Red'in parmakları yine de pençeler gibi kıvrıldı. Yerden fırladı ve savaşı tanrılara doğru sendeledi.

Onu geri fırlatan şey gölge değildi. Filizlenen, onu nazik fakat sağlam bir biçimde yere bırakmak üzere belini saran bir sarmaşıktı. İnsan olmaktan çıkmış, tanımadığı, öptüğü bir yüzdeki gözler dikkatle ona baktı. İçlerinde onu tanıdığına dair hiçbir iz yoktu.

Red yerde hareketsiz kaldı, aldığı her nefesi bıçak kadar keskindi.

Toprağın üzerinde koşan zayıf bir şekil. Yumruğunda tuttuğu *tor* ve ayışığında parlayan dişleriyle Lyra. Bıçak Solmir'in gölge kaplı bacağına kesti, bir sıyrık bırakması gereken bir darbeydi bu fakat Solmir'in vücudu dağılıp tekrar bir araya geldi. Dudağını küçümsemeyeyle büktü ve Lyra'yı savuşturarak fırlattı. Lyra, Red'in yanına düştü ve hareketsiz kaldı.

"Lyra!" Onun arkasından Fife var gücüyle bağırdı. Solmir'e dönerken hançeri elindeydi ve Somir'in gölge kaplı boyunun yanında bodur kalmıştı.

"Fife yapma!" Red, Lyra'ya doğru emekledi ve titrek parmaklarını onun boynuna koydu. Nabızı hafif fakat düzenliydi, sık nefesler alıyordu fakat yine de yaşıyordu. "Bu faydasız!"

Fife'in hırlamasında onun bunu bildiğini görebiliyordu, bunu umursamadığını da. Solmir, Lyra'ya zarar vermişti, o da Solmir'e verecekti, basit bir denklem. Fakat şimdi olamazdı. Boğuk bir kükreme, ardından hançerini kınına soktu ve onların yattığı yere koştu.

Onun arkasında Eammon ve Solmir kayıtsızca savaşmaya devam ediyordu, küçük bir evrende engin bir çarpışma.

Fife sendeleyerek gelirken, "Yaşıyor," dedi Red ve o elini koyabilsin diye kendi elini Lyra'nın nabzından çekti. "Nefes alıyor."

Onun kalp atışlarını hissetmesiyle rahatlayarak bir hıçkırık koyuverdi, kum kızılı saçlarının Lyra'nın alnına değebileceği kadar başını eğdi. Fife korkuyla paniklemiş bir hâlde, bir kalkan olabilirmiş gibi ceketini çıkarıp onun etrafına sıkıştırdı.

Ardından donakaldı, gözleri şimdi çıplak kalan koluna dikilmiş hâlde oturdu.

Orada olmayan şeye dikilmiş hâlde.

"Mühür." Durdu, yutkundu. Ardından nazikçe Lyra'nın kıyafet kolunu kaldırdı. Anlaşmacı'nın Mührü'nün olduğu yerde işaretsiz, kahverengi, yıldızların ışığıyla yaldızlanmış ve kökler tarafından kirletilmemiş bir ten.

Fife'in hayretle açılmış ve bir parça bile korku taşımayan gözleri Red'in gözleriyle buluştu.

Omuzlarında bir yük, ensesini karıncalatan ağır bir bakış. Red boğazı düğümlenmiş hâlde, ne göreceğini bilerek omzunun üzerinden baktı.

Eammon –*Eammon olmayan*– ışıltılı yeşil ve kehribar gözlerle neredeyse kafası karışmış bir hâlde yarım saniye için ona dik dik baktı. Ardından ağır bakışları Fife'a yöneldi. Mekanik ve profesyonel bir baş işareti.

"Siktir." Fife'in eli ön kolunun üzerine kapandı:

Ormantanı çarpışmasına geri döndü, bütün bu duraksama ancak bir nefes kadardı. Parmaklarından çentikli dallar büyüdü ve Solmir'in yüzüne savruldu.

Solmir'in dönüştüğü karanlık dev kaçmaya çalışmadı. Dallar o bir gölgeymiş gibi içinden geçti ve arkalarından Solmir tekrar bir bütün hâlini aldı.

Gölge.

Red'in zihni bu düşünceye takıldı, sonra buna yoğunlaştı. Mihrap'ın dışında Arick'i, Solmir olan Arick'i gördüğünde arkasındaki yerde bir gölge yoktu. Bir de Kiri'nin zindandaki sözleri – *Bir adam, bir gölge*.

Beş rahibe ölmüştü, Beş Kral'ı serbest bırakmak için beş yaşam. Şimdiden yarı burada olan Solmir yoğunlaşıp ete kemiğe bürünüyor olmalıydı, kurbanları bu dünyada tamamen belirlemek için kullanıyor olmalıydı. Fakat hâlâ Arick'le olan bağlantısına tutunuyor, Eammon'la savaştığı sürece gölge olarak kalıyordu.

Solmir, Eammon'la savaştığı sürece Arick insan olarak kalacaktı.

Fife, Lyra ve gölgeyle orman arasındaki savaşın arasında yere çömeldi, eli hançerindeydi. Konuştuğunda ona özgü açık sözlülüğüyle konuştu. "Bir sonraki hamlen ne bilmiyorum. Ama ben Lyra'yla kalıyorum."

"Senden farklı bir şey yapmanı asla istemem."

Sesi hâlâ haşindi fakat içinde şefkat de vardı. "Biliyorum."

Red şimdi ne olması gerektiğini biliyordu. Fakat bu gövdesinde çok yakından bakmak istemediği ağır bir yükü. Ta ki başka bir seçenek olmadığı açıkça belli olana kadar.

Karar çabuk alınmalıydı. Eammon bir gölgeyle sonsuza kadar savaşılamazdı.

Red kendini titrek bacaklarının üzerinde kaldırdı. "Koruya gidiyorum."

Fife onunla göz göze geldi. Başıyla onayladı.

Red koşmaya başladı.

Lear yüzündeki kanı silerek koruyu çevreleyen geniş gölgelerin kenarında onunla buluştu. "Onları durdurmaya çalıştım." Kıpırmızı lekeli elini kıvrılan karanlıkta neredeyse tamamen gizlenmiş olan rahibelerin cesetlerine doğru salladı. "Onlara kaçmaları için yalvarıp durdum. Hiçbiri dinlemedi, kızıl saçlı da ben onları uzaklaştırmayı deneyemedi beni devirdi." Alnındaki yaradan gözlerine kanlar damladı; acı vermekten çok onu rahatsız ediyormuş gibi kanı sildi. "Gölgeler ortaya çıkmadan daha ileri gidemedim ama Raffe hâlâ orada."

"Gidip onu bulmalıyım." Bütün Yabanorman'm ondan akıp gitmesine rağmen koru hâlâ rahatsız ediciydi. Asla gökyüzünün altında olmaması gereken bir şey gibi. "Kız kardeşimi bulmalıyım."

Lear'ın gözleri endişeyle parladı. "Eğer oradaysa tam olarak neyle karşılaşacağından emin değilim."

"Ben de." Red yutkundu. "Ama bunu durdurmak için tek şansımız bu."

Lear başıyla onayladı. Ardından kısa bir selamlamayla başını eğdi. "İyi şanslar, Leydi Kurt."

Red cesaretini kaybetmeden ileri koştu, büyüyen gölgelerin üzerinden atladı ve sarsakça bir rahibenin cesedinin yanına düştü.

Koru dışarıdaki tanrıların kükremesini dışarıda bırakan bir sessizlikle örtülüydü. Zemin karanlık fakat sağlamdı, gümbür-

Ve bir tabut.

Dumanlı camdan yapılmış gibi görünüyordu, buzun içinde gölgeler donmuş gibi fakat içindeki şekil netti. Koyu saçlar, kapalı gözler, kemik solgunluğundaki ağaçların rengini taşıyan bir yüz. Bedeninin kenarlarında simsiyah damarlar uzanıyor ve karanlık sicimler teninin sınırlarının ötesine geçiyordu. Tabutun üstünde durduğu yerin taş kenarlarından aşağıya, bükülmüş dal köklerinin toprağı birbirine kattığı çürümeyle dolu zemine.

Bu tersine çevrilmiş Yabanorman'a bağlı Neve. Gözcüleri mağaraya getirme süreci haftalar almıştı fakat el altında gönüllü –ve bilinci yerinde olmayan– bir kurban olunca Kiri ve Mezhep'i saniyeler içinde yeni bir koru yetiştirmişti.

Ve onu kız kardeşinin içine sabitlemişlerdi.

Red'in boğazından alçak bir feryat kaçtı. Tabutun yanındaki Arick'in gözleri sımsıkı kapandı.

"Hareket ettiremiyorum." Raffé'in sesi düz ve duygusuzdu, tüm hisleri tükenmişti. "Zorladım fakat onu incitmekten korktum." Sesinin çatlamadı ama ince bir ip gibi titreşti.

Neve'in tabutunun alt kısmı –*bir tabut ve içinde Neve*, zihni bu sözcükleri birbirine uyduramıyordu– çürük toprağı delen saz gibi ince beyaz dalları andırırcasına zeminle iç içe geçmişti. Raffé'in hissettiğı aynı korkuyla Red, kardeşini koruya bağlayan koyu sicimlere basmamaya özen göstererek yavaşça öne çıktı. Bu kadar yakından onların içinden geçen, bir nabız gibi atan gölgeleri görebiliyordu.

Midesi bulantıyla çalkalandı, Red eğildi ve parmaklarıyla o siyah damarlardan birine dokundu.

Gözleri karanlıkla doldu, görüşü ondan koparılıp alınmıştı. Bulanık görüntülerden oluşan bir kâbus; engin, gri bir deniz, yüzeyin altında sayısız dişlerini gösteren bir şey. Kocaman, pul pul soyulmuş bir ceset, bir dağ boyutunda ve en az onun kadar hareketsiz. Leş yığınlarının içinde yanlış şekillerdeki kafatasları. Bir kayaya zincirlenmiş zayıf, kemikli bir figür, kafasında çürüyen

derken bile. Yine de Red ayağının altında oluşan fay hatlarını, bir şeyin içeri sızabileceği çatlakları neredeyse hissedebiliyordu.

Gözcüler içe doğru eğildi, utanç içindelerdi. Red onları avutabilirmiş gibi elini bir ağaç gövdesine koydu. Onun fark ettiğinden daha fazlalardı, birbirlerinden yalnızca santimetreler ötede, kemik beyazında yetişmişlerdi.

Kiri'ye saklanacak bir sürü yer sağlıyordu bu.

Başrahibe ters yüz bir gözcünün arkasından atılıp kanlı bir hançeri çılgınca ona savururken kırılan bir çalı Red'in aldığı tek uyarı oldu. Eğilip kaçındı ve bıçak yalnızca kolunun kumaşına isabet etti.

"Seni daha önce öldürmeliydim." Kiri'nin sesi harap olmuş gibiydi, sanki saatlerdir bağııyordu. "Artık durdurmak için hiçbir şey yapamazsın." Kana bulanmış cüppenin aşağı çektiği çılgın bir savuruş daha. "Tanrılarımız geliyor ve sen--"

Boş bir *küt* sesi ve şakağına inen bir kabza. Yukarı kayan gözler ve yere yığılan Kiri.

Onun arkasında Raffe hançerini kınına yerleştirdi.

Tırnakları mahvolmuş ve kanlıydı. Hançerin kabzasının yüzeyi çukurlarla kaplıydı, onu tekrar tekrar bir kayaya vurmuş gibi yontulmuştu. "Gelmen uzun sürdü."

Korunun dışında, boğuk bir ses. Raffe yalnızca küçük bir ilgiyle kaşını kaldırıp o tarafa döndü, ardından başını ağaçların kenarındaki rahibenin cesedine doğru salladı. "Ne kadar zamanımız var?"

"Çok değil. Eammon--" Onun adı boğazını yaktı, bir yumruyu yutkunmasına neden oldu. "Solmir'i meşgul tutuyor ama daha fazla dayanamaz."

Başka bir kükreme, yeryüzü ağır ağır uyanan bir yaratığın sırtıymış gibi başka bir sarsılma. Raffe başıyla onayladı, ardından kemikleri andıran ağaçların arasından yola koyuldu. Red sessizce onu takip etti.

Koru merkezinde iki şey olan bir açıklığa çıkıyordu. Yüzü utanç ve teslimiyet arasında bir yerde sıkışmış Arick.

bir çiçek tacı. Taştan dört tahtın üzerinde taştan dört adam, beyazlarla örtülü ve sivri demir çubuklarla taçlandırılmış. Onların yanında beşinci bir taht, boş.

Red güçlükle nefes alarak elini geri çekti, alnında terler birikmişti. Tabutunun içindeki Neve kıpırdamadı.

“Söz vermişti.” Dişleri sözcükleri parçalamak istiyordu; den-
gesiz bacaklarıyla ayağa kalkarken tırnakları avuçlarına geçti.
“Onun güvende olacağına söz vermişti.”

“Yaşıyor.” Raffe bunu kendisine tekrar tekrar söylüyormuş
gibi konuşmuştu. “O... *bu hâlde* ama yaşıyor.”

Korunun dışında başka bir kükreme sessizliği yarıp geçti.
Yakında Solmir, bu ona Eammon’a karşı bir avantaj sağlasa da
Arick’in bedeninin gölgesi olmaktan bıkacaktı. Yakında kendisi-
nin rahibelerin fedakârlığıyla bir bütün olmasına izin verecekti
ve diğer Krallar da gelip ona katılacaktı.

Ve Yabanorman –Eammon– ölecekti.

Karar alma vaktiydi. Tek bir seçenek görebiliyordu.

“Arick.” Sesi boğuktu.

Adı söylenince Arick’in gözleri daha da sıkı kapandı. “Çok
üzgünüm,” dedi usulca. “Hepimiz yalnızca seni kurtarmaya ça-
lışıyorduk.”

“Buraya gel.” Gözyaşları boğazını tıkamıştı. “Buraya gel lüt-
fen.”

Bir duraksama, ardından kararmış toprağın üzerinden iler-
lerken bir yalpalama. Red çocukluk aşkının çökmüş hâline ve
ayağının altında kıpırdayan engin ve korkunç şeylerin bilgisine
karşı sağlam durmak için çabaladı.

Arick dokunma mesafesine geldiğinde ona uzandı ve par-
maklarını nazikçe onun kanlı yüzüne koydu. “Böyle olmasını
istemediğini biliyorum.”

“İstemedim. Ama ne olacağını da umursamadım, en azından
o zaman.” Bunun içinde yalnızca belli belirsiz bir utanç vardı.
“Sadece güvende olmanı istedim.”

Red'in birbirine bastırıldığı dudakları bembeyazdı. Hepsinin sevgisi yangın gibiydi, külleri hiç düşünmüyorlardı.

"Güvenciyim." Eli onun yüzünden ayrıldı ve hançerine indi. Red düşünmemeye çalıştı, bedeninin zihninin yönetimi olma-
dan işlemesine izin vermeye çalıştı. "Ben Eammon'u seviyorum,
o da beni seviyor. Bu güvenli."

Başka bir kükreme koruyu delip geçti. "Onun dönüştüğü şeyi
seviyor musun?"

"İkimiz de canavar olduk," diye fısıldadı Red. "Onu sevece-
ğim, her ne olursa olsun."

"Bir zamanlar beni de seviyordun. Hiç söylemedin ama sevi-
yordun." Arick kurumuş boğazıyla yutkundu, gözleri hâlâ kapa-
lıydı. "Değil mi?"

"Evet." Neredeyse bir fısıltıydı, gerçeğin ve yalanın ötesinde
nazik bir şeydi. Parmakları hançer kabzasının etrafına kapandı.
"Benden istediğin şekilde değil. Ama evet."

Arick'in gözleri açıldı. "Çabuk ol o zaman."

Neve'in tabutu yanında Raffe suskundu. Red ona baktığında
gözleri parlıyordu fakat dudakları gergin bir çizgi hâlindeydi.

Arick başını eğdi ve kısa bir an sonra önünde eğildi. Red onu
omuzlarından tutup zorla kaldırmak istedi fakat eli hançerinde
ve Arick bir sunakta dua eder gibi önünde hareketsiz kaldı.

"Açmak için kan," diye mırıldandı Arick, son bir ayın.
"Kapatmak için kan. Solmir'i buraya benim kanım getirdi.
Yabanorman'ı benim kanım tersine çevirdi. Canlı bir kurban."
Gözleri Red'in gözlerine yükseldi ve içlerindeki huzur ile rahat-
lama korkudan daha kötüydü. "Bu ancak kurban artık yaşama-
dığında son bulur."

Red'in parmakları titredi, terle kaplılardı ve kabza elinde ka-
yıyordu. Cevabın bu olduğunu biliyordu. Fakat şimdi gözlerini
görebiliyorken... "Yapamayacağım."

"Ben kendim yapmayı denedim, zindanda. Hiçbir işe yara-
madı. Tek başıma yapamıyorum." Arick nazikçe uzandı ve elini

onunkini üzerine kapattı. Birlikte hançeri çektiler. Arick bıçağı boğazına yerleştirdi. "Sen yapmak zorundasın, Red. Bırak da seni bu sefer kurtarayım."

Gözyaşları Red'in yanaklarından süzüldü. O da diz çökerek Arick'le aynı seviyeye inerken altındaki zemin gümbürdedi.

Arick dudaklarını onunkilere bastırdı. Red ona izin verdi. "Eammon'u geri almanın bir yolunu bul," diye mırıldandı dudaklarına doğru. "Sevilmeyi hak ediyorsun, Red. Her zaman ettin."

Eli aşağı düştü, gözleri yalvararak bakıyordu.

Red onun alnını öptü ve gözlerini sımsıkı kapattı. Hançeri sabit tuttu fakat Arick'in kendini öne ittiğini hissetti, yumuşak iç çekişini duydu ve önce damlayıp ardından akan ılık kanları hissetti. Arick yere düştüğünde o da onunla düştü ve onunkileri görebilmek için kendi gözlerini zorla açtı.

Arick elini kaldırdı. Tıpkı daha önce böyle uzandıklarında yaptığı gibi Red'in saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Sonra bir ışık söndü, dudakları gevşedi ve Arick hareketsiz kaldı.

Red acı dolu bir hıçkırık koyuverdi.

Korunun sınırındaki gölgeler duraksadı. Dışarıdaki kükreme durdu.

Taşın üzerinde, tabutunun gölgeli camlarının altında Neve içine hırıltılı bir nefes çekti.

Arick'in kanıyla sıırıslam olan Red bu sesle fırlayarak Raffe'in yanına koştu. Raffe hançerinin kabzasını kullandı fakat Red yalnızca yumruklarını kullanarak cama vurdu ve bir parmak eklemine ayrıldığını, derisinin altında bir şeyin çatladığını hissettiğinde bile durmadı.

Fakat cam olduğu gibi kaldı ve altında Neve'in gözleri açıldı.

Raffe'e baktı. Ardından Red'e. Suratı ifadesizdi, uyanık mı yoksa uykuda mı olduğunu anlamayan biri.

"Neve." Red'in boğazından hırıltıyla çıkmıştı bu söz. Tekrar cama saldırarak üzerinde kanlı bir iz bıraktı. "Neve!"

Neve cevap vermedi. Bir rüyada gibi yavaşça bakışlarını kol-larına, ayrı damarlar gibi kendisinden çıkan siyah sicimlere çe-virdi. Korktuysa bile belli etmiyordu, diğer eli uzanıp bunlardan birinin üzerinde gezinirken ifadesi merak doluydu. Onun doku-nuşuyla bir nabız gibi attı ve Neve üşümüş gibi titredi.

O an uzadı. Neve'in eli aşağı düştü. Gözlerini kapattı. Ardından dudağı hırlamaya benzer bir şeyle yukarı kalkarken yumruklarını sıktı.

Karanlık damarlar titredi. Engerek yılanlarıyla dolu bir yu-vayı andıran bir sesle... *geri çekildiler* ve korudan çekilip tekrar Neve'in içine döndüler. Neve kendisinden çekilip alınan sihri, onu bir tohum gibi kullanan karanlığı geri alırken hava uğul-dadı. Bir gölge dalgası gibi onun içine akarak teninin üzerinde kıvrıldı. Red'in kulağının ucunda bir ses, neredeyse bir iç çekiş.

Derken kuru *parçalandı*.

Yer yarılrken çarpık gözcüler yana doğru devrilerek kırılarak eridi. Red, Neve'in tabutunun kenarlarını tırmalayarak başarısız bir şekilde onu çöken korudan itmeye çalıştı. Raffe de onunla bir-likte itiyordu fakat ikisi de onu kıpırdatmayı başaramadı. Tabut bir bataklıktaymışçasına karanlığın devindiği toprağa gömüldü.

Red çığlık attı. Korunun dışında, ağaç, yaprak ve dikenden yankılanan bir kükreme duydu.

"Red!" Raffe onun elini kavradı ve onu hızla büyüyen çukur-dan çekti. "Red buradan gitmeliyiz!"

"Onu bırakamayız!"

"Bir seçeneğimiz yok!"

Yeryüzü Neve'in tabutunun kenarlarını yutarak onu toprak ve karanlıkla kapladı. Gölgelelerin tükettiği ufkuyla gri bir dünya-ya bir bakış ve o gitmişti.

Raffe onu toprağı delen bir kasırga gibi çalkalanan toprağın ötesine sürükledi. Korunun zemininde sağlam kalan tek yer par-çası Arick'in bedeninin yattığı yerdı. Şimdi o beden seğiriyor, değişiyor, başka bir şeye dönüşüyordu.

Tekrar bir araya getirilen et ve gölge. Beden nihayet Solmir'in canlı görüntüsünü aldığı anda Red neredeyse üzgün hissetti çünkü bu gömecek hiçbir şeyi olmayacağı anlamına geliyordu.

"Anlamıyorsun!" diye haykırdı, çılgın gözler Red'inkileri buldu. "Anlamıyorsun, onlar hâlâ—"

Bir gölge boğazının etrafını sararak ağzına doldu ve konuşmasını yarıda kesti, kaçıp kurtulduğu mezar onu canlı canlı yiyordu

Titrek bir *güm*, toz ve kayadan oluşan bir püskürme ve koru yok oldu. Kapı kapandı.

Neve yanlış taraftayken.

35

Uzun, kuru otlar Red'in kirli kıyafetlerinden geçip onu kaşındırıyordu. Sessizce Fife'in yanında oturuyordu ve ikisi de yerdeki Lyra'ya bakıyordu. Zaman belirsiz bir bulanıkla geçmişti ve Red her göz kırptığında gördüğü tek şey Neve'in yüzüne kapanan topraktı.

Lyra'nın nefesi düzenli, kalp atışları sabitti. Yine de Fife onun bileğini kucağında tutuyor, parmaklarını etrafında kapalı tutup uyanık olmasa da hayatta olduğunu gösteren işaretleri sayıyordu.

"Neve ölmedi." Raffe dizlerinin üzerinde yanlarına oturdu. Koru ortadan kaybolduktan sonra o ve Red, Fife ve Lyra'ya doğru sürüklenmişti. Kayıp, dördünü ona karşı tek yürek olabilirlermişçesine bir araya getirmişti. "Ölmediğini biliyorum."

"Hayatta." Red'in dudakları belli belirsiz kıpırdadı, gözleri sallanan otların üzerine sabitlenmişti. "Sadece... hapsedilmiş."

"Onu geri getirmeliyiz." Raffe'in yüzü gözyaşlarıyla lekelenmişti, çenesi kasıldı. Ellerini onu kazarak Gölge Topraklar'a bir yol açabilirmiş gibi toprağın üzerine koymuştu. "Ne yapacağız?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı Red. "Bilmiyorum."

Sessizlik. Ardından Raffe küfrederek ayağa kalktı. "Bu yeterince iyi bir cevap değil, Red." Kuru otların arasından sinirle yürüdü ve Red'in tek yapabildiği arkasından bakmak oldu.

Koru kaybolduğunda rahibelerin cesetlerini de beraberinde

götürmüştü. Fakat Kiri'nin ölü olmayan vücudu hâlâ birkaç adım ötede duruyordu. Göğsü yavaşça yükselip alçalıyordu, kuru kanla kaplı elleri pençeler gibi kıvrılmıştı. Red öfke ve iğrenme hissetmesi gerektiğini biliyordu. Bulup çıkarabildiği tek şeyse acımaydı.

"Üzgünüm," dedi Fife usulca, hâlâ Lyra'yı izliyordu. "Kız kardeşin için üzgünüm."

Red ağzını açtı fakat bir ses bulamadı. Neve'i yine bırakmıştı. Onu bir tabutta bırakmış ve o tabutun da Gölge Topraklar'a çekilmesine izin vermişti. Onu yine yarı yolda bırakmıştı.

Titremesi karşısında dudağını ısırды.

Fife'in yutkunuşu duyuldu. Başını kaldırdığında gözleri parlıyordu, dudaklarında bir kararlılık vardı. Nazıkçe Lyra'nın zayıf elini Red'in kucağına yerleştirdi. "Onunla kal," dedi. "Yapmam gereken bir şey var."

Ayağa kalkıp kararlılıkla ormanın sınırındaki uzun, boynuzlu figüre doğru yürüdü. Red içgüdüsel olarak gözlerini kapatmak ve onu görüşünden uzaklaştırmak istedi. Fakat derin, hırıltılı bir nefes aldı ve kendini izlemeye zorladı. Kendini Eammon'un dönüştüğü şeye bakmaya zorladı.

Onun yerine geçen şeye.

Yaklaşan Fife'a doğru dönen ormantanrının yüz hatları değişmemişti, hâlâ kemikliydi ve koyu renk saçlar tarafından gölgelenmişti. Yeni, yeşil bakışları Red'e sabitlenmeden önce diğer adama yalnızca kısa bir an için baktı.

Gözlerinde hiçbir sevgi parıltısı yoktu. Yalnızca belli belirsiz bir tanıma. Red'in her kalp atışı göğüs kafesine çarpan acılı bir takırtıydı.

Çok fazlaydı bu. Red yeniden Lyra'ya döndü. Fife'in Mühür'ü kontrol ettiği yerde kıyafet kolu hâlâ yukarı sıyrılmıştı ve teni hâlâ lekesizdi. Eammon Yabanorman'ı aldığı anda, Yabanorman'a dönüştüğünde onları serbest bırakmıştı. Onları yaptıkları anlaşmalardan salıvermişti.

Anlaşma. Sözcük zihninde takılı kaldı ve düşüncelerini etrafında şekillendi.

Eli kendi kolunun üzerine, Mühür'ün eskiden olduğu yere kapandı. Artık orada olmadığını biliyordu ama bakmaya cesaret edemiyordu. Bunun yerine gözleri hâlâ ormantanrının doğru ilerleyen Fife'a yöneldi, onun ne yapacağını çok iyi biliyordu.

Onun oluşturduğu planın aynısı, ikisinin de işe yaramasını umduğu plan.

Ayağa kalktığı anda bacakları bir tayinkiler gibi güçsüzdü, karıncalandıklarını hissetti. Lyra'yı yalnız bıraktığı için suçluluk duydu fakat şimdi korku olmadığından açıklık sakindi ve onu burada hiçbir şey rahatsız etmezdi. Red sendeleyerek arazide ilerledi, eli hâlâ boş kolunu sıkıca tutuyordu.

Yüreğini çekiştiren iki farklı sızıydı, Neve ve Eammon. Birini kurtarabilirse diğerini de kurtarabilir miydi? Yabanorman'ın kemiklerindeki ışıltısını hatırladı, bir gölgeyi barındıran ışığı. Şimdi Neve'i hapseden gölgenin aynısı. En sevdiği iki insan, kurtarması gereken iki insan. Her biri ondan bir şey *alan*, birlikte kapana kısılmış ışık ve gölge, korkunç ve güzel.

Red korkunç ve güzel bir şeye dönüşürse bunu geri alabilir miydi?

Fife ve bir zamanlar Eammon olan şeyden birkaç adım ötede durdu. Daha kısa adam Yabanorman olan tanrıya gözlerinde alevlerle baktı. Yabanorman da eğri bir burnun üzerinden hafif bir merakla baktı.

Burnu hâlâ eğriydi. Hâlâ oydu, oralarda bir yerlerde, bütün o sihrin, bütün o ışığın arasında kaybolmuştu.

"Daha önce hayatımı almıştın, onu başka biri için bağlamıştın. Tekrar al." Fife kıyafet kolunu kaldırarak kolunu açtı. "Bana lanet Mühür'ü ver ve Lyra'yı iyileştir. Onu..." Sesi kesildi, yutkundu. "Onu bir bütün hâline getir."

Tanrı kafasını büktü. "Özgürlük istemiştin," dedi dalgınca, dökülen yaprakların ve rüzgârda çatırdayan dalların yankısını içeren bir sesle.

"Tek istediğim o," diye cevapladı Fife.

Bir duraksama. "Anlıyorum." O katmanlı, ormanla kaplı ses-te neredeyse afallanmış bir şeyler vardı. Tanrı onun çaresiz isteği-ni, sevdiği birini kurtarmak için her şeyi yapmaya razı oluşunu anlıyordu ama tam olarak nedenini bilmiyordu.

Red dudağını ısırdı.

Zümrüt renkli damarları olan bir avuç uzandı, parmaklar Fife'in koluna kapandı. Fife tek bir soluk aldı, ardından dişlerini gıcırdattı. Tanrının eli aşağı düştüğünde Fife'in teninde yeni bir Anlaşmacı'nın Mühür'ü belirmişti.

Onların arkasında, Lyra'mın yattığı yerden otları kıpırdatan derin bir nefes geldi.

Sözcükler yoktu, yalnızca keskin bir kafa sallama. Ardından Fife döndü ve neredeyse koşarak Lyra'ya gitti. O çok istediği öz-gürlük nihayet kazanılmış ve ardından takas edilmişti.

Yabanorman onun gidişini izledi. Ardından yeşiller içindeki gözler Red'e döndü.

Yalvarır gibi mi yaklaşmalı, diz mi çökmeli bilemedi. Fife diz çökmemişti fakat Fife'in anlaşması Red'inkinin olacağından daha basitti.

Bunların ikisini de yapmadı. Bunun yerine öne çıkarak gözleri kısık ve kararlı bir hâlde ona baktı, ona bir kütüphanede parçalanmış kırmızı bir pelerin ve kanlı bir yanakla gösterdiği aynı kararlılıkla.

Gölgesi Red'in üzerine düşüyordu ve yerdeki şekli bir or-mandı, ağaçları uzun ve dikti. Beyaz ağaç kabuğu boynuzlar al-nundan filizlenmişti; alnının etrafında sarmaşıklar kıvrılıyordu. Farkındalık izleri taşıyan, yeşille çevrelenmiş tuhaf kehribar göz-leri yukarıdan ona bakıyordu. Sanki Red'in biçimini tanıyordu fakat onun doldurması gereken boşluğu tanıımıyordu.

Yabanorman onu tanımıştı, Eammon da onu tanımıştı. Fakat bir araya getirildiklerinde, biri diğerini yaratmış, yeni bir şey hâlini almışlardı. İkinci Kız Çocuğu kavramı olmayan, işlenmiş pelerinlere ve ağaç kabuğuna sarılmış saçlara dair hiçbir anısı olmayan bir şey. Bu onu bir anlığına bocalatmaya yetti.

Red kendini yukarı kaldırdı. Daha öncesinde bile ancak onun omuzlarına geliyordu, şimdiyse yüzünü görmek için gözlerini kısmak zorunda kalmıştı.

Orman konuştuğunda sesi sarmaşık, dal ve kökten ibaretti. "Redarys?" Bunu unutulmuş bir şey gibi söylemişti, sanki kendini hatırlamaya zorluyordu.

Red ona ulaşması için sesini yükseltti fakat yine de zayıf çıktı. "Yabanorman'la anlaşma yapmaya geldim."

Sessizlik. Bir şey gözlerini gölgeledi, keder tanrı ebatlarına uzandı ve onları yabancılaştırdı.

Çekingen olabilecek bir hareketle elini uzattı. Red elini onun yeşil damarlı avucuna yerleştirdi. Yara izleri hâlâ oradaydı.

"Dileğin nedir?"

Dileği onun ailesinin öldüğüne hiç tanık olmamasıydı. Ellerindeki yaraların bir ormanı beslemek için açılan kesiklerden değil de çiftçilikten, nalbantlıktan veya çocuksu bir dikkatsizlikten kaynaklanmış olmasıydı. Dileği farklı bir şekilde tanışmış olmalarıydı, sihirsiz bir adam ve bir kadın, büyük bir kaderleri olmadan, yalnızca basit bir aşk.

Ve Neve'i kurtarmaktı. Tanımadığı bir tanrıya dönüşen sevdiği bu adamın uzanıp kız kardeşini gölgelerin arasından çekip almasıydı, nihayetinde Neve'in seçtiği gölgelerin arasından. Bir düzeltme, Red'in detaylarını bilmediği fakat bir şekilde derinden anladığı bir telafi.

Bu aynı derinden kavrayış ona kız kardeşini kurtarmak için anlaşma yapmanın işe yaramayacağını söylüyordu. Yabanorman'a bağlı geçirdiği zaman ona onun sınırlarıyla ilgili içgüdüsel bir bilgi veriyor, birini öylece Gölge Topraklar'dan çıkarmayı dileyemeyeceğini söylüyordu. O kapı kapanmıştı ve açmak anlaşma yapmaktan daha fazlasını gerektirecek, yüreğini henüz anlamını kavrayamadığı şekillerde yakacaktı.

Yapabileceği çok az şey vardı. Fakat Eammon'u kurtarabilirdi. Ve belki de birlikte Neve kurtarmanın bir yolunu bulabilirlerdi.

“Onu bana geri ver,” diye fısıldadı Red.

Tanrı kafasını eğerek aynı anda hem yabancı hem de tanıdık o gözlerle ona baktı. Red’in öptüğü dudaklar aralandı. Vücudunda gezen el gerildi ve Red her şeyi hissetti, ikisinin de içinden kemiğin içindeki ilik gibi geçen bir akıntı.

“Peki, vermeye hazır olduğun şey nedir?” diye sordu ona diken ve yaprak katmanlarının altına gizlenmiş, hâlâ Eammon’unkinden izler taşıyan bir sesle. “Bir yaşam için anlaşma yapmak bağlanma gerektirir.”

Red onun elini aldı ve hızla atan kalbine bastırdı. “Eskiden bağlıydım. Tekrar bağla beni.”

Altından ve ışıldayan Yabanorman, Eammon’un gözleriyle ona baktı.

“Seni seviyorum, Eammon.” Elini daha da bastırdı, bu bilgiyi onun tenine işleyebilirmiş gibi. “Hatırlıyor musun?”

Ve kökler Eammon’un elinden ona akarken Red onun ne yaptığını gördü.

Altın bir ışık Eammon’un parmaklarından dökülerek Red’in kargalarının arasındaki açıklıklarda ve ciğerlerinin boşluklarında kendine yer buldu. Yabanorman ağı kendini düzgünce ikiye ayırdı, kökleri onun damarlarının içinde uzandı ve omurgası boyunca serpildi. Kendini, tamamını ona verdi, kemiklerinde bir ormanın yarısıyla bedenini sadece bir çapa değil muhafaza hâline getirdi.

Red keskin bir soluk aldı, tadı yeşil şeyler ve Eammon gibiydi. Onun derin nefesini bir yankı gibi duydu ve Yabanorman eriyip giderken yerinde Eammon’unu bırakışını hissetti.

Çoğunlukla onun Eammon’u. Yabanorman çoğunlukla eriyip gitmişti. Fakat bir kısmı gitmemişti – Red’in içindeydi. Kurtlar ve tanrılar, aralarındaki çizgi bir zamanlar olduğu kadar keskin değildi.

Red’in gözleri açıldı, dünya farklı görünüyordu. Renkler daha parlaktı, tıpkı yeni boyanmış bir tuval gibi. Teni vızıldıyor ve aşağıda kenetlenmiş ellerine baktığında soluğu kesildi.

Dirseğinin hemen altından elinin merkezine kadar uzanan zarif bir kök ağı gözle görülür biçimde derisinin altında atıyordu. Beyazın üzerinde koyu yeşil, mürekkep gibi dönüyorlardı. Mühür'ü yaptığı kadar yapmadığı anlaşılmayı da temsil etmek üzere değişmişti.

Gözleri Eammon'a doğru yükseldi. Hâlâ öncesine göre daha uzundu. Ağaç kabukları hâlâ kollarını kaplıyordu, kehribar irislerinin çevresinde ince, yeşil bir halka vardı ve koyu saçlarının arasından iki tane sivri ufak uç çıkıyordu. Değişmişlerdi, ikisi de, insandan çıkarılıp işlenerek yalnızca köklerini değil, Yabanorman'ın tamamını aralarında tutabilecek şeylere dönüşmüşlerdi.

Fakat o gözler onu tanıyordu. Ve Red kendi dudaklarıyla onunkileri bulduğunda onlar da tanıdı.

Arkalarında, Yabanorman'm eskiden olduğu yerde şimdi yalnızca sade bir orman vardı. Sonbahar renkleri kırmızı ve sarı yapraklarla taçlanmış ağaçların arasından sızıyordu. Sihrin hatırasıyla parlıyordu fakat hiç sihir yoktu. Bütün güç –gözcüler ve gölgeyi zapteden ağ– onun ve Eammon'un içinde yaşıyordu.

Red onu tekrar öptü, parmaklarını onun nabzının orman renkli vızıltısında gezdirdi ve evinde hissetti.

Lyra'nın sesi içine girdikleri altın pırıltıyı böldü, diğer her şeyi görmezden gelen bir gerçeklik kovuğu. "Tanrılık size yakışıyor, Kurtlar. Yoksa artık size Yabanorman mı demeliyim? İkinize birlikte?"

"Lütfen deme," diye sızlandı Eammon.

Red mahcup bir gülümsemeyle döndü. Lyra'nın bir kolu Fife'in beline dolanmıştı, bu onu dik tutuyordu. Sırıltısı yorgun fakat içtendi ve yalnızca hafifçe topallayarak yürüyordu. Onun yanındaki Fife sessizdi, bakışları temkinliydi.

Red onun kıyafetinin kolunu aşağı indirdiğini fark etti.

"Sen tanrılıktan anlarsın tabii," dedi Red neşeyle Lyra'ya ve Eammon'dan uzaklaştı fakat ellerini ayırmadı. "Vebakıran."

Lyra yüzünü buruşturdu. "Tam olarak aynı şey değil bence."

"Yeterince benziyor," diye gürlledi Eammon, sesinde hâlâ o tuhaf yankıdan esintiler vardı. Gözleri Fife'a döndü. İki adam anlaşılmaz bir bakış paylaştı.

Lyra, Fife'tan ayrılarak kıyafetinin kolunu kaldırdı. Kaşları havaya kalktı ve bakışları Red'den Eammon'a yöneldi. "Bilinçsiz olduğum zaman içinde çok fazla kan kaybetmediysem, bunun kaybolmamış olması gerekir." Sesinde hafif bir tereddüt. "Peki şimdi ne olacak, artık ormana bağlı değilsem?"

Eammon omuz silkti, hareketi ağaçların tepesindeki bir esinti gibiydi. "Yabanorman'm içinde uzun süre yaşadın. Dışında da uzun süre yaşayacaksın. Bir defa sihre bağlanan şeyler onu kolay kolay kaybetmez." Sesi yumuşadı, dönerek yere düşen bir yaprak gibi. "Artık kaybettiğin zamanı telafi edebilirsin."

Lyra'nın dudağı bir sırtmayla yukarı kalktı, kıyafet kolunu geri indirirken küçük perinin yüz hatları aydınlandı. "Peki o zaman. Kesinlikle telafi etmeyi düşünüyorum."

Fife yandan ona baktı, sessizdi.

Arkalarındaki tepede Valdrek uyanıyordu. Lear ona titreyen bacaklarının üzerinde ayağa kalkması için yardım etti, kafasına aldığı darbeden yüzü kanla kaplıydı fakat keyfi yerinde gibiydi. Eammon iki adamın yanına gidip alçak sesle onlarla konuşmaya başlamadan önce Red'in elini hafifçe sıktı.

Kuru otların üzerinde, Kiri hâlâ bilinçsiz yatıyordu ve göğsü inip kalksa da kendisi kıpırdamıyordu. Onun yanında, Raffe kol-larını göğsünde kavuşturmuş, yerdeki yenik rahibeye gizlemediği bir küçümsemeyle bakıyordu. "Onu Rylt'e giden ilk gemiye koyacağım," dedi Raffe, Red yaklaşırken. "Gölgeler kahretsin, tepki veremeyecek durumdaki bir Başrahibe'yle karşılarına çıkıp *bir de* kraliçelerinin kaybolduğunu söylemeyeceğim. Kış gelmeden ölürüm."

Red dudaklarını birbirine bastırdı. Kolundaki kökler hafifçe altın renginde parıldadı.

“Floriane onun yokluğunun kokusunu alırsa karmaşa çıkar. Ve Arick...” Raffe kafasını iki yana salladı, sesi titrediğinde açıkça ona bakmadı. “Senin başka yükümlülüklerin olduğu ortada, lanet koca Yabanorman’ın muhafazası olduğunu düşünürsek–”

“O hâlâ benim kız kardeşim, Raffe.” Bu istediğinden daha sert çıkmıştı ve ayaklarının etrafındaki kuru otların kenarları canlı bir yeşille parladı. “Onu bulacağım,” diye fısıldadı. “Nasıl bilmiyorum ama onu bulacağım ve geri getireceğim. Benim *yükümlülüğüm* bu.”

Raffe kısık gözlerle ona baktı, Mühür’ü ve şimdi yeşeren kuru otları inceledi. Yavaşça, başını yukarı aşağı salladı.

Red parmaklarını Kiri’ye doğrulttu. Uzun otlar kendilerini örüp ipler oluşturdu ve rahibenin ellerini ve ayaklarını demirden bir tutuşla sardı. Red yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormadan Raffe onu kaldırdı ve yükü omuzlarında köye doğru döndü. Arkasına bakmadı.

Güneş ışığı onu görüşünden çıkarana kadar Red izledi, ardından diğerlerine katıldı.

“Bu kadar mı yani?” Valdrek biraz geveleyerek konuşuyordu ve gözleri kısmen odağını yitirmişti fakat bunlar dışında durumu kötü değildi. “Yabanorman artık bizi alıkoyamayacak çünkü Yabanorman... *sizsiniz.*”

Eammon omuz silkti. “Aşağı yukarı.”

“Yani geri dönebiliriz.” Valdrek’in dudakları bir tebessümle yukarı kalktı ve gözleri biraz daha odak kazandı. “Krallar ve gölgeler kahretsin.”

“Herkes bunu istemeyecektir.” Lear, Valdrek’i tutmayan elini kanlı alnında gezdirdi. “Bazıları kalacaktır. Bazıları bölünmemiş bir dünyada tekrar nasıl yaşayacağını bilemeyecektir.”

Valdrek omuz silkti ve ayakta kendi kuvvetiyle durmak için Lear’ın elini nazikçe itti. “Bence bu öğrenilebilecek bir şey.” Ormana doğru döndü. “İyi haberleri verdikten sonra bunu keşfetmek için şu andan iyi zaman yok.”

Lear göz devirdi ama niyeti iyiydi. Başını sallayarak Valdrek'in peşinden ağaçların arasına girdi.

Ve yalnızca dördü kaldı, tıpkı Kale'de olduğu gibi. Şimdi aralarında ölçülü bir mesafe, değişim ve şiddetle oyulmuş bir boşluk vardı. Bir anlığına hepsi sessiz kaldı.

"Her yere gidebiliriz," diye mırıldandı Lyra. Fife'in dudakları gerildi ama Lyra fark etmedi. Red ve Eammon'a bakıp kaşını kaldırdı. "Her yere gidebilirsiniz. Yabanorman'ı içinizde taşımak ne kadar da rahat."

"Rahat biraz abartı gibi," diye homurdandı Eammon.

Lyra sırttı. "Her yere gitme kısmını prensip olarak anlasam da," dedi, "bu gece kendi yatağında uyumak istediğimi fark ettim." Dönüp Fife'm kolunu yakaladı. "Hadi. Tanrılara biraz zaman ver."

Fife ormanın içine doğru onun peşinden gitti, hâlâ sessizdi ama ağaç sınırına ulaşmalarından hemen önce elini onun kolundan aşağı indirdi ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi.

Ardından yalnız kaldılar.

Eammon, onun elini tuttu, Red onun omzuna yaslandı. Uzuvarı yorgunlukla, kız kardeşi için duyduğu endişeyle ve sırada ne olacağına dair kafa karışıklığıyla ağırlaşmıştı.

Fakat şimdi, yalnızca bir anlığına Red kendisine huzurlu hissetmek için izin verdi. Kendine yorgun hissetmeye izin verdi.

Yirminci yaş günü asırlar önce gibiydi. Red'in dudakları çarpık bir gülümsemeye büküldü. "İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Eammon parmaklarını onun saçlarından geçirmek üzere döndü, koyu altının arasında şimdi minik sarmaşık telleri vardı. "Ormanıma kanını akıttığın zamanı mı? Yoksa kütüphaneme daldığın zamanı mı?"

"İkinciye düşünüyordum," diye cevapladı Red. "Boynuzlarının olmadığını söylediğin zamanı." Uzandı ve koyu saçlarının arasından çıkan küçük uçlara dokundu, boynuzlarından geri kalanlara. "Komik."

Eammon buna karşılık güldü ve sesi dalların arasından geçen rüzgârı andırdı. Sıcak ve aç dudakları birleşti ve Eammon onu kaldırıp etrafında döndürdü, dökülen sonbahar renkli yapraklar onları kovaladı.

Ardından onu yere bıraktı ve alnını alnuna dayadı. Birlikte aynı havayı soludular, Leydi ve Kurt'u. Kısa bir an için, ikisinin de istediği tek şey buydu.

"Hadi eve gidelim," diye mırıldandı Eammon ve Muhafızlar el ele, Yabanorman'larında ilerledi.

SONSÖZ

Red

Altın saç telleri aynayı güneşin etrafındaki ışınlar gibi sarmıştı. Altın varaklı paslı çerçeve kanla lekelenmişti ve önündeki ahşap zeminde, onları ısırarak kopardığı yerleri pürüzlü olan bir tırnak yığını duruyordu. Red dizlerinin üzerinde oturuyordu, elleri kucağındaydı, gözleri kocaman açılmıştı ve siyah yüze bakıyor, onu iradesiyle gümüşe çevirmeye çalışıyordu.

Bana kız kardeşimi göster. Göster bana.

Fakat ayna boş ve düzdü.

Red ona vuracakmış, Neve'i göstermeyi reddeden durağan yüzeyi parçalara ayıracakmış gibi yumruğunu kaldırdı. Fakat bunun yerine parmakları açıldı ve boğazından alçak, acı dolu bir ses yükseldi. Eli tekrar kucağına düştü. Gözlerini kapattı.

"Bir şey yok mu?"

Eammon'un sesi yumuşaktı. Yanına gelerek ona bir bardak şarap uzattı. Red bardağı aldı, Eammon'un eli inip onun omzunu sıktı.

İçkinin yakıcılığı boğazındaki yumruya karşılık rahatlatıcıydı. "Yok," diye onayladı.

Eammon iç çekti ve onu en az Red kadar parçalamak ister gibi aynaya baktı. "Onu bulacağız," dedi ona bir haftadır verdiği aynı güvenle. "Bir yolunu bulacağız."

Başka biri olsa bu kulağa boş gelirdi. Konu Eammon olduğunda bunların sözcüklerden ibaret olmadığını biliyordu. Neve'i bulmasına yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapardı.

Ancak günler geçtikçe ve hiçbir ilerleme katedemedikçe bu bilginin verdiği rahatlık azalıyordu.

Red elini uzattığında tuttu. Eammon onu kaldırdı ve göğsüne yasladı. Yanağının altında, Eammon'un kalp atışlarını dökülen yaprakları andıran bir mırıltı takip ediyordu.

"Hadi," dedi Eammon dudaklarını alnına kondurarak. "Kulenin dışında biraz zaman geçirmek iyi gelir."

Red aynaya son bir kez bakarak Eammon'un onu merdivenlerden indirmesine izin verdi.

Bahçe kapısını geçerek el ele ormana doğru ilerlediler. Yabanormen artık onların içindeydi fakat büyümlü şeyler doğalarını öylece kaybetmiyordu ve Valleyda'nın geri kalanı kış mevsimine evrilse de orman hâlâ sonbahar renkleriyle parlıyordu. Pek hikâyelerdeki ebedi yaza benzemiyordu ama bu onlara daha çok uyuyor gibiydi.

Orman artık sessizdi, iletişim için bedel gerektiren sözcüklere gerek kalmamıştı. Fakat Red onu içinde hissedebiliyordu; kendisinininkiyle uyum içinde işleyen yabancı, ikinci bir bilinç. Belli belirsiz biçimde bir parçası ayrıydı, tıpkı aynada elinize bakıp ufacık şekillerde farklı olduğunu fark etmek gibi.

Tanrılık tuhaf bir şeydi.

Ağaç sınırını geçene kadar huzurlu bir sessizlik içinde yürüdüler, ileride Hudut'un duvarları yükseliyordu. İçerisi hâlâ kalabalık olan kentin sesleri geliyordu. Valdrek gelecek birkaç hafta içinde bir grup kentliyi Valleyda'ya götürmeyi planlıyordu ama bundan önce yapılması gereken hazırlıklar vardı. Ve Lear haklı çıkmıştı, gitmeyi herkes istemiyordu.

Red'in kaşları çatıldı. "Valdrek'in yine düzenlemeler için yardıma mı ihtiyacı var?"

"Pek sayılmaz." Eammon onun parmak eklemlerini dudak-

larına götürdü ve öptü. "Asheyla'yla konuşmuş olabilirim," dedi onun tenine doğru. "Malum pelerinin yerini doldurmak için."

Son bir haftada Red'in gülümsemeleri sayılıydı fakat hepsi Eammon sayesinde olmuştu. Red'in onunkilerle buluşan dudakları kıvrıldı, umudunun alevi göğsünde yeniden canlanmıştı.

Neve'i bulacaklardı. Bunu düzeltereklerdi. Birlikte.

Parmakları Kurt'un parmaklarının etrafını sardı ve onu kendine çekmesine izin verdi.

Neve

Gri. Görebildiği tek şey bir grilikti. Grinin tonları –açık ve koyu, sis ve kömür– fakat hepsi gri, yalnızca gri.

Ancak bazen mavi de vardı, yukarıdan ona bakıyordu. Hayatı boyunca gördüğü en parlak maviydi, etrafa sızan bir karanlıkla çevriliydi, uzun saçlar gibi. Mavi hoşuna gidiyordu. Bir şekilde ona güven veriyordu.

Yavaşça uzuvlarını tekrar hissetmeye başladı. Pek bir şey hatırlamıyordu –gümüş rengi ve bağırışlar, büyüyen ağaçlar– fakat burada, gri ve bazen de mavi bir denizin ortasında yatmanın şu anda yapması gereken şey olmadığını biliyordu.

Hareket edebildiğini fark etmesi biraz zamanını aldı. İlk önce kolları, ardından bacakları, karıncalanan kasları. Üzerine fazla düşünmeden ellerini kaldırdı ve onu örten cama bastırdı. Cam kolayca kalktı.

Kollarını kaldırmak teninin üzerindeki karanlık gölgeleri fark etmesini sağladı, siyah dantelden bir şey giyiyor gibiydi. Bir an için onlara bakıp kaşlarını çattı. Karanlık ipliklerde neredeyse bir *nabız* vardı, ikinci damarlar gibi. Bir anıyla seğirdi fakat onu bütün olarak bir araya getiremedi.

Sessizliğin içinde, karanlık aynı zamanda kafasının içinde gibiydi. Zihninin köşelerine sinmiş bir şey vardı, birlikte fakat ayrıydı.

Bacakları bir mermerin kenarından aşağı sarktı. Neve doğru-
lup oturdu.

Oda daire biçimindeydi. Eşit aralıklı noktalarda dört pence-
re vardı, pervazlarına dalgalanan dumanları andıran kıvrımlı
çizgiler oyulmuştu. Kafasının üzerinde boyanmış bir gece göğü
vardı, asılı kâğıttan bir ayın arkasındaki yıldız ve takımyıldızla-
rın hepsi gri tonlarındaydı.

Pencerelerin ötesinde dünya da griydi. Kökleri yukarı doğ-
ru büyürken dalları aşağı büyüyen, sisli bir gökyüzünün içinde
kaybolan gri bir orman. O izlerken, ters dönmüş ağaçlardan bir
şey aşağı doğru hareket etti, muazzam büyüklükte, yılan gibi sü-
rünen bir şey.

Neve'in büzülüp camı tekrar üstüne kapatmak istemesine ne-
den oldu.

"Merhaba, Neve."

Başı etrafında döndü, köşedeki adama bakmak üzere ters
dönmüş ormandan ayrıldı. Adamın elleri dizlerinin arasında ke-
netlenmişti, uzun saçları omuzlarının üzerine dökülüyordu. En
az bu yerin geri kalanı kadar griydi fakat Neve dikkatli baktığın-
da kahverengimsi altın izler görebiliyordu.

"Uyanmışsın." Neve'i inceleyen mavi gözler onu olduğu yere
sabitledi. "Bekliyordum."

TEŞEKKÜRLER

Bir çocuğu büyütmek için bir köy gerekiyorsa, bir kitap çıkarmak için de bir metropol gerekiyor. Red ve Eammon ile tüm o felaket orman ekibinin gümüşğine çıkmasını mümkün kılan birçok insana çok şey borçluyum.

İlk teşekkür kocam Caleb'a gidiyor: Neredeyse beş yıldır her aşk şarkısında "Red ve Eammon havası var" diye mırıldanmamla cesurca başa çıktı ve ayrıca bu kitap üzerinde çalışmak için daima zamanımın olmasını sağladı, hatta bu sadece gelişigüzel bir şekilde uğraştığım bir şey olsa bile, çünkü bunun beni mutlu ettiğini biliyordu. Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.

Yayıncılık özelinde ilk teşekkür, yılmaz temsilcim Whitney Ross'a gidiyor. Sadece inanılmaz bir destekçi değil, aynı zamanda harika bir arkadaş oldun. Bu hikâyenin nasıl olabileceğini gördüğün ve oraya ulaşmam için beni zorladığın için teşekkür ederim.

Editörüm Brit Hvide'a: Seninle çalışabildiğim için hâlâ çok şanslıyım. Rehberliğin ve coşkun (ve "ııı" dediğim ve bolca küfrettiğim, beyin fırtınası yaptığımız telefon görüşmelerinde gösterdiğin sabır) tüm bu süreci inanılmaz bir hâle getirdi.

Ve editörler konusunda çok şanslı olduğum için, kocaman bir teşekkür de Angeline Rodriguez'e! Seninle çalışmak kesinlikle büyüleyiciydi ve sana hem bir arkadaş hem de meslektaş diyebildiğim için çok mutluyum.

Yazma arkadaşları (ki onlar en iyi arkadaşlarım oldular) söz konusu olduğunda gerçekten saçma derecede şanslıydım. Erin Craig, sen benim sırdaşımsın. Bu kitabın her taslağını kelimenin tam anlamıyla okuduğun ve asla pes etmeme izin vermediğin için teşekkür ederim. Bibi Cooper, seni çok seviyorum ve sen daimi bir neşe kaynağısın. Saçma sapan mesajlar göndermeyi daha çok isteyeceğim kimse yok.

Ekibime: Anna Bright, Laura Weymouth, Jen Fulmer, Steph Messa ve Joanna Ruth Meyer'e. Hepinizin benim için ne anlama geldiğini anlatacak kelime bulamıyorum. Sizler olmadan burada olamazdım.

Bu taslağı yarışma başvuru yığınlarından çıkaran, açıkçası ve dürüst olmak gerekirse berbat hâldeyken beni yönlendiren akıl hocalarım Monica Hoffman ve Stephanie Eding'e: Nasıl düzelteceğimi bana öğrettiğiniz ve bu hikâyenin özünü, gerçekten belirgin hâlde gelmeden çok önce gördüğünüz için teşekkür ederim.

Emily Duncan, Tori Bovalino, Emma Theriault, Claribel Ortega, Kelsey Rodkey, Saint Gibson, Kit Mayquist, Gina Chen, Em Liu, Sierra Elmore, Emma Warner, Meryn Lobb, Kelly Andrew, Suzie Sainwood, Paige Cober, Sadie Blach, Tracy Deonn, Rachel Somer, Jordan Gray, Morgan Ashbaugh, Diana Hurlburt'a: Desteğiniz ve dostluğunuz dünyalara bedeldi ve dünyayı katlanılabilir kıldı. Layne Fargo, Roseanne Brown, Alexis Henderson, Shelby Mahurin ve Isabel Cañas, PitchWars ekibime: Hepinizi seviyorum ve bizimle gurur duyuyorum. Ve Guillotines, MK, Harry ve Chris'e: Sizler tek kelimeyle harikasınız ve sizinle arkadaş olmaktan büyük onur duyuyorum.

Sarah Gray, Liz O'Connell, Ashley Wright, Chelsea Fitzgerald, Stephanie Sorenson, Leah Looper, Nicole Prieto, Jensie Trail'e -hepinizi çok uzun yıllardır seviyorum ve desteğinize, dostluğunuza ve komik paylaşımlarınıza minnettarım.

Ve tabii ki her adımda birlikte çalışmaktan büyük keyif aldığım tüm Orbit ekibine çok teşekkür ederim. Sizler inanılmazsınız.

Son olarak, bu kitap için en başından beri heyecan duyan tüm okurlara teşekkür ederim. Hikâyeler anlatmamı sağladığınız için teşekkür ederim.

